

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic close-up of a man and a woman about to kiss. The man is on the left, leaning towards the woman on the right. The woman's hand is gently touching the man's face. The background is a soft, out-of-focus light blue.

more than
DESIRE
YOU

REED FAMILY RECKONING: BASTARDS

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SHAYLA BLACK

more
**DESIRE
YOU**

REED FAMILY

NINCKO

BASTARDS

SFJAY LA SİYAH

&w3+==

İÇİNDEKİLER

Telif Hakkı

Reed Ailesi Hesaplaşması Önsözü

için Övgü

Seni Arzulamaktan Daha Fazlası Hakkında

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

Onbirinci Bölüm

Oniki Bölüm

Onüçüncü Bölüm

Sonsöz

Reed Ailesinin

Hesaplaşması Günah Gibi

Kötü

Yasak İtiraf: First Time Shayla

Black'in Diğer Kitapları Shayla

Black Hakkında

SENI ARZULAMAKTAN DAHA FAZLASI

Reed Ailesi Hesaplaşması: Arkadaşlar, 8.

Kitap Shayla Black tarafından yazıldı

Bu kitap Shayla Black'in özgün bir yayınıdır. Telif

Hakkı 2022 Shelley Bradley LLC

Kapak Tasarımı: Rachel Connolly

Düzenleyen Blue Otter'dan Amy Knupp

Düzeltilen: Fedora Chen

ISBN: 978-1-936596-91-1

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır. Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, açık yazılı izin alınmaksızın -eleştirel makaleler veya incelemeler içine yerleştirilmiş kısa alıntılar hariç- elektronik veya mekanik yollarla herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

e-Kitaplar devredilemez. Satılamaz, paylaşılamaz veya hediye edilemezler, çünkü bu yasa dışıdır ve bu çalışmanın telif hakkını ihlal eder.

Tüm hakları saklıdır.

ÖNSÖZ

Birine onu sevdiğinizi söylemenin sonsuz yolu vardır. En güçlü olanlardan bazıları hiç kelime gerektirmez. Bu seriyi ilk tasarladığımda kafamdan geçen gerçek buydu, sadece harfleri bir araya getirerek cümleler oluşturmanın bu duyguları anlatmaya yetmeyeceği kadar eksiksiz bir aşk hakkında yazmak. Müzik benim tercihlerimden biri.

Müziğe *bayılırım*. Her zaman müziğe dalmış durumdayım ve günde saatlerimi kulaklıklarım takılı olarak geçiriyorum. Müzikle yazarım. Müzikle düşünürüm. Hatta müzikle uyurum. Yolculuk için anlamlı olduğunu düşündüğüm şarkıları hikayeye dahil etmekten heyecan duydum. Bunu şu şekilde düşünüyorum: Bir filmin müziği vardır. Bir kitabın neden olmasın?

Ben de bir tane yarattım.

Seçtiğim şarkılardan bazıları tanıdık gelecektir. Bazıları eski. Bazıları daha yeni. Bazıları popüler. Bazıları belirsiz. Hepsi (bana göre) uygun ve doğrudan kalpten geldi. Kitabı yazarken bu şarkıların çoğunu dinledim.

Maksimum anlayış (ve his) için, bu şarkılara aşina olmanızı ve okurken ya onları çalmanızı ya da kafanızda döndürmenizi tavsiye ederim. Telif hakkı yasaları nedeniyle şarkı sözlerini tam olarak kullanamıyorum, ancak hikaye için en anlamlı olanların özünü size vermeye çalıştım. Ayrıca bir Spotify çalma listesi oluşturarak onları dinlemenizi kolaylaştırdım. Tüm keyfi yaşamak için [buraya tıklayın](#).

BROWN-EYED GIRL - Van Morrison
HAWAIIAN PARADISE - Al Caiola ve Orkestrası
CRAZY LITTLE THING CALLED LOVE - Queen
SENİ İÇİNE ÇEK - Samantha James
HEAD UNDER WATER by Bless You ve Lost Boy
LOOKING FOR YOUR LOVE by DallasK
GET LUCKY - Daft Punk feat. Pharrell Williams ve Nile Rogers
ROAR - Katy Perry
DAHA FAZLASINI İSTEYEMEZDİM - Edwin McCain

ARZULAMAKTAN DAHA FAZLASI HAKKINDA

Onu intikam için baştan çıkardım... ama benim olana kadar peşini bırakmayacağım.

Ben Xavian Costa-finans ustası, başına buyruk ve erkek fahişesiyim. Babam ben doğmadan önce kaçtığından ve en iyi arkadaşım evlenmeyi düşündüğüm kadınla yattığından beri insanlarla yakınlaşmıyorum. Ama eski sevgilimi ayartan Parker, şimdi film anlaşması olan çok satan bir yazar ve itibarımı zedelemek için kötü adamını bana benzetmiş. İntikam almak istiyorum.

Sonra onun masum küçük kız kardeşi, büyümüş bir halde ofisime geldi. Gelişmekte olan işini kurtarmak için sahte bir nişanlıya ihtiyacı var. Gördüğüm en seksi esmer olduğu için, seve seve yardım ederim, bir bedel karşılığında.

Kasırgalı "nişanlılığımıza" başlıyoruz ve Corinne'i hatırladığım çelimsiz genç kız olarak değil, güzel bir kadın olarak tanıyorum. Tatlı, şımarık ve çok zeki. Nezaketine hayranım. Hırsını anlıyorum. Ve onu yatağa götürdüğümde inlemesine bayılıyorum. Çok geçmeden düşünüyorum ve Parker'ı yok etmek için onu kullanma planlarımı sorguluyorum. Ama sahtekârlığımız yüzüme patladığında, Corinne gerçekten evet diyene kadar ona karşı arzudan fazlasını hissettiğimi kanıtlamam gerekecek.

chapter ONE

Perşembe, Ağustos
Sonu Maui

Xavian

I Bir gün kötü şöhretli olacağımı düşünmüştüm... ama bunun böyle olacağını hesaba katmamıştım.

Telefonum son on dakika içinde yaklaşık yüzüncü kez çalıyor. Telefona bakıyorum Ekran. "Orospu çocuğu."

Yine cihazı susturuyorum. Hâlâ paparazziler, basın ve profesyonel dedikodu tacirleri eski "arkadaşımın" çok satan canavar kitabı *Pushed Too Far* hakkında yorum yapmamı istiyor. Sözlerimi kendi saçma hikayelerine uydurmak için çarpıtılabilsinler diye mi? Sikerim öyle işi.

Bugün lanet olası bir Perşembe ve Dow seansı dibe vurarak bitiriyor. Başkalarının birkaç milyar dolarlık parasını yönetmeye yardımcı olan bir broker olduğum için, yatırımcılardan en azından birkaç panik telefonu bekliyordum. Bu sabah çok sessizdi. Bu kötüye işaret. Dişlerimi o kadar sıktım ki, azı dişlerimin tozlanmamış olması bir mucize.

Kahvaltı masasının karşısında, üvey kardeşlerimin en büyüğü Maxon Reed başını eğiyor. "Kahretsin, X. Şaka yapmıyormuşsun. Bu kitap yüzünden ortalık gerçekten karıştı."

"Gözümün içine baka baka," diye homurdanıyorum, çatalımı patatese saplayarak. "O kurgulanmış 'her şeyi anlatan' zırvalık yayınlandığında ve en çok satanlar listesinin tepesine çıktığında yeterince kötüydü." Yalanlarla dolu bir şekilde aylarca orada durdu. Ne yazık ki tekrar geri döndü çünkü filmi vizyona giriyor.

Yarın.

"Spekülasyonları hatırlıyorum. Herkes hain Xayden Coast karakterinin gerçek kimliğini bilmek istiyordu."

Homurdanıyorum. İnternet hafiyelerinin yazar Parker Emerson'ın geçmişini araştırıp ismimi bulmaları ve yaymaları çok zor olmadı. Ne de olsa Xavian Costa gülünç derecede yakın. Medya kuruluşları bunu öğrendi ve hakkımda biraz daha spekülasyon yaptı. Parker röportajlarda kimliğimi doğrulamaktan kaçındı. Onu dava edeceğimi biliyordu. Ama bunun bir önemi yoktu. Okurlar her yerde eski dostumun üniversite yıllarına dair anlattığı sözde fakir-zengin-çocuk hikayesine, hikayenin sadece yarısı olmasına rağmen inandılar.

"Parker adımı gizlemek için pek bir şey yapmadı. Stüdyo yaz sezonundan yararlanmak için filmin vizyon tarihini değiştirdiğinden ve büyük bir halkla ilişkiler kampanyası başlattıklarından

beri halkın merakı yeniden yoğunlaştı."

"Kendini hiç savunmadın. Neden hikayeyi kendi açından anlatmıyorsun?"

Kardeşi, Griffin Reed, öneriyor.

"Gerçek kimsenin umurunda değil." Bu, medyanın altın çocuğunu arkadan bıçaklayan bir bok çuvalı gibi gösterir. Özellikle de kötü şöhretli Ponzi-scheme dolandırıcısı Barclay Reed'in piç oğlu olduğum için, kendi kendini yetiştirmiş takım elbiseli adama yüklenmek daha kolay. O adamla hiç tanışmadım. Ama bu uygunsuz gerçek onların müstehcen hikayelerini çürüttüğü için, dışarıda bırakılacak.

Griff iç geçirir. "İyi bir noktaya değindin. Ne yazık ki her şey daha iyiye gitmeden önce daha da kötüleşecek."

Ben bunu çoktan anladım. Bu sabahki dedikodu gazeteleri PARKER EMERSON'IN FİNANSAL HIRSIZLIKTAN ZOR KURTULDUĞUNU ORTAYA ÇIKARAN ŞOK GÜNLÜK GİRİŞİ ve EMERSON'IN KABADAYI TORMENTÖRÜ SAVAŞCI OLARAK SUÇLANDI gibi saçma başlıklar attılar.

"Benimle ortak olmak istediğine emin misin? Belli ki çok uygunsuz bir zaman..." Birkaç yıl önce keşfettiğim ve hayranlık duyduğum iki kardeşle iş yapmak istesem de, onlara bir çıkış yolu vermek zorundayım. Son birkaç yıldır, adalardaki başarılı emlak işleri Pasifik Kıyıları'nın dört bir yanına yayılıyor. Elbette, bir araya gelirsek müşterilerimizin yatırım portföylerini ve emlak servetlerini gerçekten büyütebiliriz, ancak bu saçmalık kardeşlerimin itibarını tehlikeye atamaz.

Maxon ve Griff kısa bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra başlarını sallarlar.

"Elbette eminiz," diyor Maxon. "Filmin vizyona girmesinden önce yapılan tanıtımlar bu kadar ilgi çekince, bir süre gündemde kalacaksınız. Ama bu da *gececektir*."

Ben yaşlı bir vatandaş olmadan önce mi? Ben ikna olmadım. Maxon'ın bana cevap vermesi için geçen sürede telefonum iki kez daha çaldı. "Bunun için minnettarım. Ama sizi daha rahat ettirecekse, lansmanı erteleyebiliriz... ya da anlaşılmayı tamamen iptal edebiliriz."

"Hayır." Griff başını sallıyor. "Yatırımcılar sadece bir para yöneticisi olarak yeteneğinize ve dürüstlüğünüze önem vermeli ve sizin de kanıtlanmış bir geçmişiniz var."

Kamuoyunda sinsi, yalancı bir zorba olarak tasvir edildiğimde bu yeterli olacak mı?

"Bethany ve Clint ne diyor?" Maxon sorar.

"Tıpkı sizin gibi. Şimdilik olumsuz basını görmezden geliyorlar." Ve ben minnettarım.

Üvey kız kardeşim ve kocası başlangıçta beni bir zamanlar çiçeği burnunda olan aracı kurumlarında işe aldılar ve şimdi tam ortak olarak katılmama ve bu mülk temelli genişlemeye liderlik etmeme izin veriyorlar çünkü üçümüz her yıl piyasayı çift haneli rakamlarla geçerek başarılı olmanın ötesine geçtik. Müşteri listemiz de onlar için yatırım yaptığımız varlıklar gibi balon gibi büyüdü.

Kişisel açıdan, tıpkı tüm Reed klanı gibi onlar da kaya gibiydiler. Ailelere gelince, çok çalışan bekar bir annenin tek çocuğu olarak büyürken istediğim her şey onlardaydı.

Hayatımın erken dönemlerinde çok fazla yalnız zaman geçirdim, bu yüzden kendime güvenmeyi ve bağımsız olmayı öğrendim. Çocukken buna içerlerdim. Bir yetişkin olarak, başarımda bunun büyük katkısı var. Henüz on dokuz yaşındayken annemi kaybetmek kendimi daha da yalnız hissetmeme neden olsa da, arkadaşlarım bunu atlatmamı sağladı. Çoğu harikaydı. Ve üniversite mezuniyetimden kısa bir süre sonra, pantolonunun fermuarını çekemeyen bir sperm donörü sayesinde gerçek bir ailem olduğunu öğrenmek şaşırtıcı ama hoş bir haberd.

"Bu iyi." Maxon kahvesini yudumluyor ve bana düşünceli bir bakış daha gönderiyor. "Sanırım biz bir aileyiz ve profesyonel ya da kişisel olarak sana sırtımızı dönmeyeceğiz derken hepimiz adına konuşuyorum." Yüzünü buruşturdu. "Bak, karım bunu sorduğum için beni öldürür, çünkü Emerson'ın tasvir ettiği gibi bir pislik olmadığını biliyoruz, ama gerçekte ne olduğunu bilmek faydalı olacaktır."

"Öyle olurdu," diye onaylıyor Griff. "Bu arada, Keeley'nin bunu söylemesine şaşırmadım. Britta da aynı şeyi söyledi."

Maxon gülüyor. "Farklı olsak da eşlerimiz neredeyse her zaman aynı fikirde."

Griff başını sallar. "Çok doğru."

Maxon gülümsüyor, sonra bana dönüyor. "X, mahremiyetini çiğnemek istemem-"

"Sen değilsin. Paylaşmanın sakıncası yok." Aslında, neden daha önce sormadıklarını merak ediyorum. Bu boktan şovu açıklamakla ilgili bir sorunum yok. "Parker'la üniversite birinci sınıf öğrencisiyken tanıştım. Yurtta popülerdim, çünkü bana içki ısmarlayan bir sarhoşla arkadaş olmuştum. Parker insanları yanlış yönlendiriyordu. Toplumdan dışlanmış biriydi."

"Doğu Yakası adamı olduğu için mi?" Maxon

soruyor. "Yoksa pisliğin teki olduğu için mi?"

Griff bilmek istiyor.

"İkisi de. Ama ben edebiyat dersinden kalıyordum, onun da matematik dersinde yardıma ihtiyacı vardı ve karşılıklı özel ders aldık. Onu tanıdığımda kötü biri gibi görünmüyordu. Komik olabilirdi ama bir tarafı da vardı... inatçı ve biraz kendini beğenmiş, anlıyor musun? Kimse onunla tartışamazdı. Tartışma tarzı hep *ben haklıyım şeklindeydi. Sen saçmalıyorsun. Tartışma biterdi.* Küçümseyici gelirdi. Sözlü münakaşadan hoşlandığım için onu çok rahat bıraktım. Ama pek çok arkadaşım onun çekilmez bir ukala olduğunu düşündü ve onunla takılmayı reddetti."

"Hayes gibi mi?" Griff en az on yıllık en iyi arkadaşım hakkında

soruyor. "Evet."

"Arkadaşın Elliott'ı ilk gördüğüm anda sevmiştim." Maxon sırtıyor.

"Herkesin vardır. Her neyse, annem öldükten sonra çok zorlandım. Neredeyse okulu bırakıyordum. Kendimi toparlamakta zorlandım. Parker gerçekten yanımdaydı. O Noel'i onun evinde geçirdim çünkü yalnız kalmamı istemiyordu. Tüm ailesi bana kucak açtı." Gülüyorum. "Sanırım küçük kız kardeşi bile bana aşık olmuştu."

Maxon kaşlarını çatıyor. "Bu konuda sana zor anlar mı yaşattı? Bütün bu çamur atma işine bu yüzden mi başladı?"

Kitabında ondan hiç bahsetmemiş..."

"Hayır. Yani, o aşırı korumacı bir ağabey, bu yüzden heyecanlanmadı. Ama ilgilenmediğimi biliyordu. Corinne sadece bir çocuktuk, belki on dört." Omuz silkiyorum. "Ona gerçekten dokunmuş olsaydım, yazdığı o lanet kitabı anlayabilirdim. Ama dokunmadım. Beni sosyal olarak aşağılamasından, depresyonundan ve intihar düşüncelerinden dolayı suçluyor, oysa önce beni becerdi - hepsi bir kadın yüzünden. Bu gerçeği rahatlıkla kitabının dışında bırakıyor."

"Ciddi misin?" En büyük kardeşim gözlerini deviriyor.

Griff başını sallar. "Her zaman bir kadınla ilgili değil midir?"

"Hey, en azından dürüsttü. Parker hâlâ herkese palavra sıkıyor, sanki başına gelenlerde hiçbir rolü yokmuş gibi mağduru oynuyor."

Maxon, "Xayden için ilham kaynağı olarak adınız ilk ortaya atıldığında kitabı okudum," diye itiraf ediyor. "Ama o karakter kalpsiz bir piç kurusu. Yani, iş söz konusu olduğunda hıyar olabilirsin ama asla kindar bir hıyar değilsin."

Telefonumu tekrar sessize alıyorum. "Dünyanın geri kalanı seninle aynı duyguları paylaşmıyor ama teşekkürler. Sadece birkaç yıldır aileyiz-"

"Unut bunu," diye ısrar ediyor Griff. "Mesele ne kadar uzun süredir aile olduğumuz değil. Önemli olan aile olduğumuz gerçeği. Biz senin yanındayız."

Ve bu yüzden kendimi yüzde yüz kutsanmış hissediyorum.

Maxon, "Gerçeği ortaya çıkarmanın bir yolu olmalı," diyor. "Ya bu kadın sizin anlattıklarınızı doğruladıysa?"

Başımı salladım. "İmkansız."

"Çünkü?"

"Uzun hikaye."

Griff sandalyesine geri oturur. "Parker için ne kadar uygun değil mi? İsteddiği hikâyeyi uydurabilir ve ona yalancı diyecek senden başka kimse yok."

Dostum Hayes ve diğer gerçek dostlarım -Graham, Echo, Kella ve Maryam- gerçeği biliyor ama... "Basın için önemli olan kimse yok, hayır."

"Berbat bir durum. İşin iyi tarafı paparazziler Maui'de yaşamıyor, yani kapınızda kamp kurmuyorlar."

"Bu karmaşanın tek iyi tarafı bu. Ama telefonunuz sürekli patlıyorsa-" Tam zamanında, yine yapıyor.

Maxon benim adıma kızgın görünüyor. "Ne yapacaksın? Gerçeği ortaya çıkarmak istemediğine emin misin?"

Bu anlamsız. Kimse Parker'ın kötü adam olduğu bir hikaye istemiyor. Sadece benim affedilmez arkadan bıçaklanmamın ve onun sözde zihinsel cehenneme inişinin korkunç, dedikodulu hikayesini istiyorlar. "Boş ver onu. Ödeşeceğim. Dünyayı yakıp yıkacağım."

Ve bunun geldiğini asla göremeyecek.

Ofisime vardığımda hâlâ sinirliydim. Sonunda lanet telefonumu kapattım. Telesekreterim dolu olduğu için magazin dedikoduları artık mesaj bırakamıyor. Bu da bir artı. Ama başka biri de mesaj bırakamıyor, mesela bir müşteri. Berbat.

Bıktım artık.

Lanet okuyarak şık siyah masamın arkasına yerleşiyorum ve dünya finans endekslerini kontrol ederek müşterilerimi kayıplardan daha iyi korumak için fikirler not ediyorum. Neyse ki Bethany ve ben mevcut ekonomik karmaşanın çoğunu aylar öncesinden görmüş ve zararı azaltmıştık. Kocası Clint, bir yandan CFP için çalışırken bir yandan da internet üzerinden diplomasını almayı neredeyse bitirdi, finansal çay yapraklarını okumayı ve hızlı bir şekilde yanıt vermeyi öğreniyor. Ama Bethany iki numaralı bebeğini emzirirken ve müşteri listemiz hala kabarıkken, gerçekten çok meşgulüm.

"Bay Costa?" Kırk yaşlarındaki asistanım Lisa kafasını kapımdan içeri uzattı. "Size mesajlarım var."

Elindeki bir avuç fişe göz atıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Her sabah geri dönmem gereken telefonlar var ama bu kadar çok değil. "Haber kaynaklarından ya da internet dedikodu sitelerinden gelenleri atın."

"Tamam." Elindeki kâğıtları gözden geçirir, sonra ikisi hariç hepsini atar. "Jacinda adında biri mümkün olan en kısa sürede geri aramamı istedi. Pazar gününe kadar Four Seasons'ta olduğunu söylememi istedi."

Bir barda tanıştığım bir turist. Söylememiz gereken her şeyi geçen Cuma gecesi onun süitinde çıplak olarak konuştuk. "Çöp."

Ben kahvemi yudumlarken Lisa bir sonraki mesajı okuyor. "Maxie adında biri aradı. Seni doktoruyla karıştırmış olmalı, çünkü sana D vitaminine ihtiyacı olduğunu söylememi istedi."

Neredeyse biramı tükürecektim. Lisa'nın bakışları şaşkınlıkla endişe arasında bir yerdeydi. Görünüşe göre Cumartesi gecesi sıradan sevişmemizin benden daha fazla sık istediğinden haberi yok. Tanrıya şükür. "Çöp."

Gözlüklerini burnuna doğru itiyor ve bana hafifçe kınayan bir bakış gönderiyor. "Beni ilgilendirmediyi biliyorum-"

"O zaman söyleme." Bu tartışmayı daha önce de yaptığımız için, vermek üzere olduğu dersi

Ben. Ezberden okuyabilirim.

"Yapmak zorundayım. Sana değer veriyorum," diye homurdanıyor. "Eğer mutlu olmak istiyorsan, kendini özel birine açmalısın."

"Ama sen kapılmışsın, Lisa." Ona bir sırtıma gösterdim.

O çıtlar. "Senin yaşına yakın, bekar birini kastetmiştim. Kalbine güvenmeli ve aşka inanmalısın. Tüm erkek ve kız kardeşlerine bak..."

Her biri eşlerine mutlulukla bağlı ve göz açıp kapayıncaya kadar çocuk sahibi oluyorlar. Maxon ve Keeley'nin şimdi iki kızları var ve üçüncüsü de yolda. Griff ve Britta ise kısa süre önce dördüncü çocuklarını doğurdularından beri bir erkek çocuk yetiştirme fabrikası gibi görünüyorlar. Diğer kız kardeşim Harlow ve kocası, oyun kurucu efsanesi Noah Weston, üç numaralı erkek bebeklerini dünyaya getirdiklerinden beri kendi futbol takımlarını kurmaya çalışıyor gibi görünüyorlar. Battaniyenin yanlış tarafındaki diğer kardeşim Evan Cook ve eşi Nia'nın bir erkek ve bir kız çocukları var, ikisi de korkutucu derecede zeki ve erken gelişmişler. Bethany ve Clint'in ikinci çocukları oldu. Lisa'nın iyi niyetli dırdırlarına rağmen ayakta kalan tek bekâr benim ve bundan hoşlanıyorum.

"Çoğunu her gün görüyorum." New York'ta birkaç dakika önce kapandığından beri Dow'u tekrar tarayarak konuşmasının geri kalanını görmezden geliyorum. Bugünkü işlemlere kan banyosu demezdim... ama yakındı.

"O zaman ne kadar mutlu olduklarını biliyorsun."

"Evet." Ne yazık ki, Hang Seng vadeli işlemleri yarın bir toparlanmayı olası kılmıyor. Enflasyon göz önüne alındığında beklediğimden değil. "Ama mutlu olmanın birden fazla yolu var."

"Doğru, ama yalnız kalmamalısın." Lisa iç geçirir. "Herkesin sana zarar vermek istemediğini anlamamanın zamanı geldi."

"Herkes değil, hayır." Sadece çoğu. Parker bunun en iyi örneği.

"İnsanlara bir şans vererseniz, sadece onlar için yapabileceklerinizi değil, sizi sevmeyi de öğreneceklerdir."

Bu ailem, iyi arkadaşlarım ve Lisa için geçerli. Diğer herkes... Şüpheliyim. "Bunu aklımda tutacağım."

En sevdiğim finans gurusunun bloguna tıklıyorum ve bugünkü olumsuz işlemlerle ilgili görüşlerini taramaya başlıyorum. Lanet olası konut piyasası yine bok gibi görünüyor. Faiz oranları yardımcı olmuyor.

"Dinlemiyorsun." Lisa'nın sesi üzgün geliyor.

İç çektim. İyi niyetli ve kaba olmayı bırakmam gerekiyor. "Seni anlıyorum ve endişeni takdir ediyorum." Bu geçmişimle, kendimi asla evlenmiş göremiyorum. "Ama ben işimi seviyorum, işimle evliyim ve mevcut durumdan memnunum." Sırıttıyorum. "Dan'den boşanmaya hazır değilsen..."

Benim alaycılığımıza gözlerini deviriyor. "Neden oğlumdan biraz daha büyük bir adamla evleneyim ki? Otuz yaşın altındaki erkeklerin ev eğitimi aldığından bile emin değilim."

"Öyleyim. Çoğunlukla." Göz kırıyorum.

Başını bıkkın bir şekilde sallayarak kapıya doğru döner. Sonra bir şey hatırlar gibi oldu ve geri döndü. "Oh, on buçuk, Bay ve Bayan Hanson, bu sabahki aramayı iptal ettiler. Aile içi acil durum. Yarın için yeniden planladılar. Size müşteri kabul formlarını çoktan gönderdim."

."

"Onları okudum ve bir tavsiye listesi hazırladım ama bunu daha sonraya saklayacağım. Başka bir şey var mı?"

Son üç yılda Lisa benim hem sağ hem de sol elim oldu. Onsuz profesyonel olarak zar zor

alışabiliyorum. Ama sabah toplantım artık olmayacağına göre, bu zamanı bazı denizaşırı yatırım fırsatlarını incelemek için kullanmalıyım. Muhtemelen Parker'dan intikam almak için öldürücü bir intikam planı hazırlamaya başlayacağım.

şimdiki zaman gibisi yok.

"O boşluğa yeni bir randevu aldım. Hanson'lardan hemen sonra aradı.

"Şahsen geliyor."

Sıra dışı. Kaşlarımı çatarak dizüstü bilgisayarındaki takvimi açıyorum. "C. Rose? O da kim?" Lisa omuz silkti. "Senin bilebileceğini düşündüm."

"Bir ipucu yok. Müşteri kabul formları mı?"

"Onları gönderdim ama bilgisayarının başında olmadığını, bu yüzden toplantıdan önce tamamlayamayacağını söyledi."

On beş dakikadan az bir süre sonra. Kahretsin, bir konsültasyona soğuk girmeyi sevmiyorum ve Bayan

Rose belli ki taramadan geçmemiş. "Kalifiye mi?"

Yatırım yapacak on milyondan az parası olan müşterilere dokunmuyoruz.

"Tam olarak değil. Ama belgeleri yanında getireceğine yemin etti." Kabul edilemez. "Lisa..."

Bıkkın bir şekilde iç geçiriyor. "Pekala, tamam. İyi. Kulağa çok hoş geliyordu. Genç ve enerjik, akıllı ve-"

"Müşterilerimizi yargılamıyoruz, sadece servetlerini büyötmelerine yardımcı oluyoruz."

"Ve sen araya girmeden önce de söylediğim gibi, neşeli. Seninle de çok ilgileniyor gibiydi."

"Şımarıklık kadınlarda hoşlandığım bir özellik değil." Ben daha sofistike bir kadına yöneliyorum.

belgeseller, açık hava ve sakso çekmek. "Burası bir yatırım komisyonculuğu, randevu servisi değil."

"Belki bu durumda her ikisi de olabilir?" Sesi umutlu geliyor.

Lisa sadece yardım etmeye çalıştığı için sinirlenmedim. "Elbette. Manşeti şimdi görebiliyorum: "Çirkin Broker, Skandal Baştan Çıkarmada Vücutlu Müşteriye Çakıyor."

"O kadar da çirkin görünmüyorsun," diyor aynı anda hem kız gibi hem de cilalı çıkan yabancı bir kadın sesi. "Ve buraya bir teklifle geldiğim için sevişmek hakkında bir şey bilmiyorum, evlenme teklifiyle değil. Ama belki de benim hakkımda konuşmuyordunuz, çünkü ben o kadar çirkin değilim?"

Lisa yüzünü buruşturup kenara çekilince başımı kaldırıyorum. Kapının girişinde geniş koyu renk gözleri, uzun kirpikleri ve arı sokmuş ağzıyla esmer bir kadın duruyor. Göğüslerinin kıvrımlarına yapışan ve küçük belini sarmadan önce bir miktar göğüs dekoltesini ortaya çıkaran ve gür kalçalarını saran bir elbise giyiyor. Barbie'den sadece biraz daha sakın bir pembe tonundaki ipeksi kumaş, çekici kalçalarının yarısında bitiyor. Ayak bileklerini baştan çıkarıcı bir şekilde saran askılı beyaz topuklu ayakkabılar, ortalamanın altındaki boyuna birkaç santim daha ekliyor.

Eğer bu kadın muhteşem olmadığını iddia ediyorsa, yalancıdır. Ayrıca içki içecek yaşta bile görünmüyor. Masumiyet ona yapışmış.

Boş boş, onu ne kadar hızlı bozabileceğimi merak ediyorum.

Sonra bu seks bombasının benim on otuzum

olmaması için dua ediyorum. Ayağa kalkıyorum.

"Yardımcı olabilir miyim, Ms...."

"Ben, um... C. Rose," diye kekeliyor. "Bir randevum var." Lanet olsun.

Lisa bana kendini beğenmiş olduğu kadar sevinçli de olan gizli bir gülümseme atıyor, çünkü bu kadının benim tipim olduğunu biliyor. "İçeri gelsene. Sana kahve getireyim mi? Su?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Bayan Rose'un sesi bile bana bir şeyler yapıyor, özellikle de onu becermek için ne kadar ateşli

olduğumu pekiştiriyor. "Xavian Costa." Masamın etrafından dolanıyorum ve elimi uzatarak yaklaşıyorum. Bu jest profesyonel, ama daha çok ona dokunmak için kaşınıyorum. "Evlenme teklifi hakkında bir şey mi söyledin?" "Evet." Yaklaştıkça daha tanıdık geliyor. İzlerimde duruyorum. "Tanışıyor muyuz?"

Gayri ciddi bir gülümsemeyle elimi tutuyor. Kolumda bir cızırtı hissediyorum. Vay anasını. O da aynı tepkiyi mi verdi?

Ürkmüş görünüyor, sonra sanki onu yakmışım gibi elini elimden hızla çekiyor. "Benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim."

Yani o da hissediyor.

"Şimdi sizi yalnız bırakayım. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver." Lisa aceleyle kapıya yönelir ve arkasından kapatır.

Şimdi muhtemelen yatırım yapacak parası olmayan bir kadınla yalnızım. Yapmam gerektiği gibi ona eşlik etmek yerine, onu kıyafetlerini çıkarmaya ve benim için bacaklarını açmaya ikna edebileceğimi umuyorum.

Bunun yerine boğazımı temizleyip masamın önündeki sandalyeyi işaret ediyorum. "Oturun lütfen."

Başını sallıyor ve elindeki soluk debriyajı gerginmiş gibi kavlıyor, sonra odayı geçiyor, topukları bambu zeminimde yumuşak bir tıkırtı çıkarıyor. Parfümünün kokusu yanımdan bir alay gibi geçiyor, parmağımı koyamadığım kışkırtıcı bir şey. Ona kadar hiç koklamadığım bir şey.

İkimiz de yerimize oturduğumuzda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Kalın kirpiklerinin arasından bakışlarını kaldırıyor. Gözlerimiz tekrar buluşuyor. Farkındalığın zing'i neredeyse beni geriye savuruyor.

Tanrım, daha önce de kadınlardan etkilenmiştim, ama bu çekiş delilik. Yine de, sözde iş için burada.

"Sizin için ne yapabilirim, Bayan Rose?"

Saçlarını gergin bir şekilde kulağının arkasına kıvrarak yutkunuyor. "Seninle yüz yüze konuşmak istedim."

Dediğim gibi, bir teklifim var. Birbirimize yardımcı olabileceğimizi düşünüyorum."

Bir kaşıntıyı kaşımak için mi? Ben buna varım. Ama yumuşak yüzündeki kararlılık bana teklifinin seksle ilgisi olmadığını söylüyor. "Buraya yatırım yapmaya gelmedin."

"Hayır."

"Asistanımı öyle olduğunuza inandırdınız." Ses tonumda azarlayıcı bir not var. Özür dilemiyor. "Görmeseydim beni görecekti miydi?"

Onun ne kadar güzel olduğunu bilseydim, evet. Ama onun sorduğu bu değil. "Muhtemelen hayır. Ben meşgul bir adamım."

"Biliyorum. Bunu olabildiğince çabuk yapacağım." Elini masanın kenarına koyar, sonra derin bir nefes alır ve çenesini kaldırır. "Ben Corinne Emerson, Parker'ın kız kardeşiyim."

İtirafı bir tokat gibiydi. Tanıdık gelmesine şaşmamalı. Yüzü daha az yuvarlak ve kıvrımları daha dolgun olsa da şimdi görüyorum. Şirin bir çocuktan muhteşem bir kadına dönüşmüş. Ve Parker benim zayıflıklarımı biliyor... *Lanet* olsun.

Ayağa kalkıyorum. "Çık dışarı."

Kapıya doğru yürürken kolumu tutuyor, çaresizce kavlıyor. "Lütfen. Sadece dinle. Üç dakikan var. Eğer hala gitmemi istiyorsan, giderim."

"Kardeşin seni beni gözetlemen için gönderdiğine göre, söyleyeceğin her şey yalan. Onun hilesi beni şaşırtmadı, ama son derece becerilebilir kız kardeşini yüzüme vurması onun için bile alçakça. Seni yem olarak kullanmasına izin verirken iki kere düşünmelisin." Elinden kurtulup ofisimin kapısını çekerek açtım. "Git. Konuşacak bir şeyimiz yok."

"İntikam istiyorsan var."

Onun saçmalıklarına ya da güzel yüzüne aldandığımı biliyordum ama bu dikkatimi çekti.

"Açıkla." Esneyen geçide yan gözle bakıyor. "Kapıyı kapatırsan açıklarım."

Muhtemelen pişman olacağım ama o sihirli kelimeyi söyledi-intikam. Yavaşça itaat ediyorum. Elbette Parker'ın onu beni şehvetle şaşırtmak, güvenimi kazanmak ve neyin peşinde olduğumu öğrenmek için gönderdiğini biliyorum, böylece beni basına gömmek için yeni yollar tasarlayabilir. Ya da bir sonraki kitabı için yem bulmak için. Her iki durumda da, düşmeyeceğim.

onun saçmalıkları için. Ama Corinne'in ziyaretinden faydalanacağım. Onu konuşturmaya devam edersem, kardeşini sonsuza dek yok etmek için kullanabileceğim yararlı bir şeyi ifşa edebilir.

Yavaşça kapıyı kapattım ve koltuğuma döndüm. "Üç dakika. Sorularımın her birine eksiksiz ve dürüstçe cevap vermezseniz-"

"Yapacağım."

Ona şüpheci bir bakış attıktan sonra telefonumda bir zamanlayıcı ayarladım. "Saat işliyor. Bana yalan söylemiyormuşsun gibi davranalım."

"Ben değilim."

Kaşlarımı çattım. "Neden kardeşinden intikam almak için onca insan arasından bana yardım etmeye geldin?" "Bu geçerli bir soru... uzun bir açıklaması var."

Beni cezbetmek için daha fazla zaman kazanmaya mı çalışıyor? "Kısa kes."

Nefes alıp veriyor. "Kendi işimi yürütüyorum. Üniversitede geçimimi sağlamak için eğlenceli bir yol olarak başladım. Üç hafta önce her şey değişti ve mali açıdan zor durumdayım. Şimdi yardıma ihtiyacım var." Duraksıyor. "Ya da bir nişanlıya."

On sessiz saniye boyunca öylece baktım. Söyledikleri mantıklı gelmiyor, muhtemelen kasıtlı olarak. Zaten onun geri kalanıyla fazlasıyla ilgilendiğim için acıklı hikayesinin içine çekilmeye isteksizim ama... "Pekala. Isıracağım. Kardeşin sana yatırım ya da kredi konusunda yardım etmeyecek mi?"

Corinne başını sallıyor. "O bir barikat ve eğer onu aşmanın bir yolunu bulamazsam dört yıllık çalışmamı mahvedecek."

Onun sorunu benim değil. Zaten muhtemelen hepsi saçmalık... Ama ya değilse? Ya onun ikilemi bana Parker'dan tatlı bir intikam alma fırsatı veriyorsa? Engellenmeye dayanamadığı için, engellediği iş konusunda ona yardım etmemden kesinlikle nefret edecektir.

Ama kazanamam bile, yine de kazanabilirim. Corinne ve ben karşılıklı bir çekimi paylaşıyoruz. Eğer benim yatağında bir hafta sonu geçirirsek, düşmanım bundan kesinlikle nefret eder.

Sadece bu olasılık bile onun konuşmasını dinlemeye değer kılıyor. "Bana daha fazlasını anlat." Telefonumun zamanlayıcısını kapatıyorum.

"Teşekkür ederim." Sanki bunu içtenlikle söylüyormuş gibi.

Biricik kardeşini sırtından bıçaklamak için ofisime isteyerek gireceğine ikna olmadım. Corinne eskiden ona tapardı. Sonra tekrar, o bir çocuktü. Büyümüş, Parker'ın ne kadar çıkarıcı bir pislik olduğunu anlamış ve artık onu engelleyememesi için harekete geçmeye karar vermiş olabilir.

"Her zaman takı yapmak istemişimdir," diye devam ediyor. "Bu, ben çocukken annemle birlikte yapmaktan keyif aldığımız bir şeydi. O ve babam öldükten sonra da yapmaya devam ettim. Bu işte iyi oldum."

Tanıştığımız Noel'de bir arkadaşı için kolye yaptığını hayal meyal hatırladığımdan, sadece başımı sallıyorum. "Devam et."

"Üniversiteye başladığımda, ailemin benim için başlattığı eğitim fonu sayesinde okul harçlarım, odam ve kitaplarım ödenmişti, ancak yemek ve masraflar için paraya ihtiyacım vardı."

"Parker'ın parası vardı." Üniversite birinci sınıftayken rahmetli dedesi ve ninesinden bir servet miras kalmıştı.

O bahar tatilinde Vegas'ta verdiğimiz partinin çok küçük bir kısmı harikaydı.

"Onunkini istemedim. Hâlâ da istemiyorum. Çok fazla ip var. Bir doların değerini öğrenebilmem için her zaman kendi yolunu kazanmamı istedi. Benim için sorun değil."

Parker'ın kendisinin hiç yapmak zorunda kalmadığı bir şey. "Ve?"

"Takı yapmaya geri döndüm. Gece ikiye kadar garsonluk yapmaktan daha iyiydi." Omuz silkiyor.

"Böylece, birinci sınıftayken, el işi takılarımı sattığım bir online mağaza açtım."

"Mantıklı." Konuya gelmek için sabırsızlanıyorum. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Son dört yıl içinde işim, fazladan birkaç kase yemeğin parasını karşılayan bir şey haline geldi.

Her hafta ramen yiyerek geçimimi sağlayabiliyordum. Abartılı bir şey değil ama başımı sokacak bir ev tutabiliyor ve arada bir savurganlık yapabiliyordum, özellikle de akıllı saatler için el yapımı boncuk kordonları bulduğumda."

Giydiği alışılmadık şey gibi mi? "Sorun nerede? İşler mi kesildi?"

Başını iki yana sallıyor. "Aslında tam tersi. Üç hafta önce, milyonlarca Instagram takipçisi olan *Real Housewives'dan* biri, benden aldığı boncuklu akıllı saat kordonu hakkında övgüler yağdıran, tamamen sponsorsuz bir video yaptı. Siparişler patladı ve o zamandan beri normalde bir yılda satacağım kadar satış yaptım."

"Bu kulağa iyi bir sorun gibi geliyor."

"Evet...ve hayır. Los Angeles'taki yedi yüz metrekairelik dairemdeki tek yatak odasının bir köşesinde her şeyi kendim yapıyorum. Daha büyük bir yere ihtiyacım var. Yeni aletlere ihtiyacım var. Tüm bunları paketleyip gönderecek, müşteri hizmetleri çağrılarıyla ilgilenecek ve ara sıra bana sandviç yapacak bir personel tutmam gerekiyor. Artık her şeyi tek başıma yapamam."

Bu gerçek bir soruna benziyor ama... "Kardeşin hâlâ sana yardım etmiyor mu?" Başını sallıyor. "Bana 'gerçek bir iş' bulmamı söyledi."

Malibu'da bir McMansion'da yaşayıp kafasında uydurduğu şeyleri kâğıda dökerken tabii ki yaptı. Göt herif. "Eğer tam zamanlı çalışıyor ve hayatını kazanıyorsan, bir tane var demektir."

"Aynen öyle." Ellerini havaya kaldırıyor. "Girişimcilik ağırlıklı bir işletme diplomam olduğu için Fortune On şirketlerinden biri tarafından işe alınabileceğim konusunda ısrar edip duruyor. Çift anadal yaptığımı ve moda tasarımı alanında da lisans derecem olduğunu unutuyor. Ama ona göre bu, üzerine basıldığı kâğıt kadar bile değerli değil. Mesele şu ki, ben başka bir iş istemiyorum."

Ve onu bir tane alması için zorlamamalı. Ne yazık ki Parker her zaman odadaki en zeki kişinin kendisi olduğuna inanıyor ve egosu aksi bir fikre tahammül edemiyor. "Görünüşe göre hiç değişmemiş."

Dudaklarını düz bir çizgi halinde bastırıyor. "Yapmadı."

Aptalca bir istekle masamın diğer tarafına uzanıp onu rahatlatmak için yumuşak yanağını okşuyorum. Ama yapmadım. Ziyaretinin beni hazırlıksız yakalamak için bir taktik olmadığına hâlâ ikna olmuş değilim. "Maddi yardım istemenizin nedenlerini anlıyorum."

"Çok fazla ip olmadan."

Bu beni dışarıda bırakıyor - en azından normal şartlar altında. Müşterilerimin parasını yönetme konusunda titizimdir; kendi param söz konusu olduğunda daha da titizimdir. Ama işinde başka bir Parker aramadığını anlıyorum. "Bir nişanlının sana ne faydası olur? Tabii kendisi zengin değilse..."

"Kimseden sadaka istemiyorum. Ama bir nişanlının büyükannem ve büyükbabamın emanetine yardımı olur." "Sana da para bıraktılar." Tabii ki bıraktılar. Peki neden onu kullanmıyor?

"Hem de çok. Elime geçirebilseydim müşterilerinizden biri olabilecek kadar. Ama Parker-"

"Cüzdan iplerini elinde tutuyor ve sana vermiyor mu?"

"Kardeşimi iyi tanıyorsun," diye sertçe karşılık veriyor. "Vakfın kuruluş şekline göre, yirmi beş yaşına geldiğimde kimsenin onayına ya da başka bir şarta gerek kalmadan tüm fonları alabiliyorum. Ama buna daha üç yıl var. Eğer şimdi yardım almazsam, o zamana kadar işim çoktan bitmiş olacak."

O haklı. Bir üründe, özellikle de modaya uygun bir şeyde şimşek çaktığında, her dakika önemlidir. Ama içimi kemiren bir şey var. "Parker yirmi bir yaşında tüm mirasını aldı, hiçbir şart olmadan. Sana kalmadı mı?"

"Hayır. Büyükannem ve büyükbabam eski kafalıydı. Yaşlanana kadar bu tür bir serveti nasıl yöneteceğimi bilemeyeceğime inanıyorlardı. Ya da bir erkeğin 'dengeleyici etkisine' sahip

olmadan." Gözlerini deviriyor. "Yani bugün paraya sahip olabilirdim... eğer evlenirsem."

Resim şimdi netleşti. Eğer doğruyu söylüyorsa -büyük bir ihtimalle- Parker'a çok kızgın olmalı. Ben olsam olurdum.

Yine de Parker, kederli bir ben hikayesi örmekte ustadır. Muhtemelen bu hikayeyi de o hazırladı ve beni yıkmak için suç ortağına -yani o çok can sıkıcı küçük kız kardeşine- kaşıkla yedirdi.

Bu yüzden hikayesinde delikler açmaya mecbur hissediyorum. "Büyükanne ve büyükbabanızın mirası, yirmi beş yaşına gelmeden paranızı alabilmeniz için evlenmenizi şart koşuyorsa, nişanlınız size nasıl yardımcı olacak?"

"Teknik olarak Parker yediemin, yani bana mirasımı şimdi vermeye karar verebilirdi. Tabii ki reddetti." Ve sadece kızgın değil, aynı zamanda incinmiş de görünüyor. "Yine de, eğer bana para vermek kendimi işime gömmekle seninle evlenmek arasındaki fark olsaydı fikrini değiştirebilirdi."

chapter TWO

"S "Eşyaları nerede bıraktın?" Maxon o akşam arka planda ağlayan bir bebeğin sesi üzerine sorar.

Kızlarının yatma vakti yaklaşmış olmalı. "Parker'ın kız kardeşiyle mi? Ona teklifini düşüneceğimi söyledim."

Ama yatırımcı olmakla ilgilenmiyorum, özellikle de şimdi. Sermayem Bethany ve Clint'in komisyonculuğundaki ortaklığımı satın almaya ve Maxon ve Griff ile işimi gayrimenkul alanında genişletmeye bağlı. Corinne'in sahte nişanlısı olmak mı? Bu ilgimi çekiyor... birçok nedenden dolayı.

"Ne kadar süre için?"

"Kırk sekiz saat. Sadece uzun bir hafta sonu için adada kalacak."

Ancak ziyareti bir dizi soruyu da beraberinde getiriyor. Elindeki her kuruşu işine yatırırsa, seyahatinin parasını kim ödedi? Ve eğer çılgın talebi karşılamak için ürün üretmesi gerekiyorsa, masasına dönmek için neden iki dakika bile bekliyor?

Görünüşe göre tüm cevaplar Parker'a çıkıyor ve gerçekten önemli olan tek soruyu gündeme getiriyor: Corinne, kardeşinin tabutuma son çiviye çakmasına yardım etmeye çalışmıyorsa, neden başka birini değil de beni görmeye geldi?

Bu en olası senaryo... ama ya yanılıyorsam? Ya gerçekten intikamımı gümüş bir tepside bana sunabilirse?

"Ona ne söyleyeceğini düşünmek için bu kadar zamana ihtiyacın var mı?" diye soruyor en büyük kardeşim. "Hayır. Ama onun kimliğini araştırmak ve ne kadarının doğru olduğunu görmek için daha fazla zamana ihtiyacım var."

Maxon güler. "Hayatın boyunca bir Reed olduğunu bilmiyor olabilirsin ama kesinlikle öyle davranıyorsun. Hepimiz azimli, kararlı, acımasız piçler olarak doğarız. Bu genlerimizde var."

"Bu bir gerçek," diye bağıyor karısı Keeley arka planda.

Maxon gülüyor. "En azından doğru kişi bize bir kalbimiz olduğunu hatırlatana kadar. Öyle değil mi, günışığım?"

"Bunu unutmasanız iyi edersiniz bayım," diye takılıyor. "Kailani'ye banyo yaptıracak vaktin var mı?"

"Elbette. Gel buraya." Kızına mırıldanırken sesi yumuşuyor, onun küçük kız seslerine gülüyor. "Demek Corinne'in birkaç gün terlemesine izin vereceksin. Bu hoşuma gitti."

Keeley gülerek, "Sen yapardın," diyor.

"Ne var, günışığı? Düşmanın kız kardeşi aniden X'in intikam almasına yardım etmek için kardeşinin arkasından iş mi çeviriyor? Kabul etmelisin ki, bu oldukça uygun."

"Öyle mi, ama eğer doğruyu söylüyorsa, bu aynı zamanda zekice. Kardeşi bunu asla anlamayacak."

Keeley ilginç bir noktaya değindi. Corinne zanaatıyla kendini geçindirecek kadar akıllıysa, pislik kardeşini dolandıracak kadar da akıllı olabileceğini inkar edemem.

Maxon'ın elleri dolu olduğundan ve ben de varış noktama yaklaştığımdan, görüşmeyi tamamlıyoruz. Sonra şık, iki koltuklu Audi'mi birkaç kez takıldığım bir tatil köyüne çekiyorum. Ritz değil ama Motel 6 da sayılmaz. Valeye anahtarlarımı veriyorum ve arabama iyi bakarsa iyi bir bahşış vereceğime söz veriyorum.

Sonra batan güneşe rağmen güneş gözlüklerimi takıyorum, ellerimi turist gibi görünmek için giydiğim şortumun içine sokuyorum ve içeri giriyorum.

Corinne Emerson ofisimden ayrılır ayrılmaz birkaç iyilik istedim. Bir müşterimin yeğeni adada özel dedektiflik yapıyor ve makul bir ücret ve bazı yatırım tavsiyeleri karşılığında Parker'ın kız kardeşinin burada kaldığını ve Pazar sabahı yola çıkacağını öğrendi.

Yani hikayesinin bu kısmı doğru. Gerisini hâlâ bekliyorum.

Sanki özel dedektif ESP'ye sahipmiş gibi, telefonum çaldı. "Mükemmel zamanlama, Owen. Konuş benimle."

"Ya bu kız izini kaybettirmekte çok becerikli... ya da sana karşı dürüst davranıyor. Uçak biletini kendi kredi kartıyla ödemiş. Otelde kalışını da. Görünüşe göre arkadaşlarına, mücevher işi altı haneli bir yıl geçirirse cennette bir tatil yapacağına söz verdiğini söylemiş. Şimdi öyle, en azından son banka hesap özetine göre, ama sadece birkaç gün kalacak çünkü yerine getirilmemiş siparişler birikiyor. Pazartesi sabahı yerel bir bankayla küçük işletme kredisini görüşmek üzere bir toplantısı var. Teminatı olmadığı için onu reddedecekler. Kredisini iyi olmasına rağmen bu üçüncü reddi olacak."

Kahretsin, bu adam çok hızlı. Bu tür bilgileri birkaç saat içinde nasıl bulduğunu sormayacağım. Corinne buradaysa ve benden yatırım yapmamı istiyorsa, bankanın onu yine geri çevireceğini düşünüyor olmalı. "Teşekkürler. Başka bir şey var mı?"

"Görünüşe göre erkek kardeşinin onun nerede olduğuna dair hiçbir fikri yok. Ya da biliyorsa bile, ikisi de müthiş bir şov yapıyorlar, çünkü sosyal medyaya göre yeni kız arkadaşı Corinne'i bir iş arkadaşıyla ayarlamaya çalışıyor ve yarın gece çiftte randevu yapacaklarını düşünüyor."

Parker'ın güzel kız kardeşinin doğruyu söylediğine dair kesin bir kanıt değil, ama hikayesinin daha meşru görünmesini sağlıyor.

Duruyorum ve otelin lobisinden tam cephe okyanus manzarasını seyrediyorum. Evet, bu hiç eskimiyor.

Üç yıldır Maui'de yaşıyor olmama rağmen her gün buranın güzelliği karşısında şaşkına dönüyorum. "Corinne'in oda numarasını aldın mı?"

"Saatler önce. Aramadan hemen önce size şu ana kadar bildiğim her şeyi detaylandıran bir e-posta gönderdim. Siz bakarken ben bekleyeceğim, telefonu kapatmadan önce ihtiyacınız olan başka bir şey olup olmadığına bakacağım."

Muhtemelen onu müşteri olarak kabul edeceğimi umduğu için ekstra yardımsever ve özenli davranıyor.

Yapacak bir şey yok, ama verdiği bilgi doğru çıkarsa cömertçe ödüllendirilmesini sağlayacağım.

Saniyeler sonra e-postalarımı tarıyorum. Owen, Corinne'i önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca - ya da kardeşinin adına beni kandırmadığına ikna olana kadar- izlemek için muhtemelen ihtiyacım olan her şeyi göndermişti. Oda numarasını hafızama kaydettikten sonra aramayı sonlandırıp asansörlere yöneliyorum. Yarı yolda durdum.

Bardaki bir taburenin kenarına tünemiş, kalçalarının üst kısmına yapışan ve dilini yutacak kadar ince bacaklarını gösteren, vücudu saran bir elbise giyiyor. Kıcının kıvrımlarını görmemek imkânsız, hatta aval aval bakmamak daha da imkânsız. Koyu renk bukleleri her hareketinde ve jestinde sırtının küçük kısmını okşuyor.

Böyle giyinip nereye gidiyor? Ve kiminle gidiyor? Keşke Owen'a buraya yalnız gelip gelmediğini sorsaydım.

Corinne hakkında hiçbir şey bana bir ipucu vermiyor. Aslında, bütün gün güneşin altında piştikleri belli olan diğer konukların arasında neredeyse yersiz görünüyor. Seksi elbisesine rağmen,

ne ışınlar ne de bir erkeğin elleri tarafından dokunulmamış gibi görünüyor.

O gülümserken, barmen muhtemelen flört etmek amacıyla bir şeyler söylüyor. Başını eğip saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Dudaklarına bir göz atıyorum, parlak, dolgun ve öpülesi. En son ne zaman sadece bir bakıştan sonra bu kadar baştan çıktığımı hatırlamıyorum.

Odaklanmam gerek yoksa bana anlattığı ilk saçma hikayeye kanarım, özellikle de seksle birlikte gelirse. Kardeşlerime göre, bu da Sazlıkların bir başka özelliği. Eğer dikkatli olmazsak, önce cinsel dürtülerimizle düşünürüz. İşin içinde sevişmek varsa, beynimiz ikinci planda kalır.

Köpüklü bir kokteyl yudumluyor ve telefonunda geziniyor. Etrafta sevgilisini ya da geceyi birlikte geçireceği bir erkeği aradığını görmüyorum.

Onun dikkati muhtemelen izlediği TikTok saçmalığıyla dağılmışken ben de barın bir köşesine, saksıdaki palmiyenin arkasına gizlenip oturuyorum. Onu izlemek için mükemmel bir pozisyon.

Bir garson geldi. Sek bir viski söyledim. Hemen getirdi ve menü isteyip istemediğimi sordu. Normalde, bu saatte akşam yemeği için aç olurdum. Ama Corinne'i izlerken, midem şehvetin yerini alıyor.

Etrafımdaki diğer erkekler onu fark etti. İki tabure aşağıdaki adam kesinlikle onunla göz göze geliyor. Kırk yaşında gibi görünüyor. Ayrıca yüzüğü evli olduğunu gösteriyor. Kadın onu görmezden geliyor. Büyük bir partide olduğu belli olan başka bir adam kalabalığından uzaklaşıp Corinne'e yaklaşıyor. Sonra barmen, müşterilerin içkilerini doldururken, bakışlarını yine Corinne'in üzerinde gezdiriyor.

Beni kılıandırıyorlar. Ona uzun süre bakan herkese ters ters bakarken buluyorum kendimi.

Beş dakika geçti. Bir efervesan içkiyi bitiriyor. Barmenle etkileşimi, birinin ona bir tane daha ısmarladığını düşündürüyor. Corinne reddediyor ve parasını kendisi ödüyor. Kardeşi bir pislik ve aynı genleri paylaşıyorlar... ama ben onun kendine güvenine hayranım.

Elinde taze içki, aniden başlıyor, sonra telefonuna uzanıyor. "Amali? N'aber?"

Üç metre arkasında oturduğum için sadece onu duyabiliyorum. Müzik ya da sohbet biraz daha yüksek olsaydı, duyamazdım. Yakında burası dolup taşacak ve düşündüklerimi duymak imkânsız olacak. Ama şimdi yarısı boş.

Corinne duraksıyor ve arayan kişiyi dinleyerek başını sallıyor. "Bir randevudan bahsetmiştiniz ama bu hafta sonunu kastettiğinizi söylemediniz." Tekrar sessizleşiyor, bu kez kaşlarını çatıyor. "Bakın, Craig'le hiç tanışmadığım için ona karşı bir şeyim yok. Ama Cumartesi gecesi boş değilim." Diğer uçtaki kadın bağılıyor olmalı, çünkü Corinne geri çekilip telefonu kulağından çekti. "Seni ekmiyorum. Ve bu kişisel bir şey değil. Belki başka zaman, ama-" Birden yüzünü buruşturuyor, sonra da uzun uzun iç çekiyor. "Ne istiyorsun Parker?"

Düşmanımın adını duyunca daha da yaklaştım. Bu bok lekesi neyin peşinde?

"Son kontrol ettiğimde, ağabey, on sekiz yaşından büyüğüm. Sana nerede olduğumu söylemek zorunda değilim. Telefona cevap veriyor olmam hayatta ve iyi olduğum anlamına geliyor."

O pisliğe karşı durduğu için onu takdir ediyorum. Kulak misafiri olduğumu anlamış ve isyanı sadece bir rolden ibaret olabilir. Ama ben öyle düşünmüyorum. Hayatı boyunca kardeşiyle uğraştığına göre, Parker'ın herkesten daha iyi bildiğine inandığını ve sevdiğini iddia ettiği insanlara kaba davrandığını biliyor olmalı. Davranışlarının ne kadar zorba olduğu umurunda değil. O sadece haklı olmayı önemsiyor.

Tekrar iç çekti. "Hayır, Cumartesi gecesi randevu için uygun değilim ve söyleyeceklerim bu kadar. Amali'ye herhangi bir karışıklık olduysa özür dilediğimi söyle."

Corinne aramayı sonlandırmak için ekrana vururken ve telefonunu çantasına atarken sinirli görünüyor.

Kardeşinin yüzüne mi kapattı? Evet. Hoşça kal bile demeden telefonu kapattı. Belki de ondan gerçekten bıkmıştır.

Aşırı dikkatli barmen ona bir şey sorar. O da kafasını sallar. Bir salıncak ve bir ıska. Otuz saniye geçmeden evli adam yaklaşır ve sohbet etmeye çalışır. Kadın döner, adamın alyansına dikkatle

bakar, sonra uzaklaşır. Bir ıska daha. Köşedeki parti adamına hızlıca göz gezdirdiğimde, bir sonraki hamlesini onun yapacağını anlıyorum. Corinne ayağa kalkıyor, içkisi yarım, sonra

çantasını alır ve o da kaçamadan bardan dışarı çıkar.

Uzun saçlarının dalgalanışını ve muhteşem poposunun salınışını izliyorum, lobiyi geçip tuvalette kaybolurken.

Parti adamı sönük görünüyor.

Viskimin parasını ödeyip ayağa kalkıyorum ve onu takip ediyorum. İtiraf etmeliyim ki Corinne şu ana kadar iyi görünüyordu. Ama birine ne kadar yakın olursam, BS ölçüm cihazım o kadar iyi çalışıyor. Ayrıca, köşelere sinmek işleri halletme yöntemim değil.

Madem buradayım, bir sohbet daha edebiliriz. Bunun onu tekrar görmek istemekle ya da o cehennem kadar seksi elbisenin içinde onu görmeyi arzulamakla hiçbir ilgisi yok.

Bir sütuna yaslanıp onun çıkmasını bekliyorum. Lobinin karşısında yaşlı bir adam bir elinde bastonu, diğer elinde oda anahtarıyla köşeyi dönüyor. Açık alanı kaşlarını çatarak tarıyor, kaybolmuş gibi görünüyor. Turistler sanki görünmezmiş gibi yanından geçip gidiyor. Bavullarla dolu tekerlekli bir arabayı iten bir belboy yaklaşıyor ama yaşlı adam ağzını açtığında belboy ya fark etmiyor ya da umursamıyor ve homurdanarak geçip gidiyor. Hawaii gömleği, haki şort ve atletik çoraplı sandaletler giymiş olan yaşlı beyefendi kederli bir iç çeker.

Onun için üzülerek, yardım etmek için sütundan uzaklaşıyorum. Ben yaşlı adama ulaşmadan Corinne tuvaletten çıkıyor, yeni rujunu sürmüş, başı dik. Ben hâlâ lobinin yirmi adım ötesinde olduğum için, o daha yakın. Adamın yanından vals yaparak geçmesini bekliyorum.

O bilmiyor.

Şaşırdım.

Corinne şu anda sermaye sıkıntısı çekiyor olabilir ama ağzında gümüş bir kaşıkla büyümüş. Müfettişin ilk raporunu fazla incelemedim ama Parker'dan Corinne'in Doğu'da lüks bir yatılı okula gittiğini ve yazları büyükannesi ve büyükbabasıyla zengin bir malikanede geçirdiğini biliyorum. Onunla ilk tanıştığımda dört dil konuşmayı ve piyano çalmayı çoktan öğrenmişti. Ayrıca ödüllü bir gösteri korosunda şarkı söylüyordu, münazara takımındaydı ve akademik dekatlon için seçilmişti. Kısacası, her türlü avantaja sahip olarak büyümüştü.

Çoğu zaman yiyecek, giyecek ve barınağımız olduğundan emin olmak için üç işte çalışan bekâr bir anneyle birlikte mahalledeki bir stüdyo dairede geçen çocukluğumdan çok farklıydı.

Corinne yaşlı adamın önünde durur ve omzuna yumuşak bir el koyar. "Yardıma ihtiyacınız var mı efendim?"

Kaybolmuş görünüyorsun ve... Eğer yanılıyorsam, söyle bana-"

"Hayır, yanılmıyorsun," diyor yaşlılıktan çakıllı bir sesle. "Paris'e yaptığım ilk seyahatten beri hiç bu kadar kaybolmamıştım, uçaktan indiğimde hiçbir tabelayı okuyamadığımı fark etmiştim."

Gülüşi hafif ve gülümsemek ona çok yakışıyor. "Bu uzun zaman önce olmuş olmalı."

Sırıttırıyor. "On dört Haziran 1964. Orly'ye indim - henüz Charles DeGaulle yoktu. Havaalanı krom ve sarıydı ve çok büyük görünüyordu. İki gün önce küçük bir kasaba olan Wisconsin'de liseden mezun olmuşum ve Paris'ten başlayarak dünyayı görmek için can atıyordum. Bir sırt çantam, iyi bir arkadaşım, biraz param ve bir seyahat rehberim vardı. Kıtada üç ay geçirdik, şehirden şehre, cazibe merkezlerinden cazibe merkezlerine doğru yol aldık, asla kaybolma endişesi yaşamadık. Şimdi mi?" Kendi kendine gülüyor. "Karım masaj yaptırmaya gitti ve ben odamıza dönüş yolunu bulamıyorum. Tüm bu asansörler aynı görünüyor ama hepsi her kata çıkmıyor. Gözlüklerim... Sanırım yeni bir gözlüğe ihtiyacım var. Bana yardım ederseniz minnettar olurum."

Hikâyesi boyunca gülümsemesi genişler. "Elbette. O zamanlar Paris'i görmeyi çok istedim. Ne kadar şaşırtıcı!"

"Bir şeydi..." Gülümsemesi güzel zamanlar geçirdiğinizi ve anılarımızın güzel olduğunu söylüyor.

"Adınız nedir, efendim?"

"Bu 'efendim' işinin hiçbiri." Oda anahtarını bastonuna doladığı parmaklarının arasına sıkıştırıyor, sonra da boştaki elini uzatıyor. "Arthur Belmont."

Gerçekten sevinmiş gibi elini sallıyor. "Merhaba Arthur. Ben Corinne. Bana oda numaranızı söylerseniz sizi doğru asansöre yönlendiririz. Yoksa kapınıza kadar yardıma mı ihtiyacınız var?"

Biraz kızarır. "Olabilir. Asansörler gibi, tüm bu koridorlar da aynı görünüyor."

"Öyle, ama sanırım gözlüklerinizin iyi bir temizliğe ihtiyacı var. Sakıncası var mı?" Onlara uzanıyor. "Buyurun." Kadın gözlüğü çıkarırken gözlerini kısıyor, sonra gözlüğü onun eline tutuşturuyor.

Çantasından güneş gözlüklerini koyduğu kılıfı çıkarıp yumuşak bir bez çıkarıyor ve gözlük camlarını parmak izi kalmayana kadar parlatıyor. Daha sonra gözlüğü tekrar yüzüne yerleştiriyor.

"Daha iyi misin?"

"Çok. Ne de olsa burası sisli değil." Kendi kendine gülüyor.

"Hayır. Bana oda numaranızı söylerseniz, sizi yerleştiririz."

Arthur bilgiyi mırıldanıyor ve ona anahtarını uzatıyor. "Bunun nerede olduğunu biliyor musun?"

"Benim kulemde olmadığı için bilmiyorum. Buraya daha dün gece geldim. Ama bunu çözeceğiz," diye söz veriyor.

Yeterince dinledim. Parker'ın güzel kız kardeşi Arthur'a yardım etmeyi günün iyiliği yapmaya karar verdiğinden, konuşmadan önce onu halletmem gerekecek.

Çifte yaklaştım. "Yardım edebilirim."

Corinne kafasını kaldırdı. Gözleri genişledi. "Burada ne yapıyorsun?"

Böyle safça bir soruyu gerçekten sormak için fazla zeki, bu yüzden sadece gülümsüyorum ve yaşlı adama hitap ediyorum. "Merhaba Arthur. Ben Xavian, Corinne'in bir arkadaşıyım. Bakalım odanı bulabilecek miyiz, tamam mı?"

Elimi sıkarken aramıza baktı. "Bir arkadaş, ha? En son lezzetli bir kekmiş gibi baktığım bir 'arkadaşım' olduğunda onunla evlenmiştim. Bu elli yıl önceydi."

Gülüyorum. Hoş, yaşlı bir adam ve ilgiden hoşlandığı belli. Corinne'i sorguya çekmek için burada olmam dışında sorun değil. Ama... o vücudu saran elbisenin içinde ona bakmak için fazladan zamana da karşı değilim.

"Bunu aklımda tutacağım," diye espri yaparak Corinne'in elinden kart anahtarını aldım.

"Beni takip edin." "Nereye gittiğini biliyor musun?" diye soruyor.

"Bu oteli biliyorum."

Kafası karışmış görünüyor. "Adada yaşıyor olmana rağmen mi?"

Omzumun üzerinden ona sadece bir gülümseme fırlatıyorum. "Burada birkaç gece geçirdim."

Ne demek istediğimi anlayınca Corinne kaşlarını çatıyor, sonra Arthur'un koluna girerek onu sabitliyor ve beni asansörlerin doğru sırasına kadar takip ediyorlar. "Siz ve eşiniz buraya tatile mi geldiniz?"

Arkamda ayaklarını sürüyerek yürürken gururla cevap veriyor. "Öyleyiz. Ona ellinci evlilik yıldönümümüz için özel bir şey vaat ettim. Her zaman Hawaii'ye gelmek istemiştir. İki işte çalışmak ve altı çocuk büyütmek arasında, büyük tatiller için ne zamanımız ne de paramız oldu." Gülüyor. "Artık hiç eve gitmek istemediğini söylüyor."

"Maui'nin insanlar üzerinde böyle bir etkisi var," diyorum ona açık bir asansöre girerken.

"Kaçınca kat?"

Arthur omuz silkiyor. "Balkonumuzdan manzaranın nasıl görüldüğünü size anlatabilirim. Sanırım oraya nasıl gittiğime dikkat etmemedim. Her zaman yön bulmakta biraz zorlanmışımdır."

"Onuncu kat," Corinne tedarik ediyor.

Düğmeye bastım. "Belli ki karın burayı seviyor. Peki ya sen?"

Gülümsemesi ışıldıyor. "Hayatımda hiç bu kadar güzel bir yer görmedim. Burada yaşamak cennet gibi olmalı." "Çoğu zaman," diyorum araba hızlanırken. "Üç yıl önce buraya bir iş gezisi için gelmiştim.

bir hafta. İnsanlarla ve adayla bağ kurdum... ve asla ayrıldım."

Corinne yüzündeki şaşkınlıkla bana döndü. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

Parker'ın ona hesapçı bir pislik olduğumu söylediğini tahmin ediyorum -şaşırmadım- bu yüzden buraya taşınmaya kendiliğinden karar vermem onun benimle ilgili önyargılarıyla uyuşmuyor. Eğer birlikte vakit geçirirsek, kaçınılmaz olarak onu yine kızdıracağım.

Birkaç dakika ve yanlış bir dönüşten sonra nihayet Arthur'un odasını buluyoruz. Anahtar kartı onu içeri aldığı anda, gözle görülür bir şekilde rahatladı. "Teşekkür ederim. Karıma kaybolduğumu söylemezsiniz, değil mi?"

"Hayır," diye söz veriyorum. "Biz erkekler birbirimize destek olmalıyız."

"Anlatacak bir şey yok aslında." Corinne gülümsüyor. "Gecenin geri kalanında iyi eğlenceler."

"Sen de," diye sesleniyor. "Ve bana sorduğundan değil ama ikinizden çok güzel bebekler olur." Kızarıyor ve boğazını temizliyor. "Çok nazıksınız ama aslında daha yeni tanıştık."

Arthur yüzünü bana dönerken gülümsemesi genişliyor. "O zaman birbirinizi daha iyi tanımalısınız. Git bayana bir içki ısmarla."

Yaşlı adamla ilk tanıştığım anda, ondan tavsiye alacağımı hiç düşünmemiştim, ama o bir şeylerin peşinde. "Sanırım alacağım. İyi akşamlar."

"Kestirmemden sonra, emin olabilirsin. Ve eğer siz ikiniz evlenirseniz, davet edilmeyi bekliyorum." Göz kırıyor.

Corinne gülümsüyor, sonra kartvizit almak için çantasını karıştırıyor. "Pazar sabahına kadar burada olacağım. Kaybolursanız beni arayın."

Kartı tutuyor, sırtışı genişliyor. "Yapacağım." Sonra bana döndü. "Kızın numarasını alan adam benim. Oyununu hızlandırmalısın."

"Touché, seni arsız piç." Corinne'e kapıyı açarken ona iki parmağımla gösterişli bir selam veriyorum, sonra onun arkasından çıkıyorum ve Arthur'u dinlenmeye, beni de düşmanımın muhteşem kız kardeşiyle baş başa bırakıyorum.

Sessizce asansöre doğru yürüyoruz. Şey, o sessiz. Kuşkusuz, kışına hayranlıkla bakıyorum ve ona dokunursam ne yapacağını merak ediyorum.

Bir araba çağırmak için düğmeye basıyor ve yüzünü bana dönüyor. "Neden buraya geldin?" "Bu sabahki konuşmamızın gerçekten de son konuşmamız olduğunu düşünmedin, değil mi?"

"Detaylı iş planımı görmek istemediyseniz, evet."

Bu umurunda bile değil. Şu anda yatırım yapacak durumda değilim... ama onun bunu bilmesine gerek yok. "Hâlâ bir şeyler düşünüyorum ve sorularım var. İçkiye ne dersin?"

Tedirgin değilmiş gibi davranmaya çalışıyor ama yüzü onu ele veriyor. "Pekâlâ."

Lobi bara geri dönüyoruz, ama barmen onu görünce canlanıyor ve köşedeki parti çocuğu bir şansı olduğunu düşünür gibi ona doğru koşturduğunda, bir elimi sırtının küçük kısmına yerleştirerek ve her iki adama da uyarıcı bir bakış atarak iddiamı ortaya koyuyorum. "Burası kalabalık ve gürültülü olmaya başladı. Üst kattaki restoranı denemeye ne dersiniz? Harika bir okyanus manzarası var. Ben ısmarlarım."

Corinne bana güvenmiyormuş gibi tereddüt ediyor - hakkımda bildiği her şeyi Parker'dan duyduğu için şaşırtıcı değil - sonra başını sallıyor. "Yolu göster."

Beş dakika sonra, Pasifik'in uçsuz bucaksız genişliğine bakan ferforje bir parmaklığın yanındaki iki kişilik rahat, keten örtülü bir masaya oturduk. Güneş batıyor ve parıldayan suyun üzerine canlı pembeler, turuncular, sarılar ve maviler saçar. Hasta gün batımları Maui'yi sevmemin pek çok

nedeninden biri.

Bir garson su getiriyor ve Van Morrison'ın "Brown-Eyed Girl" şarkısı fonunda içki siparişlerimizi alıyor. Ben bir viski daha istedim. Standart mojito, margarita, sahilde seks ya da cosmo dışında bir şey sipariş ederek beni şaşırtıyor.

"Bir Fransız 75, ha?"

"Sek cin ve şampanyanın dengesini ve baloncukları seviyorum." Sesi savunmacı geliyor. "İçki seçimim ya da işim hakkında mı konuşmak istiyorsun?"

İkisi de değil. "Eleştirmiyorum, sadece beni şaşırttığını söylüyorum."

O zaman rahatlıyor ve Parker'ın içki seçimi gibi önemsiz bir şey yüzünden onun davasına atlayıp atlamadığını merak ediyorum. Onu tanıyorsam, tüm hayatını nasıl sürdürdüğüne burnunu sokmuştur.

"Bir şey için bana yağ mı çekiyorsun?" Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Kardeşim hakkında bilgi belki?"

"Hayır."

"Yarın gösterime girecek filmle ilgili sırlar?"

Elbette o da gördü ve başka koşullar altında ilgimi çekebilirdi ama... "Hayır." Kaşlarını çattı. "O zaman ne? Seks mi?"

Öne eğildim, dirseklerimi masaya dayadım ve doğrudan onun kara gözlerine baktım. "Hayır. Ama teklif ediyorsan, geri çevirmem."

"Duyduğuma göre asla geri çevirmiyormuşsun, o yüzden seninle yatmak gibi bir niyetim yok." Ama oturduğu yerde gergin bir şekilde kıpırdanıyor ve nabızı ensesinde atıyor.

"Sana inanmıyorum."

"Parker senin çok büyük bir egon olduğunu söyledi. Sana teklif ettiğim şey kardeşimden intikam alman için bir şans, ama benim pahama değil. Parker'la birbirinizden neden nefret ettiğinizi biliyorum-"

"Yok," diye teminat veriyorum.

Bana şüpheli bir bakış fırlattı. "Tüm doğrulayıcı hikayelerine rağmen kitabının gerçek dışı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır. Çoğunlukla doğru. Etkili olması için bazı şeyleri esnetti ama... aşağı yukarı doğru." "Gördün mü? Sen tam da onun tarif ettiği gibisin, bu yüzden seninle asla yatmam." "Neymiş o?"

"Egoist bir erkek fahişesi."

Omuz silkiyorum. "Hoşlandığım şeylerde iyiyim prenses, para kazanmak ve kadınları boşaltmak. Neden gerçeği inkâr edeyim ki?"

Çenesi düştü. "Vay canına, düşündüğümünden daha da egoistmişsin."

"Eğer beni böyle görmek istiyorsan..."

Garson içkilerimizi önümüze koyarken sohbeti kurtarıyor. "Şimdi yemek siparişi vermek ister misiniz?"

Normalde yapardım çünkü zaman kaybetmekten nefret ederim ama Corinne'le konuşmak onun doğruyu söyleyip söylemediğini ya da Parker adına beni mahvetmek için mi burada olduğunu öğrenmemin tek yolu. Ve bazen, içki neredeyse doğruluk serumu kadar iyidir.

"Birkaç dakika daha rica ediyoruz, lütfen." Garsona gülümsüyorum, eğer kaçarsa ona yüklü bir bahşış vereceğime dair sessizce söz veriyorum.

"Çok iyi." Başını sallar ve uzaklaşır.

Corinne kokteylinden uzun bir yudum alıyor. Küçük zevk iniltileri çok seksi. Onu soyma ve bu tatmin edici sesleri çıkarmasını sağlama düşüncesi ilgimden daha fazlasını uyandırıyor. Ama alaycı kalbim tetikte olmam konusunda beni uyarıyor. Parker'ın emirlerini yerine getirmek için burada olmasa bile, *benimle* ilgilendiği için benimle birlikte değil. Sadece onun için ne yapabileceğimle ilgileniyor.

Çok tanıdık bir durum.

Parmağımınla viskimin kenarını sıyrıyorum. "Her hikâyenin iki tarafı olduğunun farkında mısın?" "Az önce kardeşimin söylediği her şeyin doğru olduğunu kabul ettin."

"Çoğunlukla dedim. Bunu *neden* yaptığımı sana hiç söyledi mi?"

Bu soru onu şaşırtıyor. "İnanılmaz derecede kusurlu karakterin dışında mı? Onu kıskandığını düşünüyor."

Alay ediyorum. "Ve sen ona inanıyorsun?" "O benim kardeşim."

"Kim seni hiç kızdırmadı? Kim hiç yanılmadı? Kim gerçeği kendi amaçları için çarpıtmadı?"

Buna cevap vermiyor. "Eğer onun üniversitedeki son yılını cehenneme çevirmek için gerçekten bir nedeniniz varsa, neden hiç kimse bu hikayeyle ortaya çıkmadı? Neden hiç açıklama yapmadın? Ya da kendini savunmadın?"

"Hadi ama... Hem yayıncının hem de film stüdyosunun milyonlarca dolarlık bütçeleri varken birilerinin beni dinleyeceğini düşünüyorsanız safsınız. Eğer bir şey söylersem, bu sadece benim Xayden Coast olduğumu pekiştirir ve Parker'ın pisliğine daha fazla dikkat çeker. Ayrıca, hikayemi doğrulayabilecek diğer tek kişi de gitti."

İçkisinden bir yudum daha alıyor ve gözlerini bana diyor. İfadesini okumak zor değil. Bilmek istemiyor çünkü bana güvenmiyor. Ve beni, servetini ele geçirmesine yardım edebilecek bir adamdan öte bir şey olarak önemsemek istemiyor. "Tamam, bir nedenin vardı. Beni ilgilendirmiyor. Sadece finansal yardım arıyorum."

"Ya da sahte bir nişanlı."

Kaşlarını çattı. "Şaka yapıyordum."

Belki de öyleydi. Bunu masaya yatıracağım... şimdilik. "Yani kardeşinden nefret etmeme neyin sebep olduğunu hiç merak etmiyor musun?"

Corinne tereddüt ediyor, siyah saçları çıplak omuzlarına dökülüyor. "Burada olma sebebim bu değil."

Ama ilgisini çekmiş görünüyor. Ona zaman vereceğim, onu içeri çekeceğim. Gerçeği isteyecektir. Kendine yardım edemeyecek. "Pekâlâ. Bana iş planlarınızı ve ne tür bir finansman aradığınızı anlatın."

Hemen gülümsüyor. Kazandığını düşünüyor. Çok sevimli. Aslında, aynı anda hem çok cesur hem de saf görünüyor. Kesinlikle inanmamı istediği kadar bıkkın değil.

"Büyümek için beş milyon dolara ihtiyacım var, tercihen önümüzdeki altmış gün içinde." "Makineler için mi?"

Başını sallıyor ve günün son ışıklarının yüzünü nasıl parlattığını fark etmekten kendimi alamıyorum. Başı yastığımda, parlak siyah saçları beyaz çarşaflarımın üzerine yayılmış ve ben onu orgazm için becerirken yanakları pembeleşmişken ne kadar güzel görünürdü?

"Hayır. Her parçayı elle işliyorum. Her zaman da yapacağım. Ama kirada oturduğum dairem artık bana dar geliyor. Yakınlarda mükemmel bir satılık ev buldum. Üç yatak odası ve bir ek oda. Birini kendim için kullanacağım ve diğer ikisinin arasındaki duvarı yıkarak el işi ve ofis alanı gibi büyük bir çalışma alanı yaratabilirim. Ek odayı da depolama için kullanabilirim. Birçok farklı stil sunuyorum, ayrıca özel parçalar da yapıyorum. Bu da elimde çok sayıda hammadde tuttuğum ve bunların düzenli olması gerektiği anlamına geliyor."

Belli ki üretimini kolaylaştıracak şeyler düşünmüş, böylece mevcut siparişlere uyacak şekilde genişleyebilecek. Yine de şeytanın avukatlığını yapmadan edemiyorum.

"Ne tür bir ortaklık teklif ediyorsunuz?"

"Kesinlikle borç arıyorum. Faiziyle birlikte en fazla üç yıl içinde geri ödeyeceğim."

"Neden ben? Her yerden kredi alabilirsin. Değil mi?" "Bakalım buna ne diyecek."

Corinne dudağını kemiriyor. "Bankalar bana o kadar para vermiyor. Görünüşe göre yirmi iki yaşında, para kazanan ama teminatı olmayan bir 'hobisi' olan bir kadın bu ekonomik ortamda iyi bir risk olarak görülmüyor."

"Hmm..." En azından kredi durumu konusunda dürüst davranıyor. "Ya el boncuklu akıllı saat kordonları bir yıl içinde moda olmazsa? Bir ay içinde? Ne yapacaksınız?"

"Akıllı saatler yakın zamanda ortadan kalkmayacak ve endüstriyel drone görünümünden nefret eden her kadın - ki bu bir gruptur - daha ilginç bir şey istiyor. Trendleri ve modayı takip ediyorum, bu yüzden her zaman modanın ön saflarında yer alıyorum. Bunu isteyen insanlar için daha geleneksel tasarımlarım var, ayrıca erkekler için daha cesur ve daha sağlam ama yine de işlevsel olan bantları da ekledim. Ve ürünü ilk tavsiye eden ünlü ile iletişim halindeyim. Beni diğer influencer'lara yönlendirdi ve birçoğu, ben hazırlandıktan sonra ona bir iyilik olarak cüzi bir ücret karşılığında benim için reklam yapabileceklerini söyledi. Daha ucuz ve daha etkili bir reklam alamıyorum."

"Muhtemelen hayır, ama ben kredi vermem prenses. Ben yatırım yaparım." "Bana ikinci kez böyle sesleniyorsun. Söyleme."

Gümüş kaşık hassas bir konu mu? "Sevgiyi kabul et. Kafamda senin için dolaşan diğer isimlerden daha iyi."

"Hiç şaşırmadım bile." Corinne garsonun dikkatini çekmek için elini kaldırırken sesi sinirli geliyor. "Birlikte olduğumuz her anı zorlaştırmaya kararlı görüldüğüne göre, bir içkiye daha ihtiyacım olacak."

Gülümsüyorum. Ellerime doğru oynuyor. "Devam et."

French 75'in son suyunu da içtikten sonra garson aceleyle bir tane daha getirdiğinde gülümsüyor. "Sorunuza dönersek... Trendler ya da işimin kötüye gitmesi konusunda endişelenmenize gerek yok, unuttunuz mu? Üç yıl içinde mirasımı alacağım, o zaman sana geri ödeyebilirim. Hepsi nakit." Parmağını şıklattı. "Sen kâr edeceksin, biz de sonsuza dek yollarımızı ayıracağız."

Elbette, ama daha büyük bir getiri elde etmek için likit sermayemi üç yıl boyunca bağlamamı gerektirmeyen başka yollarım da var. "Başka zengin arkadaşların olmalı. Hem kardeşinin düşmanı hem de egoist bir erkek fahişesi olduğuma göre, neden bana soruyorsun?"

"Çünkü evet diyecek kadar intikam isteyeceğini düşündüm."

"Dürüst olalım. Tek sebep bu değil. Hayatında, ağabeyin zorba saçmalıklar yaptığında ona karşı durabilecek ve buna istekli birine ihtiyacın var. Şımartılmış Parker'ın hayatında onun baskısı altında boyun eğmeyen tek kişi hâlâ ben miyim?"

Yüzü pembeleşti, ben de bunu evet olarak kabul ediyorum. "Kusurlarına rağmen, satın alınabileceğini sanmıyorum."

Kimse tarafından değil. Ama özellikle o? "Sikeyim hayır."

Garson taze içkisini Corinne'in önüne koyduğunda, Corinne içkiyi can simidi gibi kapıyor ve yarısını iki yudumda yutuyor.

"En son ne zaman yemek yedin?" diye sordum.

Aletimi fermuarıma rahatsız edici bir şekilde bastıran o seslerden sonra içkisini bırakıyor ve dilini dudaklarında gezdiriyor. Bu bilinçsiz bir hareket ama keşke akşam yemeğini atlayıp soyunabilseydik dedirtiyor. "Kahvaltı."

Midesi isyan etmeden önce ona yemek getirmenin zamanı geldi. Menüsüne doğru başımı salladım. "Ne yemek istediğine karar ver."

"Patronluk taslıyorsun. Zamanının yarısını beni sorgulayarak, diğer yarısını da ne yapacağımı söyleyerek geçirirsen bu iş anlaşması yürümez."

"Ben senin kardeşin değilim. Seni bayılmaktan ya da kusmaktan korumaya

çalışıyorum." Corinne kaşlarını çatır. "Ben sarhoş değilim."

Henüz değil. "Aç karnına böyle içmeye devam edersen, olacaksın."

Kaşları çatıldı. "Kardeşim olmayabilirsin, ama ona çok benziyorsun - her zaman kendini

daha iyi biliyorum. Düşman olmadan önce iyi arkadaş olmanıza şaşmamalı."

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım: Ben senin kardeşin gibi değilim. Eğer iş yaparsak, seni asla arkandan bıçaklamam... tabii önce sen beni bıçaklamazsan."

"Sana neden inanayım ki?"

"İstemiyorsan neden buradasın?" Omuz silkiyorum. "Burası harika balık ızgara yapıyor, ama yemeğini sadece içmek istiyorsan, tamam. Seni durdurmayacağım."

Corinne yarısı boş bardağını inceliyor, sonra bana alaycı bir bakış gönderiyor. "Pekâlâ. Sipariş vereceğim." "İyi karar, prenses."

Koyu renk gözlerini bana dikti. "Bana öyle hitap etmemeni söylemiştim." "Seni ilk seferinde duydum."

"Ama senin umurunda değil. Mükemmel."

"Parker gibi zorba olmadığımı söyledim. Başa çıkılması kolay biri olduğumu söylemedim. Ama... ihtiyacın olan krediyi başka hiçbir yerden alamayacağına ve tüm arkadaşların kardeşinden korkup ona karşı çıkamayacağına göre, görünüşe göre benimle baş başa kaldın *prenses*."

Garson yaklaşip siparişimizi alırken dudaklarını sessiz beyaz bir çizgi halinde birbirine bastırıyor. Yemeği çabucak getireceğine söz veriyor. Corinne'in midesindeki alkolün bir kısmını emmesine yardımcı olması için bir ekmek sepeti istiyorum. Neyse ki aceleyle geri getirip bir parça dumanı tüten ekşi mayayı yağlayıp tabağına koyuyorum. "Ye."

Başını sallıyor. "Ekmeği bırakmaya çalışıyorum."

"Büyük Perhiz değil, zaten saf şeker içiyorsunuz ve tatildesiniz. Karbonhidrat ye. Kusmaktan iyidir."

Sinirli bir yan bakışla ılık, mayalı dilimi ısırtıyor ve bu kez alçak, eriyen bir tonda tekrar inliyor. "Aman Tanrım, bu çok iyi."

Fermuarımı kabarmış aletimden kurtarmak için rahatsızca yer değiştiriyorum. O küçük sızlanışının bana düşündürdüğü iğrenç düşünceleri bilseydi, haç çıkarır ve bana Şeytan'ın yumurtasıymışım gibi tıslardı. "Peki... sana borç vermeye değil de sadece yatırım yapmaya istekliysem, bu ortaklığın nasıl yürüyeceğini düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Ekşi mayanın son lokmasını bitiriyor, gözleri cinsel bir deneyimmiş gibi kapanıyor. "Bazı büro işleri için yardımcı tutabilirim ama yalnız çalışmayı tercih ederim. Ve operasyonlarımın temelinden başka kimsenin sorumlu olmasını istemiyorum."

"Pazarlık yapmaya istekli olmadığınıza göre, konuşacak pek bir şeyimiz yok gibi görünüyor. Yemeğimizin geri kalanının tadını çıkarmalı ve yollarımızı ayırmalıyız."

Az önce eline aldığı içkiyi yere çarptı. "Dinle, nasıl bir oyun oynuyorsun bilmiyorum ama sırf beni geri çevirmek için otelime gelip akşam yemeği teklif etmedin."

"Hawaii'ye kadar sert oynamak için gelmediniz, özellikle de seçenekleriniz sınırlı olduğu için. Sırf başarılı olabilmen için sana üç yıllığına kredi vermem hoş olsa da tatmin edici bir intikam değil. İş tatlıya bağlaman gerekecek."

Corinne tereddüt ediyor. "Ne istiyorsun?"

"Bunu halledeceğiz." En iyi stratejiyi bulduğumda. Ama bu durumu kafamda evirip çevirdikçe, tüm kartlarımı masaya koymaya hazır olmadığımı daha iyi anlıyorum. Yine de elime bakmasına izin vermek - tepkisini izlemek - bana nasıl ilerleyeceğimi söyleyebilir. "Ama sana güvenebilir miyim bilmiyorum."

"Ben mi?"

"Bu kişisel değil. Sana körü körüne güvenmeyeceğimi biliyordun. Ne de olsa beni görmek için sahte bir isimle randevu almanın bir nedeni vardı."

"C. Rose benim adım, baş harfim ve göbek adım."

"Ne tam adınız ne de kullandığınız isim. Eğer randevuyu

Corinne Emerson seni görmeyeceğimi söyledi."

"Belki öyle, ama benimle konuştuktan ve sana neler olduğunu anlattıktan sonra-

"Bana yalan söyledikten sonra sana sihirli bir şekilde inanacağımı mı sandın?" Ona şüpheli bir bakış fırlattım. "Çok az istisna dışında, kimseye ya da hiçbir şeye inanmam. Ve sen bana alaycı bir piç demeden önce, nedenini sorabilirsin."

Gözlerini eriyen içkisine dikiyor. "Parker'ın suçlu olduğunu düşünüyorsun."

"Sence öyle değil mi?" Daha da yaklaşıyorum; her kelimesini duymasını istiyorum. "Üniversite son sınıfa başladığımızda, kız arkadaşım Hadley ile bir apartman dairesine taşınmıştık. O zamana kadar nişanlımdı. Ona alabileceğim en güzel yüzüğü almak için bir yıl boyunca kazandığım her kuruşu bir araya getirdim. Okul başlamadan önceki hafta sonu nişanlandık. O da benim gibi burslu olarak oradaydı, saygın akademik kurumumuza akli ve kararlılığından başka hiçbir şeyi olmadan tırnaklarıyla kazıyarak girmişti. Parker bana defalarca onun benim için yeterince iyi olmadığını söyledi. Ona tırmanıcı ve servet avcısı diyordu. Zengin değildim, bu yüzden suçlamaları bana mantıklı gelmiyordu. Kendime onu benim kadar tanımadığını söyledim. Onu sadece kendisi için isteyip istemediğini bile merak ettim. Ona karşı olan hislerimi kesinlikle anlamıyordu. Bu yüzden ona geri çekilmesini ve çenesini kapatmasını söyledim."

"Kardeşim böyle çalışmaz. Yanıldığınıza ikna olduğunda, acımasızdır ve bunu size göstermekten çok mutlu olur..." Gözleri irileşirken solgunlaşıyor. "Aman Tanrım."

"Şimdi anlıyorsun, değil mi? Hadley'le olan aşk yuvamın masraflarını karşılamak için çalıştığım iki işten birinden bir Cuma gecesi erkenden eve geldim. Onu buldum-"

"Dur. Ne söyleyeceğini biliyorum."

Konuşmaya devam ediyorum. "Yatak odamızda, dizlerinin üzerinde, kardeşine sakso çekiyordu. Hâlâ nişan yüzüğünü takıyordu. Ama Parker bütün bunları o boktan, acıma partisi kitabından çıkarmış."

Corinne şokla mide bulantısı arasında bir yerde görünüyor. "Özür dilerim." Özrü beni hayrete düşürdü. "Neden? Bunların hiçbirisi senin suçun değil."

"Kardeşimi tanırım. Eğer nişanlından hoşlanmasaydı ve onunla evlenmemen gerektiğini düşünseydi, seni 'kurtarmak' için bunu kanıtlamakta kendini tamamen haklı hissederdi."

"Oh, o yaptı. Yanıldığından değil. Hadley'nin bana söylediği son şey, parası yokken ona kalacak bir yer verdiğim ve ihtiyacı olduğunda çalışmasına yardım ettiğim için beni takdir ettiğiydi, ama gerçekten üzgün olmasına rağmen Parker'ın sadece parlak bir geleceği değil, *gerçek* parası da vardı. Tabii ki beni terk ettikten hemen sonra onu da terk etti..."

"Ben bunların hiçbirini duymadım." "Kimse duymadı."

"Peki ya Hadley? Gittiğini söylemiştin."

"Öldü. Yaklaşık altı ay sonra trafik kazası geçirdi. Bir ağaca çarptığında kanındaki alkol seviyesi yasal sınırın iki katı olan daha da zengin evli bir adamla birlikteydi."

"Eğer tüm bunlar doğruysa, neden intikam almak istediğini anlıyorum."

"*Eğer?*" Onun benimkini sorgulamasını beklemeden dürüstlüğünü sorgulayamayacağımı fark etmeden önce kelime ağzımdan çıkmıştı.

"O hâlâ benim kardeşim. Mirasım ve işim konusunda bir pislik gibi davranıyor olsa da, bu tür bir kalleşlik yapabileceğini düşünmekten nefret ediyorum-"

"Öyle. Bunu kendiniz söylediniz." Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Ama... basının görüştüğü Parker'ın sınıf arkadaşlarından hiçbiri Hadley'den bahsetmedi. Size ihanet ettiğine dair de bir şey söylemediler."

Geçerli bir nokta. "Erkek arkadaşlarıma ve futbol takım arkadaşlarıma beni aldattığını itiraf etmekten çok utanıyordum. Bu yüzden kimseye söylemedim. Biri onu sorarsa, ayrıldığımızı söyledim."

çünkü okulu bıraktı ve taşındı. Bunlar yalan değildi; okulu bıraktı ve Los Angeles'tan ayrıldı. Sadece ayrılmamızın sebebi bu değildi."

"Peki, tüm o öğrenci birliğindeki çocuklara ve futbol arkadaşlarına ne söyledin de kardeşimin son yılını, varlığını sorgulamasına ve intihar etmeyi düşünmesine neden olacak kadar cehenneme çevirdiler?"

Tabii ki bu suçlamayı bana yöneltecek. "Pek bir şey yok. Ben sadece örnek oldum. Porno izleme geçmişini ele geçirdim ve yaydım. Sorma." Sadece bir tahmin, muhtemelen kardeşinin pleather, katil topuklu ayakkabılar ve tavırlı kadınlar tarafından şaplanılmayı ne kadar çok hayal ettiğini duymak istemezdi. "Sonra bir partide pantolonunu indirdim." İnsanlar onun kalçasında ANNESİNİN ÇOCUĞU dövmesiyle tonlarca fotoğrafını çekip kampüste ve internette yayınladılar. Viral olacaklarını bilmiyordum. Diğer herkes her şeyin çok komik olduğunu düşünüyordu çünkü onu hiç sevmemişlerdi; benim için ona katlanıyorlardı. Bira parasını da genellikle o ödüyordu. "Hepsi bu kadar. Tek yaptığım birkaç aptalca şakaydı. Gerisini içki ve olgunlaşmamış aptallar yaptı. O zamanlar bunu karma olarak yazdım."

Parker tozunu almak, cesaretini toplamak ve onların aptalca, ikinci sınıf saçmalıklarında mizah görüyormuş gibi davranmak yerine ağlayıp sızlandı. Bunun için onunla daha çok alay ettiler.

"Onun aşagılanması senin için yeterince intikam olmadı mı?"

Ona eziyet etmekten düşündüğüm kadar zevk almadım. Sonunda birkaç aylığına sosyal medya hesaplarını kapattı ve ortalıkta görünmedi. Bu benim için bulunmaz bir nimetti çünkü arkadaş çevrem gerçek yüzünü görmüş oldum. Ondan sonra liseden arkadaşlarımla, özellikle de Hayes ve şimdiki karısı Echo ile yeniden bağlantı kurdum. İkisi, Graham, Maryam ve Kella ile birlikte, hepsi gerçek ve nazik insanlar. İyi günde kötü günde hep yanımda oldular. Şu anda Maui'de yaşıyor olsam da hâlâ çok yakınız.

Şimdi düşünüyorum da, o arkadaşlarımdan hiçbiri de Hadley'den hoşlanmıyordu. Aradaki fark, kendilerini kanıtlamak için onunla yatmadılar; sadece ilişkimiz bozulduğunda beni desteklediler.

"Eğer kardeşin geçmişi geçmişte bıraksaydı, ben de bırakırdım. İkimiz de boku yedik, sadece farklı şekillerde. Ama Xayden Coast'u bana benzettiğini tahmin etmişsinizdir. Dünyanın geri kalanı da öyle, çünkü paparazziler yorum için beni aramaktan vazgeçmiyor. *Pushed Too Far* beni herkesin önünde lekeliyor. Beni profesyonel olarak yok edebilir."

"Sanırım bu kadar yüksek profilli bir işte çalışıyorsanız kolay olamaz. Başkalarının parasını idare etmek... Müşteriler size güvenmek zorunda."

"Evet, kardeşinizin kitabı çok satanlar listesine girdiğinden beri yatırımcıların güvenini korumak için iki kat daha fazla çalışmak zorunda kaldım." Barclay Reed'in piç çocuğu olmamın da bir faydası yok. "Ve yarın gösterime girecek filmle birlikte bu döngü yeniden başlıyor."

Yavaşça başımı sallıyor. "Peki ne tür bir intikam peşindesin?"

Corinne'in bacakları arasında şehvetli bir hafta sonu geçirmeyi çok isterdim ama küçük kız kardeşini kirlettiğimi tüm dünyaya duyurmak mümkün olan en sulu intikam olsa bile, bunu ona yapmayacağım. Kamuoyundaki imajının zedelenmesini ve paparazziler ve belden aşağı dedikodu avcıları tarafından benim katlandığım türden bir takibe maruz kalmasını sırf intikam için kimsenin istemezdim.

"Cevap yok mu? Bir çıkmaza mı girdik?" İçkisinin kalanını bitirir.

Ben de aynısını yapıyorum, garson hemen önümüze taze kokteyller koyduğunda memnun oluyorum. "Bırak da düşüneyim. İhtiyacın olan parayı ve peşinde olduğum intikamı alman için bir yol bulacağız."

chapter THREE

Corinne yemeğin geri kalanında şaşırtıcı derecede sessizdi. Konuşmalarımız iş etrafında yoğunlaşıyor. Bana özellikle tasarımlarının resimlerini ve videolarını göstermeye niyetli görünüyor.

Real Housewives yıldızı özel bandını taktıktan sonra şu anki ofisinin ve çalışma alanının fotoğraflarını çekti. Çok sıkışık ve belli ki çok büyümüş.

Haftanın yedi günü, günde on saatten fazla bir süre boyunca boktan bir aydınlatmaya sahip küçük bir ofis koltuğunda oturup bu saat kordonlarını nasıl yapıyor? Çok çalışıyorum, evet, ama Maui'deki kardeşlerim ve eşleriyle geçirecek, Los Angeles'taki arkadaşlarımla konuşacak kadar zamanım var. Tatile çıkıyorum. Sahilde takılıyorum. Günlük egzersiz rejimimi sürdürüyorum. Büyük bir kısmı işle ilgili olsa da çeşitli bir okuma listesine bile ayak uyduruyorum. Ama yine de... iş-yaşam dengesi. Corinne'de yıllardır yok gibi görünüyor. Orosu çocuğu kardeşi ise Pasifik Sahil Otoyolu'nun üzerinde, engelsiz okyanus manzarası eşliğinde yaşıyor, çılgın partiler veriyor ve Hollywood'un elitleriyle omuz omuza takılıyor. Tek sorumluluğu, günde birkaç saatini kendini beğenmiş röportajlar vererek geçirmek ve çıkış tarihi hâlâ üç yıl sonra olan yeni romanıyla uğraşmak.

Corinne'i çok az tanıyorum ve onun için üzülen enerjiyi ya da duygusal sermayemi boşa harcamamalıyım ama Parker'ın kendisi lüks bir hayat sürerken kız kardeşinin köle gibi çalışmasına nasıl izin verdiğini anlamıyorum. Zaten bu pisliğin bir ya da iki basamak aşağı indirilmesi gerektiğini düşünmeseydim, sadece bu bile onun cezasını çekmesi gerektiğine beni ikna ederdi.

"Maui'ye taşınmaya neden karar verdin? Gerçekten mi?" diye soruyor.

Dördüncü Fransız 75'inden sonra kelimeleri biraz bulanık çıkıyor ama yemeğinin yarısını yemiş olması beni rahatlatıyor. En azından midesinde bir şeyler var.

"Pek çok nedeni var."

Hala Parker için casusluk yapıp yapmadığını düşünüyorum. Bu teori her geçen dakika daha az olası görünüyor. Ona da yanlış yaptı ve birine rağmen başarılı olmak istemesini anlıyorum... ama bu olasılığı tamamen ortadan kaldırmadım.

"Buradaki manzaranın yanı sıra. Sen öyle düşüncesiz bir tipe benzemiyorsun." -hayal kırıklığı içinde iç çekti- "düşüncesiz."

Fazla telaffuz ettiğine göre, sözünü kesmenin zamanı geldi. Ayrıca odasına güvenli bir şekilde ulaştığından emin olmalıyım. Bu tatil köyünün etrafında hâlâ ondan faydalanmaktan mutluluk duyacak çok fazla erkek var - hem çalışanlar hem de turistler.

Garsona işaret ediyorum, sonra kulağına talimatlar mırıldanıyorum ve dikkatimi tekrar ona veriyorum. Sevimli bir sarhoş olduğunu kabul etmekten nefret ediyorum. Ayrıca iyi birine de benziyor. Böyle bir pislikle akraba olduğu için nasıl olduğunu bilmiyorum.

"Haklısın; genelde düşüncesiz biri değilimdir. Ama bekâr bir annenin tek çocuğu olarak büyüdüğümü biliyorsun, değil mi?" Başını sallayınca devam ediyorum, arkasındaki garsonun

kokteylini taze suyla değiştirdiğini fark etmeyecek kadar dikkatle dinlediğinden emin oluyorum. "Birkaç yıl önce, mezuniyetime yakın bir zamanda, bir aile için çalışan özel bir dedektif benimle temasa geçti ve aynı babayı paylaştığımızdan şüphelendi.

doğrulamak için bir test yapmamı istedi."

"Barclay Reed'in baban olduğunu gerçekten bilmiyor muydun?"

Bana inanmayabilir; çoğu insan inanmaz. "Hayır. Annem bana tek katkısı genlerimin yarısı olan o pislik hakkında hiçbir şey söylemedi. Ben de evet dedim. Merak ediyordum. Sonuçları aldığımında bir iş gezisi için buradaydım. Hatta o gün tesadüfen baldızımla tanıştım."

"Kazara mı? Takip etmiyor muydun?"

"Hayır. Hiçbir fikrim yoktu. O sırada iş arkadaşım olan Hayes de benimle birlikteydi. Birkaç saat iznimiz vardı ve o zamanki kız arkadaşı Echo, kız kardeşi ve eniştesinin kısa süre önce balayı yaptığı pansiyonu ziyaret etmek istedi. Oraya uğrayıp konuşmaya başladığımızda, buranın sahibi olan ve eşiyle birlikte işleten adamın benim en büyük kardeşim Maxon olduğunu öğrendik." Omuz silktim. "Dünya küçük."

"Öyle diyebilirim." Otomatik olarak suyuna uzanıyor ve bir yudum aldıktan sonra kaşlarını çatıyor. "İçeceğime ne oldu?"

"Bir süre önce bitirdin."

"Bitirmedim."

"Hatırlamıyor musun?"

Kaşlarının mükemmel kemerleri arasındaki küçük çizgi neredeyse sevimli, ancak geri kalanı - göğüs dekoltesi dahil - cehennem gibi seksi. Bir zamanlar, onu yatağa taşımama izin verene kadar onunla tatlı tatlı konuşurdum.

Bu gece bunun için çok fazla risk var. Çok cazip... Ama en azından şimdilik ondan cevaplar almakla yetinmek zorundayım.

Başını sallar. "Anlamıyorum. Bence hızlı davranmaya çalışıyorsun."

"Ben mi? Asla. Sanırım bu sipariş verdiğinizde de hatırlamadığınız anlamına geliyor" -garsonun elinde iki tabak mango tapyoka böreği, üzerinde küçük sarı plumeria ve bolca krem şanti ile bize doğru geldiğini görmek için başımı kaldırıyorum- "tatlı".

Corinne o kadar hızlı dönüyor ki sandalyesinde sabit durmak zorunda kalıyor. Ağzı açık kaldı. "Bunu asla sipariş etmezdim. Şeker. Karbonhidrat. İçeceklerim zaten bunlarla dolu."

"Tamam, belki bunu senin için sipariş etmiş olabilirim. Ama bir dene. Beğenmezsen yeme." "Bayılacağım." Pişmanlıkla iç geçiriyor. "Sevmediğim bir karbonhidratla hiç karşılaşmadım."

"Neden endişeleniyorsun prenses? Çok güzelsiniz."

"Düşman hakkında sana bilgi vermem için beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun? Yoksa bu kadar çok kadını yatağa böyle mi atıyorsun? Onları içkiye alıştırıp, yağlayıp, sonra da seks mi yapıyorsun?"

Garson tabaklarımızı bırakıp bana yan gözle bakarken gülüyorum. Muhtemelen biriyle çıktığımı sanıyor. Muhtemelen bu soruya nasıl cevap vereceğimi de merak ediyordur. "Artık değil. Yıllar içinde yöntemlerimi geliştirdim."

Kaşığına uzanıyor. "Şaka mı yapıyorsun bilmiyorum." "Kahve?"

diye sordu garson.

"Lütfen." Corinne ile tartışmak için tüm aklıma ihtiyacım olduğunu fark ettiğimde viski içmeyi bıraktım. "Sadece suyumu içmeliyim..."

"Senin tatilde olman gerekmiyor mu? Biraz yaşa..."

"Bir iş kredisi almam gerekiyor. Ve beni ne kadar çağırırsa çağırsın, tabaktaki bu cazibeyi gerçekten yememeliyim. Ama bir peni için, bir pound için." İç geçiriyor, sonra garsona sesleniyor.

"Ben de kahve alacağım."

"Birazdan iki fincanla döneceğim." Servis elemanımız ortadan kayboldu. "Bir ısıruk al," diye teşvik ediyorum.

Tereddüt ediyor. "Her şeyi yıkacağım."

"İzleyeceğim."

Nefesi kesilir. "Neden?"

"Yemek yerken inliyorsun."

Çok utanmış gibi gözlerini kapatıyor. "İsteyerek yapmıyorum ama kendime ne kadar susmamı söylersem söyleyeyim, çiğnemeye başladığımda şu sesleri çıkarıyorum-"

"Orgazm yolunu yarıladın mı?"

Yüzü daha da kızarıyor. "Böyle

söyleme." "Bu doğru."

Corinne başını eğiyor. "Artık seks için kadınlara yalakalık ve yağcılık yapmayacaksan ne yapacaksın? Hayır demeyi bırakana kadar onlara iltifat mı edersiniz? Onları kıvrandıran o ses tonuyla seksi öneriler mi fısıldarsınız? Kıyafetlerini çıkarmadan önce onlara kendilerini kontrol edemeyecekleri gözlerle bakar ve... sonra ne yaparsınız?"

Omuz silkiyorum. "Ne gerekiyorsa. Her kadının zevk alırken kendini kraliçe gibi hissetmesi gerekmez mi?"

Corinne aniden böreğine yeniden odaklanıyor. Bir ısırık alıyor ve orgazm çok yakınmış gibi inliyor. Dudaklarını birbirine bastırıyor ve kaçınılmaz zirveyi engellemeye çalışıyormuş gibi avuçlarını masanın üzerinde düzleştiriyor. Kahretsin, onu yatağında, altımda, gözleri kapalı, tırnakları sırtımda, göğsü arzu onu ezerken yükselip alçalırken hayal edebiliyorum.

Keşke bu gece onu yatağa atmasaydım ve onu uykuya terk etmeseydim. Bacaklarının arasına yerleşmeyi ve onu boşaltırken çıkardığı tatmin seslerini duymayı on kez tercih ederdim.

Bunun yerine derin bir nefes alıp gerginliği azaltmaya çalışıyorum. Ama kokusu burnuma doluyor ve şehvetimi daha da artırıyor. Kendimden geçme stratejisini rafa kaldırmama saniyeler kaldı.

Garson neyse ki kahvelerimizle birlikte yeniden ortaya çıkıyor. Narin fincanı büyük ellerimle kavırıyorum ve libidomu boğazımdan yakalayıp boğmaya çalışarak siyah demi yutuyorum.

Ama çok güçlü.

Ben de döndüm. "Benimle aynı fikirde olmadığını söyle. Umarım senin iyiliğin için erkek arkadaşın katılıyordur."

Evet, balık tutuyorum. Yaklaşımım yumuşak değil ve ona karşı içgüdüsel tepkimi suçluyorum.

Ben.

Görünüşe göre fark edemeyecek kadar telaşlı, sandalyesinde tekrar kayıyor, yanakları pembe görünüyor, hatta

Restoranın loş ışığında, dolgun alt dudağını okşarken. "Bunu yapmayan bir erkek arkadaşı neden isteyeyim ki?"

Bu soruma cevap vermiyor, ben de daha açık konuşuyorum. Ya da belki sadece sabırsızım çünkü onun ağzı... Benimkinin altında hissetmek istiyorum. Zevkle ismimi haykırdığını duymak istiyorum. Sikimin etrafına sarıldığını görmek istiyorum. O kadar çok istiyorum ki terliyorum. Ve ona sahip olmak için kirli dövüslere hazırım. Sadece kimi ezeceğimi bilmem gerekiyor. "O her kimse, şanslı bir adam."

"Artık kimse yok," diye itiraf ediyor böreğinin iniltili ısırıkları arasında. "Son ayrılıktan sonra kendime ve işime odaklanmak için zaman ayırmaya karar verdim. Mezun olmak üzereydim, finaller çılgıncaydı... Onun yerine geçmek acil görünmüyordu."

İki olası çeviri duyuyorum. Bir, adam o kadar da heyecan verici değildi ve onu özlemiyor. Ya da iki, o pislik kalbini kırdı ve tekrar denemekten korkuyor.

"Eğer gitmene izin verdiyse, onu terletme. Daha iyisini yapabilirsin."

"Bu cümleleri nereden buluyorsunuz? Zihninin bir köşesinde mi saklıyorsun yoksa o anda mı aklına geliyor?"

"İkisi de değil. Dürüst olacağım. Sen, prenses, çarşafların arasında lanet bir kraliçe gibi davranırdım.

Birlikte olduğumuz her an sana tapıyorum."

Koltuğunda yine kıpırdanıyor. Bunu bir ilgi işareti olarak alıyorum, özellikle de hipnotik kara gözleri bana yapıştığından beri. "Pastanı yemeyecek misin? Ona dokunmadın bile."

O da tehdit ettiği gibi kendininkini yerle bir etti. Şeker ile yumuşatılabileceğini ve iltifatlarla büyölünebileceğini bilmek güzel. Burada oturup kahve içerek ayılmasını bekleseydik, onu yatağa götürmeme izin verme ihtimali ne olurdu?

İsteksizce, bu düşünceyi kapatıyorum. Onu ne kadar istesem de, intikamı daha çok istiyorum. Geçici bir zevk için anlamlı bir intikam şansını tepmek akıllıca değil. Ayrıca, eğer Corinne'i yatağa atarsam, acele etmek istemiyorum. Bir gece yeterli olmaz.

Ağızma bir lokma tatlı attım ve tabağı kenara koydum. "Çok güzelmiş." "Ama yemeyeceksin, değil mi?"

"Daha tatlı bir şeye konsantre olmayı tercih ederim." "Flört etmeyi bırak."

"Neden yapayım ki?" "Ciddi değilsin."

Durum göz önüne alındığında anlaşılabilir olsa da ilginç bir yanıt. "Bundan son derece emin görünüyorsun." "Senin gibi erkekler benim gibi kadınlarla asla ilgilenmez."

Söylemesini beklediğim şey bu değildi. Sandalyemde geriye yaslandım. "Ne demek istiyorsun?"

"Pürüzsüz, deneyimli, dünyevi... İlk tanıştığımızda benim hakkımda pek bir şey düşünmediğin kesin." "On dört yaşındaydın."

"On beş." Sonra gözlerini deviriyor. "Fark ettim ki sen... kaç yaşındaydın, yirmi mi? Benimle bir kız olarak ilgilenmemene şaşırmadım. Ama bir insan olarak? Benimle neredeyse hiç konuşmadın."

Ve bundan incinmiş görünüyor.

"Seni küçümsediğim için değil." Ona milyonlarca bahane sunabilirdim ama gerçeği hak ediyor. "Annem olmadan geçirdiğim ilk Noel'di. Eviniz daha önce gördüğüm her şeyden daha gösterişliydi. Büyükannen ve büyükbaban tatillerini işgal ettiğim için pek heyecanlanmadılar, özellikle de bana aşık olduğunu fark ettiklerinde. Onlar için mesafemi korudum."

"Ah. Bunların hiçbirisi ergen beynimde kayıtlı değildi. Ben sadece... senin de benden hoşlanmanı diledim. Şimdi bunu söylemek aptalca geliyor."

"Aptalca değil, dürüstçe. Ben de bu yüzden dürüst davranıyorum. Seni istiyorum."

Bana kara bir kaş kaldırıyor. "İş için buradayım ve başka bir hata yapmak için piyasada değilim."

"Eski sevgilinle ne oldu?"

"Hiçbir şey. Her şey bitti." Kayıtsız ifadesi bir yalandı.

"Her zaman bir nedeni vardır."

Corinne kaşlarını çatıyor. "Son kız arkadaşınla ne oldu?"

"Arkamdan kardeşini becerdi ve ben de nişanı attım, hatırladın mı?" "O zamandan beri hiç kız arkadaşın olmadı mı?" Şok oldu.

"İlişki adamı olmadığımı fark ettim."

"Tipik. Riley -eski sevgilim- yaklaşık bir yıl çıktıktan sonra aniden ilişkimizi bitirdikten sonra, tüm erkeklerden değil, sadece bağlanmaktan kaçınanlardan... ki sen de dahil olmak üzere yüzde

doksan dokuzundan kaçındım. İyi geceler demeliyiz." Ayağa kalkıyor, sonra ayakları üzerinde sallanırken kendini masaya destekliyor. "O içkiler beni sandığımdan daha çok etkiledi."

Yanına atıldım, elimi dirseğinin altına koydum ve bir kolumu beline dolayarak

Onu sabit tut. "İyi misin?"

"Başım dönüyordu. Şimdi iyiyim."

Riske girmeyeceğim. "Sizi odanıza götüreyim." Garsona elimle işaret ediyorum ve kartımı okutup hızlıca buraya getirebilirse daha da yüklü bir bahşış vereceğime söz veriyorum. Başını sallayıp gidiyor ve rekor sürede geri dönüyor. Bir elim hâlâ Corinne'i desteklerken, makbuzun altına imzamı atıyorum, kalemi yere çarpıyorum ve Corinne'in elini tutuyorum. "Hadi gidelim."

"Neden bana yardım ediyorsun?" diye soruyor asansöre doğru ilerlerken. "Kardeşimden nefret ediyorsun. Toplum içinde seninle ilgili ima ettiği şeyler hayatını zorlaştırıyor olmalı."

Haksız değil ama cin ve şampanyanın etkisindeyken onu ofisime yüz­süzce giren kadından daha kırılgan gösteren bir şeyler var. Belki de eski sevgilisi Riley'nin onu incittiğinden şüphelendiğim içindir. Ya da içki sayesinde gerçek yüzünü gördüğüm içindir. Beni kandırıyor olması da mümkün. "Kolay değil ama bu senden nefret etmemi gerektirmiyor."

Corinne homurdanıyor. "Bu sadece intikam istemene neden oluyor. Bu yüzden bana iyi davranıyorsun. Altın biletin olduğumu düşünüyorsun."

Başlangıçta bu doğruyd. Şimdi iyiyim çünkü o da ilgimi çekiyor. Ama odaklanmalıyım. Eğer intikam almak istiyorsam, o benim anahtarım. Ahlakımın, sert aletimin ya da duygularımın yoluma çıkmasına izin veremem. "Bu tartışmayı yarın bitirebiliriz. Hadi seni yukarı çıkaralım."

"Eğer bana kredi vermeyecekseniz, konuşacak başka bir şeyimiz yok."

Asansör kapıları açılırken, "Hayır demedim," diye belirtiyorum. Söyleyeceğim gerçeği önemsiz. "İçeri gir."

İç çekerek arabanın arka köşesine yaslanıyor, başı arkaya düşüyor. Onun katının düğmesine basar basmaz kaşlarını çatıyor. "Hangi kulede olduğumunereden biliyorsun?"

Sadece bir tahmin mi? Hayatını araştırdığımı itiraf etmem onu kızdıracak, o yüzden konuyu değiştiriyorum. "Daha önce odanızın Arthur'unkine yakın olmadığını söylemişsiniz."

"Doğru." Kaşlarını çatıyor. "Hangi katta olduğumunereden biliyorsun?" Kahretsin. "Sanırım daha önce bahsetmiştin."

"Ben yapmadım." Kaşları çatıldı. "Parker hakkında benden bilgi almak için beni içki, tek satırlık sözler ve yalanlarla kandırmaya çalışıyorsan, kes şunu."

"Çok şüphecin." "Sen benim yerimde olsan olmaz mıydın?"

"Bana gelmiştin, hatırladın mı?"

Omuz silkiyor. "Fark etmez. İçinde bulunduğum durumu kendi yararına kullanmaktan çekinmiyorsun." "Ben de aynısını senin için söyleyebilirim prenses."

"Şimdi kim şüpheleniyor? Ben sadece borç almaya geldim."

Onu köşeye sıkıştırıyorum, ön kolumu başının üstünde tutuyorum ve yakınına eğiliyorum. "Ya da beni becermek için."

Gözlerimiz buluştu. Boynuna çarpan nabızı dışında donmuş gibi duruyor. "Ben öyle biri değilim."

Belki de değildir. Akşamı birlikte geçirdiğim kadın işbirlikçi görünmüyor... ama görünüşün aldatici olabileceğini ilk elden biliyorum, özellikle de hırslı bir kadının bir hayali ve planı varsa. Hadley bana bunu iyi öğretti.

Corinne'e bu kadar yakın olmak kafamı karıştırdığı için geri çekiliyorum. Ayrıca, ikimizin de kanıt olmadan kazanamayacağı döngüsel bir tartışma yaşıyoruz ve onunla saatler geçirmeme rağmen, nedenlerini sıfırlamaya daha yakın değilim. Bu hoşuma gitmiyor. Emin olmamaya alışkın değilim. Üstünlüğe ihtiyacım var.

"Yarınki planlarınız nedir? Eğer adada sadece Pazar sabahına kadar kalacaksanız

mümkün olduğunca çok görmeliyiz."

Başını iki yana sallıyor. "Siparişleri yanımda getirdim ve balkonum iyi bir manzaraya sahip, o yüzden oradan çalışacağım."

"Bu bir tatil değil."

"Ödeyebileceğim tüm zaman bu kadar."

"Ne konuda yardıma ihtiyacınız var? Nakliye, paketleme, e-postaları yanıtlama, malzemeleri alma..."

"Hepsi." Asansörün kapıları kendi katında açılırken yapılacaklar listesinden bunalmış gibi görünüyor. "Ama-"

"Bir anlaşma yapmaya ne dersin? Yarın bana birkaç saat ayırırsan sana yardım getiririm, sana hiçbir maliyeti olmaz."

"Ne için?"

"Konuşma." O zamana kadar, onun yükünü hafifletirken ikimizin de istediğimizi almamızı sağlayacak bir planım olacak. Bu bir kazan-kazan. "Evet de."

Beni bir koridora götürüyor, anahtarı yuvasına sokmadan önce çantasında arıyor. Kapıyı açıp ışığı yaktığında arkasından içeri giriyorum.

Odalara bakılırsa, burası standartların altında. Küçük, bir servis dolabının yanına itilmiş ve en az on yıldır esaslı bir tadilatın geçmemiş gibi görünüyor. İnce duvarın arkasından devasa bir su kazanının vızıltısını duyabiliyorum. Birkaç palmye ağacını ve otoparkı görüyor.

Corinne kışını yırtarak çalışıyor. Daha iyisini hak ediyor.

Çalışmak için el koyduğu belli olan çalışma masası dışında her yeri tertemiz. Los Angeles'taki dairesinde olduğu gibi, sandalyesi rahatsız ve yüzeyi de amaçları için çok küçük görünüyor.

"Ya hayır dersem?"

Omuz silkiyorum. "O zaman yürürüm. Ve paraya ihtiyacı olan sen olduğun için..." "Ama sen de bir şey istiyorsun. Ödeşmek."

"Bunu inkar etmeyeceğim, ama bunu bir sürü farklı şekilde yapabilirim. Beş milyon doları başka nereden bulacaksın?"

Tereddüt ediyor. "Finans çevrelerinde neden bir köpekbalığı olarak ün saldıgınızı anlıyorum." "İstedığımı alırım."

Corinne çantasını yakındaki bir şifonyerin üzerine koyar. "Egona katkıda bulunmaktan ne kadar nefret etsem de, tamam. Yarın konuşuruz. Ne de olsa seçeneklerim sınırlı."

Bunu şüphelendiğimden çok daha kolay kabul ediyor. Fransız 75'likler mi konuşuyor? Yoksa beni dengesiz tutma planı mı?

Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

"Merak etme. Sana iyi vakit geçirteceğim." Göz kırpyorum.

Bana alaycı bir bakış gönderiyor. "Senin bu tanımınla benimki muhtemelen farklıdır." Yine de bu bir evet demek. Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ona telefonumu uzattım.

"Numaranı yaz."

Owen zaten bana e-posta ile göndermedi ama Corinne'in bunu bilmesine gerek yok.

"İçimde buna pişman olacağıma dair bir his var." Ama cihazı bana geri vermeden önce razı oldu.

"Yarın seni ararım ve ne zaman buralarda olacağımı bildiririm."

"İşim ve planlarım hakkında daha fazla şey duymaya hazır olun. Sana o krediye evet dedirteceğim."

"Denemekte serbestsiniz."

"Dinle..." Pembe alt dudağını ısırıyor, daha fazlasını söylemek istemiyormuş gibi tereddüt

ediyor. "Yarın dikkat çekmemeyi planlamalısın. Film vizyona giriyor ve..." Yüzünü buruşturuyor.

"O kadar kötü, ha?"

"Kitaptan daha kötü."

Hollywood'un gerçeği daha da müstehcen hale getirmesini bekliyordum. Beklemediğim şey Corinne'in beni uyarmasıydı. Kesinlikle uyarmak zorunda değildi. Kabul ediyorum, para istiyorsa ve özellikle de kardeşinin benimle adada olduğunu bilmesini istemiyorsa, bu onun yararınaydı ama... "Tüyo için teşekkürler. Ben de sana bir tane vereyim. Yatmadan önce biraz su iç ve birkaç ibuprofen al."

Odasından çıkmadan hemen önce "Çıkacağım," diye mırıldanıyor.

Kapı arkamdan kapanır kapanmaz telefonuma bakıyorum, saçma sapan sayıdaki mesaj ve sesli mesajı görmezden geliyorum -önemli birinden gelen yok- ve ilk olarak Owen'ı aramaya başlıyorum. Saatin kaç olduğu umurumda bile değil. Saat başındayım.

"Senin için ne yapabilirim, Costa?"

"Corinne Emerson'ın mali durumu ve geçmişi hakkında bulabildiğiniz her şeyi bana verin, özellikle de Riley adında bir adamla çıktığı hakkında."

Eğer doğru oynarsam, onun kaybı benim kazancım olacak -en azından geçici olarak- ama o orospu çocuğu bir yumruğu hak ediyor gibi görünüyor.

"Çoktan hallettim."

"Yarın sabaha kadar bana lazım."

"Sabah altıya kadar her şeyi öğrenmiş olacaksın."

Yeterince çabuk değil. "Gece yarısına kadar ne topladıysan bana getir. Gerisini sabaha kadar ararım."

Sonra telefonu kapatıp eve gidiyorum.

Parker'ı alt etmenin mükemmel yolunu planlamaya başlama zamanı... ve onun küçük kız kardeşine olan ilgimi nasıl idare edeceğimi bulma zamanı.

Neredeyse sabahın ikisine kadar Owen'ın şaşırtıcı derecede kapsamlı raporunu okuduğum için, telefonum altıdan hemen önce öfkeyle çalmaya başladığında heyecanlanmadım. Dün geceden sonra lanet şeyi kapatmayı unuttum.

Sikeyim.

El yordamıyla komodinin üzerinde şarjdaki telefonumu buluyorum, sonra da gözümü kısarak ekrana bakıyorum. Maxon. "Ello."

"Seni uyandıracağımı düşündüm."

Özür dilerim." "Peki neden

uyandırdın?"

En büyük kardeşim duraksıyor. "Eğer bugün henüz çevrimiçi olmadıysan, bu... kötü." Bulanık beynimin onun ne demek istediğini anlaması bir an alıyor. "Film mi?" "Evet. Sosyal medyaya göre sen Deccal'mişsin."

Corinne beni uyardı. Ve tam bu sırada telefonum tekrar çalmaya başladı... "Şok olmadım. Ortaklığımızı yeniden mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Ve Griff'le çoktan konuştum. Aynı fikirdeyiz."

İçimdeki gerginlik biraz azalıyor ama Bethany ve Clint'i de kontrol etmem gerekiyor.

"Teşekkürler." "Sadece... ortaklıkla ilgili duyuruyu bekletmenin akıllıca olabileceğini düşünüyoruz ve

lansmanı bir ay kadar erteledik. Geri çekilmiyoruz. Bunu açıkça belirtmek isteriz. Bu kesinlikle stratejik bir karar. Basınıız şu anda pek iyi değil." -Telefonum daha fazla gelen mesajla çalışıyor

"ve olumsuz haberlerden birkaç hafta uzak kalırsak girişim daha başarılı olacaktır."

Söylediği hiçbir şey yanlış değil. Onun yerinde olsam, muhtemelen ben de aynı seçimi yapardım. Hepimizin bu bekleyen girişime bağlı bir ton parası var, bu yüzden hiçbirimiz başarısız olmasını istemiyoruz. Ama lanet olsun ki bu, Parker'ın nişanıyla yatmış ve arkadaşlığımızı bozmuş olmasına rağmen yıllar sonra hâlâ benimle yatıyor olmasının bir başka yolu değil mi? "Anlıyorum."

"Hayal kırıklığına uğradığınızı biliyorum. Biz de hayal kırıklığına uğradık. Ama gerçekten düşünüyoruz ki-"

"Açıklamak zorunda değilsin." Telefonum, sanki gerçekliğin altını çizmek istercesine, hızla gelen mesajlarla titriyor. "Gerçekten anlıyorum."

"Bundan emin olmak istiyorum. Griff ve ben üç yıl boyunca konuşmadığımız için, ikimiz de kardeşini kaybetmenin ne kadar korkunç bir his olduğunu biliyoruz. O da bunun kendi suçu olduğunu kabul ediyor ve barıştık ama bilmeni isterim ki ikimiz de ailemizi ön planda tutmayı öğrendik. Hiçbir yere gitmiyoruz. Bu iş olacak ve sana ortağım demekten gurur duyuyoruz."

Sadece şu an değil. Daha fazla uğultu beni sinirlendiriyor. Üç saniye geçmeden bilinmeyen bir numaradan gelen aramayı reddediyorum. Bu duruma çok kızgınım ama kardeşlerimi suçlayamam.

Parker başka bir hikaye.

"Teşekkürler."

"Pazar günü brunch'a geliyorsun, değil mi?"

Bu bir aile geleneği haline geldi ve yaralarımı sarmaya gitmeden önce onu yatıştırmadığımdan emin olmaya çalışıyor. Endişesi hoş. Düşünceli, hatta - Maxon'ın işinde olmayan bir şey, bu yüzden ciddi olduğunu biliyorum. "Orada olacağım."

İç çekişi rahatlamış gibiydi. "Görüşürüz o zaman. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Öğlene kadar sert bir içkiye ihtiyacım olabilir... ama şu anda önceliklerim var. "Sen de aynısını yap." "Ve belki bir süreliğine telefonunu kapatırsın. Bilirsin, biraz huzur için."

Barış bir hayal. Savaşmaya hazırım. "Görüşürüz."

Aramayı bitiriyor ve ben de yataktan kalkıp eşofmanımı giyiyorum ve telefonumun neredeyse hiç durmayan titreşimlerine aldırmadan Clint'i arıyorum. Bethany muhtemelen şu anda bir bebeği besliyordur ve sahip olacağını hiç düşünmediği çocuklarıyla geçirdiği o sessiz zamana ne kadar değer verdiğini biliyorum.

Kocası ilk zil sesinde cevap verir. "Merhaba."

Kuzey Dakota'lı selamlaması hiç de Hawaiiili gibi değil ama ben de bir nakil olduğum için sadece gülümsüyorum. "Seninle konuşmam gerek."

"Ne oldu?"

Clint açık sözlüdür; hep öyleydi. Bunu takdir ediyorum. "Önümüzdeki hafta şirkette tam ortak olduğumu duyurmayı planlıyorduk. Şimdi zamanlama hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bu sabah Twitter'ı okuduktan sonra mı?" Ağır bir nefes alıyor. "Bana soruyorsun ama bence beklemenin akıllıca olabileceğini biliyorsun."

Gözlerimi kapatıyorum. Midem ayak parmaklarıma kadar iniyor. "Ne kadar sürecek?"

"Bilmiyorum. Beth ve ben bu konuyu hiç konuşmadık. Bir ya da iki ay? Dünkü ticaretten sonra..."

Berbattı ve bugün de kötü bir başlangıç yaptı. Yatırımcılar zaten ürkmüşken tekneyi sallamak iyi bir fikir değil.

"Evet." Hayal kırıklığımı yutuyorum. "Eğer siz ikiniz isterseniz, ben istifa ederim ve-"

"Hayır! Bunu hiç tercih etmeyiz. Sen olmasaydın bu şirket son üç yılı atlatamazdı dostum. Bize

arka arkaya iki çocuk sahibi olma lüksünü verdin. Sadece sana borçlu değiliz.

sizi ortak olarak *istiyoruz*."

Bunu kastettiğini biliyorum ve hayal kırıklığımı dizginlemem gerekiyor. Ve yorum yapmak için bana ulaşan bir sonraki paparazziyi boğmamaya çalışmalıyım. "Teşekkürler."

"Size teşekkür etmesi gereken biz olmalıyız." Sonra duraksıyor. "Barclay'ın senin varlığını asla kabul etmemesinin seni incittiğini ve Parker Emerson'ın seni herkesin içinde yerden yere vurduğu için asla bir arkadaş olmadığını biliyorum ama Beth ve ben bunu sana asla yapmayız. Kız kardeşin güvendiği ve sevdiği biri tarafından ihanete uğramanın nasıl bir şey olduğunu bilir."

Anlatılanlara bakılırsa, babamız tüm çocuklarına, ama özellikle de Bethany'ye karşı öfkeli bir pislikti ve Ponzi evi çökmeye başladığında onu otobüsün altına atıp federallere teslim etmişti. Buna rağmen Bethany geri dönmüş ve bir zamanlar kendisinden intikam almayı hayatının amacı haline getirmiş bir adamla aşk yaşamış.

"Berbat bir şey."

"Sana sırtını dönmeyecektir. Ben de dönmeyeceğim. Sadece bu işin bitmesi için biraz zaman ver." Maxon'ınki gibi Clint'in tepkisi de son derece mantıklı. Akıllıca, ölçülü ve taktiksel de. Ama bütün bu durum -ve telefonumun durmadan çalması- beni öfkeliyor.

Yine de aileme kıyamıyorum. Beni tamamen bırakabilirlerdi, biyolojik babamızın yaptığı gibi beni terk edebilirlerdi. Hadley'nin yaptığı gibi. Bunun yerine, yanımda durdular. Sadece büyük bir çocuk olmalı, hayal kırıklığımla başa çıkmalı ve limonlardan limonata yapmalıyım.

Dün gece Corinne'le birlikteyken sönen intikam ateşi yeniden alevlendi.

"Evet," diye onu temin ettim. "Sen ve Bethany devam etmeye hazır olduğunuzda bana haber verin yeter."

"Uzun sürmeyecek, sadece ortalık sakinleşip müşterilerimiz duyuru için heyecanlanana kadar. Ertelemek bizim lehimize zaten. Avukatlar henüz evrak işlerini bitirmedi. Biri önümüzdeki hafta sonu evleniyor, bu ona daha fazla zaman kazandıracak. Aceleyle getirilmiş bir iş yerine iyi bir işi tercih ederim."

Tartışamayacağım bir mantık daha. "Elbette. Sen ve Bethany'nin bir itirazı yoksa bugün uzaktan çalışacağım sanırım."

"Hayır, muhtemelen akıllıca olur. Ayrıca, sen adı dışında her şeyiyle bir ortaksın, dostum. Kendi kararlarını kendin verirsin. Kısa süre içinde ofise gelip işleri halledeceğiz. Bugün gözlerden uzak dur. Ve bir tavsiye? Sosyal medyadan ve TMZ gibi bok karıştırıcılardan uzak dur. Görünüşe göre söyleyecek güzel bir şeyin yoksa hiçbir şey söyleme lafını hiç duymamışlar."

Çoğu klavyelerinin arkasına saklanıp toplumun yanlışlarına ışık tutuyormuş gibi davranan korkaklar. Bu tamamen saçmalık ve hayatımda daha fazla olumsuzluğa ihtiyacım yok. "Yapacağım."

"Sonra

konusuruz."

"Kesinlikle."

"Pazar brunch'ında görüşür müyüz?" Clint de Maxon gibi kendimi hâlâ ailenin bir parçası gibi hissetmemi sağlamaya kararlı görünüyor.

İstenmek güzel... ama damarlarımda Barclay Reed'in kanının akması gibi mutlu bir tesadüf olmasaydı, hayatımda bu insanların hiçbiri olmazdı. Lise arkadaşlarım dışında beni ben olduğum için seven tek bir kişi bile kalmadı.

Şimdi de surat asan küçük bir sürtük gibi konuşuyorum. "Orada olacağım," diye

Clint'i temin ettim.

Görüşmeyi sonlandırdık. Telefonumu duvara fırlatma dürtüsüne karşı koyuyorum -kısmen- ve bunun yerine yatağıma uzanıp gözlerimi tavana dikeyorum. *Lanet olası Parker!* Neden hayatımdan defolup gitmiyor? Çünkü beni suçlayarak ve sıkıntıları için beni suçlayarak bir servet kazanıyor.

Saat çok erken ve bu kadar az uykudan sonra kendimi bitkin hissetmeliyim. Garip bir şekilde hissetmiyorum, özellikle de Twitter'a mazoşistçe bir bakış attıktan sonra. Evet, bakmayacağıma yemin etmişim ama karşımdaki saçmalığı anlamam gerekiyor.

Her şey tahmin ettiğim kadar çirkin. Barclay Reed'in köpekbalığı gibi paraya aç çocuklarının sonuncusu olduğum için elmanın ağaçtan uzağa düşmediğine dair pek çok yorum var. Ama özellikle de zavallı Parker'ı -tabii ki hiç sebepsiz yere- sırf kötü niyetle taciz edip zorbalığa maruz bıraktığım için iğrencim.

Bazı insanlar annemin ölmüş olmasının iyi bir şey olduğunu, çünkü beni şimdi görse utanacağını söyleyecek kadar küstah. Daha da korkunç yorumlar, benim gibi bir pisliği yetiştirdiğine göre pek de iyi bir anne olamamış olması gerektiğini öne sürüyor.

Uzun zamandır bu platformun nefret dolu bir lağım çukuru olduğunu düşündüğümünden, kapatıyorum ve bazı popüler finans sitelerini ve blogları inceliyorum. Ne yazık ki buralarda hakkımda çıkan haberler pek de olumlu değil. Parayı büyütme konusunda Reed'lerin Midas dokunuşuna sahip olduğum gerçeğini de eklediler ama övgü burada bitiyor. Yine, çoğu benimle birlikte kardeşlerimi de çamura sürüklüyor, özellikle de Bethany'yi. Medyanın hikayenin sadece bir tarafını yayınladığına dikkat çeken az sayıdaki itidalli kişiye hak veriyorum. Ama benim yorum yapmamı bekliyorlar. Böyle bir şey olmayacak.

Akbabalara beslenmeleri için tek bir kelime bile vermeyeceğim.

Daha iyi bir fikrim var, bütün gece üzerinde çalıştığım ve geliştirdiğim bir fikir.

Hala mırıldanan telefonumu avuçlayarak aşağı iniyorum ve olasılıklarımı son bir kez daha düşünmek için kendimi sıkı bir sabah egzersizine veriyorum. Yorucu bir saatin ardından uzun bir duş, ardından kahve ve yumurta derken, değişmez kararına geri dönüyorum. Parker batıyor. Ve dün geceden beri kafamda dönüp duran plan -başlangıçta çok agresif, eli yüksek ve acımasız olduğunu düşündüğüm plan? Birinci öncelik haline geldi.

Gülümseyerek, planımı harekete geçirmek için telefonuma uzanıyorum.

chapterFOUR

L O öğleden sonra Corinne'in oteline sert bir yürekle, daha da sert bir pazarlık yapmaya hazır olarak vardım. Dün gecedен farklı olan kapısını çalmak için yumruğumu kaldırıyorum.

Her şey yerli yerinde.

Bu son derece sıradan tatil köyünde gizlice dolaşmak beni dışlanmış hissettiriyor. LA Dodgers şapkası, büyük mavi bir tişört ve parmak arası terlikli bir çift şort giyerek kendimi gizlemeye çalışıyorum. Havacı gözlüklerimle birlikte, adaya kafa dinlemeye gelen diğer turistlerin arasına karışıyorum.

Ama ben kış tekmelemeye hazırım.

Corinne kapıyı açıyor, üzerinde tatil için uygun bir elbise var. Özellikle Maui'ye taşındığımdan beri bunlardan çok gördüm.

Daha önce ağzımı açık bırakan bir tane görmemiştim.

Sade, soluk sarı pamuklu, canlı pembe ve mavi çiçekli ve etek ucunda cilveli bir firfır var. Ancak giysinin tipik bir sundress'e benzerliği burada sona eriyor. Vücudu saran sargı, kalçanın tam ortasından sarkıyor - iki yarının ortada birleştiği yer hariç, amının sadece birkaç santim altında, muhteşem bacaklarının uzun bir genişliğini ortaya çıkarıyor. Omuzlarındaki askılar ince, sarkık fiyonklarla bağlanmış. O ipleri çekip biraz çekiştirsem neredeyse çıplak kalacak.

Bu düşünce beni anında sertleştiriyor.

Lanet olsun, odaklanmam gereken şey onun vücudu değil.

"Merhaba," diye mırıldanıyor. "Arayacağınızı sanıyordum."

Onu hazırlıksız yakalamam lazım. "İçeri girebilir miyim?"

"Tamam." Geri adım atarken gerginmiş gibi kıpırdanıyor.

Olmalı da. Hayır cevabını kabul etmeyeceğim.

Corinne kapıyı arkamdan kapattı. "Güzel kılık."

"Kendim gibi görünerek hiçbir yere gidemem."

"Çok fazla dikkat çekmek istemiyorsanız, hayır."

"Ve ben bilmiyorum. Bu sabah akşamdan kalma mıydın?"

"Hayır. Su ve ibuprofen işe yaradı. Bu gece ya da uzun bir süre o kadar içmeyeceğim." Gülümsemesi kendini küçümseyici. "Sanırım otelin dün gece aniden beni bir süite yükseltmeye karar vermesinin nedeni sensin?"

"Odan çok küçüktü. Çalışmak için alana ihtiyacın vardı. Bir telefon görüşmesi yaptım." "Neden?"

Açıkçası, bu halkla ilişkiler çukurundan çıkmak ve intikam almak için onun işbirliğine ihtiyacım var. Buna ve Parker'ın kız kardeşi olmasına rağmen ondan hoşlandığımı inkar edemem. Cesur, ilginç ve çok seksi.

"Neden olmasın?" Omuz silkiyorum. "Beğendin mi?"

"Okyanus manzaralı bir süiti kim istemez ki? Dün gece o kazanı dinlemeden daha iyi uyudum.

öğütme ve püskürtme. Ayrıca yayılmak ve düzenlemek için yeterli alanım olduğu için bugün pek çok iş yaptım. Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Bir teklifle geldim. Sanırım birbirimize yardım edebileceğimiz bir yol buldum."

"Güzel." Oturma alanına doğru ilerliyor. "Nasılsın, bilirsin, film bittiğine göre

Dışarı mı?"

Doğal olarak, saçma sapan basını da okumuş.

"Dün olduğumdan daha sinirliyim."

"Ve intikam almaya her zamankinden daha mı

kararlısın?" "Beni suçluyor musun?"

Sorumu geçiştiriyor. "Kardeşime rağmen başarılı olmama yardım etmek için bana borç vermek yeterli bir ceza değilse, ne olabilir?"

"Oturup fikrim hakkında konuşmayı tercih ederim."

"Pekâlâ." Tatil köyünün yemyeşil bitki örtüsü, yüzme havuzları ve Pasifik'in muhteşem manzarasına sahip oturma alanındaki zevkli bir çiçekli sandalyeye tünler.

Onun yanındaki kanepeyi seçiyorum ve hiç vakit kaybetmiyorum. "Dün sabah ofisime girdiğinizden beri hedefleriniz değişti mi?"

"Hayır. Kardeşim daha iyisini bildiğini düşünüyor diye işimden vazgeçmem."

Parker'ın sahip olduğu kaynaklarla nasıl idare edeceğini düşündüğünü defalarca merak ettim ama bunu düşündüğünden şüpheliyim. Ya da umursadığından. Muhtemelen Hollywood hayatıyla çok meşgul ve haklı olduğuna çok inanıyor. "Benim de olumlu basına ihtiyacı olan bazı iş girişimlerim var, o yüzden birbirimize yardımcı olalım."

"Nasıl?"

Şortumun cebine uzanıyorum, küçük kadife bir kutu çıkarıyorum ve kapağını açıyorum. "Evet de... ve ben de senin sahte nişanlın olayım."

Nefes nefese kalıyor, kara gözleri kocaman açılıyor.

"Deli misin sen?" Başımı sallıyorum. "Kararlı."

Bakışları bir saat önce aldığım üç karatlık prenses kesim elmaştan yüzüme sıcıyor. "Bu gerçek mi?"

"Evet. Kuyumcu sadece bana ödünç verdi, o yüzden kaybetme. Yüz bin dolar ödemek zorunda kalmamayı tercih ederim."

Corinne bana bakakaldı. "Sana bir nişanlıya ihtiyacım olduğunu söylediğimde şaka yaptığımı söylemiştim." "Söyledin ama mantıklı."

"Mantıklı olan bir kredi. Sadece bana miras kalmasını sağlayacak bir plana ihtiyacım yok."

"Parker'ın benden ne kadar nefret ettiğini küçümsüyorsun. Bizi bir arada tutmak için sana mirasını verecek.

evlenmesini engelleyeceğim. Bu arada basın ve halk, Parker'ın kız kardeşi benimle evlenmeyi planlıyorsa ne kadar kötü olabileceğimi merak edecek."

Düşünüyormuş gibi dudağını ısırtıyor. Onu acele ettirmemek için her şeyimi harcıyorum. Ve dişleriyle taciz etmeye devam ettiği o pembe, gür ağzını öpmemek.

"Kardeşim ayaklarını yere vurup bizi bekleyebilir, rol yapıp yapmadığımızı görebilir. Çıkmadığımızı çok iyi biliyor. Riley'den beri kimseyle çıkmadım." Yüzünde hoşlanmadığım bir hüzün belirliyor.

Owen'ın raporuna göre adam bir öğretmenle bir tesisatçının oğlu. Corinne onunla iki yıl önceki yaz tatilinde üniversitede tanışmış. Corinne San Diego'da okurken Riley, burslar ve bir yığın öğrenci kredisıyla finanse edilen NYU'nun Stern İşletme Okulu'na devam ediyordu. Biraz stres atmak için

arkadaşlarıyla birlikte Batı Yakası'na gelmiş. İkili bir restoranda tesadüfen tanıştı ve on bir buçuk ay boyunca uzun mesafeli bir ilişki sürdürdü. Mezun olduktan sonra neredeyse bir

Riley bir yıl önce, pek itibar görmediği ve mütevazı banliyö yatırımcılarından oluşan bir müşteri listesine sahip olduğu iyi bir aracı kurumda orta düzey bir iş buldu. İlk maaş çekiyle bir nişan yüzüğü almış... bir hafta sonra da iade etmiş. Görünüşe göre, ertesi gün Corinne'le yaptığı telefon görüşmesi son görüşmesiymiş.

"Parker bir süredir kimseyle görüşmediğini *düşünüyor*. Ona arkasından iş çevirdiğimizi ve evlenme teklif ettiğimi söyle. Birbirimize deliler gibi aşığız, sen de evet dedin."

"Bunun kanıtını isteyecektir."

Gülümsüyorum. "Ben de buna güveniyordum. PDA'yı yoğun bir şekilde kullanacağız ve-" "Bu işe yaramayacak. Yirmi dört saat içinde Los Angeles'a gidiyorum." "Eğer bu planı kabul edersen, yapamazsın."

"Ama benim bir hayatım ve işim var ve-"

"Eğer onları saklamak istiyorsan, bu yüzüğü parmağına takmama ve Los Angeles'a dönüşünü süresiz ertelememe izin vereceksin." Corinne başka bir itiraz için hazırlandığında sözünü kestim. "Bir de şu açıdan bak, eğer gerçekten nişanlı olsaydık, hayatının geri kalanını benimle geçirmeye gerçekten söz verdiysen, neden Cali'ye dönüp beni geride bırakasın ki? Tabii evini toplayıp buraya taşınmak için değilse-"

"Neden Los Angeles'a taşınmıyorsun?"

"İşim ve ailem burada, geçen yıl yatırım olarak bir ev aldım ve burası cennet gibi. Neden kardeşinden daha uzakta olacağın ve seni kontrol etmesini zorlaştıracak Maui'ye taşınmıyorsun?"

Yüz ifadesinden ne demek istediğimi anladığımı anlıyorum ama hâlâ ikna olmuş değil. "Bunun nasıl işe yarayacağını anlamıyorum. Yerine getirmem gereken emirler var. Sorumluluklarım var. Nerede kalacağım ki? Sahip olduğum berbat oda bütçemin en üst sınırındaydı. Bu... Ne kadar olduğunu sormak bile istemiyorum."

Daha da yaklaştım. "Benim yanıma taşın. Altı yatak odalı bir evim var. Birini ofisin olarak seç. Ailemden birkaç kişi müşteri hizmetleri ve siparişlerini toparlama gibi işlerde sana yardımcı olmak için gönüllü oldu. Muhasebe ve vergi işlerini ben yaparım. Biz 'nişanlıyken' sen market alışverişi yapmak, yemek pişirmek, temizlik yapmak ya da tek bir ayak işi yapmak zorunda kalmayacaksın. Her şeyi ben halledeceğim. Tek yapman gereken saat kordonu yapmak... ve benimle görünmek."

Corinne bana o kadar uzun süre bakıyor ki, hayır diyeceğinden eminim. Ama demedi. "Sen delisin." "Ya da Parker'ın kazanmasına izin vermemeye kararlıyım."

"Çok kızacak," diye uyarıyor.

Bu da pastanın üzerindeki krema. "Kardeşin sinirlenecek diye işinden vazgeçmeye gerçekten hazır mısın?"

"Hayır. Ama bağıracağı kişi sen değilsin."

Eminim küçük piçten haber alacağım, ama bu benim için bir zevk olacak. "Benden yardım istemek için Hawaii'ye kadar gelip ilk sorun belirtisinde pes etmedin, değil mi? Parker mirası senden esirgediğinde, senin duygularını pek de önemsiyor gibi görünmüyordu. Parayı Avrupa'da parti yapmak ya da bir internet dolandırıcılığına vermek için isteseydin, seni milyonlarca dolarla serbest bırakmadan önce büyümene izin verme kararını anlayabilirdim. Ama dört yıldır başarılı oluyorsun. Büyümeye hazırsın. Seçtiğin işleri beğenmemesi dışında seni geride tutması için gerçek bir nedeni var mı?"

"Kardeşim inatçı ve sinir bozucu olabiliyor. Yöntemleri berbat. Ama benim için en iyisini istiyor."

Corinne, Parker'ın onu sevdiğine ve sadece mümkün olan en iyi gelecek için ona rehberlik ettiğine inanmak için çaresiz görünüyor. Anlıyorum ama safça davranıyor. "Seni kontrol etmek

istiyor."

"Peki ya sen?"

"Hayır demekle ve ne istersen yapmakta tamamen özgürsün. Parker sana bu özgürlüğü verir miydi? Ayrıca, onu kızdırmamak için neden borçlanmak zorunda kalasın ki?"

Corinne ayağa kalkar, adımlar. "Haklı olduğunuzu biliyorum ama ben genellikle ricacı ve barışı koruyan biriyim. Bu, ailemin son üyesiyle savaşa girmek anlamına geliyor."

"Eğer istediğiniz şeyin peşinden gidiyorsanız, bunu onun kadar acımasızca yapmaya hazır olmanızı öneriyorum. Onun yanıldığını kanıtladığında, yola gelecektir. Seni kaybetmek istediğinden de şüpheliyim."

"Bu büyük bir kumar."

"Hayatta pek çok şey
öyledir."

"Bunu düşünmem gerek. Bana bir saat verir misin?"

İstediğim gibi coşkulu bir *evet* değil. Ama *siktirip gitmek* de değil.

Yüzüğü cebime koydum ve ayağa kalktım. "Tabii. Bak ne diyeceğim. Saat yedide senin için bir araba göndereceğim. Eğer bu konu hakkında daha fazla konuşmak istersen, arabaya bin ve benimle yemeğe gel. İstemiyorsan" - omuz silkiyorum- "Sana en iyisini diliyorum prenses."

Saat yedi on beşte, sahildeki gösterişli bir restoranın barında oturmuş, kapıya bakıyordum. Neyse ki Maxon ve Griff, bu et lokantasının sahibi Duke Mason'ın birkaç ay önce yeni bir ev almasına yardım etmişler de bir iyilik yapmışlar. Arka tarafta özel bir odam var. Corinne ve ben planımızı dedikoducuların meraklı kulaklarından ve gözlerinden uzakta, tamamen mahremiyet içinde yapacağız. Buna ihtiyacım olacak çünkü bazı şart ve koşullarıma karşı çıkacağından şüpheleniyorum.

Tabii ortaya çıkarsa.

Saatime tekrar baktım. Yedi yirmi. Heyecanlanıyorum, intikamdan ya da ondan vazgeçmediğim için başvurabileceğim yolları gözden geçiriyorum.

Odanın diğer ucunda, ev sahibi personelin bir üyesi ağır kapıyı çekerek açıyor ve Corinne beliriyor, alacakaranlığın son ışıkları vücudunu aydınlatıyor.

Düşüncelerim durdu. Sikim sertleşiyor.

Elbisesi teniyle neredeyse aynı renkte olduğu için neredeyse çıplak görünüyor. Straplez elbise küçük belinde bir kumaş düğümüyle toplanıyor, kalçalarını sarıyor, tatlı poposuna yapışıyor, sonra uyluğunun ortasından zarif bir fırfırla tekrar dışarı çıkıyor ve seksi slingback'leriyle daha da zarif hale gelen baldırlarını gösteriyor.

Vay anasını. Corinne'i ilk gördüğümde başımı döndürmüştü ama bu gece sadece konuşmaya değil, öldürmeye de geldi. En iyi oyunumu oynamak zorundayım yoksa seksle ilgili olanlar hariç tüm düşüncelerimi raydan çıkaracak.

Sakinleştirici bir nefes alarak ayağa kalkıyorum, viskimin son bardağını geri atıyorum, sonra o yemek odasını tararken ona doğru yöneliyorum.

Bakışlarımız buluştu. Elimi uzattığımda kalbim küt küt atıyor. "Geldiğine sevindim."

Aldı ve karanlık, okunamayan gözlerle beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Takım elbisen daha önceki pejmürde turist kıyafetlerine göre kesinlikle bir adım önde."

Bu en sevdiğim -siyah elbise gömleği ve uyumlu parmak uçlarıyla soluk gri, kravatsız. Toparlanmış ve güçlü görünüyorum ama ulaşılabilirim. Formda kaldığım için takım elbiselerimi iyi giyiyorum. "İnanılmaz görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor. "Buraya tartışmak için geldim-"

"Burada olmaz. Beni takip edin." Onu açık, rahat ve şık restorana doğru yönlendirdim.

Özel odamıza ulaştığımda, sahibi elini uzatmış beni bekliyor. "Xavian?"

Ben de onunkini sıkıyorum. "Memnun oldum Duke."

"Aynı şekilde. Kardeşlerin basit bir randevu için bile rahat edemediğini söyledi. Şaka yapmıyorlarmış."

İnsanlar bakıyor. Hatta birkaçı gizlice telefonlarıyla fotoğraf çekiyor. "Bizi kısa sürede ağırladığınız için teşekkür ederiz. Minnettarım. Bilgin olsun, hakkımda duyduğun her şeye inanma."

"İşlerin nadiren görüldüğü gibi olduğunu bilecek kadar uzun süredir buralardayım. Ayrıca, kardeşleriniz evrensel olarak sevilmezler ama saygı duyulurlar. Sizin de aynı kumaştan kesildiğinizi hissediyorum." Bizi içeri götürüyor ve kapıyı arkamızdan kapatıyor. "Ailani bu akşam size hizmet edecek. Bir şeye ihtiyacınız olursa o halledecek. Çalışan diğer herkesin sizi rahatsız etmeme konusunda kesin emirleri var."

"Eğer iyiliğinin karşılığını verebilirsem, bana haber ver."

Kıbarca başını sallayan Duke gözden kaybolur. Sonraki birkaç dakika bir telaş içinde geçti. Ben bir viski daha istedim. Corinne buzlu çayı tercih etti. Ailani günlük spesiyalleri anlatırken bize su dolduruyor. Birkaç meze sipariş ettim.

Sunucu ayrılmadan önce, "Birazdan onları getireceğim," diye teminat verdi.

Corinne ve ben sonunda yalnız kaldık. Yumuşak bir müzik dışında sessizlik çöküyor. Bir ada klasiği olan "Hawaiian Paradise "ı hatırlıyorum. Bakışlarımla onu soymamaya çalışarak eğildim. Önce iş, sonra... Eh, akşam daha yeni başlıyor. "Geldiğine sevindim."

"Sadece konuşmak için. Henüz hiçbir şeyi kabul etmiyorum ama söylediklerinizi düşündüm." Nefes veriyor ve sözlerini toparlıyor gibi görünüyor. "Haklısın. Parker kariyerimi gasp ettiğinde duygularımı umursamadı. Onları dikkate aldığından bile şüpheliyim. Pişman olacağım büyük bir hata yaptığımı o kadar inanmış ki."

"Hadley için hissettiği gibi." Corinne kaşlarını çatı. "Onun hakkında haklıydı."

Başımı salladım. "Ve bunun olacağını görmeliydim. Ama beni kendi kararlarımdan kurtarmak onun sorumluluğu değildi. Şimdi aynı zorba saçmalığı sana da yapıyor. Onun kız kardeşi olabilirsin ama sen de kendi seçimlerini yapabilecek bir yetişkinsin."

"Aynen öyle." Kalın siyah kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Eğer evet dersem bu planın nasıl işleyeceğini anlat bana. Nasıl sonuçlanır?"

"Öncelikle, yemek salonundaki insanların çoktan sosyal medyada fotoğraflarımızı paylaştığından hiç şüphem yok."

"Halk benim yüzümü sizinkini tanıdığı gibi tanımıyor. Parker, tüm hatalarına rağmen, beni spot ışıklarından uzak tutarak iyi bir iş çıkardı."

Büyük olasılıkla Corinne'i korumaktan çok egosunu okşayan nedenlerden dolayı. "İnternet hafiyelerinin kimliğinizi tespit etmesi uzun sürmez. Dedikodular işiniz için de iyi olabilir."

Bana sinsî bir yarım gülümseme attı. "Daha fazlasına ihtiyacım olmasa da, geri çevirmeyeceğim." "O zaman kendini hazırla."

İnternetteki dedikodular Parker'ın canını sıkacak ve onu telefona koşturacak. Önce Corinne'i arayacak ve benimle ne yaptığını öğrenmek isteyecek. Cevap vermek istemezse, aramasını sesli mesaja bırakacağız. Orada öfkelenenebilir. Eğer onunla konuşmak isterse, tamam. Ama ona tekrar zorbalık yapmaya kalkarsa? Benim aracılığımla gelmek zorunda kalacak.

Yavaşça başını sallıyor, olasılıkları kafasında evirip çeviriyor gibi görünüyor. "Sonra ne olacak?"

"Buradan senin elin benim koluma dolanmış ve benim yüzüğüm senin parmağında - içeri girdiğinde takmadığın bir yüzük - diğer yemek yiyenlere bol bol PDA yaparak ayrılıyor. Sosyal

medya spekülasyonlarla çalkalanmaya başlayacak. Bu görüntülerin dedikodu paçavralarına ulaşması uzun sürmez. Ya da kardeşine."

"Aman Tanrım. Aklını kaçırarak."

Sırıtıyorum. "Bu onun için iyi olacak. Karakterini geliştirir." "Çok bilmişin tekisin."

"Birçok büyüleyici özelliğimden sadece biri."

"Alçakgönüllülüğünle birlikte mi?"

Omuz silkiyorum, sırıtışım kahkahaya dönüşüyor. "Parker'a düşünmesi için yirmi dört saat vereceğiz. Yarın, nişanlandığımızı resmen duyuran bir açıklama yapacağız. Daha sonra, erkek kardeşim ve baldızım Maxon ve Keeley, pansiyonlarında bize bir nişan partisi verecekler."

"Yarın mı? Bu çok hızlı."

"Neden bekleyelim ki? Yasal görünmesi için adanın önde gelenlerini davet edeceğiz. Kız kardeşim Harlow, Noah Weston ile evli olduğu için."

"Bekle. Noah Weston mı? Beş kez Pro-Bowler oynayan ve tüm zamanların en iyi oyun kurucularından biri olan mı? O Noah Weston mı?"

"Şu."

Nefes nefese kaldı. "Harlow'un resmini gördüm. İnanılmaz güzel. Kız kardeşin olduğunu fark etmemiştim."

"Kendini kötü hissetme; ben de onlar evlenene kadar fark etmemiştim. Futbolu bilmenden de etkilendim."

Corinne sırıtıyor. "İlk başta Parker bundan çok nefret ettiği için öğrendiğim şeylerden biriydi. Jimnastik ve artistik patinaj dışında spordan hoşlanmamın kadınlara yakışmadığını düşünüyordu. Yatılı okuldayken futbol hakkında bilgi edinmek çok kolay değildi ve Weston'ın son Super Bowl'unu izlemeyi kaçırdığım için nefret ediyorum ama onu oynarken görmeye bayılıyordum."

"Sen ve kardeşim Evan'ın karısı Nia, onun saha içi hareketlerine birlikte yaltaklanabilirsiniz. Harlow gözlerini devirecek ve ikinizle de dalga geçecek." Kocasına, diğer şeylerin yanı sıra onun egosunu söndürmek için kullanacağı pek çok yol hakkında takılmadan önce. "Pazar günü aileyle brunch yapacağız, böylece daha rahat bir ortamda herkesi tanıyabilirsin."

Corinne dudağını ısırtıyor. "Ailenizi de dahil etmeyi düşünüyor musunuz? Gerçekten nişanlı olmadığımızı bilecekler mi?"

Maxon, Keeley ve Griff zaten biliyor. Diğerleri mi? "Onları kandırmaktan nefret ediyorum... ama onlar da bunun gerçek olduğuna inanırlarsa, dünyanın geri kalanını tamamen aşık olduğumuza ve evlenmeye niyetli olduğumuza ikna etmeye yardımcı olacaklar."

"Görünüşe göre bunu enine boyuna düşünmüşsün."

"Dün gecenin çoğunda." Ve her şeyi düşündüm... Arkadaşlarımla ilgili ne yapacağım dışında. Echo ve Hayes son dakikada da olsa nişan partime gelmek isteyeceklerdir. Onları dahil etmezsem incinirler. Onlara yalan söylememeyi tercih ederim ama itiraf edersem sırrımı saklamak zorunda kalacaklar. Gerçek olmayan şeyler Echo'yu rahatsız eder. Ve planımıza ne kadar çok insan dahil olursa, gizli kalma olasılığı o kadar azalır.

"Belli oluyor. Ama Parker'ı bilirsin; inatçıdır. Onu ciddi olduğumuza ikna etmek için bir nişan duyurusu ve partiden daha fazlası gerekecek."

"Nasıl düşündüğünü bildiğimiz için bazı mantıklı karşı önlemler geliştireceğiz, böylece karşılık verdiğinde hazır olacağız. İşiniz olumsuz etkilenmeden önce paranızı aldığınızdan emin olmak için ne gerekiyorsa yapacağız. Ama kardeşin pes edene kadar, yardım almanı sağlayacağım."

"Buna minnettarım."

"Yani sen de var

mısın?"

Başını sallar. "Bekle biraz. Başka bir sorum daha var."

Corinne soramadan Ailani içkilerimizle geri döndü. "Mezeler birazdan çıkar. Akşam yemeği sipariş etmek ister misiniz?"

Soruyoruz. Corinne tereddüt etmeyi bırakıp evet desin diye boşlukları doldurmak için sabırsızlanıyorum ama o garsonumuza menüyü sorarken ben sadece gülümsüyorum. Sonunda ahi bifteğini seçiyor. Ben de bir fileto ve fırında patates sipariş ediyorum.

Tekrar yalnız kaldığımızda tüm dikkatimi ona yöneltiyorum. "Bana sorunuzu söyleyin. Bir cevabım var."

"Son oyununuz nedir? Tatmin edici bir intikam sana nasıl görünüyor?"

Parker'ın kız kardeşinin onun yerine beni seçtiğini fark ettiği o tatlı ana o kadar odaklanmışım ki "aşkımızın" sonunu düşünmedim. Gerçekten istediğim şey -insanların Hadley hakkındaki gerçeği ve Parker'la olan geçmişimi öğrenmesi- gerçekleşmeyecek. Kamuoyu algısı belli ve şimdi söyleyeceğim her şey hasar kontrolü ve sızlanma gibi görünüyor. "İyi bir noktaya değindin. Eğer düğünü iptal eder ve kalbini kırmış gibi görünürsem, bu benim hakkımda olumsuz olan her şeyi pekiştirir."

"Ama bu kardeşimi çileden çıkarır. Kardeşler nasıldır bilirsin. Birbirimize korkunç hakaretler edebiliriz ama bir başkası bunu yaptığı anda, dikkat edin."

Aslında tek çocuk olarak büyüdüğüm için bilmiyorum. Şimdi kardeşlerim var ama Sazlar farklı bir tür. Sonuna kadar rekabetçi olduklarından, her zaman birbirlerinin yanında olmadılar. Barclay yıllarca onları birbirlerine karşı kıskırttı, kendi kardeşlerini ezilmesi gereken rakipler olarak görmelerini öğretti. Neyse ki bugünlerde araları çok iyi. "Ne öneriyorsun?"

"Eğer ilişkimizi bitirirsem, insanlar sonunda senin 'gerçek yüzünü' gördüğümü düşünecek. En azından Parker söylediği şeyler için haklı görünür. Ama başka birini bulduğun için ilişkini kesersen, bu seni zorba gibi göstermez, sadece bir erkek fahişesi gibi gösterir."

"İyi noktaya değindin." Hovardalık konusundaki ünüm sabit olduğuna göre, muhtemelen en iyi çıkış yolumuz bu. Corinne'e bu kadar yakın olmak libidomu yükseltip beynimi bulandırmıyorsa, bunu daha erken fark ederdim. "Kalbini kıracağım o zaman."

"Üniversitede bir dönem tiyatro eğitimi aldım. Uygun bir şekilde yıkılmış gibi davranabilirim." "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, seni incitmiş gibi yapmaktan bile zevk almam."

Kara gözleri beni azarlıyor. "İnandırıcı olmak için rolün içine girmelisin."

Haklı. "Bir çıkış stratejisi üzerinde çalışacağım. Ne yazık ki kardeşinizin yenilgiyi kabul edip size mirasınızı vermesinin ne kadar süreceğini bilmiyoruz. Haftalar ya da aylar sürebilir..."

"Parker inatçı değilse hiçbir şeydir."

"Şimdi de sahte nişanlım olmaya evet mi diyorsun?"

"Henüz kat etmediğimiz çok yol var ve hala endişelerim var."

Ailani elinde mezelerimizle tekrar beliriyor ve onları aramıza koyuyor. "Dikkatli olun. Bunlar sıcak." "Teşekkür ederim. Yemekten sonra bize iki kaşıklı bir hula turtası da getirir misiniz?"

"Elbette." Başını sallıyor.

"Yine mi tatlı?" Garsonumuz odadan çıkar çıkmaz Corinne inliyor. "Diyetimi mahvediyorsun."

"İhtiyacın yok, inan bana. Ama hula turtası yemelisin" diye onu temin ederim. "Çikolatalı kurabiye kabuğu üzerine macadamia fındıklı dondurma, üzerine sıcak şekerleme, kızarmış fındık ve çırpılmış krema."

Aşık olmuş gibi iç çekiyor. "Beni son kez yerken izlediğinde orgazma yaklaşıyormuşum gibi inlediğimi düşündüysen, bekle."

"Neden sipariş ettiğimi sanıyorsun?" Şaka yapıyorum.

"Gerçek bir erkek fahişesi gibi konuştun... Bu da beni tereddütte bırakıyor. Senin seksini nasıl halledeceğiz?

nişanlılığımız sırasında? Tedbirli olmalısın yoksa biz hazır olmadan haber yayılır.

."

"Olmayacak." Corinne'in itiraz edeceği şart ve koşullara geliyoruz. "Ama kardeşin sağ olsun, benim profilim bir bara girip bir saat içinde internetin yarısının haberi olmadan bir kadını tavlayamayacak kadar yüksek."

Sanki haklı olduğumu ve bunun bir sorun olduğunu biliyormuş gibi dudaklarını ısırıyor. "Peki planın ne? İnatçı kardeşim pes edene kadar onsuz mu yapacaksın?"

"Hayır."

"O zaman bunu nasıl başaracaksın anlamıyorum." Dudaklarını ince, beyaz bir çizgi halinde bastırıyor. "Kararınız beni etkilediği için bilmeye hakkım var. Ama sanırım arayabileceğin kadınlar var."

-kaçamaklar, çıkar ilişkisi olan arkadaşlar, gündelik ilişkiler..."

Hayal mi görüyorum yoksa Corinne benim başka biriyle yatakta olma ihtimalimden pek memnun değil mi? Yüz ifadesi öyle söylüyor. Sapıkça ama görünüşe göre kiminle ve ne yaptığımın ilgileniyor olması beni heyecanlandırıyor.

"İmkansız. Onlardan birine dokunduğum anda basına koşarlar ve seni nasıl aldattığımı öğrenmek için büyük paralar öderler. Ve tüm planımız suya düşer."

Gerçek bu... ama tüm gerçek değil. Emma'yı istemiyorum, son kaçamağımı. Maxie, her zamanki çıkarıcı arkadaşım, çenesini kapalı tutamıyor. Bir dargın bir barışık seks hayatımızın hikayesini birkaç ay önce bir magazin dergisine sattı bile. Ve son kaçamağım Jacinda birkaç saat içinde adadan ayrılıyor.

Ama geri adım atmamın en büyük sebebi ne? Corinne'i istiyorum. Onun yatağında, altımda olmasını, adım söylemesini, beni derinlere çekmesini, gece gündüz benim için hazır olmasını, zevkten çılgınlık atarken tırnaklarını sırtıma geçirmesini arzuluyorum. Parker'ın tüm bunları hayal edeceğini bilmenin tatminini yaşayacağımı inkar edemem.

-Ve bu onu öldürecek. Ama bu kadını gerçekten yatağa atmak ve tamamen benim olması? Bu zevk tamamen bana ait.

"Ne diyorsun?" diye soruyor kocaman gözlerle.

Ama o biliyor; titremesi bana bunu söylüyor.

"Yapacağım tek seks seninle olacak."

Gözlerini kırıştırtıyor ve sandalyesine geri oturuyor. "Ama bu sahte bir nişan."

"Faydalarıyla birlikte." Gülümsüyorum. "İlişkimiz sahte görünmemeli yoksa kimse bize inanmaz. Ayrıca, seni arzulama şeklim prenses, çok gerçek."

Corinne muhtemelen onu yatağa zorladığımı düşünüyordur. Ama ona Riley Stephens'ın yaptığından daha iyi davranacağım. Ona sadece hayal ettiği mutluluğu yaşatacağım. Benimle geçirdiği bir dakikadan bile pişman olmayacağından emin olacağım.

Benim sorunum, keşke beni arasaydı çünkü benden kardeşiyle ilgili yardımdan daha fazlasını istiyor. Ama endişelenmiyorum. Tutkumuz kızıştığında ve onu yatağın içinde erittiğimde, o da bana katılacaktır. Sadece umursadığı için benimle birlikte olmadığını hatırlamam gerekecek. O sadece benim onun için yapabileceklerimi önemsiyor.

"Neden?" diye nefes alıyor. "Beni çok az tanıyorsun."

Maxie'den daha zeki olduğunu bilecek kadar tanıyorum. Emma'dan daha ateşli. Ve Jacinda'dan hem daha seksi hem de daha esprili. Eğer mükemmel kadınımda olması gereken özelliklerin bir listesini yapsaydım, Corinne bu listeye uyardı.

Hâlâ bana göz kırptıyor, bir cevap bekliyor.

Omuz silkiyorum. "Aramızda bir şey var-"

"Evet, aldatma ve intikam."

"Kimya ve şehvet. Bizimki inkâr edilemez. Açıklayamasam bile hissediyorum. Ama seks senin için bir anlaşma kırıcıysa, söyle. Tüm planı unutacağız."

Corinne bana bakakaldı. "Seninle yatağa girmediğim için intikam şansından gerçekten vazgeçecek misin?"

"Başkasını becerirsem planımız işe yaramaz." Küçük masaya doğru eğildim ve kendimi ondan birkaç santim uzağa yerleştirdim. "Senin de beni istediğini bildiğim halde başkasının kalçalarının arasında sürünmem için gerçekten bu kadar istekli misin?"

"Bu doğru değil."

"Evet, öyle. Bir kadının vücudunu tanıyorum." "Ben yatıp kalkmam."

"Güzel. Biz 'nişanlıyken', sen benimsin."

"Bunu iyi açıklayamıyorum." İç çekiyor. "Parmağıma bir yüzük takana kadar hiçbir erkekle seks yapmayacağım."

"Planlıyorum, unuttun mu?" "Yani gerçekten."

Bu bir bahane mi... yoksa benim düşündüğüm şeyi mi söylüyor? "Bakire misin?" Corinne koltuğunda kayıyor, sonra başını sallıyor. "Eminim bunun saçma ya da peri masalı olduğunu düşünüyorsundur."

"Bilmiyorum." Ama bu beklenmedik bir şey. Riley ile hiç yatmadı mı? Neredeyse bir yıldır bir kere bile mi?

"Mesele şu ki, çok az tanıdığım biriyle bu düzeyde bir bağ kurabileceğimden şüpheliyim. Ve ilk seferimin özel olmasını istiyorum."

Kağıt üzerinde, düşmanımın küçük kız kardeşinin masumiyetini almak yeterince uğursuz ve tatmin edici olmalı. Ama Corinne'in ciddi gözlerine bakmak, ona dokunacak, onu sahiplenecek ilk erkeğin ben olacağımı bilmek, sikimi sertleştirmenin ötesinde bana bir şeyler yapıyor. Onu bir an önce baştan çıkarmam ve benim yapmam için içime attığım o tekme? Bu kesinlikle libidomdan kaynaklanmıyor.

Lanet olsun, bu oyun tehlikeli olabilir. Yine de bu beni durdurmuyor. Eğer asil olsaydım, ona dokunmazdım.

Ama ben değilim.

Onun yerine, elini tutuyorum. "Sana özel bir gece yaşatacağım. Kendini dünyanın en arzulanan, en iyi tatmin edilen kadını gibi hissetmeni sağlayacağım. Tek yapman gereken planımı kabul etmek, bu yüzüğü parmağına takmama izin vermek ve benimle eve gelmek."

"Şimdi mi?" Şaşırmış görünüyor. "Neden bekliyorsun?"

"Çünkü seks senin için bir şey ifade etmeyecek. Benim için de öyle."

"Yanılıyorsun." Ama anlamadığım duyguları açıklamaya çalışmak aptalca olurdu.

"Eminim sana mantıklı geliyordur. Beni yatağa atmak büyük bir intikam. Bir erkek fahişesi olduğun için, seksi güzelleştirecek donanıma sahipsin, ama-"

"Tatlı yerken inlemen, benim sana attıracağım çığlığın yanında kibar kalır." Corinne gülümsüyor. "İşte yine o alçakgönüllülüğün..."

"Ne diyebilirim ki?" Hiç umurumda değilmiş gibi omuz silkiyorum. "İçimdeki en iyiyi ortaya çıkarıyorsun."

Ailani profesyonel bir gülümsemeyle kapıdan içeri giriyor. "Akşam yemeği on dakika içinde hazır olur. Yoksa biraz daha beklemeyi mi tercih edersiniz?"

Sohbet daha yeni güzelleşmeye başladı. "Otuz yap."

Sunucumuz başını sallayıp dışarı çıktığında viskiden uzun bir yudum alıyorum. "Bana alçakgönüllülüğüm için gelmedin. Bana geldin çünkü kardeşinin saçmalıklarına karşı duracak birine ihtiyacın vardı. Seni bir şey yapmaya zorlamıyorum, sadece şartlarımı söylüyorum."

"Korkunç olsalar bile mi?"

"Beni bundan utandıramayacaksın."

Corinne kaşlarını çatıyor ve hindistan cevizli karides tabağını karıştırıyor. "Sahte bir nişan sorunumu çözer ve Parker'a asla boyun eğmeyeceğini biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, buraya evet demeye hazır olarak geldim. Ama önce biraz zamana ihtiyacım var..."

"Sikeyim mi?" Sabırsızlığımı bastırmaya çalışıyorum. O uzun zaman önceki Noel bir yana, beni kırk sekiz saatten daha az süredir tanıyor. Çok az tanıdığı bir adama V-kartını veren çok kız yoktur. "Sana birkaç gün verebilirim ama sana dokunmama izin vermelisin. Ellerime ve dudaklarıma alışmış görünmelisin yoksa halk arasında kabul görmeyiz."

"Biliyorum." Sesi tedirgin geliyor.

İstemediğim halde yumuşadım. "Her şey iyi olacak. Gerçekten iyi olmasını sağlayacağım."

Cevap vermiyor, sadece bir karides kemiriyor, sonra iniltili bir iç çekişle gözlerini kapatıyor, bu da sikimin seğirmesine neden oluyor. "Hmm, burayı nasıl buldun?"

"Bu adadaki diğer her şeye sahip olduğum gibi, kardeşlerim ve onların eşleri aracılığıyla." "Hiç aileniz yokken bir sürü aileniz olması çok garip olmalı."

"Çok güzel." Ben de ağızma lezzetli bir karides atıyorum ve onun konuyu değiştirmesine izin veriyorum. "Şu anda bir düzineden fazla küçük ayak bileği ısırın çocuğun amcası olmam ve daha fazlasının yolda olması çılgınca."

Corinne tsks. "Bilek ısırınlar mı? Bu korkunç bir şey. Çocukları sevmiyor musun?"

"Aslında onları seviyorum. Aile toplantıları çılgınca ve tüm o bezlerle, ağlamalarla falan uğraşmaktan nefret edeceğimi sanıyordum... ama çocuklarla ne kadar çok vakit geçirirsem, onlardan o kadar keyif alıyorum. Bu arada, bunu herhangi bir kadına söyleyemem. Bu benim erkek düşkünün itibarımı yerle bir eder."

"Dudaklarım mühürlü." Gülümsüyor. "Bir gün kendi çocuklarını istiyor musun?"

"Evet. Babam olmadığı için bu biraz korkutucu. Ebeveynlik hakkında ne bilebilirim ki? Ama tüm erkek kardeşlerimi ve kayınbiraderlerimi erkek gibi davranırken ve gerçekten çocuklarının yanında olurken izledim. Bana bundan daha tatmin edici bir şey olmadığını söylediler."

"Ama onların da eşleri var."

Çok açıkmiş gibi omuz silkiyorum, ama hepsinin ruh eşleriyle, onları anlayan, onları asla terk etmeyecek ve sonsuza dek onlar için isteyecek kişiyle ebeveynlik yaptıklarını inkar edemem.

Tanıştığım her kadın beni sadece param, nüfuzum ya da sikim için istiyor.

"Acelemin yok. Otuzuma daha birkaç yıl var. Biyolojik saatim işlemeye başlamadan önce zamanım var."

Gülüyor, gerginliği eriyor. Bu kaygısız Corinne'i seviyorum. Onu gülümsetmeyi daha da çok seviyorum.

"Peki ya sen?" Ben soruyorum. "Çocuklar mı?"

"Evet," diye nefes alıyor sanki sabırsızlanıyormuş gibi. "En az iki tane istiyorum ve yaşları da yakın olsun."

Onun yuvarlak ve hamile görüntüsü libidomu tavan yaptırıyor. Onu masanın diğer tarafına, kucağıma sürüklememek, dudaklarımı dudaklarına değdirmemek, elimi elbisesinin altına sokmamak... ve onu planımdan daha fazlasına evet demeye ikna edip edemeyeceğimi görmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Vay be. Bunu geri almalıyım. Bu kadından intikam almak için buradayım. Tabii ki ben de onu becermek istiyorum. Ama aslında onunla evlenmiyorum. Birlikte çocuk yapmayacağız.

"Neden?" Ben soruyorum.

"Çocuklarımın Parker ile olan ilişkimden tamamen farklı bir ilişkiye sahip olmalarını çok isterim. Çok fazla ortak noktamız olamayacak kadar uzun yıllar arayla doğduk. Daha büyük olduğu için mi yoksa erkek olduğu için mi bilmiyorum ama bana patronluk taslamanın hakkı olduğunu düşünüyor."

"O sadece standart bir kabadayı. Ona defolup gitmesini söylersen, geri adım atar. Bir şey yapmayacaktır."

seçim."

"Onu dinlemeyi bıraktım. Satışlarımın kötü gittiği aylarda bana kira konusunda yardım eder ya da ara sıra yararlı tavsiyelerde bulunurdu. Arabamın fiyatı için pazarlık yaptı ve ev sahibim telefona cevap vermediği için sabahın ikisinde taşma tehlikesi geçiren tıkalı mutfak lavabomu tamir etti. Ama son üç haftadır, ben mirasımı istedikten ve o reddettikten sonra, neredeyse hiç konuşmadık."

"Benimle görülmek onu telefonu hemen açması için motive edecektir."

Yüzünü buruşturuyor. "Son on dakikadır çantamda titriyor."

Yani biliyor. Neşeli olmalıyım. Orospu çocuğu muhtemelen kızgın ve terliyordur, benimle birlikte olduğu için iktidarsızca öfkeleniyordur ve şu anda ona ne yaptığımı merak ediyordur. Güzel... Corinne neye bulaştığını biliyor mu? Bu benim sorunum değil... ama anladığından emin olmak zorundayım.

"Prenses, ağabeyiniz çok kızacak. Benimle birlikte olmak ilişkinize onarılamaz bir zarar verebilir. Eğer bununla yaşayamıyorsan, şimdi gitmelisin, çünkü bir kere başladık mı, geri dönüşü yok." Neden onu uyarıyorum ki?

"Hayır, işime yardım etmeyi reddettiğinde ve kariyerimi aşağıladığında zaten zarar verdi." "O aynı zamanda aileden kalan son kişi ve yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim."

"Arkadaşlarım var."

Başımı salladım. "Aynı şey değil. Bunu gerçekten düşünmeni istiyorum."

"Senin için bacaklarımı açmaya isteksiz olduğum için mi birdenbire sahte nişanlım olmaktan vazgeçiyorsun?"

"Size söylüyorum, bazı şeyler bir kez yapıldıktan sonra geri alınamaz. Parker'ın Hadley ile yatması gibi. Sadece kendini kanıtlamakla kalmadı, onunla olan ilişkiyi de mahvetti. Onunla arkadaşlığımı mı? O da gitti. Bir anda. Ona bir daha asla güvenmedim."

Başını eğiyor. "Sen de kadınlara güvenmiyorsun. Bu yüzden mi etekli her şeyle yatıyor ve kimsenin sana yaklaşmasına izin vermiyorsun?"

Corinne'in şu anda içimi görmesinden nefret ediyorum. "Seksten hoşlandığım gerçeğini çok fazla yorumluyorsun."

"Bunu açıkça belirttin. Ve eğer 'nişanlılığımız' birkaç ay sürerse, her zamanki parti kızlarını, turistleri ve striptizcileri becermemeyi gerçekten kaldırabilecek misin?"

Bana sadık olup olamayacağımı soruyor. Bu cesaret verici bir adım çünkü önemli olmasaydı sormazdı. Ve sadece evet demeyi düşünüyorsa önemli.

"Senden aldığım sürece idare edebilirim. Ama seni uyarayım. Çok aktif bir seks dürtüm var." Bunu önceden bilmeyi hak ediyor.

Yanakları kızarıyor. "Vay canına, sen sadece... bunu ortaya koyuyorsun." "Yalan söylememi mi tercih edersin?"

"Hayır."

"Ateşli ve sık seks yapmak istemem seni rahatsız ediyor mu?" "Rahatsız mı? Hayır. Bu... sinir bozucu."

"Çünkü mü?"

"Pek çok sebep var. Bazılarını zaten anlattım. Ve ne yaptığımı bildiğimden değil."

"Yatakta mı?" Sandalyeme yaslanıyorum ve viskimin son bardağını geri atıyorum. "Prenses, eğer evet dersen, seninle işim bittiğinde bir seks uzmanı olacaksın."

Gözleri büyüdü. "Bunu gerçekten söyledin mi?"

"Ben yaptım." Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Şaka yaptığımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır, ama seninle yatma fikri..."

"Uyumayacağız."

"Beni sinirlendirmeye çalışmayı bırak."

Daha önce düşünmediğim bir olasılık yüzüme tokat gibi çarpıyor. "Biri sana zarar mı verdi? Seni zorladı-"

"Hayır," diye beni rahatlatıyor. "Tanrıya şükür, hiçbir erkek benim isteğim dışında böyle bir şey yapmadı. Sorun sizsiniz. Beni sinirlendiriyorsun."

Benden etkilendiğini itiraf ettiğinin farkında mı? "Olma. Seni çok iyi hissettireceğim."

"Eğer beni memnun edeceksen, kendimi bir kraliçe gibi hissetmem gerekmez mi? Öyle demiştin..."

Elini tutuyorum ve dudaklarımı avucuna bastırıyorum. "Bana izin vereceğin her fırsatta. Evet mi diyorsun?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Bunu akşam yemeğinde düşünmeme izin ver."

Corinne ya kendini ateşe atmak istemediği için tereddüt ediyor ya da beni terlerken görmek istediği için. Eğer ikincisiyse, kendini kandırıyor. Evet, onu becermek istiyorum. Ben bir erkeğim ve o da cehennemden daha ateşli. Ama para kazanmak için seçenekleri azaldığı için, benim ona ihtiyacım olduğundan daha çok onun bana ihtiyacı var. Parker'a karşılık vermek için başka fırsatlar çıkacaktır. Eğer tereddüt etmesinin sebebi bensem, onu rahatlatacağım. Piçin teki olabilirim ama kalpsiz değilim.

Başımı salladım. "İhtiyacın varsa, tabii."

Mezeleri sessizce bitiriyoruz. Garsonumuz içkilerimizi doldurmak için geldiğinde, ondan devam etmesini ve yemeği getirmesini istiyorum. Birkaç dakika sonra tabaklarımızı önümüze koyuyor.

"Ton balığının yanında bir roze önerebilir miyim?" Ailani, kulağa belirsiz ve pahalı gelen Provence'tan bir şaraphane sayıklıyor.

"Lütfen."

Yani bir süre daha içmeyeceğine dair yeminini bozdu bile. Onu gerçekten sinirlendiriyorum. Ona asla zarar vermeyeceğimi kanıtlamam gerekecek. Vücudunu bükmek, kıvranmak, eğilmek ve terletmek mi? Evet, her gün. Her lanet gün. Her seferinde.

Yemeğini karıştırıyor ve ikinci bir kadeh şarap sipariş ediyor. Bir gülümsemeyi bastırıyorum.

Az pişmiş bifteğimin son kalanını da bitirip kaplarımı bir kenara koyuyorum. Onunla oynamadan duramıyorum. "Ton balığını sevmiyor musun?"

"Sorun değil." Biraz daha şarap yudumlar.

"Bunu duyduğuma sevindim. Yemeğiniz bittiğinde, cevabınızı dört gözle bekleyeceğim." "Erkek fahişesi olmanın yanı sıra, saldırgan bir piçsin."

"Sadece oyununu oynamana izin veriyorum prenses. Sıkıldığın ve başlamak istediğin zaman bana haber ver."

Derin bir nefes çeker. "Sanırım evet diyorum. Bu geceyi kendime ayırmalıyım. Yarın sabah eşyalarımı toplar, senin evine gelirim ve-"

"Kardeşinin paranın kontrolünü devretmesi konusunda ciddi misin, değil misin?"

"Evet."

"Emin misiniz? Çünkü beklemek sadece kaçınılmaz olanı erteler ve birilerinin hilemizi anlama ihtimalini artırır. Eğer bunu yapacaksak, bu gece başlıyoruz. Seks yapmadan önce bana alışman için sana birkaç gün vereceğime söz verdim. Bunu senin için iyi yapacağıma yemin ettim. Vermek istediğim tek şey bu. Gerisi sana kalmış. Evet mi, hayır mı?"

Ailani tabaklarımızı almak için o anı seçti. "Kahve?" Bir viski

daha isterdim ama kafamı boşaltmam lazım. "Lütfen."

"Başka bir şarap?" Corinne soruyor.

Bu gece olacaklar için tamamen ayık olması gerekiyor. "Hayır. Ya kahve ya da su içecek."

Gözleri parlıyor. "Su, lütfen."

Sunucumuz gider gitmez Corinne bana döndü. "Eğer nişanlıymışız gibi davranacaksak daha az küstah olmalısın."

"Eğer beni değiştireceğini düşünüyorsan, hayal kırıklığına mahkûm olacaksın. Bu bir evet mi?"

"Gerçek bir pislik olabiliyorsun." İç çekiyor. "Peki. Evet diyorum. Kardeşimin akli başına gelene kadar benim sahte nişanlım olabilirsin."

İçimde yükselen zafer neredeyse cinsel bir duygu. Gülümsüyorum. "Mükemmel. Gece için otel odanızda neye ihtiyacınız var - giysi, tuvalet malzemeleri, ilaçlar?"

"Geceliğim ve cilt bakımım."

İyi, ama bana kalırsa, geceliği uzun süre giymeyecek.

Asistanıma bir mesaj gönderdim. Lisa'nın da bu oyuna dahil olması gerekiyor, yoksa asla işe yaramaz. Hemen Corinne'in eşyalarını alacağına dair mesaj attı. Asistanıma değer vermemin bir başka nedeni. Başka birinin otel odasına nasıl girileceği gibi küçük sorunlarla beni rahatsız etmiyor; sadece onları hallediyor.

"Her şey önümüzdeki bir saat içinde teslim edilecek." Corinne duraksıyor. "Öylece mi?"

"Aynen öyle. Hap mı kullanıyorsun?"

"Neden olayım ki? Hiç seks yapmadım."

"Bunu almak için başka tıbbi nedenler de var."

"Adet dönemlerini düzenlemek için. Bir kere denedim. Sistemim hormonları tolere edemedi." Yani hamile kalmasını istemiyorsam dikkatli olmalıyım.

"Bildiğim iyi oldu."

Tatlı, dumanı tüten sıcak kahveyle birlikte geldi. Ailani hesabı dirseğimin dibine bıraktı.

"Aceleyle gerek yok."

Aslında var. Corinne evet dedi. İntikamımı almaya başlamalıyız. Ve bu gece istediğim gibi giderse, onu da çıplak ve altımda tutacağım.

Toplam tutara bakmadan deri kılıfın üzerine bir kredi kartı geçirip Ailani'ye geri veriyorum.

"Gitmemiz gerekiyor. Hula turtasını paketleyip bununla ilgilenebilir misin?"

Başını salladı. "Hemen."

Garsonumuz tekrar ortadan kaybolduğunda Corinne kaşlarını çatı. "Ne yapıyorsun?" "Seni eve götürüp soyuyorum." Dürüst olalım bari.

"Birkaç gün seks yapmamayı kabul ettin."

"Seni sikmeyeceğim." Evet demediği sürece. "Ama sana dokunmama izin verdin. Ben de bunu yapacağım."

Ailani geri dönüyor, dev dondurma dilimimizi hızlıca bir paket servis kabına koyuyor, sonra da kuru buzla birlikte bir torbaya koyuyor. "Başka bir şey var mı?"

Ona sağlıklı bir bahşış bırakıyorum ve fişi imzalıyorum. "On dakika mahremiyet. Sonra gideceğiz. Çıkarken Duke'e onunla konuşmak istediğimi söyler misin?"

"Tabii ki. Tatlınızı ön taraftaki hostese bırakacağım. Bu akşam bizimle yemek yediğiniz için teşekkür ederiz. Benim için bir zevkti."

Elinde hula turtasıyla odadan çıkarken gülümsüyorum. Şimdi, asıl zevk başlamak üzere. Yavaşça peçetemi kucağımdan alıp masanın üzerine koyuyorum, ayağa kalkıyorum ve doğruca Corinne.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde.

"Neye benziyor?" Yanında duruyorum, sonra yanına diz çöküp elini tutuyorum. "Parmağına bir yüzük takıyorum prenses."

"Onu bana ver. Ben takabilirim."

Hayatın üzerine değil. "Bana bırak."

Tekrar itiraz edemedi yüzüğü cebimden çıkarıp ince parmağına geçiriyorum. Sanki onun için yapılmış gibi oturuyor. O ışıltılı yüzüğü yerine oturtmamın sembolizmi kafamı allak bullak ediyor. Onun gerçekten benim olduğunu hayal etmek çok kolay...

Corinne'in bakışlarıyla karşılaştım. Gözleri daha da büyüdü. Çok hızlı geri çekiliyor.

"İşte." Ayağa kalkıp ona yardım ederken boğazımı temizliyorum. "Nişanlandık. Tebrik ederim." Sinirli bir şekilde yutkundu. "Şimdi gidiyor muyuz?"

"Henüz değil. Önce gelinimi öpmem gerektiğini düşünüyorum."

chapter FIVE

K hafif kalır. Kazanmak için oynuyorum.

Heyecan içimi sıkıyor. Buradan ayrıldığımızda Corinne pembe ve doymuş görünecek. Ve yemek salonundaki meraklı piçlerin her biri bize yemeklerinden daha fazla ilgi gösterecek. İnternetteki resimleri ve sözleriyle Parker'a da söyleyecekler.

Tek bir kelime bile söylememe gerek yok. Ama heyecanlanmamın sebebi bu değil.

Sonunda Corinne'i elime geçiriyorum. Tanıştığımızdan beri neredeyse başka hiçbir şey düşünmedim. Müşterilerimin portföyleri ve bu saçma, aşırı hoşgörölü filmin itibarımı ne hale getirdiği konusunda takıntılı olmalıydım. Onun yerine, ona kafayı taktım.

Maxon beni Reed eğilimleri konusunda uyarmıştı. Görünüşe göre para kazanmanın genetik hediyesi, cinsel organlarımızla düşünmenin lanetiyle birlikte geliyor. Kendimi beğenmiş ya da dikkatsiz olamam. Hedeflerimi gözden kaçıraramam.

"Burada mı? Şimdi mi?" diye soruyor nefes nefese.

Yüzünü kavıyorum ve kaşlarının seksi kemerlerinin altındaki yumuşak, koyu, etkileyici gözlerine bakıyorum. Tatlı ağzı sanki sikimi çekiştiriyormuş gibi dikkatimi çekiyor. Onu duvara yaslayıp sikmek için can atıyorum ama bu benim sabırsızlığım. Hâlâ mantıklı düşünen kafam planlarımı hatırlıyor.

"Sadece bir öpücük, prenses."

"Neden daha az kamuya açık bir yere gidene kadar beklemiyoruz?"

"Çünkü çıkarken kameralara poz vermek zorundayız. Eğer o insanların önünde PDA'yı geri iterseniz..." Bariz sonucu çıkarmasına izin verdim.

"Herkes gerçeği öğrenecek."

"Aynen öyle. O yüzden yalnızken her yerinde benim olmam konusunda seni rahatlatırım." Yutkunuyor. "Haklısın."

Corinne'e doğru eğilip dudaklarımı onunkilere değdirdiğimde kalbim dört nala koşuyor. İlk temas tüm vücudumu elektrik çarpması gibi sarsıyor. Sersemlemiş bir halde geri çekilip ona bakıyorum. Nefesini tutmuş ve dudaklarını büzmüş bekliyor, o kadar güzel ki ellerimi saçlarının arasına sokup onu tekrar öpmekten kendimi alamıyorum.

Yumuşaklığını ileri geri okşuyorum. Ağzına sahip çıktıkça, cezbettikçe, ikna ettikçe, alay ettikçe nefesi kesiliyor. Sonra sabırsızlık beni dudaklarını ayırmaya ve utangaç dilini okşayarak derinlere kaymaya itiyor. Bir uyarılma uğultusuyla bana karşı eriyor ve şekilleniyor. Arzu yükseliyor. Dudaklarındaki şarabın tadı çok tatlı, ama beni sarhoş eden onun tepkisi -geri çektiği nefesi, öpücüğünden hoşlandığı için şok olmuş gibi kasılması ve ardından kararsız nefes verışı-.

Kısık bir iniltiyle onu vücuduma doğru çekiyorum ve öpücüğü derinleştiriyorum. Corinne hiç itiraz etmiyor, omuzlarıma yapışıyor ve yaklaşmak için parmak uçlarında yükseliyor.

Kahretsin, sadece tadı güzel değil; inanılmaz kokuyor. D n tanıştığımızda burnuma gelen o kışkırtıcı koku burnumu dolduruyor. Koku çok kadınsı. Ne çok çiçeksi, ne de çok

Musky. Bu her neyse, onu kendim için istiyorum. Ona sahip olmak, onu şişelemek istiyorum. Onun bakir bedenini zevkim için çıplak bırakırken kafamın içinde yüzmesini istiyorum. Bacaklarının arasındayken tenimden damlamasını, derinlere inmesini ve adımı haykırmasını istiyorum.

Bir elimle elbisesinin arkasını kavrarken, diğer elimi vücudundan aşağı kaydırıyorum ve amının baş döndürücü sıcaklığını sikime uydurmak için kıcını avuçluyorum. İniltisi havayı dolduruyor, sabırsız ve muhtaç.

Aniden, nefes nefese kalarak kendini kurtarıyor. "Sanırım artık öpüşebiliriz."

Başımı sallıyorum. "Henüz rahat değilsin."

"Bu hiç öpmediğim kadar öpücük-" Durdu ve başını salladı. "Yani, beklediğimden daha fazla."

Yani Riley onu hiç dudaklarını dudaklarına değdirmezse ölecekmiş gibi öpmedi mi? Aletini onun etrafında bulmayı da hiç başaramadığı için anlaşılıyor. "Buzdağının görünen kısmı prenses. Bunu sana her fırsatta yapacağım."

"Buna gerek yok. İnternette başka kadınlarla çekilmiş fotoğraflarını gördüm. Aşırı sıcak ve kızarmış görünmüyorlardı ve kimse onlarla gerçekten seks yapıp yapmadığını sorgulamadı."

"Hiçbiriyle nişanlı değildim. Aşık ve doygun görünmelisiniz. Eğer öyle görünmezseniz, şüphe uyandırırınız."

"Sadece teslim olmamı ve seninle seks yapmamı istiyorsun."

"Evet, biliyorum. Ama seni öpmemin sebebi bu değil. Bu numaranın başarılı olmasını mı istiyorsun? Odaklan.

İnsanlar bir sahtekarlığı fark edebilir."

Tereddüt ediyor. "En azından nefesimi toplamam için bana bir dakika ver. Ben sadece... Bu beklenmedik bir şeydi. Beni bu kadar... tutkuyla öpeceğini düşünmemiştim."

Corinne onu ne kadar çok istediğini dinlemiyor muydu? Yoksa bana inanmadı mı? "Ben çok tutkuluyum. Seni de oraya götürelim."

Ağzını tekrar yakalıyorum, bu sefer dilini okşamak ve bana vereceği her parçayı almak için doğrudan en sıcak derinliklerine dalıyorum. Direnmesini bekliyordum ama o yavaşça kollarını boynuma doluyor ve beni daha derine çekmek için başını eğiyor.

Orospu çocuğu, Corinne'i öpmekten başka bir şey yapmadım. Tamamen giyiniktik. Onu hiç çıplak görmedim. Ve şimdiden, bu son beş sevişmemden çok daha ateşli. Onda ne olduğunu bilmiyorum... Parker'ın kız kardeşi olması mı? Masumiyeti mi? Güzelliği mi? Önüne çıkan engellere aldırmadan işini kurtarmaya kararlı olması mı? Her ne ise, içimdeki her şeyi ateşliyor, buna hiç beklemediğim bir sahiplenme dürtüsü de dâhil.

Yine kızarmış yanaklar ve düzensiz nefeslerle kendini kurtarıyor. Zaten şişmiş olan alt dudağını ısırması şehvetimi artırıyor.

"Hiç bir erkek seni boşalttı mı?" Bilmek istiyorum.

"Bu seni ilgilendirmez."

"Artık öyle." Çenesini tutuyorum. Onu bana bakmaya zorlarken nazik ama kararlıyım.

"Evet mi hayır mı?" "Bu çok kişisel."

"Seni öpme şeklim oldukça kişisel. Seni becerme şeklim de öyle. Söyle bana. Bunu ne kadar yavaş yapacağımı bilmem gerek."

"Asla," diye itiraf ediyor sonunda.

Bu beni heyecanlandırmamalı, ama kendini teslim edeceği ilk erkek olacağımı, ona ilk coşkuyu yaşatacak, onu nihai zirveye gönderdiğimde boğuk bir zevkle haykırışını ilk duyacak kişi olacağımı bilmekten hastalıklı bir zafer duyuyorum.

Ve bu heyecanın Parker'la hiçbir ilgisi yok. Gerçek şu ki, Corinne'i öyle bir şekilde istiyorum ki

kontrolden çıkmış hissediyorum. Bu tehlikeli ve kendime zarar verici. Düzgün düşünemiyorum.

Şu anda umurumda değil.

"Hadi bunu düzeltelim."

Bana bön bön bakıyor. "Burada mı?"

Sadece gülümsüyorum ve onu masaya doğru bastırıyorum, güzel kıcını düz yüzeye doğru iterken ağzını kontrol altına alıyorum. Kendimi kalçalarının arasına sıkıştırarak, bir nefesle boğazını bana sunana kadar saçlarını çekiştiriyorum. Boynuna, nabzının attığı noktaya doğru yalayarak ilerlerken vücudum uğulduyor, sonra dudaklarımı onunkilerin üzerine yerleştiriyorum. Dilinin benimkine değmesini seviyorum. Onun bedeninin benimkiyle kaynaşmasına ihtiyacım var... Tanrım, kendimi susuzluktan yavaş yavaş ölen kavruk bir adam gibi hissediyorum ve o beni kurtarabilecek tek vaha.

Parmaklarımı kalçasından sıyrıp, boştaki elimi gövdesinden yukarı, kaburgalarının etrafına doğru gönderiyorum. Sonra başparmağımı yavaşça, şehvetli bir şekilde meme ucunun üzerinde gezdiriyorum. Kasılıyor, sonra titrek bir arzu sesi çıkarıyor.

"Seni duymak beni azdırıyor," diye mırıldanıyorum kulağına. "Benim için daha fazla gürültü yapacak mısın prenses?"

Ayrılmış dudaklarından küçük bir sızlanma kaçıyor. Bunun evet mi hayır mı olduğundan emin değilim. Diğer tek tepkisi gözlerini kapatmak oluyor, kirpikleri pembe yanaklarına çarpıyor, ben de göğsünü avucumun içine alıyorum.

Duymadığım şey bir protesto. Bu yüzden devam ediyorum.

"Evet, aynen böyle," diye yumuşakça teşvik ediyorum. "Seni benim için çıplak, çok güzel ve muhtaç, pembe ve kıvranırken, bana yalvarırken bacaklarını açarken hayal ettim. O zaman alçakgönüllülüğümle alay edecek misin?"

Dudaklarını boynuma koyup yukarı doğru öperken "Evet," diye nefes alıyor. "Her zaman."

Ağzının tenime yumuşak sürtünmesi altında titremekle meşgul olmasaydım gülerdim. Aldığım her nefes onun kokusuyla dolup taşıyor, boynunun kıvrımlarında güçlü bir koku var ve dilimle onu tatmaya karşı koyamıyorum. Elbisesinin üzerinden göğüs ucunu mincıklarken, dudaklarımı zarif omuzlarında gezdiriyor, köprücük kemiklerini sıyrıyor, sonra straplez elbisesinin üst kısmına kadar etinin tadına bakıyorum.

Yumuşak malzeme yoluma çıkıyor.

Parmaklarımı sırtında gezdiriyorum ve fermuarını yavaşça indiriyorum.

"Xavian..." Nefes nefese sesi itiraz mı ediyor yoksa yalvarıyor mu belli değil.

"Durmamı istiyor musun?"

"Yapmalıyım."

"Peki ya sen?"

Corinne ceketimin önünü kavradı. "Hayır. Öp beni."

Çaresizce ağzımı onunkinin üzerine eğdim ve fermuarını çektim. Elbisesini aşağı çekerken nefesi kesildi.

Göğüsleri serbest kaldı. Ve ben ağzımı açtım.

Mükemmel bir çifti var; yuvarlak, dolgun ve tepesinde onu sırt üstü yatırdığımda yüksek sesle inlememe neden olan esmer meme uçları var. "Prenses..."

Gözleri büyüdü. "Ne yapıyorsun?"

"Ağzıma alıyorum." Göğüslerinin arasındaki vadiye doğru sokuluyorum, havuz gibi kokusunda boğuluyorum.

"Ama yalnız değiliz"-nefes almak ve düşünmek için çabalıyor-"yalnız."

"Kapılar kapalı. Önümüzdeki yedi dakika boyunca kimse bizi rahatsız etmeyecek. Bakalım seni

ne kadar iyi hissettirebileceğim," diye mırıldanıyorum meme ucuna karşı, sonra ağızma alıp uzun uzun çekiyorum.

Gözleri büyür. Omurgası masanın üzerine çıktı. Başı bir iniltiyle geriye kayıyor.

"Xavian..."

Dilimi gergin ucunda gezdirmekle ve onun lezzetli titremesini içime çekmekle meşgul olduğumdan cevap veremiyorum. Bunun yerine odağımı diğer göğsüne kaydırıyorum, tepe noktası dikkat çekmek için sessiz bir çığlıkla havayı bıçaklıyor. Dudaklarımı onun etrafına doluyor ve parmaklarımı elbisesinin altından geçirerek külotunun dantelli kenarıyla alay edene kadar çekeştiriyorum.

Başparmağımı köşebentin üzerine bastırıyorum ve inliyorum. Sırılsıklam olmuş.

"Yapmamalısın..." Kıvranıyor. "Burada olmaz."

Corinne ona dokunmayı sadece yatak odasına indirgeyeceğimi mi sanıyor?

"Tam burası," diye ısrar ediyorum sert meme ucuna karşı. "Benim için boşalacaksın." Nefes alış verişi hızlanıyor. "Ama-"

"Vücudun güvende prenses." Kimse benim olanı görmeyecek.

Yavaşça masaya geri dönüyor, dudağını ısıırıyor. "Kalbim küt küt atıyor."

"Korkuyor musun?"

"Öyle olmalıyım." Yavaşça gözlerini açıyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Ama değilim."

"Güzel. Hadi bunlardan kurtulalım." Külotunu bacaklarından aşağı çekip cebime tikiştiriyorum. "Onları geri ver!" Oturmaya çalışıyor.

"Hayır." Onu tekrar aşağı doğru itiyorum ve göğsünden lobuna doğru öpüyorum. "Aminin çıplak olmasını ve beni beklemesini istiyorum."

Şok olmuş küçük bir ses boğazından kaçıyor. Kahretsin, bu çok ateşli, özellikle de kalçaları şık, çok zarif elbisesinin altında sessiz bir yalvarışla kıpırdandığında.

Yavaşça, meme uçlarından birini dişlerimin arasında emiyorum. Nefes nefese kalıyor ve sanki akıl sağlığını koruyan tek tutamağı benmişim gibi kollarımı kavrayarak kıvranıyor. Elimi tepesinin üzerinde kaydırıyorum ve inliyorum. Lanet olsun, çok ateşli. Şişmiş. Cehennem gibi kaygan. Bir dahaki sefere, o amcığa gözümü dikeceğim. Ağzımı da. Ona çığlık attıracağım.

Şimdilik parmaklarımı kaygan vadide gezdiriyorum ve sert klitorisinin üzerine yerleştiriyorum.

Şok olmuş bir nefes veriyor. Gülümsüyorum. Daha yeni ısınıyordum.

Yavaşça memesinin etrafında dönerken, bana olan tutumu sıkılaşıyor. Gözleri paniğe yakın bir şeyle genişliyor.

Kalçaları tatmin olmak için yalvaran bir ritimle dans ediyor.

Bu uzun sürmeyecek.

"Xavian!" diye bağılıyor.

"Bu iyi hissettiriyor, prenses. Değil mi?"

"Çok iyi. Oh..." diye pantolonunu indiriyor. "Çok...oh, Tanrım."

Kahretsin, onun uyarılması bulaşıcı. Bakışlarımız birleşiyor. Dudaklarından bir inilti süzülüyor.

Ve tek düşünebildiğim onu yatağымda çırlıçıplak görmek, böylece bütün geceyi onu boşaltmak için mümkün olan her yolu bularak geçirebilirim.

Artık çok yakın. Bacakları titriyor. Göğsünde bir kızarıklık oluşuyor. Her keskin nefes alışında göğüsleri yükseliyor ve titriyor. O kadar güzel ki. Onu baştan çıkarmak için bir yıl harcamak istiyorum. Hayır, on yıl. Siktir et, bir yüzyıl.

Klitorisini çimdikliyorum. Çığlıkları daha da yükseliyor. Tüm vücudu sarsılıyor. Teni parmaklarımın arasında çelik gibi oluyor.

Ona vermek üzere olduğum orgazmı umutsuzca arayışını izlemek sarhoş edici... "Oh.

Oh!" Gözleri kayarak kapanıyor. "Oh benim-"

"Gözlerini aç. Bana bak." Yanına gittiğinde, ona kimin zevk verdiğini tam olarak bilmesini istiyorum.

Kirpikleri havaya kalkıyor, çaresiz, irileşmiş gözleri sanki tüm evreni benmişim gibi bana odaklanıyor. "Ben gidiyorum..."

"Gelmek mi?"

"Durduramıyorum."

"Durdurma. Ver onu
bana."

Sessiz kalmaya çalışıyormuş gibi dudağını ısırıyor, ama bir kez, iki kez altına kaçırıyor... Birden
vücudu

sarsılıyor ve kıpırıyor. Yandaki mutfakta yankılanan ve yemek odasına doğru sürüklenen acil bir feryat çıkarıyor. Bu muhtemelen beni mutlu etmeli. Ama ben sadece Corinne'e odaklanmış durumdayım, özellikle de son vahşi çılgılığı masaya geri dönmeden hemen önce sikilebilir ağzından çıktığında.

Vay anasını, çok ateşliydi. O tıklım tıklım restorandaki herkes ne kadar sert olduğumu görmeden eve nasıl gideceğim? Ve onu eve götürdüğümde ne yapacağım? Seks yapmadan önce ona birkaç gün vereceğime söz verdim.

Öleceğim. Beynim hayatta kalamaz çünkü tüm kanım sikimde sıkışıp kaldı.

Sonunda Corinne nefesini tutuyor ve sersemlemiş bir halde bana göz kırpmıyor. Eğer onu susturmak için tek gereken buysa, onunla vakit geçirmek ve Parker'ı aşık olduğumuza ikna etmek hayatımın en güzel anı olacak.

Ama şimdi o kızarmış ve darmadağınırken ona hava atmam gerekiyor. İsteksizce ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve elbisesinin fermuarını çekerken boynunu okşayarak onu çeviriyorum. "Hadi gidelim."

Titriyor, bacakları sallanıyor ve masaya yaslanıyor. "Saçımı ve rujumu düzeltmek için bir dakikaya ihtiyacım var ve-"

"Bu planımıza uymuyor prenses." Yüzünü bana dönmesi için çeviriyorum ve ona sağ kolumu uzatıyorum. "Bana tutun."

Corinne dudaklarını ısırır. "Dışarıdaki herkes az önce ne yaptığımızı bilecek." "Evet."

Gözlerini kapatıyor. "Bu utanç verici."

"Bu mükemmel. Tüm o insanlar senin memnun olduğunu görecek. Hikaye kardeşine de ulaşacak. Şimdi koluma gir." Parmakları gri ceketime dolanana kadar uzatıyorum; solgun eli ve yüzük parmağındaki ışıltılı elmasla tam bir tezat oluşturun. "Hadi millete bir gösteri yapalım."

Yavaşça yemek odasının kapılarını açıyorum. Herkes dönüp bakıyor. Yanımda, Corinne kolumu tutuyor.

İnsanlar telefonlarına uzanıyor.

Kendimi beğenmiş bir şekilde gülümseyerek, yüzümü boynuna gömmeden önce rujunu ağzımdan silerek bir gösteri yapıyorum. "Mutlu görün."

Dudakları eğri büğrü ve orantısız bir şekilde kıvrılıyor. "Bunun gibi mi?"

"Mükemmel." Onu öne doğru yönlendirdim ve açıkta kalan omzuna bir öpücük bıraktım. "Bir sürü kamera anı yakalıyor..."

"Tedbirli olmaya bile çalışmıyorlar."

"Hayır. Bu geceden sonra sen de rezil olacaksın." "Zaten öyle hissediyorum," diye inliyor. "Daha yeni başlıyoruz."

Onu merdivenlerden aşağıya ve yemek salonuna doğru yönlendiriyorum. Bütün bakışlar bize yapışmış durumda, garsonlarınki bile. Sandalyeler arasındaki yol daraldığında, Corinne'i önüme doğru itiyorum ve ellerimi sahiplenici bir şekilde sırtının alt kısmına yerleştiriyorum.

"Sol elini göğsüne bastır, sanki akşam çok zor geçmiş gibi" diye mırıldanıyorum kulağına. O da bana uyuyor. "Öyle oldu."

Daha fazla insan fotoğraf çekiyor. Çıplak omzuna bir öpücük daha kondurmadan

duramıyorum. Titriyor. "Bunu yapmayı bırakmalısın."

"Neden?" Restoranın önüne giden yol tekrar genişliyor ve kolumu ona doluyorum.

Bana göz kırpmıyor. Gözleri hâlâ tutkuyla kararmış, dudakları öpücüğümden şişmiş. "Titriyorum.

Bana her dokunuşun bunu daha da kötüleştiriyor."

Hislerimiz karşılıklı. "Seni tekrar kendime almak için sabırsızlanıyorum." "Xavian..."

Bana bunların hiçbirinin gerçek olmadığını hatırlatacak. Mantıken haklı, ama ikimiz de bunu hissediyorsak, bu gerçekten bir yalan mı?

Tehlikeli bir düşünce. Plana sadık kalmalıyım.

Sol elini göğsünden kaldırıp avucunu öperek tekrar titremesini sağlıyorum. "Merak etme. Fotoğraf çekimi neredeyse bitti prenses. Sadece bir konuşma daha, sonra gidebiliriz."

"Güzel. Tek düşünebildiğim bu elbisenin altında ne kadar ıslak ve çıplak olduğum." Rahatsızca kıpırdanıyor.

Sırıtiyorum. "Bu benim de düşüncelerimi tüketiyor."

O beni azarlayamadan fuayeye ulaştık ve Duke göründü. "Umarım yemeğinizi beğenmişsinizdir."

"Uzun zamandır yaşadıklarımın en iyisi." Parmaklarımı Corinne'in kalçasında bir aşağı bir yukarı gezdirirken bu imanın sürmesine izin veriyorum. Bu, külotunun cebimde olduğunu hatırlatan lezzetli bir şey.

"Mükemmel. Ya sen?" Duke Corinne'e dönüyor ve bir an için bakışlarıyla onu soyduktan sonra, alışıktığı gülümsemesi tekrar yerine oturuyor.

Benim olana göz koymaya cüret ettiği için ona yumruk atma isteğimi dizginliyorum. Ama o değil. Ortak bir amacımız var ve bunun için onu yatağında ağırlamaktan zevk alacağım. Ama asla bana ait olmayacak.

Bu can sıkıcı düşünceyi rafa kaldırıyorum.

"Harikaydı," diye nefes alıyor.

"Nişanlığımın mı yoksa benim mi daha çok eğlendiğimizi söylemekte zorlanıyorum. Bayan Emerson ve ben yeni nişanlandık."

"Tebrikler," dedi Duke yumuşak bir sesle.

"Teşekkür ederim." Yüzüğünü göstererek gülümsüyor.

"Kutlama için sizi eve bir şişe şampanya ile göndereceğim. Bana bir dakika izin verirsiniz, onu ve tatlınızı alıp yola çıkabilirim."

"Teşekkür ederim."

O gittikten sonra omuzlarını kavriyorum ve çenesini bana doğru kaldırıyorum.

"Harika gidiyorsun." "Parker'ın nişan yüzüğünün fotoğraflarını görmesi ne kadar sürer sence?" "Tahminimce mi? Çoktan gördü bile. Pişman mısınız?"

Başını sallıyor.

İnsanlar hâlâ izliyor, ben de kameralar için Corinne'in üzerine çullanıp onu nefes nefese öpüyorum, yemyeşil ağzını ağzımın altında eziyorum. Eminim daha fazla fotoğraf çekiliyordur... ama umurumda değil. Onun tatlı dudaklarının tadına bakmaya odaklanmışım.

Bir ısırık yeterli değil. Elimi ince boynuna doluyorum ve beni daha derine çekmek için başını eğiyorum. Omuzlarımı kavriyor ve vücudunu benimkine bastırıyor. Dokunuşu canlı bir tel gibi her yerimde dolaşıyor.

Onu yakındaki hangi duvara yaslayabileceğimi ve çıplak amını okşamak için elimi elbisesinin altına sokabileceğimi düşünürken biri boğazını temizliyor.

Hırıltıyla başımı kaldırıyorum.

"Tatlınz." Duke kuru buz dolu çantayı Corinne'e verdi, sonra da bana soğuk bir

şişe. "Ve şampanyanız. Gecenizin geri kalanının tadını çıkarın."

Restoran sahibi dönüp gittiğinde, aklım başıma geldi. "Bir şey daha var."

Tekrar yüzümüze bakıyor. "Evet?"

"Prenses, valeye söyle arabamı getirsin." Bileti ona uzattım. "Hemen geliyorum."

Corinne şaşkın görünüyor, bakışları Duke ve benim aramda gidip geliyor, ama başını sallıyor. "Pekâlâ."

Bir hostes onun için kapıyı açıyor ve Hawaii akşamı Corinne'i yutuyor. Yakında toplum içinde tanınmaya başlayacak, bu yüzden onu uzun süre yalnız bırakmaya cesaret edemiyorum.

Duke'a dönüyorum. "O özel odanın kamera kayıtlarını tutuyor musunuz?"

"Yapmak zorundayız. Sadece video, ses yok. Ama sarhoş yöneticilerin garsonlarla el ele tutuştuğu şirket partilerine ev sahipliği yaptık."

"Anlıyorum. Ama bu nişanlım ve benim birlikte vakit geçirmemizdi." Bu görüntülerin sızdırılması hikayemizi güçlendirir ama Corinne'i de utandırır. Onu bu durumdan kurtarmak istiyorum.

Duke'un plastik gülümsemesi geri döndü. "Doğal olarak, mahremiyetinizin korunduğundan emin olacağım."

"O görüntüleri bana gönder ve kendi kopyanı sil." Onun şaplak bankasında da istemiyorum. Elimi cebime atıyorum ve birkaç yüz dolar çıkarıyorum. "Zahmetin için."

Başını iki yana sallıyor. "O kameranın çektiği hiçbir şey işimi mahvetmeye değmez. Bana nereye göndereceğimi söyle. Benimkini hemen temizleyeceğim. Söz veriyorum."

Yapabileceğimin en iyisi bu. Paramı bir kenara koyuyorum ve ona kartvizitimi uzatıyorum. "Sağduyunuza minnettarım."

Ve eğer Duke bunu yapmazsa, onun üzerine tuğladan bir ev gibi çökeceğim.

"Tabii ki. Sen eve varmadan posta kutuna düşmüş olacak."

"Teşekkür ederim." Vale arabamla yanaşırken Corinne'in neyse ki tek başına durduğu yere doğru ilerliyorum.

"O da neydi öyle?" diye soruyor. "Her şey yolunda mı?"

Artık teşhirde değiliz ama bu, adama bahşış verdikten ve onu yolcu koltuğuna oturtuktan sonra elini tutmamı engellemiyor. "Sadece bazı detayları hallediyorum. Tamamdır."

"Bu gece iyi geçti, değil mi?"

"Daha iyi olamazdı." Ciddiyim.

Kendimi direksiyonun arkasına atıp yola çıkarken, sonraki adımlarımıza ve anlatıyı yönetmeye odaklanmaya çalışıyorum. Ben mesajın önüne geçmezsem Parker geçecek ve çetin bir mücadeleye gireceğiz. Ama tek düşünebildiğim Corinne'in bu gece ona bir orgazm daha yaşatmama izin verip vermeyeceği.

Rahatlayarak iç çekiyor. "Tanrıya şükür artık bitti. Tüm o insanların bakışları sinir bozucuydu." "Rahatlayabilirsin."

"Artık kimse bize aval aval bakmadığına göre, evet." Gülümsüyor - ta ki küçük çantasına sıkıştırdığı telefonu çalana kadar.

"Buna cevap verecek misin?"

Corinne başını sallıyor. "Ya Parker ya da kankam Ash. Kardeşimi dinlemek istemiyorum; ben konuşmaya hazır olana kadar bekleyebilir."

"Peki Ash?" Sanırım Owen'ın raporunu gözden geçirdiğimde onun adını hatırladım.

"Muhtemelen aklımı kaçırıp kaçırmadığımı sormak için arıyordur. Ne zaman biriyle çıktığımı biliyor, yani seni çok az tanıdığının farkında. Ona yalan söylememeyi tercih ederim."

"Kardeşinle arası iyi mi?"

Alay ediyor. "Ash kışında bir sopa olduğunu düşünüyor. Ona dokunmak anlamına gelmese neşeyle daha derine sokardı."

"Ondan şimdiden hoşlandım."

"Birbirimizin tamamen zıttıyız." Corinne sevgiyle sırtıyor. "En sevdiği kelimelerin hepsi F ile başlar. Bana sürekli çok kibar olduğumu ve herkesi mutlu etmek için çok uğraştığımı söyler. Kavgadan nefret ederim ve genellikle kavgayı azaltmak için pes ederim."

"Ve bu Ash değil mi?"

Corinne başını sallıyor. "Pek çok insan -özellikle de erkekler- onun kaşını ile kafiyeli bir şey olduğunu düşünüyor. Ama tatlı bir tarafı var... bir kez araştırdığınızda."

Onun gibi birkaç kişiyle çıktım. Genelde onlarla tartışmaktan zevk alırım. Ama şu anda elbisesini gergin bir şekilde kalçalarının üzerinde düzelden "nişanlım" beni farklı bir şekilde zorluyor. Utangaçlık geçmişte ilgimi çeken bir şey değildi ama şimdi büyülendim. Tedbiri elden bırakıp kendini beden ve ruhen bana teslim etmesi için ne gerekiyor?

"Peki ya sen? Bana anlattıkların dışında pek bir şey bilmiyorum." Bu tam olarak doğru değil, ama yeterince yakın.

Başını sallıyor. "Ben de senin hakkında pek bir şey bilmiyorum." "Bu nişan partimizde işe yaramaz."

"Haklısın. Ama birbirimizi 'öğrenmek' için seksi kullanamayız."

"Hayır." Gölgesi arabanın içinden ona dönüyorum. "Yine de sana yaşattığım orgazmdan zevk aldın. İtiraf et."

o."

"İyiymiş." Omuz silkiyor. "Kendime daha iyilerini verdim."

Onu etkilemek için aşmam gereken yeni çıta bu mu? Sorun değil. "O zaman daha çok çabalayacağım." Dondu kaldı. "Bekle. Sana meydan okumuyordum."

Sadece gülümsüyorum. İstemeden de olsa, gelecekte onun gözlerini kamaştırmaya kararlıyım.

Bir ışıpta, e-postalarımı kontrol ettim. Duke'unki büyük bir eklentiyle geldi.

Güvenlik kamerası görüntüleri. Lisa, Corinne'in otelindeki her şeyi bıraktığını bildirmek için mesaj attı. Bavulu benim yatak odama, boncuk ve el işi malzemelerini de bir yedeğe koymuş.

Mükemmel.

Işık yeşile dönerken telefonumu karartıp cebime koyuyorum. "Yarından önce birbirimizi tanımamız gerektiğine göre, bilgi alışverişine başlamalıyız. Ne kullanıyorsun?"

"İlk sorunuz bu mu, arabam mı?"

Omuz silktim. "Sadece aklıma geldi."

"Kardeşimin elden düşme arabası." "Şu eski kırmızı Honda mı?"

"Biliyor musun?"

"Tabii ki evet. O boktan yerde sabahın dördünde yemek için koşturduğumuz çok oldu." "Çok alkol aldıktan sonra mı?"

Parker'ı artık pek severek anmıyorum ama anılar... evet. "Ne güzel günlerdi."

"Bu yüzden mi arabam çok sıcak bir günde hâlâ kustumuk gibi kokuyor?" Bana mutsuz bir bakış fırlattı.

"Beşinci maddeyi savunuyorum."

Sırtıyorum. "Hiç

şşıırmadıı."

"Nerede doğduı?" diye sordum.

"Greenwich, Connecticut."

"Büyükanne ve büyükbabanın evine yakın mı?"

Başını sallıyor. "Sadece birkaç mil ötede. Peki ya sen?"

"LOS ANGELES. Maui'ye taşınana kadar, vadinin bir ucundan diğır ucuna kadar hiç seyahat etmemiştim.

Diğer. En sevdiğin renk ne? Benimki gri." "O bir renk değil. Bu bir gölge."
Kaşlarımı çattım. "Ne fark eder ki?"
Umutsuzmuşum gibi iç geçiriyor. "Mavi ya da yeşil demeni bekliyordum..." "Bu yaygın olduğu için mi? Seninkinin pembe olduğunu mu söyleyeceksin?" "Ahududu," diye düzeltiyor.
"Bu bir renk değil."
"Öyle. Koyu, canlı bir kırmızımsı pembe," diye savunuyor.
"Ama yine de pembe." Gülüyorum. "Doğum günün ne zaman? Haziran gibi, değil mi?"
Başını sallıyor. "Otuzunda. Seninki de sonbaharda mı? Parker'ın bir zamanlar sana bir parti verdiğini hatırlıyorum."
"Yirmi birinci." Zar zor hatırladığım bir alemdi. "Sekiz Kasım'da doğdum. Um... en sevdiğin film?"
"Bu cevaplamaıı imkansız bir soru. Ruh halime göre değişir." "Ne?"
Sadece bir tane favori filmin var. Bu yüzden o senin favorin." "Sadece bir tane mi var? Gerçekten mi?"
"Evet. Her zaman *Dövüş Kulübü*'dür."
Burnunu kırıstırıyor, sevimli görünüyor. "Ben daha çok *Pride and Prejudice* kızıyım."
"Arkadaşımin karısına bayılırdın, Echo." Alay edercesine gözlerimi deviriyorum. "O hep romantik filmleri seçer. Bana her türlü aksiyonu ver. En sevdiğin turta? Böğürtlene bayılırım."
"Bunu geri çevirmezdim, ama tarçınlı dondurmali şeftali..." Aşkđ neredeyse cinsel bir şey miş gibi iç çekiyor.
"Eğer bu sesleri çıkarırsan, sana istediğın kadar tarçınlı dondurmali şeftalili turta alırım."
"Kes şunu. İnlediğım için zaten utanıyorum. Sıradaki soru," diye soruyor... ama dudaklarında bir gülümsemenin oynadığını görüyorum.
"Hiç kemik kırdın mı?" "Hayır. Senin?"
Homurdanıyorum. "İki bacağım. Sağ kolum-iki kez. Köprücük kemiğım, parmaklarımin çoğı, bir ya da iki ayak parmağım... Devam edebilirim."
"Sen de o haşarı çocuklardan biriydin, değil mi? Ağaçlara tırmanan ve merdivenlerden bisikletle inen?"
"Evet. Ben çocukken annemin iş arkadaşları onuncu yaş günümü alçıyla kutlayıp kutlamayacağıma dair iddiaya girmişlerdi. Kayıtlara geçmesi için söylüyorum, kutladım."
Başını sallıyor. "Eminim ele avuca sığmaz biriydin."
Bana bu kadar açık bir sözel yol bıraktığı için, karşı koyamıyorum. "Elini uzatıp hissetmek istersen, artık bir avuçtan daha fazlasıyım."
"Birbirimizi tanımanız gerekiyor. Ellerimizi kullanmayı kastetmemiştim."
"Bunun neresi eğlenceli?" Evime yanaşıp arabayı garajıma sokuyorum, sonra ona dönüyorum.
"İşte geldik."
Corinne bana gergin bir gülümseme gönderiyor, sonra kapısının koluna uzanıyor. Dışarı fırlıyorum ve ona elimi uzatmak için koşuyorum. Uzattığım avucuma, sonra yüzüme bakıyor ve parmaklarını benimkilerin üzerine koyuyor.
"Adımlarınıza dikkat edin. Burada bir sürü ağırlık ve spor aleti bulunduruyorum." Arabanın kapısını arkasından kapatıp onu eve doğru yönlendiriyorum.

Gölgeli mutfığa ulaştığımda birkaç ışığı yakıp ortalığı aydınlatıyorum. "Evim güzel evim. Hazır buradayken, istediğin her şeyi alabilirsin."

Geniş gözlerle odayı tarıyor, koyu renk dolapları, beyaz kuvars tezgahları ve nadiren kullandığım Avrupa tipi aletleri inceliyor. Bu alan, rahat gri koltuğu, sallanan tavan vantilatörü ve dev büyük ekranıyla oturma alanına taşıyor. Yüzü bana ne düşündüğünü söylemiyor. Hiç kimsenin fikrini önemsemedim. Yine de evime hiç kadın getirmedim.

"Teşekkürler. Üzerimi değiştirirken bir şişe suya hayır demem."

"Elbette." Buzdolabından bir tane aldım. "Beni takip et. Lisa'nın eşyalarını nereye koyduğunu göstereyim."

Onu yatak odama götürüp ışığı yakarken havai fişeklere karşı hazırlıklı oluyorum. Sarı valizi yatağımın yanında duruyor, siyah yorganıma karşı parlak görünüyor.

Odaya bakıyor. "Burada seninle uyumayacağım."

"Planladığım bir şey değildi ama bana alışmanın en iyi yolu bu."

"Zamanımız var-"

"Nişan partimize yirmi dört saatten az kaldı. Seni öpmekten fazlasını yapmayacağım ama hazırlıklı olmalıyız."

Parmağına taktığım nişan yüzüğüyle oynuyor. "Baskı altında hissetmekten hoşlanmıyorum." "Başka bir durumda kişisel alanınıza saygı duyardım. Ama sen bana geldin-" "Hatırlatmana gerek yok."

Belli ki istiyorum. "Ve ben de evet dedim. İkimizin de sebepleri var. İhtiyacın olan parayı bulmanın başka bir yolu yoksa tabii?"

Corinne iç çeker. "İstemediğimi biliyorsun." "O zaman en iyisi bu."

"Eşyalarımın geri kalanı nerede? Yapacak işlerim var ve bana yer sözü vermiştin."

"Evin diğer tarafı, doğuya bakan ofis. Tamamen sizin. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Elimden su şişesini kapıyor, bavulunu alıyor, sonra odanın uzak tarafındaki yarı açık kapıya doğru başını sallıyor. "Sanırım orası senin banyon?"

Başımı salladım. "Keyfine bak."

Kapıyı arkasından kapattı. Gömme dolabıma giriyorum ve lanet okuyarak paltomu çıkarıyorum. Hayal kırıklığına uğradım. Corinne ile ne kadar çok vakit geçirirsem, ondan o kadar çok hoşlanıyorum. O benimle ne kadar çok vakit geçirirse, benim bir pislik olduğuma o kadar çok ikna oluyor.

Muhtemelen haksız değildir.

Takım elbisemi astıktan ve iç çamaşırını komodine yerleştirdikten sonra bir çift basketbol şortu ve bir atlet giyiyorum. Kapının yumuşak tıkırtısını duyuyorum ve onun siyah saçlarını dağınık bir topuz yapmış, gül rengi bir tişört ve yumuşak çiçek desenli bir pantolon giymiş olarak çıktığını görüyorum. Pembe cilalı çıplak ayakları çok sevimli.

"Bu çok daha az seksi, biliyorum."

Her parçam aynı fikirde değil, özellikle de sikim. Tanrıya şükür ki tankım tepkimi örtecek kadar uzun. "Hula Pie yemek ve yirmi soru oynamak için mükemmel."

Biraz su yudumlar. "Hadi şu işi bitirelim."

Onun yerine elini tutuyorum, çünkü ona dokunmamaktan nefret ediyorum ve onu mutfığa geri götürüyorum. "Kahve? Şampanya?"

Suyunu kaldırıyor. "Bu iyi."

"Oturun. Ben hemen döneceğim." Garaja gidip tatlımızı ve buzdolabına tıktırdığım şampanyayı alıyorum. Sonra iki kaşık alıp onu kanepeye kadar takip ediyorum ve yanına oturup tatlımızın kapağını kaldırıyorum. "Nerede kalmıştık?"

"Um, vücudundaki kemiklerin yarısını kırmıştın." "Muhtemelen. Bir ısırık al."

"İnleyeceğim."

Gülümsüyorum. "Buna güveniyorum."

Corinne kaşğını çökmekte olan dondurma şekerlemesine daldırıp ağzına götürürken ters ters bakıyor. Gözleri irileşiyor ve zevk dolu bir inilti çıkarıyor. "Bu inanılmaz."

"Gördün mü, seni yanlış yönlendirmezdim." "Buna ikna olmadım." "Sen şüpheli küçük bir şeysin."

"Ben küçük değilim. Kesinlikle olması gerekenden daha kiloluyum, bu yüzden bana bu şeyleri yedirmeyi bırakmalısın," diyor ağzına bir kaşık daha atarken.

Ardından gelen iniltisi libidoma bir darbe daha vuruyor.

"Benim için küçüksün ve eğer kilon hakkında bir yorum daha yaparsan, ne kadar güzel olduğunu kanıtlamak için vücuduna ağza alınmayacak kadar pis şeyler yapacağım."

Bir kahkahayı bastırıyor. "Bu sadece seksten hoşlandığını kanıtlar, ki bunu herkes bilir."

"Ama çok seksisin ve bunu bilmelisin." Turtadan bir ısırık alıp ağzıma atıyorum. Çok güzeldi. Gerçekten güzel. Yine de göğüslerini dilime almayı tercih ederdim. Ve... işte yine azgın ereksiyonum. Uzun bir gece olacak. "Kilon hakkında çok endişeleniyorsun. Neden kendine biraz daha güvenmiyorsun?"

Kaşlarını çatıyor. "Tam olarak bir erkek mıknaatısı olmadım."

Deli mi bu kadın? "Geçen gece otelin barında, üç müşterin olabilirdi." "Hayır.

Barmen daha iyi bahşiş için benimle flört etti."

"Saçmalık." Aradaki farkı biliyorum.

"Yanımdaki evli adam az önce saatin kaç olduğunu sordu."

"Oyunu olmayan adamlar seninle konuşabilmek için böyle sorular sorarlar."

"Aktif bir hayal gücün var." Gözlerini deviriyor. "Üçüncü adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." "Gürültülü kalabalığın olduğu köşede. Ona seni mahvedeceğim bakışını attım ve geri çekildi." "Çekilmedin."

"Oh, ben yaptım." Bu ileri geri konuşmalar bana bilmek istediğim şeyi söylemiyor. "Riley sana ne yaptı?"

"Ne demek istiyorsun? O hiçbir şey yapmadı." Bu bir yalan. "Sana fazla kilolu olduğunu söyledi mi?"

"Hayır, ama bir aynam var." Turtadan biraz daha kaşkılıyor. "Ve bunu yememem gerektiğini biliyorum." "Sence senden ayrılmasının nedeni kilo mu?" Bu onu sığ bir hıyar yapar.

"Bilmiyorum. Birdenbire işi bıraktığını söyledi. Ondan önce, yemin edebilirim ki..."

Dudağını ısıırıyor.

"Teklif mi?"

"Belli ki hayal görüyormuşum. Ve eğer beni hiç sevmediyse, onsuz daha iyiyim."

Söyleyebileceğim o kadar çok şey var ki, en çok da onun zamanına değmeyeceğini. Onun yerine elini tuttum. "Geleceğinin belirlendiğini düşünmek zor, değil mi? Hadley'nin aradığım kişi olduğunu sanıyordum." Kendime gülüyorum. "Ben ne bilirdim ki? Yirmi bir yaşındaydım. O zamanlar en büyük endişem ara sınavlarımdı. Bir sonraki partiden sonrasını pek düşünmezdim. Hadley yatakta iyiydi. Aşkın ne olduğunu bilmiyordum."

"Şimdi biliyor musun?" diye soruyor usulca.

"İlk elden mi? Hayır. Ama tüm kardeşlerimi eşleriyle birlikte görüyorum. En azından aşkın neye benzemesi gerektiğini biliyorum."

"Annemle babam birbirlerine gerçekten aşıklandı. Bunu hatırlıyorum. Evimiz çok mutluydu. Kahkahalar vardı.

O zamanlar ağabeyim bile etrafımda olmak için uygun biriydi." "Kaç yaşındaydın?"

"Ne zaman öldüler? Neredeyse sekiz. Yıldönümlerini kutlamak için bir hafta sonu için ayrıldılar ve..." Başını sallıyor, gözleri doluyor. "Üzgünüm, bunca yıl sonra bu kadar zor olmamalı."

"Evet, öyle olmalı. Hâlâ annemi kaybettiğimi düşününce boğazım düğümleniyor. Onlar gittikten sonra ne oldu? Büyükbabam ve büyükbaban seni yanlarına aldılar, değil mi?"

Başını sallıyor. "Okul başladığında görmeyi dört gözle beklediğim tüm arkadaşlarımı... Onları bir daha hiç görmedim. Büyükbabam ve büyükbabam bizi evlerine taşıdıktan sonra, büyükbabam annemin beni fazla 'bohem' yetiştirdiğine karar verdi. Yatılı okuldan faydalanabileceğimi düşündü. Parker, tabii ki evde kalmalıydı. Liseye yeni başlamıştı ve basketbol takımına girmişti. Bu bir şekilde benim aktivitelerimden daha önemliydi."

"Bu hiç adil değil."

"Buna alıştım. O her zaman favori idi. Ve benim yaptığım hiçbir şey yeterince iyi değildi."

Riley'nin ayrılışını da aynı şekilde yorumlamıştı. Ona uygun olacak kadar güzel, zayıf ya da her neyse o değildi. Büyükbabası ve büyükbabası artık hayatta değil, o yüzden onlara nasıl hissettiğini söyleyemez. Ama o pislik eski sevgilisini bir daha görürse, umarım suratına bir tokat atar ve ona ne düşünürse düşünsün harika olduğunu söyler.

Daha da iyisi, ona söyleyeceğim.

Hayır, bu benim sorunum olmayacak çünkü Corinne'le birlikte olmayacağım. Kardeşini kandırmak için buradayız. O parasını aldığı anda ve ben intikamımı aldığımda, o gitmiş olacak.

"Vay canına, çok çabuk karardı," diyerek turtasının geri kalanını bana doğru itiyor. "Özür dilerim."

Sadece yarısı gitti, ama ben de ilgimi kaybettim. "Sen yeterince iyisin. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme."

Bana öyle hüzünlü bir gülümseme gönderiyor ki kollarımı ona dolamak ve sarılmak istiyorum. Tabii ki, eğer soyunmak isterse, oyun olurdu, ama...

"Peki ya sen?" "Peki ya ben?"

"Babanın sen doğmadan önce çekip gittiğini bilmek kolay olmamıştır."

Bu soruya küstahça bir cevabım var ama o oldukça dürüst davrandı. "Büyürken, neden diğer tüm çocukların süper ilgili babaları olduğunu anlamıyordum. Benim sorunumun ne olduğunu merak ederdim. Şimdi Barclay'ın bir karısı ve bambaşka bir ailesi olduğunu biliyorum. Beni yanlış anlamayın. Diğer babalardan bazıları harikaydı ve bana çok şey öğrettiler. Ama evet, babama sahip olmamak ya da babamı tanımamak bir yaraydı. Ama sonunda onsuz da idare etmeyi öğrendim."

"Ve annen hep yanında mıydı?"

"Her zaman. O her şeydi. Keşke onunla tanışabilseydin. Seni çok severdi." Sözcükler ben onları toparlayamadan ağızından kaçtı.

"Öyle mi?" Gülüyor. "Ailem senden nefret ederdi. Yani, iç çamaşırlarıma girmek istediğin için."

"Yine mi sürdün?" "Bu seni ilgilendirmez."

Bunu kendi işim yapmak istiyorum. Şimdilik gülümsüyorum. "Eğer teselli olacaksa, seni külotunun içindekinden daha çok seviyorum."

"Biraz şaşırdım ama senden nefret de

etmiyorum." Bu beni güldürdü. "Bunu
duyduğuma sevindim."

Corinne su şişesinden bir yudum alıyor, sonra düşünceli bir şekilde tekrar özetliyor. "Daha önce haklı mıydım? Birçok kadınla yatıp hiçbirinin sana yaklaşmasına izin vermemenin nedeni Hadley mi?"

Muhtemelen. Olabilir. Ama omuz silkiyorum. "Belki de doğru kişiyle hiç karşılaşmadım." "Ne kadar çok denedin?"

"Bir sürü kadınla tanıştım."

Bana baktı. "Kaç tanesini yatağa attığını sormadım. Kaç tanesini tanıma zahmetine girdin?" Yok. "Şu anki durumdan memnunum."

"Peki seni iyi tanıyan insanlara bizim hakkımızda ne söyleyeceksin? Nişanlılığımızın gerçek olduğuna onları nasıl ikna edeceksin?"

Bunun için henüz iyi bir cevabım yok. "Merak etme. Her şey yoluna girecek. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım." "Dün sana inanmazdım. Ama şimdi gerçekten ciddi olduğunu düşünüyorum."

"Tabii ki. Bu işte birlikteyiz."

Başını sallıyor. "Şunu bilmeni isterim ki Hadley sana yeterince iyi olmadığını hissettirdiyse, kendi tavsiyene uymalısın. Sen öylesin. Kimsenin sana farklı hissettirmesine izin verme."

chapter SIX

Bir saat sonra Orinne'in sözleri hâlâ kafamda çınlıyor. Dev duşakabinime çekildiği için, bu fırsatı iç çamaşırlarını avucuma alıp ofisime girerek saklamak için kullanıyorum. masamın çekmecesinde. Evet, bu sapıkça. Ve hayır, onları geri vermeyeceğim. Ama henüz karar veremiyorum.

Corinne ve ben yaklaşık on altı saat sonra Maxon ve Keeley'nin evinde bir nişan partisi vereceğiz. Telefon görüşmeleri yapmaya başlamam, onlardan başlamam ve sorunsuz bir etkinlik için zemin hazırlamam gerekiyor.

Seksenden fazla cevapsız aramamın üçü en büyük ağabeyimden. Geç olduğunu biliyorum ama belli ki sosyal medyayı görmüş ve ne halt ettiğimi bilmek istiyor. Eğer ortak olacaksak, geçici bir aksilik olmasına rağmen, bir cevabı hak ediyor.

Telefonumu hemen açtı. "Ne oluyor lan? Parker'dan intikam almak istediğini biliyorum ama son duyduğumda kız kardeşinin şirketine yatırım yapmayı düşünüyordun. Şimdi de *nişanlandınız* mı? Yemek sonrası fotoğraflarınız tüm sosyal medyada. İkiniz yemek boyunca seviştiniz mi?"

"Hayır." Ama çok yaklaştık.

"Öyle görünüyor. Eminim Parker da öyle düşünüyordur. Bu kan davası senin için yeterince çirkin değil miydi?" Yüzümü buruşturuyorum. "Durum biraz karışık."

"O kızın parmağına bir yüzük takmanızı ve onu dünyaya göstermenizi gerektirecek türden bir 'karmaşıklık' nasıl olur? Bu yangına körükle gitmekten başka ne işe yarar?"

Corinne ve benim hazırladığımız planı kısaca anlatıyorum, seks hariç. Maxon dinliyor, sadece ara sıra küfrediyor.

"Hepsi bu kadar," diyorum sonunda.

"Sen delisin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Birkaç saat önce mantıklı ve hatta lezzetli bir şekilde yıkıcı görünen şey şimdi sorunlu geliyor. Göremediğim bir tuzak -düşmek üzere olduğum bir uçurum- var diye endişeleniyorum. "Daha iyi bir çözümün var mı?"

"Hayır. Planınız tamamen el altından, bu da onu tam olarak bir Reed'in yapacağı şey yapıyor." "Yani sen de var mısın? Bana yardım edecek misin?"

Maxon iç geçirir. "Muhtemelen pişman olacağım ama evet." Şükürler olsun. "O zaman bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Nişan partinize ev sahipliği yapmamızı istiyorsunuz, değil mi?" Maxon'ın sesi mutlu gelmiyor. "Son dakika olduğunu ve çok şey istediğimi biliyorum. Size ödeme yapacağım-"

"Mesele para değil. Eğer bu kadına gerçekten aşık olsaydın ve doğru nedenlerle evleniyor olsaydın, sana seve seve büyük bir parti verirdim."

Bir parçam öyle olmasını diliyor ama nazik sözlerine rağmen Corinne benimle benim için ilgilenmiyor. Elbette, klitorisine dokunan parmaklarıma tepki verdi, ama yarı yarıya bilgili herhangi bir erkek onu boşaltabilirdi. Gerçekten burada çünkü ona ihtiyacı olan yardımı verebilirim. Hepsi bu. Verdiği cevaplardan bundan fazlasını anlayamam.

"Sen olmadığına göre"-Maxon devam ediyor- "partiden sonra temizlikten sen sorumlusun." "Sorun değil. Bana yardım ettiğin için teşekkürler. Teselli olacaksa, sen de ona yardım ediyorsun."

"Bu boktan şovu kabul etmemin nedeni bizim bir aile olmamız. Ayrıca Corinne kardeşiyle arasını düzeltir ve filmin yankıları dinerse işimize geri dönebiliriz."

"Nakit parayı bir kenara ayırdım, böylece girişimimizi finanse etme zamanı geldiğinde hazır olacağız."

"Diğer her şeyi tamamladık, dolayısıyla dünyaya duyurmadan önceki bir sonraki ve son adım bu."

Doğrudan portföy yönetiminden gerçek servet oluşturmaya doğru çeşitlendirmeyi dört gözle bekliyorum. Mülk ve gayrimenkul değerinin iniş ve çıkışları vardır, ancak her zaman gerçek bir değeri vardır. Müşterilerime bu güvenilirliği sunmanın zamanı geldi. Bu adıma hazır olmak için birkaç yıl boyunca cimrilik edip birikim yapmam gerekti ama neredeyse geldik... "Harika olacak."

"Öyle olmalı. Sadece... sakın çuvallama." İç çekiyor. "Keeley ve ben saat altıda kokteyller ve ağır ordövrler servis edeceğiz. Doğru insanları davet edeceğiz. Corinne'in katılmasını istediği biri varsa bana haber verin. Siz ikiniz çılgınca aşık görünmeye hazırlıklı gelin."

Bunun üzerinde çalışmaya devam etmeliyiz. "Teşekkürler. Karına ne söyleyeceksin?"

"Zaten bildiğinden fazlası değil. Eğer Keeley tüm planı anlasaydı, seni sadece azarlardı. Ayrıca, B ve B'ye iyi bir halkla ilişkiler sağlamak dışında onu pek etkilemez. Ama işi etkiliyor, bu yüzden Griff'e söylemeliyim. Ayrıca, o ve ben sözde bir sır yüzünden üç yıl boyunca konuşmadık, bu yüzden bir daha aramızda hiçbir şey olmaması konusunda anlaştık."

Dürüst olacaklarına dair yemin etmemiş olsalardı şu anda konuşuyor olmazlardı ya da gelişen bir emlak işine sahip olmazlardı. "Anlıyorum. Sadece ailenin geri kalanına yalan söylemekten nefret ediyorum."

"Ama onlara söylemek planınızı riske atmaktan başka bir işe yaramaz. Her şey bittiğinde, ne istersen söyle. O zamana kadar ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi."

Haklı, ama... "Peki ya Bethany?" Teknik olarak hâlâ onun için çalışıyorum. "Sahtekârlık görüntüsü bile veremem, özellikle de Barclay ile yaşadıklarından sonra."

"Corinne'le birlikte çekilmiş fotoğraflarınızı çoktan gördü." Buna rağmen Maxon'ın ses tonu bana bir şeyler planladığını söylüyor. "Ama eğer ortaklığınızı açıklamayı bu olay yatışana kadar erteliyorsanız, o zaman her şey her zamanki gibi olur. Bethany doğumdan yeni çıkmışken ve zar zor uyurken bunu ona söylersen, ihtiyacı olmayan daha fazla saçmalık yapmış olursun."

Clint öğrendiğinde çok kızacak ve ben de Bethany ile aramdaki güveni sarsmaktan endişe ediyorum. İntikam için çok şeyi riske atıyorum.

Artık gerçekten sadece intikam peşinde misin?

Bu soruyu bastırıyorum. "Sevmiyorum ama olsun. Bu iş bittiğinde, bunu telafi edeceğim."

"Eğer bu işten daha iyi bir imajla çıkarsan -bana göre kesinlikle yapılabilir- bu taktik seni tebrik edeceği net bir olumlu şey olacaktır. Kız kardeşimiz güzel ve yumuşak dilli olabilir ama kesinlikle köpekbalıklarıyla yüzebilir."

Yapabileceğini biliyorum. Bunu ilk elden gördüm. "İyi noktaya değindin.

Sana borçluyum, hem de çok." "Haklısın, borçlusun. Bunun yüzüne patlamayacağından emin ol." "Yapacağım. Teşekkürler."

"Teşekküre gerek yok. Ailenin birbirinin arkasını kollaması gerekir, unuttun mu?"

"Bu konuda senin kadar tecrübem yok ama evet. Ve ben senin için buradayım."

"Güzel. Futbol sezonu boyunca bir bebek bakıcısına ihtiyacımız olabilir," diye

takılıyor Maxon.

"Kıçımı ısır."

Bir kahkaha atarak telefonu kapattı. Ben de kendimi gülümserken buluyorum... ta ki içinde bulunduğum durumu fark edene kadar. Herkes uyurken dünya birkaç saatliğine sessizliğe gömüldü. Yarın sabah bir patlama olacak.

Merak, burnunu sokma ve çirkin imalar. Corinne bundan nefret edecek. Onu korumam gerek yoksa sırf dedikodu ortadan kalksın diye Parker'ın saçmalıklarına boyun eğebilir.

O zamana kadar, karanlık var. Durgunluk. Sessizlik. Dün gece zar zor uyuduktan sonra yorgun olmalıydım. Ama birazdan Corinne yatağımda yanımda olacağı için dinçim. Ona dokunmasam bile, çok yakınımda olacak. Ona nasıl karşı koyacağım?

Sandalyemden kalkıp sessizce koridora indim. Banyo kapım hala kapalı, bana içeride olduğunu söylüyor.

Lanet olsun. Gerginliğimi azaltmak bir zorunluluk. Bunu yalnız yapmamayı tercih ederim ama sözümü tutacak ve ellerimi ondan uzak tutacaksam, gerginliğimi azaltmalıyım.

Masamdan onun iç çamaşırlarını aldıktan sonra ofisime bitişik banyoya girip kapıyı kilitliyorum. Hassas bir pompanın içindeki el losyonu, ona uygun bir sabun sürahisinin yanında duruyor. Corinne'in külotunu burnuma doğru itiyorum, şortumu indiriyorum, avucuma bir topak krem sıkıştırıyorum ve ağrıyan sikime sürüyorum.

Sonra, kendimi yavaşça okşarken, düşüncelerimi ona yapmak için can attığım tüm iğrenç şeylere açıyorum. Zevk içindeki yüzünün anıları beynime çarpıyor - yumuşak yüzü, ayrılmış dudakları, pembe yanakları.

Ya doruğa yaklaşırken çıkardığı o sesler? Neredeyse göğüsleri kadar çarpıcı. Doğru büyüklükteki meme uçları ile mükemmel bir orantıya sahipler ve erotik olarak koyu bir renk tonundalar. Çok da hassaslar. Onları emmeye bayılırdı. Evet, belki bu onun için yeniydi. Ama karşılık verdi.

Sonra daha fazlasını istedi, onu öpmemi talep etti. Kollarını bana doladı, kendini bedenime yasladı. Keşke gömleğimi çıkarıp tenimi onunkine bastırabilseydim ve onun sıcaklığında, kokusunda boğulabilseydim.

Hayal gücüm devreye giriyor, beni bir öpücük için aşağı çektiği ve bacaklarını açtığı, kalçalarının yalvarırcasına bana doğru kalktığı bir imge dönüyor. Konuşmamıza gerek yok çünkü onun vücudunu tanıyorum ve o da benim ona aç olduğum kadar bana aç. Fantezimde beni sırtüstü yatırıyor, üzerime tünüyor ve dudaklarımdan başlayıp yavaşça göğsümde gezdirdikten sonra karnıma, kalçalarıma, uyluklarıma doğru öpücükler konduruyor.

Kahretsin, onun için şimdiden çaresizim.

Sonra bir eliyle taşaklarımı kavırıyor ve bana alaycı bir gülümseme gönderiyor. "Ağzıma almak için sabırsızlanıyorum."

Külotunu daha sıkı kavrayıp darbelerimi hızlandırırken kafamın içinde onun sesini duyduğuma neredeyse yemin edebilirim. Göğsüm sıkışıyor. Kalbim dörtlü atıyor. Tenim yanıyor.

"Em beni prenses." Bu ses bana ait ama zar zor tanıdığım yabancı, gergin bir törpü. Neyse ki rüya Corinne buna seve seve uyuyor, yanımda dizlerinin üzerine çöküyor ve eğiliyor, Gözleri beni parçalayacak ve ondan başkası için beni mahvedecek bir zevk vaadiyle dolu. Ve bu sahiplenici ihtiyaçtan kaçmak yerine, sabırsızlanıyorum.

"Şimdi," diyorum boğuk bir fısıltıyla.

Bir başka sinsi gülümsemeden sonra razı oldu. Sarsılıyorum. Kokusu burnuma doluyor, vuruşlarını tekrar kısaltıp hızlandırırken arzumu artırıyor.

Kafamın içinde beni hızlı ve güçlü çekişlerle emiyor. Bacaklarım altıma çökmekle tehdit ediyor. Leğene doğru eğiliyorum, tezgah kalçamı kesiyor ve umurumda değil. Isı beni kabartıyor. Başım dönüyor. Zevk beni büküyor.

Bu orgazm beni mahvedecek.

"Hoşuna gitti mi?" diye fısıldıyor kafamın içinde, sikimi yalarken.

"Evet," diye homurdanıyorum. "Siktir, evet."

Kıkırdıyor. "Bütün gün seni delirtmeyi düşündüm."

Fantezi Corinne'in benimle dalga geçmeyi bırakması ve ölmenden önce beni tekrar emmeye başlaması gerekiyor. Zihinsel olarak saçlarını avuçluyorum ve ağzını üzerime bastırıyorum, tepeme odaklanan sarsıntılı hareketler arzumu tehlikeli bir şekilde hızlandırıyor.

"Allah kahretsin." Küfür ediyorum.

"Benim için gel," diye ısrar ediyor kafamın içinde, beni o yıkıcı ağzının içine almadan hemen önce. Her şey bitti. İşim bitti. Beni öldürecek ve ben buna bayılıyorum.

Bir nefes daha çekiyorum, amının kokusuyla olgunlaşıyorum. Teninin kokusuyla birlikte burnumda kalıyor ve iştahımı kabartıyor. Ağzımı onun amcığına götürmem, dilimle onu ezberlemem gerekiyor ve bunu yapacağım. Ama şu anda tüm güç Corinne'de ve ben sertçe aşağı iniyorum.

"Siktir!" Elim daha hızlı hareket ediyor, başparmağım tepemin hemen altındaki tatlı noktaya çarpıyor. Bu onun diliymiş gibi davranıyorum, vücudumu o kadar iyi tanıyor ki, beni tam olarak nasıl uçuracağını biliyor... Birden boğazımdan sert, gırtlaktan bir çığlık patlıyor. İçimde tutmak için dişlerimi sıkıyorum ama faydası yok. Keskin, sersemletici ecstasy patlaması, külotunun içine bağırmamı ve boşalırken titrememi sağladı

kendimi banyo lavabosuna attım.

İşim biter bitmez ve nefesimi toparlar toparlamaz gözlerimi açıp aynadaki yansımama bakıyorum. Çoğunlukla karanlık olan odada bile nefes nefeseyim, yüzüm kızarmış ve dümdüz olmuşum. Kendimi çok gülünç hissediyorum. Normal bir ben olsaydım, ona birkaç gün verdiğim sözün arkasına sığınır ve onu baştan çıkarırdım. Benim evimde olduğunu, benim yatağında uyuduğunu ve benden bir iyilik istediğini düşünürdüm. Normalde, bu ateşli bir sikişten daha fazlasıdır.

Corinne ile... her şey farklı hissettiriyor. Onun benden pişman olmasını asla istemem.

"Neyin var senin?" diye soruyor eski ben. "Mastürbasyon yapmayı bırak ve adam ol."

Ama her zamanki kasetler çalışmıyor. Belki de haklıdır. Hadley'le olanları her kadını kendimden uzak tutmak için kullanıyorum. Onlardan alabildiğimi almak ve ertesi sabah telefon numaralarını silmek için bahanem oldu.

Bu seni mutlu ediyor mu?

Geçen hafta evet derdim. Ama şimdi...

"Allah kahretsin." Kendi kendime yaptığım pisliği temizleyip, elimi saçlarımdan arasında gezdirdikten sonra banyodan çıkıyorum. Corinne'in iç çamaşırlarını masamın çekmecesine koyduktan sonra kendimi sandalyeme atıp iç geçiriyorum.

Kafamı nasıl çözeceğim?

Belki de sadece yorgunumdur. İyi bir gece uykusunun bu hüznü düşünceleri silmesi ve çoğu insanın -aile hariç- nefret etmeyi sevdiği acımasız erkek fahişeyi geri getirmesi mümkün.

Nedense bu düşünce beni huysuzlaştırıyor. Bu

kadın bana ne yaptı böyle?

İç çekerek kapıya yöneldim. En iyisi onunla yüzleşip bu tuhaf ruh halini çözeyim.

Ofisimden çıkamadan telefonumun zil sesi beni durduruyor. Sıradan bir mesaj değil -birçoğunu görmezden geliyorum- ama belirli bir zil sesi olan bir mesaj. Hayes. Bunu erteleyemeyeceğimi bilmeliydim.

Mesajı okuma zahmetine bile girmeden cep telefonumu aldım ve numarasını çevirdim.

"Tebrikler, dostum!" Hayes'in sesi gürliyor. "Nişanlanmayı düşünmek şöyle dursun, biriyle çıktığından bile haberim yoktu. Tek kelime etmedin."

Ses tonunda yumuşak bir suçlama var. Bunu hak ediyorum.

"Teşekkürler. Bu... bir kasırga oldu, ama minnettarım." Saate baktım. "Neden uyanıksın? Los Angeles'ta saat daha sabahın beşi ve bugün Cumartesi."

Gülüyor. "Programlarımız karıştı. Echo ve ben Liddy Nine'yi görmek için Boston'a uçtuk.

birkaç gün."

Hafta ortasında mı? "O iyi mi?"

"İyiyim. Uzun zaman olmuştu. Echo işten birkaç gün izin aldı ve biz de neden olmasın diye düşündük." "Elbette. Liddy'nin hâlâ tekmelediğini duyduğuma sevindim."

"Neredeyse seksen yaşında ve çok zeki. Kart oyunlarında canıma okudu. Yine."

Tanrım, Hayes'in sesini duymak ve çok değer verdiğim birinin mutlu olduğunu bilmek çok güzel. "Bu yeni bir şey değil."

"Benim tarafımı tutman gerekiyordu."

"Um, sen harika bir yatırım danışmanısın. Korkunç bir kart oyuncususun."

"Ve sen de boktan bir arkadaşsın," diye homurdanıyor. "Parker Emerson'ın kız kardeşiyle görüşüğünü bile bana söylemedin. Bundan hiç bahsetmedin çünkü akıl sağlığını sorgulayacağımı biliyordun, değil mi? Evlenmeye karar verene kadar ikiniz bunu gizli mi tuttunuz?"

"Onun gibi bir şey."

"Ne zaman tanıştınız? Nasıl bir araya geldiniz?"

Kahretsin. Corinne ve benim herkese söyleyebileceğimiz bir "şirin buluşma" ayarlamak yapılacaklar listemdeydi ama henüz buna sıra gelmedi. "Aslında dostum, bu uzun bir hikâye ve çok yorgunum. Birkaç günlük uykusuzluktan sonra bitmeyen bir Cuma gibi geldi ve Bethany dışarıda olduğu için ofiste işler hala çılgınca."

"Piyasanın kargaşa içinde olması yardımcı olamaz. Seni anlıyorum ama-"

"Bilmek istiyorsun. Ben de sana söylemek istiyorum." Bir nefes veriyorum ve oyalamak için başka bir makul yol düşünüyorum. "Dinle, Boston'dan yeni döndüğünü biliyorum ama yarın akşamki nişan partim için buraya gelmeye ne dersin? O zaman seni bilgilendiririm."

Bu Corinne ve bana hikâyemizi düzeltmek için zaman kazandıracaktı ama kesinlikle hayır demesini bekliyordum. "Hafta sonu sizinle kalmamızın bir sakıncası olup olmadığını soracaktım."

Ciddi misin? Onu görmek harika olacak... ama korkunç bir zamanlama. Corinne ile yalnız kalmalıyım ki rolümüzü mükemmelleştirebilelim. Ya da Hayes'e gerçeği söylemeliyim. Ama söyleyemem. Echo sır saklamakta berbattır ve dostum asla karısına bir şey söylemez. Ve eğer Maxon ve Keeley ile arkadaşlarımla pansiyonlarında kalmaları için anlaşma yaparsam -boş yerleri olduğunu varsayarsak- Hayes bir şeyler döndüğünü anlayacaktır.

"Hey, eğer bu bir zorluksa-"

"Hayır," diye araya girdim. "Üzgünüm, çok yorgunum. Tabii ki gelmeni istiyorum. Sordum, değil mi?" "Harika! Biz de bunun iyi olacağını umuyorduk. Echo'nun birkaç gün daha izni var ve ben Maui'yi çok özledim."

Cehennem."

Yaşlı büyükannesini görmek için düşüncesizce Doğu'ya yaptığı bir geziye inanabilirdim. Ama buraya, üstelik nişan partim varken, doğaçlama bir yolculuk yapmak Hayes'in yapacağı bir şey değil. "Sana bir şey mi oldu?"

"Sadece en iyi arkadaşımı görmek isteyemez miyim? Çok uzun zaman oldu. Ve eski çeteyle ilgili her şeyi biliyorum..."

"Beni ikna etmek zorunda değilsin. Kapımız sana her zaman açık." Ben hallederim.

"Güzel. Biz konuşurken, saat dörtte inecek bir uçakta son dakika koltukları buldum. Olur mu?"

Onları partiye getirecek ve Parker Hayes'i iyi tanıdığı için kutlamamıza katılması "nişan "a itibar kazandıracak. "Harika. Seni havaalanından alırım."

"Seni görmek harika olacak. Corinne'le tanışmak için sabırsızlanıyorum. Eğer ona aşıkсан

Parker'a hiç benzemiyor olmalı."

"O değil." Ve her zamankinden daha inandırıcı olmamız gerekecek.

"Senin adına gerçekten mutluyum. Hadley'nin seni mahvetme şeklinden sonra, iyileşebileceğini hiç sanmıyordum."

Hâlâ anladığımı sanmıyorum ama yine de neşeli görünmeye çalışıyorum. "Bilirsen bilirsin... Bazılarımız hayatımızın aşkını ikinci sınıftan beri tanıyıp da anlayamayacak kadar aptal değiliz."

"Siktir git."

"Haklı olduğumu biliyorsun."

"Ve bunu yaşamama asla izin vermeyeceksin." "Asla." Sırıtıyorum.

"Yarın görüşürüz." "Görüşürüz o zaman."

Hayes'in çağrısını kabul etmekte isteksizdim, şimdi de gitmesine izin vermekte isteksizim. Birbirimize bağlanmayalı çok uzun zaman oldu.

Masamın köşesinden, Echo'nun düğünlerinden kısa bir süre sonra çerçevelettirdiğı bir fotoğrafı alıyorum. Smokinimi giymiş, Echo ve Hayes'in solunda duruyorum, sağdıcı olduğum için standart. Eski çetenin geri kalanı -Graham, Kella ve Maryam- etrafımızda, şaşırtıcı derecede derli toplu görünüyorlar. Büyükanne Liddy ve Echo'nun iki kız kardeşi, Ella ve Eryn, tüm "aile" fotoğrafını tamamlıyor.

Güzel zamanlardı.

İç çekerek ayağı kalkıyorum ve bambu zemin üzerinde ilerliyorum. Yatak odamda Corinne yatağın kenarında oturuyor. Yine pijamalarını giymiş, ne yazık ki çoğu şeyi örten pijamalarını. Telefonuna bakıyor.

Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor.

Bu manzara öfkemi alevlendirirken bile göğsüm sıkışıyor. "Sorun nedir?" Yutkunuyor ve telefonunu bir kenara bırakıyor. "Bir şey yok."

"Saçmalık. İnternetteki insanlar götlük mü yapıyor?" Eğer öyleyse, hırlayıp kafalarını kırmamak için kendimi zor tutacağım.

Omuz silkiyor. "Her zamankinden fazla değil."

Ruh halim kararıyor. "Kardeşin götlük mü yapıyor?"

"Farklı bir şey mi bekliyordun?"

Bana yaptıklarından sonra, hayatımı tamamen mahvetmekten ve geleceğimi ayaklar altına almaktan başka bir şey yapacağına dair hiçbir beklentim yok. Ancak Corinne'in hâlâ umudu vardı. Onu yıktığı için çok kızgınım.

Ellerini tutuyorum. "Prenses, her ne dediyse... sadece kızgın. Onu engelleyebildiğim her yerde engelledim. Peşimden gelemediğı için hıncını senden çıkarıyor."

"Biliyorum. Sadece bu kadar acıtacağını tahmin etmemiştim."

Öfkesinin altında onu hâlâ seviyor. Açıkça göz göze gelebilmeyi diliyor. Onun onayını özlüyor. O ise tam bir orospu çocuğı gibi davranıyor. Hiç şaşırmadım.

Ağlayan bir kadını idare etmekle ilgili ilk şeyi bilmiyorum. Annemden beri hiç denemedim. Ama kollarımı Corinne'e dolamadan ve onu göğsüme çekmeden edemiyorum. "O senin öfkeni hak ediyor. Gözyaşlarını hak etmiyor."

"Neden böyle olmak zorunda?" diye bana karşı hıçkırıyor. "O her zaman büyükannem ve büyükbabamın gözdesiydi. Hiç yanlış yapmazdı, muhtemelen büyükbabama çok benzediğı için."

"Yargılayıcı bir pislik mi?"

"Büyükbabam öyle değildi ama hayatındaki birinin yanlış kararlar verdiğini hissettiğinde onu farklı bir yöne yönlendirmeye çalışırdı. Parker bunu on adım öteye taşıdı. Ayrıca, büyükannem ve

büyükbabam söz konusu olduğunda, benim hiçbir zaman onlara yetişememiş olmamın beni ne kadar rahatsız ettiğini biliyor. Yıllarca ağabeyime yetişmek için çabaladım-"

"Bekle. Sen Parker'ın yirmi katı bir insansın ve büyükannen ve büyükbaban senin ne kadar harika olduğunu görmedilerse ya kör ya da çarpılmışlar."

"Beni çocukken tanı mı yordun."

"Seni gençken tanı rdım." En azından biraz. "O zamanlar bile sessiz ve düşünceli, anlayışlı biriydin."

"Tercümesi: Paspas gibiydim. Görünüşe göre hala öyleyim."

Onun düşündüğü bu mu? "Hayır, Parker'a karşı koyuyor ve savaşıyorsun, senin olanı geri alıyorsun - bunu yapmak zorunda olmasan bile. O gerçek bir sıçan piçi gibi davranıyor."

"Ama haklı olup olmadığını merak ettiğim anlar oluyor. Belki de hayatımda aptalca bir şey seçmişimdir."

Kaşlarımı çatıyorum. "Hoşuna gidiyor mu?"

"Her gün. Benden sipariş veren insanlar için benzersiz bir şey yaratmayı dört gözle bekliyorum. Ve bantlarını aldıklarında çok heyecanlanıyorlar. Hatta bazıları bana bu güzel notları yazıyor, bu da beni her zaman gülümsetiyor..." İşinden bahsederken yüzü o kadar aydınlanıyor ki neredeyse parlıyor.

"O zaman aptalca değil. Kardeşinin aklına girmesine izin verme."

Yüzünü buruşturuyor. "Onu dışarıda tutmaya çalışıyorum ama kararlarımı ve akıl sağlığımı sorguluyor." "Sert vuruyor çünkü benimle 'nişanlı' olduğun için öfkeli."

Corinne başını sallar. "Onu hiç bu kadar kızgın duyduğumu sanmıyorum. Bu çok çirkin." Görünüşe göre mümkün olduğunu düşündüğünden daha fazla. "Bu senin suçun değil."

"Öyle değil mi? Gezegende onu daha fazla tetikleyecek başka bir insan olmadığını bildiğim için seni aradım."

"Onun duyguları hakkında endişelenmek senin işin değil. Onlar onun sorunu. Senin yeterince işin var, işini ayakta tutmaya çalışıyorsun."

"Ama o benim kardeşim."

"Ve sen onun kız kardeşisin. Seni üzmemeye çalışıyor mu? Hayır, her zamanki gibi haklıymış gibi davranıyor ve senin duygularını hiç umursamıyor."

Dudağını ısıırıyor. "Biliyorum. Belki de sadece yorgunum ve doğru düşünemiyorum. Özür dilerim. Duygularımı senin kucağına bırakmak istememiştim."

"Sorun değil. Ben buradayım." Gözyaşları ilk başta panik gibi bir şey hissetmeme neden olsa da, gerçek şu ki, o şimdiye kadar birlikte olduğum en gerçek kadın. Aslında birlikte değiliz, sadece öyleymiş gibi davranıyoruz - bunu unutamam. Ama genelde yattığım kadınlara hiç benzemiyor. Hadley'e hiç benzemiyor, hep bir numaraya bakıyor.

"Neden iyi davranıyorsun?"

Geri çekildim. "Bu ne anlama geliyor?"

Tembel bir omuz silkme hareketiyle bir omzunu kaldırıyor. "Sanırım bu planın içinde birlikte olsak bile bana daha çok düşman gibi davranacağını düşündüm. Bu işte kendin için olduğunu düşünmüştüm. Neredeyse bir arkadaş gibi olmanı beklemiyordum."

Dürüstlüğü beni yumuşatıyor. Onun nasıl hissettiğini bilmekten bu kadar hoşlanmam sinir bozucu. "Benimle arkadaşlık etme. Hâlâ aşık mış ız gibi davranmak zorundayız. Ve seni hâlâ becereceğim prenses."

Corinne burnunu çeker, sonra güler. "İşte beklediğim pislik." "Bir şey değil." Ona sırtıyorum.

Daha az alıngan olduğumuz için kendimi daha iyi hissetmeliyim ama hissetmiyorum. Bana

açılıyordu ve ben ne diyeceğimi bilemiyordum.

Hadley ile birlikteyken, bu seviyede nadiren bağlantı kurardık. Yıllarca bu konuda berbat olduğumu düşündüm.

Çünkü konuşmaları geçiştirdi ve onun yerine sekse başladı. Geriye dönüp baktığımda, beni sadece sevmediği değil, hiç umursamadığı da açık.

Kahretsin, ayrıldığımızdan beri eski sevgilimle ilgili çoğu düşüncemi gmdm. Ama bugün, onun hayaleti her yerdeydi. Bunu unutup Corinne'e odaklanmalıyım.

"Dişlerimi firalayıp yatacağım." Ayağa kalkıyor.

Düşünmeyi bile bırakmadan bileğini tuttum ve onu kucağıma çektim.

"Xavian?" Bacaklarımın zerine tünemiş, bana göz kırıyor.

Kahretsin, neye başlıyorum ben? "İyi olacak mısın?"

Dudaklarında bir gülümseme kıvrılıyor. Seksi bir renge boyanmamışlar. Yüzünde hiç makyaj yok. Saçları yüzünden uzakta, avuçlarımın içine almak istediğim kıvrım kıvrım buklelerden eser yok. Ve hala onun dokunduğum en güzel kadın olduğunu düşünüyorum, özellikle de basit sorum onu glmsettiğinde.

"Sanırım yle. Teşekkürler."

"Dinle, eğer bu gece yalnız kalmak istiyorsan, bu evde dört yatağım daha var. Onlardan birini bulurum."

Normalde asla merhamet göstermem. Ama Corinne çok alçakgönüllü görünüyor ve şu anda benim bir pislik olduğumu düşünmemesi hoşuma gidiyor.

"Bu senin yatağın. Başka bir tane bulurum."

Ama onun benim evimde, arşaflarımın üzerinde yarı çıplak olması fikri sadece tahrik edici değil, aynı zamanda doğru hissettiriyor. Sanki buraya aitmiş gibi.

Artık resmileşti; ben deliyim.

"Kal. Birkaç şey alacağım ve seni rahat

bırakacağım." "Birbirimize alışmamız gerektiğini

söylediğini sanıyordum."

"Bugün yeterince şey yaşadın. Bunu yarın hallederiz."

"Teşekkürler."

Styen giymediğine dair teorimi test etmek için elimi gömleğinin altına sokmayı on kez tercih etsem de, onu nefes nefese öperken, ayağa kalkmasına ve eşyalarımı toplamasına yardım ediyorum. "Bana ihtiyaın olursa koridorun sonunda olacağım."

Başını sallıyor. "İyi geceler."

Kapıda tereddüt ediyorum, işimiz olduğunu hatırlıyorum. "En iyi arkadaşım Hayes ve eşi Echo yarınki partimiz için geliyorlar. Bu hafta sonu burada kalacaklar."

"Yani sürekli açık olmak zorunda mıyız? Ve birlikte uyumak zorunda mı kalacağız?"

"Evet. Eğer rol yapmaya devam etmek istiyorsak, bundan kaçış yok. Hazır olun..."

Havaalanı tam bir hayvanat bahçesi.

Hayes ve Echo her zamanki gibi iyi bir şekilde bagaj teslimine giriyor. Arkadaşımın bohem karısı yürüyüş ve açık hava aktivitelerini seviyor, bu yüzden bir sürü erkeğin sahip olduğu masa başı göbeğinden kaçınmış. Ve belli ki mutlular, el ele yürüyorlar, sanki dünyanın geri kalanının asla anlayamayacağı bir sırrı paylaşıyorlar.

"X!" Echo eteklerini savurarak ve kollarını açarak bana

doğru koşuyor. "Hey!" Onu kocaman bir kucakla

kucaklıyorum ve etrafında dndryorum.

"O benim karım, pıslık herif. Çek ellerini," diye homurdanıyor Hayes, kulaktan kulağına sırtarak.

"V-kartını almana izin verdim," diye itiraz ediyorum, üniversiteden hemen sonra Maui'ye yaptığımız mezuniyet gezisi hakkında şaka yapıyorum, Echo benden onurlandırmamı istemişti çünkü Hayes hala onun kadın ve sikilebilir olduğunu fark etmemişti. Tanrıya şükür aklı başına gelmişti.

"Hayatta olmanın tek sebebi bu."

Echo güler. "Bu eski bir tarih. Unutun gitsin."

"Benim olduğunu hatırladığın sürece," diye ısrar ediyor dostum beni kucaklamadan önce.

"Nasılsın bakalım? Müstakbel eşin nerede?"

"Parti için saçını ve makyajını yaptırıyor."

Harlow'un onun adına aldığı randevuları tutması için Corinne'in kolunu bükmek zorunda kaldım. Biz oyunumuzu konuşurken o bütün sabah çalıştı. Birlikte, Duke'un görüntülerinden aşırıldığı, Corinne'in ayaklarının dibinde diz çökmüş, elimde yüzüğümle çekilmiş bir fotoğrafı, nişanımızı resmen ilan eden bir açıklamayla birlikte sosyal medyada yayınlamaya karar verdik. Sonra telefonlarımızı kapattık, dünyanın patlamak üzere olduğunu biliyorduk. Son engel mi? Uydurma sevimli buluşmamızın su götürmez olması gerekiyor.

"Aww." Echo kaşlarını çatar. "Şenliklerden önce sohbet etmeyi umuyordum."

Anlıyorum. Gideli sadece birkaç saat oldu ve onun etrafta olmaması şimdiden garip geliyor. Ben... onu özlüyorum. En azından öyle hissettiğimi düşünüyorum.

"Corinne bizi orada görecektir. Ve bu hafta sonu onu tanımak için bol bol vaktiniz olacak, söz veriyorum."

"Güzel. Koridorda seninle birlikte kimin yürüyeceğini hayal bile edemiyorum. Cesur, cesur bir ruh olmalı," diye alay ediyor Hayes.

"Ya da seksten gerçekten hoşlanıyor." Echo göz kırpmıyor.

Keşke. Corinne bu sabah düğmeleri iliklemiş ve iş başındaydı. Dün geceki konuşmamız bu kadar kişisel bir alana girdiği için utanıyor mu? Yoksa başka bir nedenden dolayı mı beni uzak tutuyor?

Her neyse. Bundan hoşlanmadım. Onun yataklarımıza gitmeden önceki halini tercih ederdim - yumuşak, tatlı, açık, kendini onun için bir şey ifade ediyormuş gibi paylaştı. Sanki *ben bir şey* ifade ediyormuşum gibi.

Aptal gibi konuşuyorum.

Ve en iyi arkadaşlarıma yalan söylediğimi hatırladığımda daha da kötü hissediyorum. Suçluluk duygusu göğsümü tıkayan ve boğazımı sıkan bir çamur gibi.

İyi huylu bir şakalaşmanın ardından Hayes bavullarını topluyor ve evime doğru yola çıkıyoruz. Garajda saatime baktım. "Saat beşi geçiyor. Sizi acele ettirmek istemem."

"Ama otuz dakika içinde ayrılmanız gerekiyor?"

Hayes tahmin ediyor. "Ya da daha az."

Hepimiz kendi köşelerimize çekildik. Yirmi beş dakika sonra üçümüz hafta sonu aktiviteleri için tuttuğum SUV'ye doluşup Maxon ve Keeley'nin evine doğru yola koyuluyoruz, sohbet ve kahkaha gırla gidiyor.

"Kella bir sabah çizgi roman etkinliği sırasında bir adamın otel odasından çıktıktan sonra utanç duymayı reddederek her zamanki yürüyüşünü yapıyordu..." Echo başlıyor. "Kelimenin tam anlamıyla telefonda bana seks hayatının bayat olduğundan yakınıyordu"

"Çünkü o sadece anime, video oyunları ve cosplay seven erkeklerle takılıyor."

Echo başını sallıyor. "Bu onun tipiydi - ta ki Ryan'la tanışana kadar, arabasını yasadışı park ettiği için çekiyordu. Arabasına el konulan yere kadar onunla gelmesini teklif etti ve yol boyunca

tartıştılar. Daha sonra bana onun kocaman kollarına ve sakalına bakmaktan kendini alamadığını söyledi. Ryan'ı 'sisteminden çıkarmak' için ona otoparkta sevişmeyi teklif etmiş."

"Kulağa Kella gibi geliyor," diye mırıldanıyorum.

"Şunu dinle. Reddetti."

"Hiç geri çevrildi mi?" "Aklıma tek bir olay bile gelmiyor."

Hayes atlıyor. "Onu becermek yerine, Ryan ona çıkma teklif etti. Onu önce yemeğe, sonra dansa götürdü."

-bir barda."

"Kurdeşen döküp kaçmadı mı?"

Echo başını sallar. "Bayıldı. Hepimiz şok olmuştuk. Country müzikten hoşlanmasına, ailesiyle kiliseye gitmesine ve kamyon kullanmasına rağmen altı haftadır çıkıyorlar."

Bön bön bakıyorum. "Her zaman küçümsediği şeyler." "Evet, ama Ryan'ın *doğru kişi* olduğuna yemin ediyor."

"Çok erkeksi olduğumuz ve çok fazla kontrol istediğimiz için Hayes ya da benim gibi erkeklerle asla birlikte olmayacağına yemin eden kız için delilik."

"Belli ki fikrini değiştirmiş" -Echo sırtıyor- "çünkü Ryan onun saçını çekiyor ve bunun için yalvartıyor. Ve hiç de şikayetçi değil. Hatta Ryan'ın evlenme teklif etmesini umuyor, böylece onun bebeklerine sahip olabilecek."

"Kella'nın *bebekleri mi oluyor?*" Bu delilik, uzaylıların uzaydan değil de Cheboygan'dan geldiğini duymak gibi bir şey.

"Değil mi? Burnundaki küpeyi ve kaşındaki halkayı çıkardı. Savaş botlarını bıraktı. Dantel bile giyiyor. Ve elbiseler."

"Şok oldum." Ve bu yetersiz bir ifade.

"Doğru mu?" Echo da aynı fikirde. "Bağlılık karşıtı olmasına rağmen, bir gün ruh eşini bulacağını hep düşünmüşümdür, ama..."

"Aynı." Sürekli yakalayıp biçtiği o serserilerden biri olmadığına sevindim. "Graham nasıl karşıladı?"

"Biraz yıkılmış görünüyor." Hayes yüzünü buruşturuyor. "Bu asla olmayacaktı," diye belirtiyorum.

Hayes, "Hayır, onun için fazla zengin ve entelektüel," diye katılıyor. "Öte yandan, bira içen, futbolu seven bir çekici şoförünü de tercih edeceğini hiç sanmıyordum."

Haklısın. "Yani Graham hasret çekmeye devam mı edecek?"

"Hayır. Hayatına devam etmeye karar verdi. New York'ta bir işe giriyor." Gerçekten ait olduğu yer orası. "Peki ya Maryam?"

"Yüksek lisansını bitiriyor. Silikon Vadisi'ndeki teknoloji firmalarından şimdiden üç kârlı teklif aldı, ama onu tanıyorsunuz."

"Hala kendi yazılımını yazmaya ve dünyayı değiştirmeye kararlı mı?"

"Evet. Orada bir fark yaratmak için birkaç yıllığına Hindistan'a dönmeye karar verdi."

"Aferin ona. Çetenin hepsi hayatlarına devam ediyor."

"Öyleyiz." Echo Hayes'e dönüyor ve bakışıyorlar. Dostum başını sallıyor.

İçim daralıyor. "Ne oldu?"

Ama aniden biliyorum.

"Bir bebeğimiz olacak!" Echo ciyaklıyor.

Duyurusu solar pleksusuma inen bir yumruk gibiydi. Bugünün geleceğini biliyordum ama bu haber beni çok etkiledi. En iyi arkadaşımın sadece zevk aldığı bir kariyeri değil, tüm kalbiyle

sevdiği bir eşi ve şimdi de yolda bir bebeği var.

Milyonları büyötmekten ve her gece farklı bir kıç parçasının peşinden koşmaktan başka ne yapıyorum? Bir gülümseme yaptırdım ve yumruğumu tokuşturmak için uzattım.

"Tebrikler, ikinize de. Bu harika!"

Hayes dünyayı kuyruğundan yakalamış gibi sırtıyor. "Teşekkürler. Çok heyecanlıyız. Haberler

beklenmedik... ama hoş geldiniz."

"Liddy'ye şahsen söylemeye mi gittin?"

"Evet. Bizim için çok heyecanlı." Echo arka koltukta zıplıyor.

"Bu harika!" Ve onlar adına gerçekten çok mutluyum. Bunu daha fazla hak eden iki insan tanımıyorum. Ama bir şey göğsümde sivri bir yarık açıyor. Bu yanlış. Üzücü. Çirkin. Kıskançlık.

"Daha da iyisi ne? Kız kardeşlerimin ikisi de iki numaralı bebeği bekliyor, yani miniğimizin oynayacağı kuzenleri olacak."

"Mükemmel," diyorum dişlerime tekme yemiş gibi hissetmemeye çalışarak.

Ama bu Echo'nun suçu değil. Yalnız olduğum için Hadley'i suçluyorum. Beni aldattı. Beni ezdi. Beni eksik buldu.

Yine de bu gerçekten adil mi? Gideli beş yıldan fazla oldu ve ölü bir kadını suçlamak yanlış olur. Ayrıca, Parker'ı suçlamayı tercih ederim.

Suç sizde değil mi? Seçimler yaptınız.

"Mart çok uzak geliyor ama *anne* olacağım. Yapmam gereken onca şey yüzünden panikliyorum..." Echo devam ediyor.

Neyse ki Hayes onunla konuşuyor ve sohbet boşluğunu dolduruyor. Parti başlamadan yaklaşık on beş dakika önce Maxon ve Keeley'nin evinin önüne geldiğimde otomatik pilottaydım.

En büyük ağabeyim beni karşılamaya geliyor, kucağında kıvılcı saçlı küçük kıızı. Neredeyse dört yaşında ve annesi gibi onun da tek istediği şarkı söylemek.

"Hey!" Maxon, Echo'nun arabadan inmesine yardım eder ve onu kucaklamak için yanına getirir.

Buraya taşındığımdan beri ailem arkadaşlarımı kucakladı. Griff, Harlow, Bethany, Evan ve eşleri onları karşılamak için dışarı döküldüğünde, onların büyük kardeşler gibi oldukları açıkça görülüyor.

Herkesi görmek çok güzel, ama lanaiyi taramadan ve büyük akordeon kapılardan evin içine bakmadan duramıyorum. "Corinne daha gelmedi mi?"

"Onu gözünün önünden ayırırsan kaçacağından mı korkuyorsun, kardeşim?" Harlow omzuma vurarak ve her zaman yaptığı gibi bana sataşıyor.

"Ha. Senin eziyet edebileceğin bir kocan yok mu?"

Noah Weston yaklaşıyor, neredeyse beş yıl önce emekli olmasına rağmen hala inanılmaz atletik formda. "Bu gece izin aldım."

"Hayır, hayır. Bu şeytana "evet" dedin -ne düşündüğünü bilmiyorum-"

"Kırmızı bikinisiyle çok seksi görünüyordu."

"Eww. Dur," diye itiraz ediyorum. "Ve gel... onu idare etmek için ne yapıyorsan onu yap."

"Ne? Ha?" Elini kulağına götürüyor ve kafası karışmış gibi davranıyor. "Duyamıyorum. Eski futbol sakatlığı." "Saçmalıyorsun."

"Eğer bunu yeni anlıyorsan, bizim kadar zeki değilsin demektir." Griff kahkahalar atarak ayağa kalkar - ta ki Noah onun kolunu yumruklayana kadar.

Birdenbire Maxon da kavgaya katılır, artık Kailani yoktur ve üçü yakındaki çim alanda birbirlerini kovalarken hakaretler savururlar. Hayes sanki aylardır değil de sadece bir ya da iki gündür uzaktaymış gibi araya giriyor.

"Erkekler." Harlow başını sallar ve Echo'nun gülmesine neden olur. "Soruna cevap vermek gerekirse, Corinne yolda."

"Güzel." Kravatımı düzelttim, midem düğümlendi. Bu gece ya olacak ya olacak ve ben onu görmek için sabırsızlanıyorum. "Teşekkürler."

Evan ve eşi Nia, en yakın arkadaşı ve CFO'su Sebastian Shaw ile iş konuşurken görünürler.

Adamın karısı elini adamın koluna koyar, avucunu şişmiş karnının üzerine koyarken nefes alıp verir.

Patlamaya hazır görünüyor. "Hey, Sloan. İyi misin?"

"İyiyim. Sadece bir ahırın kenarı gibi

hissediyorum."

"Bence çok güzel görünüyorsun," diyor Sebastian. "Bana bir saat ver ve bunu kanıtlayayım." "Artık bana dokunmayacaksın."

"Seni hamile bıraktığım son seferden sonra da böyle demiştin. Ne kadar ikna edici olabileceğimi unutuyorsun..."

Yüzümü buruşturuyorum. "Siz ikiniz, TMI."

Bas güler ve elini uzatır. "Sadece kıskanıyorsun."

Bir hafta önce ona güler ve deli olduğunu söyledim. Şimdi... Sanırım haklı.

Keeley yüksek sesle ıslık çalarak ve herkese konukların kısa süre içinde gelmeye başlayacağını hatırlatarak grubu içeriye yönlendirir. Kalabalık evin arka tarafındaki mutfığa doğru ilerliyor. Çimlerde gürleyen moronlar en son içeri süzülür.

Dönen tavan vantilatörlerinin konforu altında Maxon beni diğerlerinden uzaklaştırıyor. "Nasılsın? Buna hazır mısın?"

Umarım. "Corinne ve ben detaylar üzerinde çalışıyorduk."

"Siz ikiniz aşık gibi görünebilir misiniz?"

"Sanırım öyle." Öğrenmek üzereyiz... ama bu konuda o kadar da gergin değilim. Birkaç dakika içinde ailemle tanışacak. Onu sevmelerini istiyorum. Hayır, sevecekler. Bunu biliyorum. Hoş karşılanması konusunda endişeliyim.

Neden? O geçici. Nişanlılığımız büyük bir yalan. Bunun bir önemi olmamalı. Ama bazı nedenlerden dolayı, önemli.

"Bana ikinizin nasıl tanıştığını dair uydurduğun hikayeyi anlat."

Provasını yaptığımız konuşmayı tekrarlamak için ağzımı açmışım ki, göz ucuyla kapı aralığında gezinen Corinne'i gördüm.

Ona bakmak için döndüğümde ağzım açık kaldı.

Harlow'un stilisti uzun saçlarını gevşek, kumsal bukleleri şeklinde düzenlemiş. Makyajı hafif ama sanatsal, narin yüzü için neredeyse fazla büyük görünen etkileyici koyu renk gözlerini vurguluyor. Dudakları yumuşak, topraksı bir pembeye boyanmış. Peki ya elbisesi? Vay canına, bir bakıştan sonra eriyorum.

Kepçe yakalı, beli bantlı ve ikisi arasında derin bir V olan yumuşak bir yeşil. Bana göğüs dekoltesini göstermesinin yanı sıra, kalçasının birkaç santim aşağısında aniden sona erene kadar Tanrı'nın ona verdiği her kıvrıma yapışıyor. Görünümünü bir çift bej kama, büyük boy küpeler ve bana göz kırpan nişan yüzüğüyle vurgulamış.

"Corinne mi o?" Maxon

soruyor. Konuşamıyorum,

sadece başımı sallıyorum.

"Bu plan hakkında size ilk ne zaman ulaştı?"

"İki gün önce," diyorum ve kalabalığı tarayıp beni bulmasını izliyorum.

"Ve sen şimdiden ona öyle mi bakıyorsun?" Maxon gülüyor. "Sen boku yemişsin, dostum." Ona ters ters bakıyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

"Ona aşık oluyorsun."

"Bu bir rol," diye itiraz ediyorum, çünkü hissettiğim şey delilik.

"Öyle olması gerektiğini biliyorum ama... Zekanı kullan. Eğer ondan bu kadar hoşlanıyorsan,

onu hemen yakala. Kaçmadan önce onu seninle gerçekten evlenmeye ikna et."

"Tavsiyen bu mu? Onu tanımıyorsun bile. Korkunç bir insan olabilir."

Başını sallar. "Böyle birine aşık olmak için fazla zekisin, kardeşim. Ve eğer ona zaten yarı yarıya aşıksan, o gerçek bir anlaşma."

Maxon sadece Hadley'i bilmediği için aptal olmadığımı düşünüyor; bu da aletimin bazen beynimin önüne geçtiğinin kanıtı.

Diğer yandan, ya haklıysa?

Büyük, açık evin karşısında Corinne gerilir ve telefonuna uzanır.

"Affedersiniz," diye mırıldanıyorum kardeşime, sonra Corinne ile aramdaki mesafeyi kapatıyorum. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum ve beni fark ettiğinde yüzündeki rahatlama beni gülümsetiyor. "Vay canına, muhteşem görünüyorsun. Belli ki burayı bulmakta hiç zorlanmamışsın."

"Bir an için öyle olduğunu sandım." Etrafımda aniden sessizleşen ve bize aval aval bakan aileye bakıyor. "Sanırım parti başlıyor. Ne kadar çok insan var."

"Bu sadece aile. Buraya gel"-kollarımı ona dolayıp kendime çekiyorum-"onlar şüphelenmeden önce. Gerçeği sadece Maxon, Keeley ve Griff biliyor."

Corinne vücudunu benimkine yaslıyor ve gülümseyerek bana bakıyor. Yanağını, boynunu, çıplak omzunu öpmekten kendimi alamıyorum, sonra çenesini dudaklarım için yukarı kaldırıyorum.

Harlow, "Rujunu bozmayın," diye bağırır.

Keeley, Nia ve Britta - kardeşlerimin eşleri - hepsi aynı fikirde olmak için acele ediyor.

"Onunla öpüşmek yerine neden bizi tanıştırmıyorsun?" Bethany evin arka tarafındaki çalışma odasından çıkarken bana kaşlarını kaldırıyor, Clint hemen arkasında, elinde göğüs pompasının tanıdık çantası.

Aile daha da kalabalıklaşıyor ve teker teker hepsiyle tanışıyor. Daha sözümü bitirmeden, Noah'nın küçük kardeşi Trace ve karısı içeri dalıyor, bir içki kapıyor ve yanımıza sokuluyor.

"Merhaba, Masey." Corinne gülümsüyor ve güzel, hamile esmere sarılıyor. "Burada olmana sevindim. Tanıdık bir yüz işime yarayabilirdi."

"Tanıştınız mı?" Kaşlarımı çattım.

Trace'in karısı başını sallar. "Harlow benden makyajını yapmamı istedi, ben de onunla kuaförde buluştum. Nişanlının harika bir cildi var."

"Teşekkürler." Corinne Masey'e gülümsüyor. "Ama eğer iyi görünüyorsam, bu senin inanılmaz yetenekli olmandan kaynaklanıyor."

İnternette bu kadar büyük bir takipçi kitlesine sahip olmanıza şaşmamalı."

"Bu benim için bir zevk. Bir güzellik influencer'ı olarak, makyajlı olsun ya da olmasın, insanların kendilerini en güzel halleriyle hissetmelerine yardımcı olmayı seviyorum. Ama siz doğal olarak kutsanmışsınız."

Birdenbire bütün kadınlar Corinne'in etrafını sarıp kendilerini tanıttılar. Yanına bile yaklaşamıyorum. Konuşma hızla kozmetik ürünlerinden elbisesine, Griff ve Britta'nın evinde bakıcıları olan çocuklara, sonra herkesin Cumartesi gününe, içkilerin tazelenmesine ve nihayet hepimizin burada olma nedenine dönüyor.

"Misafirler geliyor!" Keeley bazı melodileri başlatırken bağırıyor. Queen'in "Crazy Little Thing Called Love" şarkısı oldukça uygun bir ruh hali müziği.

Corinne bana doğru dönüyor, ben de bir kolumu ona doluyorum, yüzümü buklelerine gömüyorum ve bağımlılık yapan kokusunu içime çekiyorum. "Bunun için hazır mısın?"

Başını sallıyor ama titriyor. "Sanırım."

"Bunu birlikte atlatacağız. Benden çok uzaklaşma. Bu kalabalığı tanıyorum, bu yüzden ipuçları için beni izleyin. Eğer bir konuda emin değilsen ya üstü kapalı konuş ya da bana danış. Ben-"

"Oradan devam edin ve her şeyin yolunda gittiğinden emin olun. Oyun planının üzerinden

binlerce kez geçtik."

O haklı. "Biz hallederiz."

Onu sıkıyorum ve o da bana gergin bir gülümseme gönderiyor.

Sonra misafirler gelmeye başladı. Kayınbiraderlerimin arkadaşları -yoga arkadaşları, diğer anneler ve komşular, eşleriyle birlikte- hepsi de kutlama için şarap şişeleri ve bu hile için kendimi bok gibi hissetmeme neden olan başka hediyeler getiriyor. Ama bu sadece benim intikamım için değil; Corinne'in bağımsızlığı için.

Asistanım Lisa ortaya çıkıyor, gizemli bir gülümsemeyle. Evet, arkamı kolluyor. Kocasını Dan, her zamanki cana yakın haliyle kalabalığın arasından bana el sallıyor.

O sırada yerel muhabirler gelir. Noah'ın eski futbol arkadaşlarından biri ve eşi gülümseyerek içeri giriyor. Adada yaşayan müşterilerimden bazıları da geliyor. Yemek servisi yapanlar geliyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan parti tüm hızıyla devam ediyor.

Tahmin ettiğim gibi, Echo ve Corinne sanki birbirlerini ezelden beri tanıyorlarmış gibi sohbete daldılar. Eğer nişanımız gerçek olsaydı, kesinlikle çok iyi arkadaş olurlardı. Ben yanlarında dolanıyorum ve Hayes "nişanlımı" gözümün önünden ayırmamamla eğleniyor.

Parti devam ettikçe, kaynaşma da artıyor. Corinne kesinlikle büyüleyici. Gülümsüyor. Doğru soruları soruyor. Elime yapışıyor ve insanların gerçek olduğumuza ikna olmalarını sağlayacak kadar sık bana bakıyor. Akşam yemeği de aynı şekilde sorunsuz. İyi yemek, kahkaha ve bolca alkol var. Muhabirlerin ilgi alanları daha çok spor ve daha az dedikodu, bu yüzden bize olan ilgileri büyük ölçüde geçici. Herkesin keyfi yerinde görünüyor ve mükemmel bir Hawaii akşamı yaşanıyor.

Sonra, sanki yemek tabaklarının temizlenmesi eldivenlerin çıktığını işaret ediyormuş gibi, Harlow herkesin dikkatini çekmek için bıçağını bardağına vurur. "Hepiniz hoş geldiniz! Küçük kardeşim tam bir baş belası olmasına rağmen Xavian ve Corinne'in nişanını kutlamak için bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkürler. Onu yine de seviyoruz... ama müstakbel gelininin onu daha az huysuz yapacağını umuyoruz. Hayır, bir dakika. Birbirlerini çok mutlu edeceklerini umuyoruz demek istedim."

Konuklar gülüyor ve ben Harlow'a bir surat ifadesi takınıyorum.

"Hiç komik değilsin." "Herkes aynı fikirde değil." Sırıttıyor.

Tekrar kıkırdıyorlar ve ben de iyimser bir omuz silkiyorum. "Çünkü onlar çoğunlukla senin arkadaşların."

Odanın kontrolünü tekrar ele almadan önce daha fazla kahkaha atılır. Harlow gerçekten bir dinamo ve bu etkinliği mükemmel bir şekilde yönetiyor.

"Ve şimdi hepimizin beklediği an geldi. Siz ikiniz herkesi oyaladınız, ama çete bir arada, o yüzden dökülün! Nasıl tanıştınız, ne zaman çıkmaya başladınız ve nişanlanana kadar nasıl gizlice devam ettiniz?"

İçim daralıyor. *Gösteri zamanı.*

Gülümseyerek ayağa kalkıyorum ve Corinne'in elini tutarak onu yanıma çekiyorum. "Birbirimize rastladığımız gün kader fazla mesai yapıyordu. Sekiz ay önce, çoğunuzun bildiği gibi, kız kardeşim Bethany zor bir hamilelik geçiriyordu, ben de o yatak istirahatindeyken bir haftalığına onu Batı Yakası'ndaki müşteri toplantılarına götürdüm."

Gerçek, doğrulanabilir bir gerçek - masalımızın çoğunu dayandırdığımız şey.

Yanımdaki Corinne başını sallıyor ve prova ettiğimiz hikâyenin kendi payına düşen kısmını anlatıyor. "Aynı sıralarda, bir lise arkadaşımın bekârlığa veda partisi için Connecticut'a uçuyordum."

"LAX'deyken, Maui'ye dönmeye çalışıyordum. İkimizin de uçuşu rötar yaptı." Daha doğrulanabilir bir gerçek. Aslında aynı gün aynı havaalanındaydık... ama uydurma burada başlıyor.

"Ve ikimiz de açlıktan ölüyorduk" diye ekliyor.

"Bir hamburger ve bira almak için en yakın yeri buldum ve bu muhteşem kadını gördüm" -

Corinne'in elini tutuyorum- "kalabalık barda oturmuş, sarhoş bir ahmağı savuşturmaya çalışıyordu. Yanlarına yaklaştım, aralarına girdim, kolumu Corinne'e doladım, sonra serseriye döndüm ve neden karıma asıldığını sordum. O da gitti."

Corinne bana gülümsüyor. "Tanrıya şükür."

"Ve şu anda boş olan koltuğu restorandaki tek koltuk olduğu için ben kaptım." Omuz silktim.

"Otururken tanıdık geldiğini düşündüm ama çıkaramadım."

"Ben daha on beş yaşındayken tanıştık. Ailemle geçirdiği o Noel'den sonra beni zar zor hatırlıyor. O zamanlar ona aşıktım. Parker'ın kız kardeşi olduğumu fark ettiğinde, konuşmaya başlayana kadar garipti. Çok geçmeden onun kardeşimin anlattığı gibi bir piç olmadığını anladım."

Başımı sallayarak devraldım. "Birkaç saat sonra baktığımızda, ben uçağımı kaçırmıştım ve onunki de tamamen iptal edilmişti. O yüzden o gece kanepesinde yatmama izin verdi."

Clint, "Sen hiç bir kadının evinde kanepede bir gece geçirmedi," diye söylendi.

"Şöhretine rağmen, yaptı!" Corinne ısrar ediyor. "Ayrıca birkaç hafta sonra Los Angeles'a döneceğini ve teşekkür etmek için beni yemeğe çıkarmak istediğini söyledi. Ben de kabul ettim. Ondan sonra önce mesajlaşmaya, sonra da telefonda konuşmaya başladık. Şehre geri döndüğünde ona yepyeni bir aşkla bağlanmıştım."

Bayanlar onun sözlerine hayran kaldılar.

"Karşılıklıydı, bu yüzden iletişim halindeydik. Kimseye söylemedik çünkü aramızda neler olabileceğini sorun ya da drama olmadan keşfetmek istiyorduk. Ancak Parker'ın filminin gösterime girmesi yaklaştıkça Corinne kararsız kaldı."

"Ailemden geriye kalan tek şey kardeşim," diye açıklıyor. "O zamana kadar Xavian'a aşıktım ve Parker'ın onun karakterini kötülemesinden memnun değildim. Ama kardeşim ilişkimizi öğrenirse Xavian'ın sırtına daha büyük bir hedef koymak istemedim... bu yüzden ilişkimizi bitirdim."

"Bir süredir inişli çıkışlı bir ilişkimiz var. Her bitirdiğimizde eski flört alışkanlıklarına geri dönmeye çalıştım." Omuz silkiyorum. "Ama Corinne'i düşünmeden edemiyordum. Hepiniz çok olacaksınız - biliyorum - ama onun benim için doğru kişi olduğunu fark ettim, bu yüzden bir yüzük aldım ve Los Angeles'a bir gezi planladım. Her şeyi konuşup evlenme teklif edecektim. Ama önce o bana ulaştı, sahte bir isimle mali durumunu görüşmek için randevu aldı. Lisa bu konuda beni destekleyebilir."

Asistanım kadehini bana doğru kaldırarak, "Yapabilirim," diyor.

"Corinne ve ben sosyal medyadaki herkesin gördüğü bir akşam yemeği yemeyi kabul ettik," diyorum. "İkimiz de aşık olduğumuzu itiraf ettik. Ben soruyu patlattım... ve işte buradayız."

Alkışlar ve içten tezahüratlar patlak vermeden önce oda sinir bozucu bir an sessiz kalıyor. Nerede yaşayacağımız -burada, Maui'de- ve ne zaman evlenmeyi planladığımız -henüz bir tarih belirlemedik- hakkında birkaç soruya daha cevap verdikten sonra kardeşim Evan söze giriyor. Genelde böyle toplantılarda sessizdir. Sosyal bir yaratık değildir... ama çok meraklıdır.

"Birbirinizde diğerlerinden daha çok sevdiğiniz şey nedir?" Corinne'e bir bakış attım.

Gözlerini kocaman açarak bana bakıyor ve yutkunuyor. "Um..."

Kahretsin. Evan kavgacı olmak istemiyor, ama sorusu pruvamıza doğru bir borda. Hemen cevap vermezsem Titanik gibi batacağız. "Corinne düşünceli, her zaman bir tartışmada herkesin tarafını görmeye ve ortak bir zemin bulmaya çalışıyor. Nazik biri. Birkaç gün önce onunla konuşmak için otelinde buluştuğumda, kaybolmuş yaşlı bir adamla karşılaştı. Öylece yanından geçip gitmedi. Gözlüklerini temizledi, onu sakinleştirdi ve odasına gitmesine yardım etti. Kendisi için önemli olan şeyler ve insanlar konusunda tutkuludur. Hiçbir şeyi yarım yapmaz; ne bir arkadaş, ne bir eş ne de bir anne olarak. Her gün, her an sevdiklerinin yanında olacaktır. Benim için diğer kadınlar artık kıyaslanamaz. Hayatımı başka biriyle hayal edemiyorum." Gülümsüyorum. "Beni daha iyi bir adam olmaya itiyor."

"Kız kardeşim hakkında söylediğin her şey doğru, ama o seni asla olamayacağın bir şeye dönüştüremez."

chapter SEVEN

T Lanet olası şapka sesi. Umarım halüsinasyon görüyorumdur, ama kafamı kaldırdığımda... hayır.

Kalabalığın nefesi kesilir. İnsanlar dönüyor.

Parker Emerson kardeşimin oturma odasının ortasında durmuş, bana hançer gibi bakıyor.

Otomatik olarak Corinne'i arkama kaydırıp vücudumla yemek masasının arasına sıkıştırıyorum.

"Çık dışarı. Burada istenmiyorsun."

Corinne'in kardeşi yaklaşıyor. Pek değişmemiş. Hâlâ ustalıkla karıştırılmış saçları var, hâlâ tasarımcı gözlükleri takıyor, hâlâ bir hipster'dan çok golf sahasına ait kıyafetler giyiyor ve hâlâ enayileri onun için üzölmeye ikna eden bir bebek yüzüne sahip.

"Bırak kız kardeşimi, seni orospu çocuğu."

"Böyle bir şey olmayacak. Biz nişanlıyız. Söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey bunu değıştirmeyecek." "Yani internet beni trollemiyor muydu?"

Corinne'in sol elini tutuyorum. "Hayır."

Parker'ın yüzü öfkeyle buruşur. "Telefonum patlamaya başladı. Tüm haberlere çıktı." Gözlerini bana dikti. "Gerçekten de küçük kız kardeşime karın demene izin vereceğimi mi sanıyorsun? Tabii bu, sikini başka kadınlardan "evet" diyecek kadar uzak tutabileceğini varsayıyor."

"Parker!" Corinne azarlar.

"Sizi hak ettiğine inandırmak için nasıl tatlı dille konuştu bilmiyorum ama o bir suçlunun piç oğlu. Sıfırdan geldi. Ve her zaman bir hiç olarak kalacak çünkü vicdanı yok."

"Vicdan hakkında mı konuşmak istiyorsun?" Homurdanıyorum. "İkimiz de gerçekte ne olduğunu biliyoruz. Kız kardeşine de söyledim."

"Gerçeğin senin versiyonu çöp." Beni bir aşağı bir yukarı süzerek alay ediyor. "Şu anda paran olabilir ama *sen bir* çöpsün. Belli ki teklifine evet demesi için onu kandırmışsın. Ona yalanlar söyledin ve onu satın aldın."

Bu pislige yumruk atmamak için kendimi zor tutuyorum. "Kız kardeşinin bir fahişe olduğunu mu ima ediyorsun? Eğer öyleyse, bu seni dangalak yapar. Corinne tatlı ve sevgi doludur. Satın alınamaz. Onu bu şekilde aşağıladığına göre, benimle olmayı tercih etmesine şaşmamalı."

Parker ayağa kalkar. "Sözlerimi çarpıtma. Corinne'in dünyevi olmadığını kastetmiştim. Paranı onu kandırmak için kullanacağını bilemezdi, böylece gerçeği söylememi engellemeye çalışabilirdin. Kız kardeşim masumdur." Önce Corinne'e, sonra tekrar bana baktı, suçlaması ağırdı. "Ya da öyleydi."

Arkamda, utanç dolu bir nefes verdi. Onu yumruklamayı boş ver; onu öldürmek istiyorum. "Çık dışarı."

Hemen şimdi. Yoksa yemin ederim suratını mosmor ederim ve her saniyesinden zevk alırım."

"Çünkü senin gibi zorbalar başkalarını incitmekten zevk alır." Tekrar kız kardeşine bakar.

"Görmüyor musun

nasıl bir adam?"

Masanın başında Maxon ayağa kalkar. "Gitmeniz gerekiyor. Bu özel mülkte özel bir parti ve siz izinsiz giriyorsunuz."

"Sen de kimsin lan?"

"Maxon Reed. Buranın sahibi benim. Ayrıca Xavian'ın kardeşiyim ve gitmeni istiyorum."

Parker ağızını açtı. Maxon'a bir şeyler söyleyemeden Corinne beni itti.

Onu geri çekmek için kolundan tuttum. Onu kardeşinin yakınında istemiyorum.

"Prenses..." Beni omuz silkiyor ve elleri kalçalarında, kardeşine doğru yürüyor.

Parker'ın kibirli yüzü damarlarımı zehirle dolduruyor. O pisliğin benim hakkımda ne söylediğı artık umurumda değıl, ama bir daha ona hakaret etmeye ya da onu aşağılamaya cüret ederse, onun içini boşaltmak için dünyanın sonuna kadar gideceğim.

Corinne'e elini uzatır. "Sorun değıl. Onun nasıl bir adam olduğunu bilmiyordun. Seni korumaya çalıştım-"

"Kes şunu. Sadece dur!"

Bütün oda sessizliğe gömölür. Kimse nefes bile

almıyor. "Ninny..." diye yalvarır. "Ne yaptığını

bilmiyorum-"

"Kapa çeneni," diye tersliyor. "Nişan partimi basmaya nasıl *cüret* edersin? Xavian'a yeterince şey yapmadın mı? Onun başkalarının sefaletinden beslenen, sırf düşmanlarını ezip talihsizliklerinden para kazanabilmek için yalanlar söyleyen aşağılık bir insan olduğunu ima ettin. Ama hiç de öyle biri değıl. Xavian komik, çekici ve düşünceli biri, sizin çizdiğiniz gibi kötü ruhlu bir avcı değıl. Neden halk Hadley'i bilmiyor? Neden *bu* hikayeyi hiç anlatmadın? Herkes ona ihanet ettiğini bilseydi kurban olmazdın diye mi?"

Kaşlarını çatıyor ve Corinne'in suçlamasını önemsizmiş gibi geçiştiriyor ama ben yüzündeki paniğı görüyorum. "Onun hiçbir şeyle ilgisi yok."

Corinne bön bön bakıyor. "Onun nişanlısıydı."

"İlişkileri uzun sürmeyecekti. Bunu ona söyledim."

"Onunla yattığında sürmeyeceğinden emin oldun."

"Üzerime geldi," diye itiraz ediyor.

"Yani bu en iyi arkadaşının gelinini becermeni normal mi kılıyor? Onun güvenini en kötü şekilde kırdın. Daha da alçakça olanı, onu yatağı ona karşı bir şeyler hissettiğın için atmadın; bunu bir şeyi kanıtlamak için yaptın."

"Ve haklıydım. Bir arkadaşımı servet avcısı bir fahişeyle geçireceğı bir ömürden kurtarmaya çalıştığım için elime ne geçti? Küçümsendim. Zorbalık. Alay edildim. Zulüm gördüm."

"Bunun bir kısmını hak etmiş olabileceğini düşünmüyor musun?"

Parker afallamış görünüyor. "Bana ne yaptığını bilmiyorsun."

"Senin başına açmadığın ne yaptı? Her tartışmayı 'kazanma' takıntınız tüm ilişkilerinizi mahvediyor. Ve eğer tartışma sizin istediğiniz gibi gitmiyorsa, herkesin inanmasını istediğiniz şeye uyana kadar olayları çarpıtıyorsunuz."

"Yapmıyorum. Kafanı zehirle doldurdu ve sen böyle davranıyorsun çünkü büyüyene kadar sana emanet edilen parayı alıkoyuyorum. Geçen hafta neredeyse pes ediyordum... Ama belli ki doğru seçimi yapmışım. Sen hâlâ saf bir çocuksun."

"Bir kelime daha etme," diye homurdanarak tekrar Corinne ile arasına giriyorum. "Nişan partimiz sırasında nişanlımı kötülemek için kardeşimin mülküne izinsiz giremezsin. Senin aksine, Corinne'e kiminle konuşup konuşamayacağını asla söylemeyeceğim, ama bu geceki davranışından sonra, seninle bir daha asla konuşmazsa, kararını tamamen desteklerim. Ve eğer bu onun seçimiye ve sen nedenini anlamakta zorlanıyorsan, aynada kendine bir bak." Ona vurma isteğimi zorlukla bastırarak yüzüne bakıyorum ve bunun tek nedeni saldırı suçlamasında bulunacak olması - kendisini

basında kurban olarak göstermenin bir başka yolu. "Get. Siktir. Dışarı. Şimdi."

Parker itiraz etmek için ağzını açtığında bir çift polis memuru eve girip etrafı kolaçan eder. "Bir sorun mu var?"

Parker kolalı gömleğini çekiştiriyor. "Hayır, ben de tam gidiyordum." Sonra Corinne'e doğru bakar. "Ona pişman olacaksın. Onun bir koca değil, bir canavar olduğunu anladığında seni bekliyor olacağım."

Bir hışımla gitti. Anında, gerginlik odayı terk eder. Gergin konuşmalar başladı. Lisa gözüme çarpıyor ve her şeyi videoya çektiğini belirtmek için cep telefonunu kaldırıyor. Maxon ve Griff memurlardan biriyle konuşurken ben de ona bir başparmak işareti yapıyorum. Diğerleri Parker'ın çimlerin üzerinde alıkoyuyor.

Hıçkıra hıçkıra ağlamaktan bir kalp atımı uzakta duran Corinne'e dönüyorum. Bu gece tek kardeşini ve ailesinin son üyesini kaybetti. Elbette, o pislik bunu kendi başına getirdi, ama acı çeken o.

Onu kollarımla sarıp başının üstünden öperken bana yaslanıp sarılıyor. Kendi ayakları üzerinde duracak ve saçmalıkları konusunda onunla yüzleşecek cesareti buldu ve ben onunla gurur duyuyorum.

Sonra gerçek yüzüme vurdu... Beni savundu. Hayır, onun yerine beni seçti.

Göğsümde bir sıcaklık dalgası yayılıyor. Bu sadece hayranlık değil, her ne kadar onun harika olduğunu düşünsem de. Bu sadece şehvet de değil, gerçi onun yumuşak, tatlı bedenini çıplak bırakmak ve onunla sevişmek için can atıyorum. Hissettiğim şey başka bir şey, adını koyamadığım bir şey.

Bunu sonra düşüneceğim. Şimdi bana ihtiyacı var.

Yüzünü ellerimin arasına alıp bakışlarını kendime çeviriyorum. "İyi misin prenses?" "Neden buraya geldi ve her şeyi mahvetti?"

Ona bunun, kendini daha iyi hissetmek için kime sığıtığını umursamayan bir pislik olduğu için olduğunu söyleyebilirim. Haklı olurdum... ama bu ona yardımcı olmazdı. "Ona odaklanma. Her şeyin bir yolu vardır. Bu gece senin hakkında söylediğim her sözün doğru olduğunu bil. İnsanlar seni önemsiyor. Ben de seni önemsiyorum."

Corinne burnunu çekiyor ve başını göğsüme gömüyor, yumrukları artık umutsuzca kırışmış olan gömleğime sarılıyor ve ben umursamıyorum. "Senin hakkında söylediğim her şey doğrudu. Ve ben de seni önemsiyorum."

Bana bakıyor. Yüzündeki yumuşak karşılama sadece sikimi çekiştirmekle kalmıyor. Daha birkaç gün önce Parker Emerson'ın kız kardeşine tek bir sikiş bile ayıramayacağıma yemin edebileceğim kalbime çarpıyor. Şimdi kendimi onun buğulu koyu gözlerinde kaybediyorum ve buna engel olamıyorum. Sahte bir nişanımız olabilir ama birdenbire bu, Hadley ile yaşadığım her şeyden daha gerçek hissettirdi.

Başımı eğiyorum. Gözleri kayarak kapanıyor. Nabzım aşırı hızlanıyor. Corinne'i sadece kameralar için ya da onlara hazırlanmak için öpmüştüm. Şimdi dudaklarımı onunkilerin üzerinde kaydırmak ve zevkten başka hiçbir amaç gütmekten ağzını tamamen ele geçirmek için can atıyorum. Bağlanmaktan başka.

Biri boğazını temizleyerek bizi böldü. Başımı kaldırdığımda Maxon'ın yanında bir memurla durduğunu görüyorum.

Lanet olsun.

"Özür dilerim. Bazı soruları var," diyor ağabeyim. "İkiniz için de." "Suç duyurusunda bulundun mu?" Maxon'a sordum.

"İzinsiz girdiğiniz için mi?" Omuz silkiyor. "Yapmamı ister misin?"

Diz çökerek verdiği tepki, o orospu çocuğunu herhangi bir ihlalden dolayı çivilemek oluyor. Ama Corinne ezilmiş bir ifadeyle bana bakıyor. Parker'ın peşinden gitmek beni daha iyi hissettirebilir ama aynı zamanda onu aramıza sokar. Hırsıyla ailesi arasına. Hayatını daha da zorlaştırmaktan başka bir amaca hizmet etmiyor.

Sikeyim.

Gururumu bir kenara bırakıyorum. "Hayır. Mülkünüzden uzak durması için bir uyarı yeterli."

Maxon başını sallıyor ama onayladığını hissediyorum. Sonra memurlara döndü. "Başka bir şey var mı?"

Birkaç tanımlayıcı sorudan sonra polis memuru özeti ister. Diğerlerinin anlattıklarıyla örtüşüyor olmalı, çünkü başını sallayarak Parker'ı çimenlikte alıkoyan ortağını aramak üzere oradan ayrılır.

Hayes yanıma yaklaşıyor, Echo'nun eli onunkinde. "Tanrım, Parker hâlâ çılgın bir pislik." Corinne'e doğru yüzünü buruşturuyor. "Alınma ama."

"Alınmadı. O her zaman dik kafalı ve hatalı olduğunu kabul edemeyen biri olmuştur. Ama Hollywood ve şöhret bunu daha da kötüleştirdi."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor Echo, Corinne'in kolunu okşayarak.

"Hayır, özür *dilerim*. Bunca yolu kutlama yapmak için geldiniz ve bu bir felakete dönüştü." "Buraya arkadaşlarımı desteklemeye geldim ve yaptığım da bu." Echo gülümsüyor.

Onun nezaketi Corinne'i tekrar gözyaşlarına boğdu. "Teşekkür ederim."

Sonra Harlow "nişanlıma" yanaştı. "Oh, tatlım. Kardeşin olduğunu biliyorum ama taşaklarını burun boşluğuna sokacak birine ihtiyacın varsa, ben senin kızınım."

Corinne gözyaşlarına rağmen gülüyor. "Bunu takdir ediyorum ama bence durumu yatıştırmak ve çekip gitmek daha akıllıca olur."

"Daha az tatmin edici, ama muhtemelen haklısın. Dinle, X sana meşhur babamız hakkında ne kadar şey anlattı bilmiyorum ama emin ol Parker'ı amatör gibi gösterir. Eğer bir omuza ya da seni anlayan başka bir kadına ihtiyacın olursa -çünkü duyduğuma göre küçük kardeşimin hassasiyeti bacaklarının arasındaymış- beni ara. Ne zaman istersen. Senin için buradayım."

Harlow'un bana vurmasını görmezden geliyorum. Bu onun ortamı yumuşatma yöntemi. Ve bu Corinne'i gülümsetti. "Teşekkür ederim."

"İkimiz de buradayız." Bethany yanıma süzülüyor ve Corinne'in elini tutuyor. "Anlıyoruz."

"Bunun benim için anlamı çok büyük." Corinne üşümüş gibi kollarını kendine sarıyor.

Olması mümkün değil -Hawai'de Ağustos ayındayız- ama belki de eksikliğini hissettiği güvence budur diye kollarımı ona doluyorum. "Başka neye ihtiyacın var prenses?"

"Sessiz zaman mı?" diye soruyor kararsızca - buradaki herkes kutlama için toplandığından şaşırtıcı değil

Biz.

Bu umurumda bile değil. "Eğer yalnız kalmak istiyorsan, bunu sağlayacağım. Seni eve götüreceğim.

ve biraz huzur bulmana izin vereceğim."

Echo ve Hayes'e neden bütün gece onun endişelerini gidermek yerine başka bir yatak odasında uyuduğumu açıklamak için bir sebep uydurmam gerekecek.

"Şu anda kalabalığa katılamam." Corinne ellerime uzanıp onları sıkıca kavradığında yüz ifadesi bana pamuk ipliğine bağlı olduğunu söylüyor. "Ama... beni bırakma."

Normalde, yapışkan bir kadın beni kaçmaya iterdi, ama Corinne acısını -anladığım kadarıyla acısını- benimle, kardeşinin düşmanı ile paylaşacak kadar yapışkan değil. Daha birkaç gün önce zar zor tanıdığı biriyle. Ama işte burada, *benden* onu teselli etmemi istiyor.

"Neye ihtiyacınız varsa, prenses."

Kendini bana doğru bastırıyor ve kulağıma doğru fısıldıyor. "Gidebileceğimiz başka bir yer var mı?" Dağılmadan önce.

"Bana bir dakika verin. Bunu gerçekleştireceğim."

Ona ihtiyacı olan her şeyi vermeye neden bu kadar istekli olduğumu sormak için kendimi

durdurmuyorum bile, sadece yapıyorum.

Ayrıca, Parker nerede yaşadığını biliyor olabilir. Corinne'in bu akşamın tekrarına ihtiyacı yok.

Onu Echo'nun ve kız kardeşlerimin becerikli arkadaşlığına bırakarak Maxon'ı sessiz bir köşeye çekiyorum. "Bu gece boş yeriniz var mı?"

Yeşil gözleri gölgelerde parlıyor. O da korumacı hissediyor ve ben ailemi her zaman seviyorum.

destekleri için daha fazla. "Ohana boş. Bu gece için rezervasyon yaptıran balayı çiftleri düğünü iptal etti, bu yüzden..."

"Biz alırız." Echo ve Hayes'in benim evimde yalnız kalmayı sorun edeceklerini sanmıyorum ve Hayes, yüzünü göstermeye cesaret ederse Parker'la seve seve ilgilenecektir. "Sadece ne kadar olduğunu söyle."

"Eğer bana para vermeye çalışıyorsan, seni yumruklarım. Kes şu saçmalığı. Biz bir aileyiz."

Bu boktan geceye rağmen gülümsüyorum. "Teşekkürler. Corinne yerleştikten sonra, söz verdiğim gibi evin temizlendiğinden emin olacağım."

Maxon başını sallar ve odayı tarar. "Teşekkürler. Parti dağıldığına ve insanlar evlerine gittiğine göre, karımla benim birkaç saat daha bebek bakıcımız olduğu gerçeğinden yararlanıp Keeley'den faydalanacağım."

"Bunu bilmeme gerek yoktu."

Omuz silkiyor, sonra tekrar ciddileşiyor. "Corinne ile ne yapacaksın? Bütün gece mi? Maui'deki en romantik yatak odasında?"

Ne yapmak istediğimi biliyorum - gözyaşlarını silmek, onu soymak, adımı haykırana kadar her yerini okşamak, sonra da kardeşinin söylediği her incitici, korkunç şeyi unutmasını sağlamak. Ama yapamıyorum. Evet, bu plan için yardımımın bedelinin onun bedeni olacağı konusunda uyarmıştım. Ama bu geceyi kendine ayıran bir pislik olmayı reddediyorum. Parker bunu zaten yaptı.

Pencereden karanlık, tropik geceye bakmak için döndüğümde iç geçiriyorum. "Hiçbir fikrim yok."

"Benimle gel." İki dakika sonra Corinne'e elimi uzattım ve tutmasını bekledim.

Arı sokmuş dudağını ısırarak gözlerimin içine bakıyor, sonra parmaklarını avucumun içine yerleştiriyor. "Nereye?" "Biraz huzur ve sessizlik bulduktan sonra fark eder mi?"

"Benimle gelecek misin?"

Yalvaran gözleri bana durumu yanlış okumadığımı söylüyor. Beni gerçekten yanında istiyor.

"Evet." "O zaman fark etmez."

Çünkü bana sahip olacak ve ihtiyacı olan tek şey ben miyim? Sözlerinden çok şey mi anlıyorum?

"Hadi gidelim." "Bekle." Açık mutfağı ve yemek odasını tararken topuklarını sıkıyor.

Kasırğa vurdu. "Şimdi hatırladım... Maxon'a partiden sonra temizlik yapacağımıza söz vermiştik." Mutfak lavabosuna doğru yöneldiğinde onu geri çektim. "Ben hallederim."

"Nasıl?" Kaşlarını çatıyor.

"Sen merak etme. Ben hallederim."

"Hayır, bu karmaşayı sana bırakamam. Sen zaten çok harikaydın ve ben."

"Şşş. Ben hala bencil, gözü dönmüş bir orospu çocuğuyum." Ben intikam alabileyim diye kendini bu çirkin aile kavgasının içine atmasına kim izin verdi? "Bunu sakın unutma."

Evet, evet. Corinne'i kendinden kurtarmak bana düşmez. O bir yetişkin ve onun için en iyisinin ne olduğunu söylemek beni Parker'dan daha iyi yapmaz. Ama onu pislik ağabeyinden korumakla ondan intikam almak arasında bir seçim yapmam gerekirse, bu gece ilkini seçiyorum. Parker, kız kardeşi olmasına aldırmadan onu çiğneyip tükürecek. O kadar kirli oynamaya hazır değil. Sadece yapamam, bu işte çok iyiyim.

Onun beyaz atlı prensi ve kurtarıcısı olmak için intikamımı ertelemeyi gerçekten düşünüyor muyum? Alay ediyorum. Buna benden daha az uygun kimse yok.

"Bu doğru değil," diye ısrar ediyor.

"Kendini kandırma. Hadi ama."

Onu mutfaktan çekip bir kenara sıkıştırılmış küçük ofisten ohana'nın anahtarını aldığımda, ana evin arkasından sıvışıyoruz. Bu sırada boşta kalan elimle Lisa'ya parti sonrası temizliği yapabilecek birini bulması için mesaj atıyorum. Şu anda ne kadara mal olacağı umurumda değil.

Lisa tam olarak kiminle iletişime geçeceğini bildiğini ve önümüzdeki iki saat içinde halledileceğini söylüyor. İşte bu yüzden ona yüklü bir ödeme yapıyorum ve iyi davranıyorum.

Hızlıca teşekkür ettikten sonra Maxon'a bir mesaj göndererek temizlik ekibinin yolda olduğunu ve onlar için kapıyı açık bırakacağımı bildiriyorum.

Onun cevabı mı? Keeley ve ben meşgulüz. Siktir git.

Tipik Maxon.

"Her şey yolunda mı?" Corinne öfkeli tıklamalarımın kaşlarını çatarak soruyor.

Telefonumu bir kenara koyuyorum ve onu merdivenlerden yukarı, kapıya doğru yönlendiriyorum. "Artık öyle." "Burası neresi?"

Keeley'nin son birkaç yılda burayı mükemmel bir balayı süiti haline getirdiğini söylersem, bu onu korkutur mu?

"Bu gece oteldeki tek boş oda." Kapının kilidini açıyorum ve el yordamıyla ışık düğmesini buluyorum, havadar alanı pırıl pırıl parke zeminlerden ve yumuşak beyaz duvarlardan yansıyan altın rengi ışıkla dolduruyorum.

Yanımdaki Corinne şaşırmış bir şekilde nefes nefese kaldı. Burayı sadece fotoğraflarda görmüştüm ama çok romantikti. Tertemiz beyaza bürünmüş ve ton sür ton yastıklarla sarılmış sayvanlı büyük bir yatak, tüllü cibinlikle çevrili odaya hâkim. Hafif ticaret rüzgarları, iki kişilik rahat bir şezlongla tamamlanan ve ötesindeki mehtaplı plajın tam cepheden manzarasını sunan cömert lanai'ye açılan açık kapılardan içeri esiyor.

"Vay canına," diye

nefes alıyor.

"Beğendin mi?"

Corinne odanın geri kalanını -şirin okuma köşesini, ince sekreter masasını, spa benzeri banyoyu ve iki kişilik jakuziyi- şaşkınlıkla inceliyor. Parmaklarını küçük mutfakın yanındaki küçük bistro masa ve sandalyelerin üzerinde gezdiriyor. "Bu... ötesinde.

"Buranın manzarası arazideki en iyi manzara." Lanai'yi gösteriyorum.

O yöne doğru sürükleniyor. Ay, onu ruhani ve dokunulmaz gösteren bir ışıltıyla kaplıyor.

Buna rağmen, ona dokunmayı çok istiyorum.

Acı çekiyor, bu yüzden ihtiyacımı bir kenara bırakıp ona okuma lambasının altındaki rahat bir sandalyeyi işaret ediyorum. Başını sallıyor ve gece gökyüzünde parıldayan yıldızların karanlık dokusunda parlayan tembel aya bakıyor.

Onu korkuluklara kadar takip ediyorum ve ona doğru bakıyorum. Ne düşünüyor acaba? "Parker bu gece ortaya çıkıp seni üzdüğü için üzgünüm."

Dikkatini manzaradan çekiyor ve dünyanın yükünü omuzlarında taşıdığını belli eden bir kaş çatmayla bana bakıyor. "Neden özür diliyorsun? O benim kardeşim. Üzgün olduğumu söyleyen ben olmalıyım."

"Nişan fotoğrafımızı internete koydum."

"Bunu kabul ettik. Ve bu akşam arkadaşlarımız ve ailemizle bir kutlama yapmayı planladığımızı da. Bunların hiçbirisi senin suçun değil."

Ama öyle. Parker'ın lanet yalanlarını umursamayı bırakıp yaralarımı yalamayı bıraksaydım -Bunun yerine karmanın işini yapmasına izin verseydim, Corinne acı çekmezdi.

Yine de şu an benimle olmazdı.

"Tüm bu karmaşadan geri dönmek için çok geç değil. Şu anda kardeşinden nefret ediyor olabilirsin ama o senin tek ailen. Gerçek şu ki, elimde sana borç verecek birkaç milyon dolarım yok. Başka girişimlere bağlı. Eğer ayrılırsan, ona bir hata yaptığını söylersen ve aranı düzeltirsen seni suçlamam. Bahse girerim sana paranı verecektir."

Sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor. "Bir daha teslim olmayacağım. Yıllardır Parker için bahaneler uydurdum. Eski ben kendime, yöntemleri berbat olsa da onun sadece benim için en iyisini istediğini, bu yüzden daha büyük bir insan olup barışı korumak için özür dilemem gerektiğini söylerdim. Ama o at gözlüklerimi çıkardı. Onun gerçekte kim olduğunu göremiyorum ve sırf onu kaybetmekten korktuğum için içimden gelmeyen bir özrü dileyemiyorum. Bunu bana ait olan para için de yapmayacağım. Bu onun sana söylediği ve yaptığı tüm o korkunç şeylere göz yummak olur. Bunlar affedilemez."

"Benim için endişelenme. Ben buna alışkınım."

"Olmamalısın. İftira ve yalanları asla kabul etmemelisin, özellikle de bir zamanlar arkadaşın olan birinden."

Ortamı yumuşatmak için gülüyorum. "Berbat arkadaş seçimimin bir kanıtı." "Ben ciddiym."

Öyle ve ben de çok müteşekkirim.

Ellerini tutarken yutkunmak birden zorlaştı. "Teşekkür ederim. Beni savunmak zorunda değildin. _"

"Sen de beni savunmak zorunda kalmadın." Gözleri yumuşak ve minnettar. "Ama sen yaptın."

Ona kendini küçümseyen bir gülümseme fırlatıyorum. "Kendimi durduramadım. Tam bir pislik gibi davranıyordu."

"Aynen öyle. Kardeşimin iş ve özel hayatınızı olumsuz etkilediğini biliyorum. Keşke ben de bir değnek sallayıp bunu değiştirebilir."

"Bir bakıma, yapamadığın için memnunum. Senin hayatımda olman başıma gelen en güzel şeylerden biri." Sözcükler ben onları geri alamadan ağzımdan çıktı. Bu, ondan hoşlanmaktan, onu arzulamaktan daha fazlasını yaptığının bir itirafı.

Lanet olsun, ona aşık olmaya *bu* kadar yaklaştığımı söyleyebilirim.

Yüzündeki yumuşak şaşkınlık beni sıyrıyor ve hissettiğim her şeyi görüp görmediğini merak etmeme neden oluyor.

"Xavian," diye nefes alıyor adım, kalbi gözlerinde. "Bu gece benim için ayağa kalkmanın benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin. Benimle *birlikte* ayağa kalkmanın. Bunu daha önce kimse yapmamıştı." Sakallı yanağımı okşuyor, ciddi yüzü güven ve minnettarlıkla dolu ama basit bir şefkatten çok daha fazlası var. Ne olduğunu anlayamıyorum. O da mı bana aşık oluyor? "Halkın senin hakkında ne söylediğini biliyorum ama seni benim tanıdığım kadar tanımıyorlar."

Boğazım düğümleniyor; konuşamıyorum. Kendimi hak etmediğim kadar uzun hissetmemi sağlayacak başka bir şey söylemek üzere. "Corinne-"

"Yatağına alacağın başka bir kızıdan başka bir şey olacağıma dair hiçbir hayalim yok, ama umurumda değil. Sadece bu gece için, senin için önemliymişim gibi davranıp benimle sevişir misin?"

chapter EIGHT

H Yumuşak bir yalvarış beynimi kızartıyor. Düşüncelerim yarışıyor. Nefes alamıyorum. Bana sık sık seks teklif edildi. Ama ilk defa baştan çıkarıcı bir şey düşünemiyorum.

Geri dönüş.

Nutkum tutuldu.

Şimdiye kadar, yatağımdaki bir kadına zevkten başka bir şey borçlu olduğumu hiç düşünmedim. Eğer birkaç kez boşalırsa, bir gram bile suçluluk duymadan çekip giderdim. Bunu Corinne'e yapamam. Öte yandan, eğer onu geri çevirirsem, içgüdülerim bana bu şansın bir daha asla gelmeyeceğini ve hayatımın geri kalanında ona dokunma fırsatını değerlendirmiş olmayı dileyeceğimi söylüyor.

"Prenseler..."

"Evet de. Sadece bu seferlik. Hayatım boyunca herkes beni terk etti, özellikle de onlara ihtiyacım olduğunda. Sen bırakmadın ve..." Her zaman yaptığı gibi dolgun dudaklarını ısırtıyor ve bu beni deli ediyor. "Lütfen."

Yalvaran kara gözleri beni yukarı kaldırıyor. Ellerimi yüzünü avuçlamak için kaldırdığımda bile, ona aşık olmak için bilinçli bir seçim yapıyorum, çünkü bu geceyi kendimi onun bedeninde kaybederek geçirmemin ve bundan enkaz halinde çıkmamın bir yolu yok.

Şu anda umurumda değil. Gelecek için hiç acı çekmedim. Öngördüm, planladım ve karşı önlemler aldım, elbette. Ama benim felsefem her zaman şu olmuştur: Eğer zamanımı stresle geçirirsem, işler sarpa sardığında kendimi sadece iki kez sefalet yaşamaya zorlamış olurum. Ama şimdi endişe içimi kemiriyor. Ya bu gece Corinne'le sevişirsem ve o sabah çekip giderse?

Gözlerinin içine bakıyorum... ve yol ayrımımı görüyorum. Tereddüt ettim ve bu ben değilim. Bir şey gördüğümde, peşinden giderim. Bir şeye karar verdiğimde, onu yaparım. Bir şey istediğimde, onu alırım.

Yine de, o farklı.

"Önemliymişsin gibi davranmak zorunda değilim. Ama emin olmanı istiyorum. Eğer bana bekaretini verirsen, geri alamam."

Başımı sallıyor, koyu renk bukleleri narin omuzlarını okşuyor. "Mesele de bu. Hiç kimseyle birlikte olmak zorunda hissetmedim. Lisedeyken beklemek doğru geliyordu çünkü erkek arkadaşlarım geçici aşklardı. Üniversitedeyken, bir ilişkiye girmemek mantıklıydı çünkü V-kartımı bir partide rastgele seksi bir adama verdiğim için pişman olmak istemiyordum."

"Ya Riley?" Boğuluyorum. Kuşkusuz o kadar çok kadınla yattım ki sayısını unuttum ama hiç aşık olmamıştım. Kalbini o adama verdi. Olmaması gerektiği gerçeğine rağmen, bu lanet şey içimi kemiriyor.

"Fırsatlarımız vardı. Planlar yaptık. Hafta sonları buluştuk." Corinne omuz silkiyor. "Ben sadece... yapmadım." "Ama beni istiyorsun?" Bir zamanlar evlenmeyi umduğu adamdan daha fazla mı?

Corinne yavaşça başını sallıyor, ciddi bakışları hiç değişmiyor.

Nabzım yükseliyor. Bunu bastırıyorum ve heyecanın sağduyumu ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyorum. Bu gece ağır ve duygusaldı. Muhtemelen ona sarılacak birine ihtiyacı var ve onun için daha önemli olduğumu düşünerek kendimi kandırmamalıyım.

Ama ya o da benim hissettiklerimi hissediyorsa? Ya benden onunla sevişmemi istiyorsa çünkü bu onun için gerçekten bir şey ifade ediyorsa?

Bütün geceyi onun içinde geçireceğim ve sahte nişanlılığımızı gerçek bir şeye dönüştürmek için elimden geleni yapacağım. "O zaman ayakkabılarını çıkar," diyorum takım elbise ceketimi çıkarıp yakındaki şezlongun üzerine sererken. Yavaşça korkulukları kavıyor ve ayakkabılarını bir kenara atmadan önce ayakkabılarından çıkıyor.

Kravatımı gevşetiyorum. "Sırada küpelerin var."

Titreyen elleriyle narin gümüş avizeleri çekip yukarı kaldırdığım avucuma yerleştiriyor.

Kravatımı ceketimin üzerine atıyorum, sonra mücevherlerini masanın üzerine yerleştiriyorum.

"Şimdi elbiseni çıkar."

Gömleğimi pantolonumdan çekip düğmelere saldırırken, ensesindeki mandalı serbest bırakmak için etrafına uzanmasını ve ardından sırtının küçük kısmındaki fermuarı indirmesini izliyorum.

Lanet olsun, bunu gerçekten yapıyor.

Kalbim küt küt atmaya başlar. Tenim karıncalanmaya başlar.

Aniden elbisesi düşer. Otomatik olarak, giysiyi göğsüne bastırarak kendini örtüyor.

Başımı salladım. "Bırak düşsün. Seni görmeme izin ver."

Corinne yutkunuyor, hâlâ gözlerimin içine bakıyor. Tepkimi mi bekliyor? Güvence mi? Her ne istiyorsa, görünüşe göre onu buluyor, çünkü kollarını indiriyor. Elbise gövdesinden aşağı kayıyor, pembe uçlu göğüslerini ortaya çıkarıyor, sonra kalçalarından aşağı itiyor ve yumuşak yeşil bir su birikintisi halinde yere düşmesine izin veriyor.

Kahretsin, çok güzel. Daha önce sert olsam da, şimdi saf çelik gibiyim, şişmiş ve ağrıyorum.

Corinne moda dergileri için fotoğrafı çekilecek türden bir kız değil. Göğüsleri çok büyük. Kalçaları çok geniş. Ama tam da eski moda pinup'larda arzulanan türden bir kadın. İnce bel. Etili bacaklar. Bir şekilde tatlı ve sağlıklı ama günah işlemek için yaratılmış bir ağzı var.

Şimdi benimle onun çıplak vücudu arasında kalan tek şey kalçalarına yapışan küçük dantel parçası. Ve ondan kurtulduğumda, bana izin verdiği her şekilde onu alacağım.

Ona zevk verirsem, oyunumuz bittikten sonra beni isteme ihtimali var mı?

Hayır. Saçmalamayı bırakmalıyım. Onun hayatı Los Angeles'ta. Bir gün Parker'la barışacak çünkü onlar aileden. Sonra Parker onun hayatında yer almamamı sağlayacak. Ve ona ne kadar orgazm yaşatırsam yaşatayım, bana aşık olmayacak. Hadley bunu kanıtladı.

Ama bu gece kalbimi söküp atacak olsa bile, Corinne'e elimden geldiğince uzun süre tutunacağım. "Xavian?" diye soruyor kararsızca.

Kendinden asla emin olmamalıydı. "Çok güzelsin." "Böyle şeyler söylemek zorunda değilsin. Ben zaten evet dedim."

"Sana doğruyu söylüyorum. Buraya gel." Onu yaklaşıyorum.

Corinne utangaç bir şekilde bana doğru ilerliyor, çıplak ayakları sessiz. Ay teninin üzerinde süzülüyor, ancak yatak odasının alacakaranlık gölgeleri tarafından yutuluyor. Kalçaları sallanıyor. Göğüsleri sallanıyor. Elbise gömleğimi silkip dalgınca arkamdaki masa sandalyesinin üzerine atarken bakışları karanlıkta bana yapışıyor.

Gözlerini kocaman açarak omuzlarımı ve göğsümü inceliyor. Titreyen eli de onu takip ediyor.

Parmakları tenimde son derece hassas bir şekilde gezinmesine rağmen ilk dokunuşu beni bir bomba gibi patlatıyor. Avuç içi göğüs kaslarımı okşuyor ve hassas meme ucumu hissetmek için duraklıyor. Onun dokunuşuyla nefesim kesildi.

Sonra bakışları fermuarıma kaydı. "Her yerin sertleşmiş." "Bunu

bana sen yaptın. Seni ilk gördüğüm andan beri yapıyorsun."

"Sen de bana bir şeyler hissettirdin. Çırpınan. Baş döndürücü. Çok dişi. Ofisine iş için geldim.

Kendime bu duygunun saçma olduğunu söyledim-"

"Değildi." Ellerimin artık onun üzerinde olmamasına dayanamıyorum, bu yüzden belini kavıyorum, içe doğru kıvrımını sıyrıyorum ve onu daha yakına çekiyorum. "Değildi. Sen çok dışısın."

Göğsüne doğru okşayarak ilerlerken, ağırlığını avucuma alıp başparmağımı meme ucunun üzerinde gezdirirken söylemek istediğim diğer her şey elimden kaçıyor. Corinne başı geriye düşerken uzun bir nefes veriyor. Sert tepesi inanılmaz derecede sertleşiyor. Diğer de onu takip ediyor. Cildinin her yerinde tüyler diken diken oluyor. Havayı elektrik dolduruyor.

Tek düşünebildiğim o küçük beyaz külotu çıkarıp kendimi derinlere gömmek, ama onun sadece bir ilk seferi olacak. Eninde sonunda benden pişman olacağı kesin. Bunu engelleyemem ama bu geceyle ilgili her anısının kızarmasına ve iç çekmesine neden olmasını sağlayabilirim.

Sonra eğilerek göğsünü avucumun içine daha derine itiyor. Yumuşak, yumuşacık tenini okşadıktan sonra başparmağımı hassas ucunda bir kez daha gezdiriyorum. Diğer elimi ensesine doluyor ve onu daha da yakına çekiyorum. Nefeslerimizi paylaşıyoruz. Bakışlarımız birbirine karışıyor ve kaynaşiyor.

"Sana düşündüğüm her iğrenç şeyi yapmak istiyorum."

"Lütfen."

"Kendimi tutmamı kolaylaştırmıyorsun. Bir prenses benim gibi bir adamdan kendisini becermesini istememeli."

Gözleri beni usulca azarlıyor. "Öyle söyleme."

"Bu doğru. Ama eğer istediğin bensem, asla hayır demem."

Ağzım onunkine çarpıyor ve dilim derinlere giriyor, tadıyor, alıyor, talep ediyor. Ama ellerim bir fısıltı gibi vücudundan aşağı kayıyor, ta ki kalçalarını kavrayıp bir yapbozun iki mükemmel parçasıymışız gibi onu kendime doğru oturtana kadar.

Neredeyse anında daha da yakınlaşıyor, kollarını boynuma doluyor ve öpüşmemizi daha da derinleştirmek için ağzını eğiyor. İlk defa bana karşı tamamen açık. Bunu dilinin kayışında, göğüslerini göğsüme bastırışında, kalçalarının sert şaftıma karşı sarsılışında hissediyorum.

Omuzlarımı kavrarken zevk vücudumu sarsıyor. Onu kendime doğru çekiyorum, onu altıma aldığım anda içine nasıl girmeyi ve onu nasıl ihlal etmeyi planladığımı simüle etmek için ona karşı sallanıyorum. Nefesi kesiliyor.

Bu anın olması gerektiğini hissediyorum. Dudaklarımız birleşiyor. Kalp atışlarımız senkronize oluyor. Her yanıtta, onun ihtiyacını kendi ihtiyacımmış gibi hissediyorum.

Tanrım, hayatımda bir sevgili hakkında hiç bu kadar hassas şeyler düşünmemiştim. Tanıdık olmayan duygular üzerime yağmaya devam ediyor. Ne haltlar dönüyor?

Bu aşık olmak mı?

Bu olasılık beni korkutmalı. Bunun yerine, bağımlıyım. Daha fazlasını istiyorum.

Dudaklarımı tekrar onunkilerin üzerine eğerek ağızlarımızı birleştiriyorum, eriyip benimkilerin içinde inlediğinde tatmin oluyorum. Bu içimdeki canavarı besliyor, bu lanet açlığı doyurmaya ve bana izin verdiği sürece onu tıka basa yemeye kararlıyım. Corinne dilimin her darbesini açgözlü bir kabullenişle karşılıyor.

Vücudunun haritasını çıkarma dürtüsü kaçınılmaz, bu yüzden ellerimle başlıyorum, kadifemsi yumuşak sırtını, kıcının dik, sert kürelerine kadar keşfediyorum. Onu sikime doğru kaldırırken etini avuçluyor ve çimdikliyorum ve bölgemi işaretler gibi ona sürtünüyorum. Nefes nefese tekrar öpüşüyoruz, sanki beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi bacaklarını etrafıma sarıyor.

Lanet olsun, daha fazla bekleyemem.

Kolumun sabırsız bir hareketiyle devasa yatağın yastıklarına vuruyorum. Sonra onu şiltenin üzerine yatırıyorum ve vücudundaki dantel üçgeni yırtıp onu bana gösteriyorum. Ama gölgeler

ve görüşümü engelliyor, ben de başucu lambasını açıyorum.

Ben de sessizce bakakaldım.

Önüme serilmiş bir açık büfe gibi. Corinne'in daha önce güzel olduğunu düşündüysem bile, şimdi beni büyülemesinin yanında bu hiçbir şey. Dolgun ve olgun. Düzgün saçları ve sıkılmış kalçaları sırlarını benden saklıyor. Hepsini bilmem gerek. Her biri benim olana kadar onunla uğraşmaya devam edeceğim.

"Bacaklarını aç."

Tereddüt ediyor. Sabırsızlığımı bastırıyorum ve vücudunun en hassas, dışı kısmını bana vermesi için ısrar etmenin daha nazik bir yolunu arıyorum. Sonunda Corinne dizlerini büküyor, ayaklarını yatağın üzerine düz bir şekilde yerleştiriyor ve ilk açan bir çiçeğin taç yaprakları gibi yavaşça kendini açıyor.

Bacaklarım güçsüzleşti.

"Prenses..." Düzensiz bir şekilde fısıldıyorum.

"Bir şeyler yap. Kendimi çok çıplak hissediyorum. Kalbim çarpıyor..." Titreyen elini bir yükselip bir alçalan göğsüne götürüyor.

"Çıplak olan tek kişi sen değilsin." Sadece fiziksel olarak demek istemiyorum, ama bunu itiraf etmek beni çok açıkta hissettiriyor. Pantolonumu indirip tek bir dikiş bile atmadan ona doğru yürümek çok daha az ürkütücü.

Bakışları sikime düşüyor. Donup kalıyor, göz kırpmıyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Erkek fahişesi olarak ün salmana şaşmamalı."

"Yatak odasına başka kimseyi getirme." Ellerimi vücudunun her iki yanına indirip üzerinde gezdiriyorum. "Bu gece sen, ben ve hissettiğimiz arzu dışında hiçbir şeyle ilgili değil."

"Haklısın. Sen beni öperken çok daha az gergin oluyorum."

Neye davetiye çıkardığının farkında mı? "Üstüne çıktığım anda, bana yalvarman için ne gerekiyorsa tek başıma yapacağım."

"Zaten yalvardığım belli değil mi?"

Taze bir şehvet dalgası içimde kükrüyor, beni terletiyor. "İlk seferinin özel olmasını istediğini söylemiştin. Yavaş gitmeye, nazik olmaya çalışıyorum."

"Kendini tutmanı istemiyorum. Beni hâlâ iyi hissettireceksin, değil

mi?" Bir iniltiyi geri yutarak başımı sallıyorum. "Hiçbir fikrin yok."

"O zaman göster bana." Parmakları kıvrımlarını ayırıyor, kaygan seksinde sürükleniyor ve bir nefesle hassas tomurcuğuna dokunuyor. "Bütün vücudum yanıyor. Hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim."

Ben de hiçbir şeyi, hiç kimseyi bu kadar çok istememiştim.

Beynimin hala sorumlu düşünen kısmıyla, acil durumlar için sakladığım bir avuç prezervatifi almak için pantolonumun cebine dalıyorum. Onları başının üstündeki yatağa fırlatıyorum, sonra bacaklarının arasındaki elini tutuyorum, üstüne çıkıyorum ve parmaklarını ağızma alıyorum.

Tadı dilimde patlıyor; ham ve ekşi, biraz da tatlı. İlk tanışmamızdan beri ondan aldığım koku burada baş döndürücü derecede güçlü. Onunla ilgili her şey beni acıktırıyor ve kontrolden çıkarıyor.

Bir hırıltıyla üzerine uzanıyorum, ağızımı onunkinin üzerine eğiyorum ve ikimiz de nefes alamayana kadar onu öpüyorum. Lanet olsun, yeterince yaklaşıyorum. Ona yeterince dokunamıyorum. Eriyip gidiyorum.

Kalçalarımı uyluklarının beşiğine yerleştirip onu kavriyorum. Kendimi onun içine sokmamak için kendimi zor tutuyorum, koruma lanet olsun, ve onu çıplak ve çiğ olarak alıyorum, hiçbir kadını almadığım şekilde.

Yapmıyorum. Bunun yerine, ona istediği zevki vermeye koyuluyorum, dudaklarımı çenesinde gezdiriyorum, orada lobunu ısıriyorum ve boynundan aşağıya doğru öpmeden önce onu titretiyorum. Sonra ayırık dudaklarımı göğsünün dış kıvrımına doğru kaydırıyorum. Elim onu takip ediyor, tutuyor ve sıkıyor.

Göğüs uçları havada asılı duran ağızımı dolduruyor.

"Xavian." Corinne altımda titriyor, beni göğsünde tutmak için parmaklarını saçlarıma geçiriyor.

Buna mecbur olduğum için çok mutluyum, nefes alması kontrolden çıkana kadar sert ucunu yalıyor, ısıyor, çimdikliyor ve alıştıyorum.

Kahretsin, bir fantezi gibi kokuyor, dün gece onu düşünerek mastürbasyon yaparken burnuma soktuğum o külotlar gibi. Ama Corinne'e bu kadar yakın olmak... Kendi elimle elde ettiğim tüm tatminler yok oldu. Tek istediğim onu içime çekmek ve onu deneyimlemek. Onu yakınımda hissetmek ve o anda tamamen benim olduğunu bilmek.

Ağızımı diğer meme ucuna götürecektik kadar başımı kaldırıyorum. En az ilki kadar sertti. Onu emerken, bir inilti çıkarıyor. Sonra tekrar kokusunu içime çekiyorum. Başım dönmeye başladı. Uyuşturucunun en kafalıları gibi. Bir doz daha almalıyım.

Boştaki elim diğer göğsüne işkence ediyor, kabarmış ucu hala benim bakımlarımdan ıslanmış. Onu kirlettiğimin kanıtı içimde ilkel bir dürtü uyandırıyor. Ona bir şekilde damgamı vurmalıyım. İzimi bırakmalıyım. Sabah duş aldığı anda beni hala vücudunda görmesini istiyorum. Beni orada hissetmesini istiyorum. Beni tekrar istemesini istiyorum.

Corinne kalçalarını huzursuzca kaldırıyor, boğazından bir inilti kaçıyor. "Acı çekiyorum.

Kendimi çok boş hissediyorum. Sana ihtiyacım var.

Lütfen..."

İçimdeki hayvan karşılık veriyor, kendimi derinlere gömmeye ve sırtını tırmalayan bir zevkle adım haykıran kadar onu acımasızca becermeye kararlıyım. Üstteki kafa, ne kadar kıvrılır ve sızlanırsa sızlansın, buna hazır olmadığını fark ediyor.

Güneydeki kafanın kendi aklı var.

Yayılın. Al. İddia ediyorum.

Kontrol için derinlere dalarak ağızımı vücudunda gezdiriyorum; karnını yalıyorum, kalçasından bir aşk ısırtığı alıyorum, dilimi göbeğine daldırıyorum... sonra daha da aşağıya inerek amının üzerinde sıcak ve sert bir şekilde nefes veriyorum.

"Xavian?"

Sadece bir tahmin, ama eğer hiçbir erkeğin onu yatağa atmasına izin vermediyse, muhtemelen hiçbir erkeğin ona oral seks yapmasına da izin vermemiştir. Ve kesinlikle hiç kimse onu benim tükettiğim gibi tüketmemiştir.

"Ayağını komodinin üzerine koy." Kalçalarını avuçluyorum ve daha geniş açıyorum, bakışlarım için her yerini ortaya çıkarıyorum. Çok pembe. Çok ıslak. Çok güzel... "Sana çılgılık attıracağım prenses."

Yavaşça itaat ediyor, narin ayağını komodinin kenarına koymak için geriniyor ve bacaklarını daha geniş açıyor. Nefesi sinir ve heyecanla titriyor. Kalçalarını kaldırıp tümseğine bir öpücük kondurduğumda benim düzensiz nefes verişlerimle eşleşiyor. "Kımıldama."

Sonra sabır beni terk etti. Açık ağızımla amını kapatıyorum. Nefes nefese kalıyor -dilimi yarıklarında gezdirirken iniltiye dönüşen bir ses. Klitorisinde duruyorum, uzun, yavaş bir okşamayla onu düzleştirmeden önce oyalanıyorum, tadıyorum. Altımda eğilip yorganı yumrukluyor, gırtlaktan gelen iniltisi havayı doldururken vücudu geriliyor ve arzumu tehlikeli bir şeye dönüştürüyor.

Parmaklarından yaladığım özü sadece bir iştah açıcıydı. Şimdi tüm yemek önümde, ihtiyacımı artıran ve her türlü kısıtlama ipucunu ortadan kaldıran sıcak, sulu bir lezzet var.

Hırslayarak, hassas tomurcuğunu ağızımın derinliklerinde emiyorum ve parmağımla küçük açıklığını daire içine alıyorum. Başı geriye düşüyor. Uzun, alçak sesler boğazından kaçıyor. Onun zevki için nefes alan ve yaşayan içimdeki hayvan, onun şehvetli işkencesini yiyor.

Kalçaları kıpırdayıp kalktığında ziyafetim için kıpırdamadan durma iddiasını terk ediyor.
Kalçaları titriyor. Bacaklarını etrafıma sarmaya çalışıyor.

Uyarıcı bir hırıltıyla kalçalarını daha geniş itiyorum.

Şu anda kimim ben? Genelde zevki paylaşmak isterim, talep etmek değil. Ama Corinne'in bunu hissetmesine ihtiyacım var ve bunun onu da mahvettiğini bilmeliyim, sanki benim için bir milyon parçaya ayrılmazsa kalbim duracakmış gibi.

Acımasızca klitorisini okşuyorum, dilim dönüyor, dürtüyor ve onunla alay ediyor. Nefesleri hızlı ve kesik kesikti. Sert. Her nasılsa kulaklarımda kalbimin uğultusunun üstünde duyuyorum. Tenim çok sıkı hissediyor. Kanım sıcak akıyor. Ve lanet olası sikim onun içinde olmak, beni derinlere buyur ederken etrafımda yakınlaştığını hissetmek için çaresiz.

"Xavian," diye bağıyor. "Xavian!"

"Bu kendi kendine yaptığın orgazmlardan daha mı iyi olacak?" Ona itiraf ettirmeden duramıyorum. Çılgınca, talepkâr ve hatta biraz önemsiz ama kendini teslim edene kadar peşini bırakmayacağım. Corinne zevk deyince aklına ben geleyim istiyorum.

"Evet," diye nefes alıyor, sesi titriyor. Bu yeterli değil.

Bileklerini tutup kalçalarının yanındaki şilteye sabitliyorum, sonra da dilimin kırbacından kaçamayacağı ağızıma doğru çekmek için kullanıyorum.

Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi onu yerken, inlemeleri iniltiye dönüştüğünde memnun oluyorum. Saniyeler içinde, sırtını bükerek ve ağlayarak dilimin üzerine atlıyor. Yavaş yavaş kendini zevke bırakıyor -bana- ama ben açgözlü bir orospu çocuğuyum. Onun tamamen teslim olmasını istiyorum. Benim için hiç olmadığı kadar boşalmasını, adımın dudaklarından dökülmesini istiyorum.

Acımasızca, her nefesi bir soluk olana kadar, meme uçları havayı bıçaklayana kadar, dilime karşı refleks olarak sarsılana kadar klitorisini tekrar tekrar çalışıyorum.

"Seni kim boşaltacak prenses?" Onun sıcak, nemli tenine karşı talep ediyorum. "Çılgılık at."

Kalçaları titriyor. Nefesleri kesildi. Sonra delici bir feryat kopardı. "Xavian!"

Onun yıkımının efendisi olduğumu kabul etmesi, kısıtlamalarımı bir arada tutan her şeyi parçalara ayırıyor. İçimdeki ilkel her şey kontrolü ele geçiriyor, son çılgılığını, titremesini ve iç çekişini duyana kadar onu yiyorum.

Sonunda durulduğunda, uzun kirpiklerini yanaklarından kaldırıyor ve sıcak, ısıltılı gözlerle bana bakıyor. Dudaklarına yayılan gülümseme baş döndürücü. "Vay canına."

Sırıtiyorum. "Bu orgazmın senin standartlarına uygun olduğunu bilmek güzel."

Kızarması derinleşir. "Restorandaki de öyle yaptı. Sonrasında kendimi çok savunmasız hissettim, durumu eşitlemek için bir şeyler söylemem gerekiyordu."

"Yani kendine daha iyisini veremiyor musun?"

"Tanrım, hayır. Yine de eminim ki bunun nedeni, hayal edebileceğim tüm aptalca fantezilerin ötesine geçmenizdir.

Sen gerçeksinsin."

Başının üstündeki prezervatife uzandım. "Öyleyim. İhtiyacım da öyle. Bilgin olsun diye söylüyorum prenses. İçimde beni daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde çözeceğine dair bir his var. Dehşet verici. Ve bir süre önce sikime takmayı bıraktım."

"Xavian..." Muhtemelen beni rahatlatmak için otururken yüzü yumuşuyor.

Vücudunun üzerinde yükselip onu tekrar dümdüz itiyorum, sonra da folyo paketi yırtıyorum. "Gerçekten beni daha iyi hissettirmeye mi çalışıyorsun?"

"Tabii ki." Ben prezervatifi takarken o da göğsümü okşuyor.

İşim bittiğinde parmaklarını benimkilerle birleştiriyorum. Sonra aynısını diğer elimle yapıyorum, ikisini de başının üstüne kaldırıyorum ve sikimi ıslak açıklığına doğru kaydırıyorum.

"Yoksa beni çözmeyi mi umuyorsun?"

Corinne dudağını ısıırıyor. Gözlerindeki heyecan bana bu fikri sevdiğini söylüyor. "Belki bir

biraz."

"Benim üzerimde güç istiyorsun."

Başını sallıyor. "Senin için önemli olmak istiyorum." "Önemsiyorsun." Tanrı yardımcım olsun, çok fazla.

Zaten söylemem gerekenden fazlasını söyledim, bu yüzden dudaklarını kendi dudaklarımla kapatıyorum, tepemi açıklığının içine sokarken ağzına giriyorum.

Altımda geriliyor. Zor nefes aldığımı duyuyorum. Heyecanla mı? Panik içinde mi?

Duymak istemediğim şeyi söylerse canımı yakacak ama... "Bundan emin misin?" Hiç tereddüt etmiyor. "Evet. Seni istiyorum."

Hem rahatlatma hem de azap içinde gözlerimi kapatıyorum. Çok mutluyum ama damarıma iğne batırmak üzere olan bir bağımlı gibiyim. Muhtemelen mahvolacağımı biliyorum ama buna degecek.

"Ellerimi sık ve kalçalarını açık tut."

Corinne başını sallıyor, bakışları yapışıyor. Onakendini iyi hissettirmeden önce acı çektireceğim ve o hâlâ bana kurtuluşuymuşum gibi bakıyor. Bu içimdeki bir şeyi besliyor.

Sahip olduğum her içgüdü bana derinlere dalmam ve onu tek bir amansız vuruşta ele geçirmem için bağılıyor. Bunun yerine, bariyerini iterek işkence edercesine yavaşça santim santim içine giriyorum.

Ciyaklıyor, gözleri açılıyor ve kıvranmaya çalışıyor. Vücudumla onu sabit tutuyorum ve ileri doğru bastırıyorum. "Derin nefes al."

Corinne itaat ediyor, sonra küçük bir sızlanmayla nefes veriyor, yüzü buruşuyor.

"Acıtıyor ve yakıyor." "Biliyorum." Ve bunu durduramıyorum. "Özür dilerim."

Başını iki yana sallar. "Özür dileme. Bana biraz daha ver."

Doğru mu duydum? "Emin misin?"

"Evet," diye nefes alıyor. "Çünkü o sensin. Ve iyi kısıma geçmek istiyorum." "Bir dakika içinde her şey güzel olacak. Tekrar nefes al."

Gerginliğinin bir kısmını serbest bırakarak nefes verir.

"Güzel. Bana tutun." Ellerini sıkıca kavriyorum. O da beni sıkınca kendimi toparlayıp içine dalıyorum ve kaygan, rahat, şok edici bir kayışla kabzasına kadar batıyorum.

Ben de onunkine karışan uzun bir inilti çıkardım. Vay anasını. Aklım başımdan gitti.

Corinne benim için özel üretilmiş gibi. Hafızamdaki tüm kadınlardan çok daha iyi. Fantezimden bile daha iyi.

Mükemmel.

"Oh, prenses." İçine girebildiğim kadar giriyorum ve başımı geriye atıyorum. Bir titreme kayıyor Be

n. "Bu iyi hissettiriyor" -nefesi kesiliyor- "iyi."

Büyük bir yetersizlik. Ateş damarlarımı tutuşturuyor. Hiç bu kadar acil bir arzu hissetmemiştim. Ve ne zaman

Kalçalarını yukarı kaldırıyor, daha da derine kayıyorum ve başka bir zevk katmanı keşfediyorum. Bu çılgınca his gözlerimin başımın arkasına kaymasına neden oluyor.

Ona daha çok ihtiyacım var.

Ellerini sıkarak geri çekiliyorum, sonra tekrar içine doğru tünel açıyorum. Zevk daha da sıcak yanıyor, damarlarımdan vücudumun her köşesine doğru kavruluyor. Kemiklerim erimekle tehdit ediyor. Bir cehennem alçak ve derinlere yerleşiyor - görmezden gelemediğim ya da savaşmadığım

açgözlü, tüketen bir şehvet.

Altımda, bacaklarını etrafıma sarıyor, ritmime göre sallanıyor ve arzumu daha da artıran nefesli bir çığlıkla her itişimi karşılamak için yükseliyor. Tenim cızırdıyor. Doruk noktası hızla yaklaşıyor, beklentisi o kadar tatlı bir yanık ki tadını alabiliyorum.

Lanet olsun, kendimi kontrol etmeliyim. Bu tutku tarafından yutulan tek kişi olmayı reddediyorum.

Onun tepkilerine odaklanıyorum, böylece teslimiyet içinde adımları haykırmaya kadar onu çözebiliyorum. Ama onu birbiri ardına derin, acımasız darbelerle sikerken yüzünü izlemek beni sadece daha hızlı çözüyor. Corinne karşı koyamadığım görsel bir cazibe. İslı kirpikleri, kızarmış yanaklarının üzerinde ihtiyaçtan yumuşamış, irileşmiş gözlerinin üzerinde dalgalanıyor. Dolgun dudakları ayrılıyor, görünüşe göre öpücüklerimden şişmiş ve morarmış. Altına kaçırıyor ve inliyor. Sesler havada asılı kalıyor, kulaklarımda uğulduyor ve öz kontrolüm üzerindeki zayıf tutumu yıpratıyor.

"Corinne," diye soluyorum ağzını yakalamadan önce, dudaklarını aralayıp derinlere dalıyorum. Benimle birlikte -her saniye, her nefes, ellerimi tutuyor ve bana doğru yükseliyor.

Beni canlı canlı yakıyor.

Ağzımı serbest bırakarak, hâlâ yatağa sabitlenmiş olan iki bileğini bir elime alıyorum. Diğer elimi saçlarına doluyor ve çekiştiriyorum. Süt gibi boğazının kavisi beni çağırıyor. Boynundan aşağıya doğru kısıtıyorum, sonra yüzümü kıvrımına yerleştiriyorum, o nefis kadınsı kokusu alevlerimi daha da körüklüyor.

"Siktir," diye nefes alıyorum. "Oh, lanet olsun. Prenses..."

Corinne bir yandan ellerini serbest bırakmaya çalışırken bir yandan da beni itmeye devam ediyor.

"Sana dokunmama izin ver."

İçgüdülerim beni başımı sallamaya ve daha sıkı sarılmaya zorluyor. Beni daha fazla yıkmasına izin veremem.

Şimdiden kontrolümü kaybediyorum.

Ayrıca, ellerimi daha iyi kullanabilirim.

Küfrederek sıkıca tuttuğu yerden kurtuluyorum, topuklarımdan üzerine oturuyorum, sonra onu yüzüstü çeviriyorum. Dizlerimle bacaklarını tekrar ayırıyorum, sonra vücudumla sırtını örtüyorum ve kendimi tek bir umutsuz hamleyle amının cennetine sokuyorum.

Şaşkınlık ve arzu arasında bir sesle haykırıyor. "Xavian..."

Bir elimle kalçasını kavırıyorum ve dişlerimi göstererek olabildiğince derine iniyorum. Diğer elimi saçlarına doluyor ve inleyene kadar çekiştiriyorum. "Al beni."

"Evet. Seni istiyorum. Hepinizi..."

Yüzümü boynuna gömüyorum. "Ne kadar sert olduğumu hissediyor musun? Seni ne kadar istediğimi?" "Evet. Bu çok iyi."

Aynen öyle. "Çok yakınsın. Seni hissediyorum."

Parmaklarıyla çarşafı kavrarken bir nefes daha veriyor. "Evet."

Elimi saçlarından kaydırıp vücudunun altına sokuyorum, göğsünü hissediyorum, karnından aşağı süzülüyorum, sonra klitorisinin üzerine yerleşiyorum ve ovuyorum.

Tüm vücudu gerilir. Nefesi kesiliyor. "Benim için gel," diyorum.

"Evet. Evet!"

Sıkıyor. Kanım pompalanıyor ve dalgalanıyor. Basınç artıyor. Zevk yükseliyor. Sert tomurcuğu şişiyor. Zaferim yükseliyor. Neredeyse oldu.

"İşte bu prenses. Çok ateşli. Çok sıkı..." Tıslıyorum. "Bana zevk ver. Benim için çılgık at."

Corinne bir, iki kez pantolonunu indirdi. Nefesi durdu. Vücudu tutuldu. Amı kenetleniyor. "Oh. Oh..."

"Şimdi," diye homurdanıyorum, kabarıyor ve onun derinliklerine vuruyorum, coşku birikiyor ve

beni yok edeceğine yemin edene kadar yükseliyor.

"Xavian!"

Duvarlara çarpan ve yerlerde yankılanan uzun, kısık sesli bir zevkle haykırırken, sarsılarak ve titreyerek parçalanıyor. Kirli, pervasız ve sahiplenici her şeyi körüklüyor

Kalçasını acımasızca kavrayıp ona son bir kez daha çarparken, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen sıvı ecstasy vücudumdan fırlıyor, beynimi patlatıyor ve tüm engellerimi yakıp yok ediyor. Titriyorum, ondan başka hiçbir şey kalmayana kadar her şeyimi Corinne'e akıtıyorum - teni, kokusu, teri, adını haykırırken beni yakan bunaltıcı sıcaklığı, sonra ağzımı omzunun kıvrımına gömüyorum, ısırıyorum ve içimi parçalayan son orgazmı yaşıyorum.

Bittiğinde, nefes nefese yuvarlanıyorum ve tavana göz kırpyorum.

Vay canına. Lanet olsun. Kahretsin. O da neydi öyle? Sadece seks olamayacak kadar derindi.

Sadece sevişmek için fazla kirliydi.

Bu bir almaydı. Bu bir sahiplenmeydi.

Aranızdaki her şeyin rol icabı olduğunu unutuyorsun, salak herif. Kafamın içinde,

Maxon'ın bana yine boku yediğimi söylediğini duyuyorum. Haklıydı.

Ne halt edeceğim ben?

Corinne üstümde belirlediğinde şok olmuş bir şekilde nefes veriyorum, yüzü kıpkırmızı ve bitkin, dudaklarını omzuma, çeneme ve ağzıma bastırıyor, sonra tatmin olmuş bir iç çekişle yanıma çöküyor.

Onu bırakmaya hiç niyeti olmayan açgözlü bir piç olduğum için, kollarımı ona doluyorum ve onu iyice öperek üstüme yatırıyorum.

"Xavian?" diye soruyor hava almaya çıktığımızda.

"Evet." Sakin davranıyorum ama benden pişman olduğunu ya da gitmeye niyetli olduğunu duymaya hazırlanıyorum. Onun yerine gülümsüyor. "Bu... harikaydı. Bunu bir daha ne zaman yapabiliriz?"

Üçüncü kez Corinne'den uzaklaşıyorum, terli ve bitkin bir halde. Ama tatmin olmamıştım. Ona asla doyamayacağımı düşünmeye başlıyorum. Şimdilik, gücümün sonuna geldim.

"Aman Tanrım." Pantolonunu indirdi. "Bana ne yapıyorsun?"

Bensiz bir gece daha geçirmek istemeyeceğinden emin olmak için.

Ama bu düşünce tehlikelidir. Bunu dile getirmek daha da riskli. Aptalca umutlarıma rağmen, kalması neredeyse imkânsız.

Ve gittiğinde, kalbimi paramparça edeceğinden eminim.

Bununla nasıl başa çıkacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

"Bana ne yapıyorsun?" Karşı çıkıyorum. "İçimi dışıma çıkardın prenses. Ben sadece iyiliğinin karşılığını vermek istedim."

"Oh, sen yaptın." Doğruluyor,

yüzünü buruşturuyor. "Ağrıyor mu?"

"Evet."

Şaşırmadım. Onun içinde saatler geçirdim. Özür dilemeli ve denenmemiş vücudu iyileşene kadar geri çekilmeliyim. Ama ben lanet olası bir piçim çünkü kendimi ona kalıcı bir şekilde damgaladığımdan emin olana kadar bunların hiçbirini yapmayacağım.

Sonunda beni terk ederse, kalbinin en azından bir parçasının benim olarak kalmasını sağlayacağım.

Peki ya birkaç gün önce o kadar çok istediğin intikam ne olacak?

Şu anda umursamakta zorlanıyorum.

Bir kolumu Corinne'in beline doladım ve onu kendime doğru çektim. "Aminı öpeceğim ve daha

iyi yapacağım."

"Yine mi?" Corinne kızarak uzaklaşır. "Ayağa kalkmama ve esnememe izin vermelisin. Sen benim

"Bacaklarımı o kadar uzun süre açtım ki kaskatı kesildim."

Sırıtıyorum. "Birazcık bile üzgün değilim."

Ayağa kalkıp ellerini başının üzerine kaldırarak vücudunun her santimini utanmadan sergilerken gülümsüyor. "Öyle olacağını düşünmemiştim."

Büyülenmiş bir şekilde baldırlarını, diz kapaklarını ve diz ardı kırımlarını gemesini, ayak bileklerini çevirmesini ve boynunu döndürmesini izliyorum. Nereye baksam zarif bir şekilde kıvrımlı ve gösterişli. Çaresizce çizburger yemeye ihtiyacı olduğu için giysileri askı gibi üstünden sarkan kadınlardan değil. Her şeyi mükemmel bir şekilde dolduruyor, özellikle de ellerimi.

Kaçınılmaz olarak, özel ilgimden sonra sıkı ve kırmızı çizilmiş meme uçlarına çekildim. Amının seftalisi şişmiş ve şekerli kayganlığın ötesinde. Gölgeyi yarığa bakmaktan kendimi alamıyorum, dilimi tekrar orada hayal ediyorum. Sikim kırırdanıp kalkıyor ve dördüncü raundun gerçekten kötü bir fikir olup olmadığını sorgulamama neden oluyor.

Tepkimi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ciddi misin?"

"Çok aktif bir seks dürtüm olduğu konusunda sizi uyarmıştım." Ama bu arzusun yoğunluğu benim için bile çılgınca.

"Sen yaptın. Şikayet etmiyorum. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var. Ve belki biraz konuşmaya." Yatağa geri kayıyor, sanki olmak istediği başka bir yer yokmuş gibi yanına kıvrılıyor.

Sarılmak uzun zamandır benim için bir lanet-hayır olmuştur. Normalde istemediğim bir yakınlığı teşvik eder ve kadınlarda daha sonra bastırmam gereken duygular uyandırır. Ama üç muhteşem orgazmdan sonra hâlâ Corinne'e yakın olmak istiyorum. Beni daha çok istemesini istiyorum.

Hadley'den beri ilk defa bir kadını seksten daha fazlası için arzuluyorum. Muhtemelen lanetlendiğimiz için bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Ama cinsel dürtülerimin başka fikirleri var.

Kolumu ona doluyorum ve onu bedenime yaklaştırıp kaşıklıyorum. Dudaklarım ensesinde geziniyor. Sert sikim tatlı kıcını dürtüyor. "Prenses..."

Parmağım meme ucunda gezinirken mutlu bir şekilde iç çekiyor. "Kadınlara karşı hep böyle misin?" "Ne şekilde?"

"Dikkatli. Sevecen."

Dürüst olmak korkutucu, ama oyun oynayamayacak kadar düğümlenmiş durumdayım ve yalan söylememeyi tercih ederim. "Hayır." Kaşlarını çatarak bana döndü. "Yani sen gerçekten sadece..."

"Vur ve bırak mı? Genellikle."

"Öyleyse neden şimdi beni tutmaya zahmet ediyorsun? Biz geçiciyiz. Seks yapmaya yeni başladığım için ekstra şefkate ihtiyacım olduğunu düşünüyorsan, nezaketin için minnettarım ama bana numara yapmak zorunda değilsin."

Corinne artık ona dokunmamı istemediğini mi söylüyor? Bunu kabul edemem. "Şartlarımı kabul ettin. "Nişanlılığımız süresince seninle seks yapacağım."

"Bu seks değil ve sarılma konusunda pazarlık yapmadık."

"Seni becerebileceğimi ama sana sarılamayacağımı mı söylüyorsun? Eğer öyleyse, sana evet dedirtecek yöntemlerim var. Ve onları kullanmaktan çekinmem." Onu sırt üstü yatırıp altımda yuvarlıyorum, bakışlarımla buluşana kadar parmağımı çenesinin altından geçiriyorum. "Sorun nedir?"

Dudağını ısıırıyor, çok savunmasız görünüyor. "Bu benim için çok fazla yakınlık demek. Yalnız olmaya çok alışkınım..."

Yani reddettiği ben değilim? "Olmamalısın."

"Bu geceye kadar, hiçbir erkek için heyecan verici olmadığım fikrine teslim olmuştum. Açıkçası, geğmişimde kimseyle seks yapmadım, bu yüzden nasıl olabileceğini bilmiyorum, ama çıktığım hiç kimse beklemek istememden çok rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Yani beni gerçekten ne kadar istemiş olabilirler ki? Ama sen..."

"Seni istiyorum. Hem de çok."

"Nedenini anlayamıyorum... intikam dışında."

"Kardeşinden intikam almak için seninle yatmıyorum prenses. Ve umarım sırf mirasa konmak için benimle soyunmamışsındır." Sesimdeki uyarı notu, bunun beni ne kadar kızdıracağını ona anlatmalıydı.

"Hayır, ama anlaşmamızın konuşulmayan kısmının sana karşı bir şey hissetmeyeceğim olduğunu sanıyordum."

Normalde, onun duyguları isteyeceğim son şeydir. Ama o bana yaslanmışken ve dudakları usulca göğsümde gezinirken? Gözlerimi kapatıyorum ve bizi gelecek hafta, gelecek ay, gelecek on yıl içinde bu şekilde hayal etmek çok kolay. Kahretsin, bu hayatta ve sonraki hayatta. Evet, aptal kalbim oraya gitmeye hazır.

Kahretsin, sanırım gerçekten aşık oldum. Muhtemelen çöküp yanacağım ama Corinne için savaşıyor öleceğim.

"Hiç kimseyi seni istediğim gibi istemedim," diye itiraf ediyorum. Şok olmuş bir şekilde nefesini içine çekiyor.

"Hadley hariç, değil mi?" Onu yine şoke edeceğim.

"Hayır. Ben seni daha çok istiyorum."

"Ama siz ikiniz gerçekten nişanlıydınız." Şaşkınlıkla bana göz kırptı. "Ben..."

"Anladın mı?" Milyonlarca nedeni var. "Komiksin. Kendini işine adamışsın. Ve samimisin. Planlarımıza rağmen, kafa oyunları oynamıyorsun. Sana karşı nazik olmasalar bile hayatındaki insanları gerçekten önemsiyorsun. Buna hayranım. Bu benim genetik yapımda yok."

Şaşırmış görünüyor. "Sence zayıf değil mi?"

"Bir kalbe sahip olmak mı? Hayır. Muhtemelen sizi herkesten daha güçlü kılıyor. Yatırım yaptığınız insanların bir gün sizi hayal kırıklığına uğratabileceğini bilirsiniz, ama yine de onlar için oradasınızdır. Onlara hala şüpheyi yaklaşırsınız. Hala içini açıyorsunuz."

"Her zaman çok fazla önemsemenin benim hatalarımdan biri olduğunu düşünmüşümdür."

"Yanılıyorsun." Bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Bu senin en iyi özelliklerinden biri." "Hadley gibi bir şey miyim?"

Neden bilmek istiyor? Nasıl ölçüldüğünü görmek için mi?

"Hayır." Kaşlarını çattığında onu rahatlatıyorum. "Bu iyi bir şey prenses. Hadley her zaman önceliği Hadley'e verirdi. En açık olduğu zamanlarda bile korunurdu. Bir şey istemediği sürece kimseye sıcaklığını ya da dürüstlüğünü nadiren verirdi. Sevgi ve seks, bir konuşmayı değiştirmek ya da istediğini elde etmek için yaptığı şeylerdi."

"Neden? Bu kadar... hesapçı olmayı hayal bile edemiyorum."

Benim tanıdığım Corinne bunu yapabilecek biri değil. Ona aşık olmamın bir nedeni de bu. "Hadley'nin sebepleri vardı. Onları anlıyordum ama bu bağlılığı çok farklı gördüğümüz anlamına geliyordu. Çok geç olana kadar bunu fark etmemiştim."

Corinne yumuşak bir vuruşla beni rahatlatıyor.

"Özür dilerim." "Benim hatam."

"Ama sen bu şekilde manipüle edilmesine izin verecek türden bir adam değilsin, tabii..." Kaşlarını çattı. "Çok güzel olmalı."

"Öyleydi ama bu yüzden onun davranışları için bahaneler üretmedim. Zor bir çocukluk geçirmişti. İkimiz de hiçbir yerden gelmedik ve ne olursa olsun hayatlarımızda bir şeyler yapmaya kararlıydık. Birlikte zirveye tırmanacağımızı düşünmüştüm. Ona elimden geldiğince yardım ettim ve korudum çünkü onun da benim yanımda olacağına inanıyordum. Bu yüzden de evlenme teklif

ettim. Meğer onun ilerleme fikri, daha iyi bir teklif alır almaz gemiyi terk etmekmiş."

"Başımdan beri sadece iyi bir evlilik yapmaya niyetli olduğumu sanıyordum."

Başımı sallıyorum. "İlk birlikte olduğumuzda moda dünyasında fırtına gibi esmeyi planlıyordu. Sürekli bir şeyler çizip duruyordu. Tanrım, gecenin bir yarısı uyuyamadığında dikiş dikmesi beni deli ediyordu. O lanet makine beni çoğu zaman uyandırırdı..." Başımı salladım. "Ama matematikte iyi değildi. İlk yılında ikinci kez trigonometri dersi alıyordu. Ona yardım etmeye çalıştım ama dönemin yarısında geçemeyeceğini anladı. Bursunu kaybedeceğini de biliyordu. Panikledi ve B planını Parker'da buldu. Bir bakıma anlıyorum. Annem kıt kanaat geçiniyordu ama ben çocukken bir sonraki yemeğimin nereden geleceğini hiç merak etmedim. O çok merak ederdi. Bu onu korkutuyordu, anlaşılabilir bir şekilde. Ama onu aldattığı için affedemem ya da bağışlayamam."

"Bunu öğrendiğinizde ne kadar acı çektiğinizi tahmin edebiliyorum. Onu seviyordun."

"Yaptım." O zaman yapabildiğim kadarıyla. Ve çünkü o harika bir baş verdi. Yirmi bir yaşındaki halim bunun kritik olduğunu düşünüyordu. "Ama beni kardeşin için terk ederken hiç pişmanlık duymadığı için beni hiç sevmediğini anladım."

Corinne'in yüzü yumuşar. "Onun kaybı benim kazancım. Ne de olsa şimdi evli olsaydın, mükemmel bir sahte nişanlı olmazdın."

"Bu geceden sonra, bundan daha fazlası olduğumuzu düşünmüyor musun?" Dudakları aralandı. Sessizce bakıyor, gözlerini kırıştırıyor.

Beni nazıkçe yüzüstü bırakacak kelimeleri bulmaya mı çalışıyor? Muhtemelen. Los Angeles'a geri dönüyor ve her zaman Parker'ın kız kardeşi olacak. Duygularımın önemli olduğunu umduğum için aptalın tekiyim. Daha önce hiç yeterince iyi olmadım. Neden bu prenses için yeterli olayım ki? Önce bana yalan söylemediği için mutlu olmalıyım.

"Boş ver." Kendimi yataktan dışarı atıyorum. "Geri geleceğim. Temizlik ekibinin işini yaptığından emin olmalıyım."

"Sabahın dördünde mi?" Elime atılıyor ve sıkıca kavlıyor. "Gitme. Seni üzmemiştin."

"Unut gitsin." Kıyafetlerime uzandım.

Parmaklarımı daha sıkı sıkıyor. "Bunu konuşarak halledelim." "Söyleyecek bir şey yok."

"Belli ki var. Beni hazırlıksız yakaladın. Bana bir dakika ver-"

"Önemli değil."

"Öyle! Az önce duygusal olarak ne kadar cesur olduğumu düşündüğünü söyledin. Ama konu sen olunca değilim. Bu geceden sonra, suç ortağından çok daha fazlasıymışız gibi geliyor. Bunu yüksek sesle itiraf etmek istemedim. Kadınlardan ne kadar hızlı vazgeçtiğini düşününce, senden bunu beklemiyordum..."

"Seni seks dışında da istiyor musun? İstiyorum dedikten sonra bile mi?"

Başını sallıyor. "Yapışmaktan ya da bana yardım ettiğin için seni pişman etmekten korktum. Ama sana karşı bir şeyler hissediyorum ve kendime bunu yapmamam gerektiğini söyledim. İyi vakit geçirmekle daha fazlasını ayırt edemeyen aptal, küçük bir bakire gibi davranarak seni kendimden uzaklaştıracağımdan korktum. Ayrıca, herhangi bir geleceğimizin olması için... senin için intikamdan daha önemli olmalıyım. Kardeşimin yaptıklarından sonra senden bunu isteyemem."

O ciddi mi? Corinne ve Parker'ı sırtından bıçaklamak arasında seçim yapmam gerekse?

Tartışmasız. Ama duyguları aşka yakın değilse bunların hiçbir önemi yok.

"İşimi nasıl kurtaracağımı da bulmam gerektiğinden, kardeşim paramı teslim edene kadar planımıza devam etmemiz gerekiyor. Bu yüzden hayal ile gerçek arasındaki çizgiyi bulanıklaştırmaktan korkuyorum." Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Kalbimin tekrar kırılmasına"

hazır değilim."

İç çekerek yatağın kenarına oturuyorum. Ona bildiklerimi anlatmalı mıyım? "Neyin değiştiiğinden emin değilim,

Ama Riley sana evlenme teklif edecekti. Mali kayıtlara göre sana bir nişan yüzüğü almış. Bir hafta sonra geri vermiş. Ertesi gün sizi aradı ve ilişkinizi bitirdi."

Corinne bana bakakaldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Ofisime ilk geldiğinizde sizi araştırması için bir özel dedektif tuttum. Hikayenin ne kadarının doğru olduğunu bilmem gerekiyordu, böylece teklifinin ciddi olup olmadığını ya da kardeşinin seni beni alaşağı etmek için gönderip göndermediğini anlayabilirdim."

"Peki ne buldun?" Belli ki kızmış.

"Dürüst olduğunu. Bak, Owen'ı işe aldığım gün kişisel bir şey değildi. Ama Riley'nin senin hakkında ciddi olduğunu bilmenin yardımcı olabileceğini düşündüm."

Başını iki yana sallıyor. "Bu beni daha fazla soruyla baş başa bırakıyor. Biz kavga etmedik. Sadece artık uzun mesafeli bir şey yapmak istemediğini söyledi. Ve sonuçta istediği ben değilmişim."

"Ve sen bunu yeterince iyi olmadığın anlamına mı aldın?"

"Öyle değil mi?"

Haklı olduğu bir nokta var. "Herkesin seni terk ettiğine dair inancını pekiştirdi." Corinne dudağını ısırarak başka tarafa bakıyor. "Evet."

Onun için burada olmaya devam edeceğimi söyledim ama bunu duymaya hazır mı? İçgüdülerim bana sadece gördüğünde inanacağını söylüyor. Bu yüzden onun arkasında olduğumu kanıtlamalıyım. Doğru fırsatı bulmalıyım. Ve eğer bulamazsam... Kendi fırsatımı yaratacak kadar acımasızım.

O zamana kadar, onu kendime bağlamanın bir yolunu biliyorum.

"Buraya gel." Prezervatife uzanıyorum ve kucağıma oturana kadar onu üzerime kaldırıyorum. Otomatik olarak omuzlarımı tuttu. "Ne yapıyorsun?"

"Bahsettiğin gibi, sarılma pazarlığı yapmadık; seks pazarlığı yaptık." Paketi yırtıyorum, sonra onu sert sikimin üzerine kaldırmadan önce yuvarlıyorum ve onu aşağı indiriyorum, tıslamasının ve ıslak amının etrafımda kapanmasının tadını çıkarıyorum. Dudaklarımı onunkilere dayıyorum. "Ben sadece pazarlığın bana düşen kısmını yerine getiriyorum."

chapter NINE

A Pazar sabahı daha fazla seks yaptıktan sonra, Corinne'in mükemmel bir şekilde uyum sağladığı Reed klanıyla rahatlatıcı bir brunch'ın ardından, o akşam Echo ve Hayes'i havaalanına götürdük.

düğün hazırlıkları çok çılgınlaşmadan ziyaret edin.

Bu nasıl tutacağımı bilmediğim bir söz ve en iyi arkadaşlarıma yalan söylemekten nefret ediyorum.

Evime dönerken Harlow aradı ve kendisinin, Masey'nin ve Britta'nın "nişanlımın" birikmiş işlerini halletmesine yardımcı olmak için sabah birkaç saatlerini ayırdıklarını söyledi. Corinne gerçekten duygulanmış görünüyordu ve üçlüye bolca teşekkür etti. Muhteşem gülümsemesi -ve diğer tüm seksi yanları- beni tekrar baştan çıkarıp külotunun içine sokmak istememe neden oldu. Ve kanlarını paylaşan bir yabancıken beni kucakladıkları gibi onu da kucakladıkları için aileme şükürler olsun.

Ama aklımın bir köşesinde, kapatma düğmesi olmayan bir kahve fincanı gibi endişe kaynayıp duruyor. Corinne'i kalmaya ikna edemezsem ayrılığımızı herkese nasıl açıklayacağım? Elbette, bu işi yürütmek için elimden geleni yapmaya kararlıyım. Başarısızlık bir seçenek değil... ama ben gerçekçiyim. Belki yarı yarıya şansım var.

Bir başka boktan piyasa pazartesi ile birleşince aklımda çok şey var. Daha da kötüsü, dün oldukça sessiz olan telefonum bu sabah gergin bir müşteriyle yaptığım görüşmenin ortasında patlamaya başladı. Eğer lanet olası paparazziler yine peşime düşerse, Parker'a gaz vermemek için kendimi zor tutacağım.

Bu arada, o piç nerede saklanıyor? Cumartesi gecesinden beri çok sessiz. Büyük film galasının ortasında beni azarlamak için adaya uçtuğunu, sonra da kız kardeşini kendisiyle birlikte Los Angeles'a dönmeye zorlayamayınca başarısızlıktan sıyrıldığını düşünmekten daha iyisini biliyorum. Bir yerlerde, sinsice bir şeyler planlıyor.

"Emin misin Xavian?" diye soruyor Palm Springs'ten elli yaşlarında nazik bir çift olan müşterilerim.

"Piyasa söz konusu olduğunda size bir garanti veremem. Bildiğim tek şey, teknoloji ve tıp sektörlerindeki herhangi bir zayıflığın, ekonomiye çok daha bağımlı olan perakende veya konut sektörlerine kıyasla kısa ömürlü olma eğiliminde olduğudur. Agresif olmaya istekliyseniz, denizaşırı getiriler harika olabilir. Ancak daha spekülattır. Bu gerçekten ikinizle ve risk toleransınızla ilgili. Yaşınız ve mali durumunuz göz önüne alındığında, örneğin yüzde 6'nın üzerinde büyümek istemiyorsanız hiç kumar oynamanıza gerek yok." Onların sessizliği üzerine ben de bir sürpriz yapmaya karar verdim. Maxon ve Griff ile henüz resmi olarak bağlantı kurmadım ama... "Tabii emlak işine girmek istemiyorsanız. Geçmişte Hawaii'ye ilgi duyduğunu ifade etmiştin ve ben de Maui'deki en başarılı iki emlakçıyla temas halindeyim. Eyaletteki en iyi yüzde bir oranındalar. Zaman içinde değeri artan somut varlıklar ve tatil yapmak ya da kira geliri elde etmek için harika bir yer istiyorsanız, sizi onlarla temasa geçirebilirim."

Don ve Jeanine Hillard birkaç dakika daha konuşuyor ve bazı sorular soruyor, ben de kolaylıkla cevaplıyorum. Bu konuşmayı uykumda bile prova etmişim. Maxon ve Griff ile konuşmak istiyorlar, ben de çifte temasa geçeceklerini söylüyorum. Portföylerinde mutabık kaldığımız düzenlemeleri özetledikten sonra görüşmeyi sonlandırıyorlar.

Kahvemden bir yudum bile alamadan telefonum elimde titriyor. Ekrana bir bakışta

Ben kız kardeşlerimden daha açık sözlü olanıyım. Süper-alfa bir futbol tanrısıyla evli olmak onun tavrını yumuşatmak için hiçbir şey yapmadı. Onu sevmemin bir nedeni de bu.

"Hey, Harlow. Nasıl gidiyor?"

Arka plandaki gürültü bana arabada olduğunu söylüyor. "Harika! Masey, Britta ve ben az önce evinizden çıktık."

Saatime baktım. "Saat daha on bir buçuk."

"Çok verimliyiz, özellikle de Britta."

Doğru. "Yani Corinne artık boğulmuyor mu?"

"İdari işlerde değil. Britta tüm müşteri talepleriyle ilgilenirdi. Masey her şeyi posta için hazırladı. Makyaj malzemeleriyle -aynı zamanda hassas malzemelerle- çalıştığı için ürünleri USPS'den nasıl koruyacağını biliyor. Corinne'e bir iki şey bile öğretti."

"Mükemmel. Sen ne

yaptın?" "En iyi yaptığım

şeyi."

"Senin ortalığı karıştırmana ihtiyacı yoktu," diye takılıyorum.

Harlow tsks. "Sen korkunç bir kardeşsin. Sırf bunun için ona senin en utanç verici hikayelerini anlatacağım."

Bu boş bir tehdit değil. Yine de gülüyorum. "Yine de yapacaksın."

"Haklısın. Aslında, senin kızla k o n u ş t u m , zavallı şey. Nefes nefese kalmak üzereydi."

"Neden? Ne oldu?" Ben ofise gittiğimde Corinne uyuyordu. "Parker aradı mı?" "Neyse ki hayır. Ve üzgün değildi, sadece şok olmuştu. Bu sabah e-postalarını açtığında, mevcut birikmiş işlerinin üzerine yüzlerce yeni sipariş almış. Görünüşe göre, Cuma akşamı yemeğinizin fotoğrafları ve

Cumartesi günü yayınladığınız nişan fotoğrafında saat kordonu da yer alıyordu. Bu altın satışına dönüştü."

"Çığ gibi büyüyen yeni siparişler almayı planlamadığını biliyorum ama bu iyi bir sorun."

"Kesinlikle." Harlow tereddüt ediyor. "Dürüst olmak gerekirse, Corinne'le ilk tanıştığım anda ondan emin değildim. O

çok sessizdi -ki sen öyle değilsin- ve ben de senin... öhöm, ısıltılı Reed kişiliğinle onu ezip geçeceğini düşünmüştüm. Ayrıca, senin her zamanki sürtüklerine hiç benzemiyordu."

"Sürtükler mi? Hemcinslerinizi aşağılıyor musunuz? Cinsel eşitlik falan ne olacak?" "Bir geceliğine bile olsa istediği erkeğin peşinden giden hiçbir kadını sürtük diye aşağılamıyorum.

Diyorum ki, *git*

Yakala onu, kızım! Eğer yapmasaydım, üniversite yıllarım için kendimi çok kötü cezalandırmak zorunda kalırdım." Kız kardeşimi ve seksi aynı cümle içinde düşünmek beni irkiltiyor. "TMI."

Gülüyor. "Demek istediğim, Corinne'le birlikte olduğun dönemlerde yattığın bazı kadınlar... Nasıl söylesem? Kendilerini toparlayamamışlardı. Zeki ya da hırslı değillerdi. Hayatta bir yere varacakmış gibi görünmüyorlardı. Bu sabah Corinne'in öyle biri olmadığını kanıtladı. Tam bir patron kaltağıydı. Operasyonunun içini dışını biliyor, genişlemek için tonlarca fikri var ve büyük düşünüyor. İş planı kusursuz. Hepimiz etkilendik. Ve düşündüğümüz gibi berbat bir kadın zevkine sahip olmadığına çok sevindik."

Harlow'un özetlemesi beni şaşırtmadı. Corinne inanılmaz. "Vay canına, bana bu kadar güvendiğin için teşekkürler."

"Para konusunda harikasın ve aynı zamanda çok alaycı olduğun için benim ruh hayvanım olabilirsin, ama kadın seçimlerin... Corinne'in büyük bir gelişme olduğunu söyleyelim. O altın

standart. Kaçmasına izin verme."

Bu olasılığın ne kadar gerçek olduğunu düşünmemeye çalışarak, "Bunu planlamıyordum," diye takılıyorum.

"Eminim bunu biliyorsunuzdur ama Parker başınıza bela olacak. Dün gece ortaya çıkan ve hikayesindeki kurbanın kendisi olmadığını ima eden haberleri takdir ettiğinden de şüpheliyim."

Vay anasını. "Nerede? Kim söyledi

bunu?" "Duymadın mı?"

"Corinne ve ben dün gece meşguldük."

Havaalanı koşumuzdan sonra pizza ve bir şişe şarap için benim evime yerleştik. Çalışmayı planlamıştı ama ben onu erken yatmamız gerektiğine ikna ettim. Sikimi ondan uzak tutmak için elimden geleni yaptım, ama bir kez hata yaptım. Ancak dilim başka bir hikayeydi.

Bu sabah çok huzurlu uyuyordu, ben de onu uyandırıp kasabayı dövmeye gidebildim. Ofise gidip işe odaklanana kadar çok sertleşmişim ama bununla yaşayabilirim. Sadece onun yanında uyandığım için mutluydum.

Bu kulağa aşık bir adam gibi gelmiyorsa, ne gelir hiçbir fikrim yok.

"Daha evlenmediniz bile ama şimdiden yeni evliler gibi davranıyorsunuz,"

diye şaka yapıyor. "Kabul ediyorum demeden önce Noah ile meşgul olmadığınızı söyleyemezsin bana."

"Kesinlikle öyleydik. Bu yüzden yemin ettiğimizde zaten hamileydim. Ama hâlâ beni hamile bırakmaktan zevk alıyor."

"Gerçekten...bu çok fazla TMI."

"Tüh," diye mırıldanıyor hiç de pişmanmış gibi görünmeden. "Her neyse, nişan partinize katılan muhabirler haberi yaydılar. İnsanlar konuşuyor."

Kahretsin. Bunun olacağını tahmin etmemiştim. "Ama onların temposu spor." "Fark etmez. Siz ikiniz büyük habersiniz."

Corinne'in kardeşinin saçmalıklarına hazırlıklı olmasını umarak iç geçiriyorum, çünkü geliyor. Sonra yine... "Eğer spor sayfalarındaysa, Parker bunu görmez." O hiçbir şekilde sporcu değil. "Bu da bir artı."

"Gerçekten haberiniz yok. Cumartesi günü gelenler bunu taraftarlarına bildirmedi. Özellikle de üniversite futbol sezonu başlamak üzereyken hiçbirinin umurunda olmazdı. Ama bilgiyi ünlülere ve popüler kültür meraklılarına aktardılar. Parker'ın o kadar da masum olmadığı ihtimali TMZ'ye düştü. Şimdi ortalıkta bir sürü spekülasyon var..."

Bu yalanı kabul etmeyecektir. "Lanet olsun."

"Özür dilerim. Teselli olacaksa, Noah bu sabah erkenden muhabirleri aradı ve haberi önce kendisine iletmedikleri için onlara çıkıştı." Duraksıyor. "Hadley'le -adı bu muydu?- olan geçmişinizi halka anlatmamanızın bir nedeni olduğunu düşündü."

Evet. Bunun yardımcı olmaması çok kötü. "Ona denediği için minnettar olduğumu söyle." "Ne yapacaksın? Hamlen ne?"

Güzel soru. Eğer bu sadece Parker ve benim aramdaki bir kan davası olsaydı, o orospu çocuğunu avlar ve Lisa'nın çektiği ve eski nişanlımı becerdiğini itiraf ettiği video ile yüzleştirdim. Çenesini kapatıp beni rahat bırakmazsa videoyu her yere yaymakla tehdit ederdim. Ama Corinne işin içindeyken, bu bir seçenek değil. Burada saçmalıyor olabilirim ama Corinne'in tüm kirli çamaşırlarını dünyaya yaymaktan hoşlanacağından şüpheliyim. Ve Parker'ın ona söylediği şeyler iğrençti. Korkunçtu. Aşağılayıcıydı. Bu senaryoda kötü adam kardeşi olsa da, o hala onun kardeşi. Ona zarar vermek istemiyor, sadece parasını kontrol eden yumruğundan kurtarmasını istiyor.

"Üzerinde çalışıyorum." Ama Corinne ve benim daha fazla konuşmamız gerektiği açık.

Dün gece onu sohbet edemeyecek kadar meşgul etmem benim hatam. Özellikle aramızda

olanlar hakkında daha fazla konuşmadık. Tekrar yalnız kaldığımız anda onu öptüm ve ikimiz de alevler içinde kaldık. Yemek ve duş için verilen aralar dışında, dün gece

Cumartesi.

Aklıma gelmişken... Prezervatif zulamı bitirdim. Markete uğramam gerek yoksa Corinne iki nokta iki saniye içinde hamile kalacak.

Bu düşünce beni anında sertleştiriyor ve bu ilk kez olmuyor. Kuşkusuz bu fikrin ilkel bir çekiciliği var. Geçici olmamız gerekiyor ama vücudumun hiçbir parçası, özellikle de kalbim bu şekilde davranmıyor.

"Anlatıyı değiştirmeye niyetliyseniz, bunu hızlı bir şekilde çözün. Çok fazla zamanınız yok. Hollywood birini yüceltip sonra da alaşağı etmeye bayılır ve Parker, film kitap kadar sıcak karşılanmadığı için özellikle savunmasız durumda. Sinemaseverlerin bir kısmına mızımız bir piç gibi göründü. Filmin Rotten Tomatoes puanı da bunu yansıtıyor."

Ona narsist bir pislik demek daha doğru olur ama kılı kırk yarıyorum. "Uyardığın için sağ ol."

"Elbette. Yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver. Tüm kardeşlerin arasında en sinsisi olan benim."

"Bence Maxon ve Griff seninle başa çıkabilir." Evan çok açık sözlü, Bethany el altından iş çeviren bir tip değil ve en küçük kardeşimiz Oliver henüz beş yaşında, bu yüzden onun hakkındaki karar henüz verilmedi.

"Pfft. Onlar amatör."

Doğru değil ama gülüyorum. "Corinne'e yardım ettiğin için teşekkürler."

"Benim için bir zevkti. Aklının başında kalmasını sağlayacaksa tekrar katkıda bulunmaktan mutluluk duyarız." "Eminim bunu takdir etmiştir."

"Bu beni ilgilendirmez ama basının Parker'ı kötülemesini istememenizin bir nedeni var mı? Eğer rakibinizi kötüleyebilir ve kendiniz kötülemek zorunda kalmazsanız, ben buna kazan-kazan derim."

"Elimden geldiğince Corinne'i üzmem istemiyorum. Cumartesi gecesi kardeşine kızgındı... ama onlar aileden."

"Zor bir durumdasın."

"Ona öğle yemeği götüreceğim ve bunu konuşup bir çözüm bulacağız." Ayrıca, onu görmek için can atıyorum. Parker'la başa çıkmak için bir strateji belirledikten sonra belki yatarız.

"Orada olacağını sanmıyorum. Biz ayrılırken bir telefon aldı. Kimden olduğunu söylemedi ama öğle yemeği için bir randevusu varmış gibi bir izlenim edindim. Adada tanıdığı biri var mı?"

Bildiğim kadarıyla hayır. Eğer Parker değilse, onu kim dışarı çıkarıyor olabilir ki? "Gitsem iyi olacak."

Corinne'i aradım. Cevap yok. Bu döngü sonraki bir buçuk saat boyunca tekrar ediyor. Bethany'nin Oahu'daki bazı müşterileriyle bir hesap incelemesi yapmak için kendimi görevimin başında kalmaya zorluyorum ama biter bitmez Corinne'i tekrar arıyorum.

Hâlâ açmıyor. Yemeği kiminle gitti? Neden cevap vermiyor?

Endişe içimi sararken, telefonum aniden patlıyor ve hiç bitmeyen bir elektrikli testere gibi vızıldıyor. Bilinmeyen numaralardan gelen mesajların ardından telefon üstüne telefon geliyor, hepsini reddediyorum çünkü hiçbirisi Corinne'den gelmiyor. Ne haltlar dönüyor burada? Paparazzilerin pazartesten cumaya kadar çalışan insanlar olduğunu sanmazdım. Neden beni rahatsız etmek için bugüne kadar beklediler? Saat öğleni geçti ve ben bu iş gününün bitmesini diliyorum.

Çünkü Corinne'e kafayı takmışsın.

"Bay Costa?" Lisa seslendi, ofisine daldı, yüzüne endişe damgasını vurmuştu. "Sorun nedir?"

Ağzını açıyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Belki de hiçbir şey." "Bırakın ben karar vereyim."

O daha detaylandıramadan telefonum tekrar çaldı. Arayan Maxon'dı. İsteyken beni neredeyse hiç aramadığına göre, kesinlikle bir şeyler oluyor.

Cihazı aldım. "Ne oluyor lan?"

"Sen söyle. Corinne ile kavga mı ettiniz? Ayrıldınız mı?" Bunu neden sorsun ki? "Hayır."

En azından benim bildiğim kadarıyla. Ayrılmadan önce ona yazdığım, evindeymiş gibi davranmasını ve gerçekten dışarı çıkması gerekirse cipin anahtarlarını nerede bulabileceğini söylediğim nota kızmış olamaz, ki çirkin dedikodular ve gölgelerde gizlenen erkek kardeşi göz önüne alındığında bunu tek başına yapmasını tavsiye etmedim.

"Tüm sosyal medya hala nişanlı olup olmadığınızı sorguluyor çünkü şu anda eski sevgilisiyle birlikte."

Donup kaldım. Öğle yemeğini onunla mı yiyor? "Riley Stephens adada mı? Ve birlikteler mi?"

"Yani bundan haberin yok muydu?"

"Hiçbir şey," diye ısırdım. Öyle olsaydı, onu ondan uzak durmaya ikna ederdim ya da beni de yanında götürmesi için ısrar ederdim.

Corinne bu dangalağı ne zamandır görmüyordu ve şimdi "nişanlı" olduğu için yine işine mi karışıyor?

Maxon, "Bunun üzerine gidin," diye öneriyor. "Görüntü açısından iyi görünmüyor. Ve sana zarar vermesini istemiyorum."

Bu beni pek sakinleştirmede. "O kadar rahatlar mı?" "Ben orada değilim, ama resimler gösteriyor ki..."

Hay sikeyim. Onu yaktıktan sonra romantik olmak şöyle dursun, neden onu görsün ki? Daha dün gece kalbinin tekrar kırılmasını istemediğini söyledi. Corinne'in şimdi onunla yemek yemesi hiç mantıklı değil. Sosyal medyanın yalan söyleyebileceğini biliyorum, bu yüzden hemen sonuca varmayacağım ya da en kötüsünü düşünmeyeceğim. O kadın bana karşı bir şeyler hissediyor. Bunu biliyorum. Dokunuşunda hissediyorum. Bekâretini bana verip otuz altı saat sonra onu terk eden herifle oynaşacak türden bir kadın değil.

"Neredeler?"

"Eğer oraya gidersen, bu daha kötü görünecek, bilmiyormuşsun ve onu aldatıyormuşsun gibi-" Umurumda değil. "Hangi cehennemdeler?"

Hayal meyal bildiğim ama hiç gitmediğim bir restoranın adını sayıklıyor. "Ama açık olmak gerekirse, gördüğüm resimler... konuşuyorlar. Sadece konuşuyorlar. O yüzden belki de kafaları birbirine eğik olduğundan daha kötü görünüyordur."

Belki de değildir.

"İlgileniyorum," diye tükürdüm ve telefonu kapattım.

Kafamı kaldırdığımda Lisa hâlâ kapının girişinde duruyor ve nadir görülen bir belirsizlik anıyla oyalanıyor. "Ne yapmamı istersiniz?"

"Öğleden sonramı iptal et. Sadece acil durumlar için mesaj at. Clint'e müsait olduğumda döneceğimi söyle." "Elbette." Telaşla masasına döndü ve telefonu açtı.

Tanrıya şükür ona güvenebiliyorum.

Ŗu an tek odak noktam Corinne'e ulaşmak. Ne haltlar d6ndüğünden emin değilim ama

öğren.

Arabama ulaştığımda telefonum çaldı. Ondan bir mesaj.

Konuşmak için bir dakikan var mı?

Neredesin sen? Kendimi Audi'min ön koltuğuna atarak cevap yazıyorum.

Senin evinde.

Park yerinden çıkıyorum, bakışlarım yola kilitleniyor. Ama düşüncelerim milyonlarca kilometre uzakta.

Bu Hadley'e çok benziyor. Parker'ın hâlâ bizim evde olduğuna dair söylentileri duyduğumda barmenlik işimden sabahın üçünde çıkıyordum. Dairemize vardığımda Hadley dizlerinin üzerine çökmüş, onun aletini emiyordu. Parker pantolonunun fermuarını çekerken Hadley eşyalarını topladı ve bana veda konuşmasını yaptı. Şaşırtıcı derecede duygusuzdu. Ama Hadley böyleydi. Pratik hesapları çoktan yapmıştı. Parker paradan geliyordu. Eğer onu elde ederse, bir daha asla parasız kalmayacaktı.

Çok geç olana kadar onun kör tarafının geldiğini görmedi. Ondan sonra... Ona asla güvenemezdim. Ya da Parker'a.

Yanımda telefon durmadan çalışıyor. Paparazzi mi? Daha iyi niyetli aile üyeleri mi? Umurumda bile değil.

Gıcırdayarak garaj yoluna giriyorum, yan park edip cipin önünü kapatıyorum. Bu işi halledene kadar gitmiyor. Sonra eve doğru yürüyüp, hızla içeri giriyorum. "Corinne!"

"Burada," diye cevap veriyor sessizce oturma odasından, sesi titreyerek. İçim kıpır kıpır oluyor. Bana da mı siktirip gitmemi söyleyecek?

Köşeyi döndüm ve onu kanepede otururken buldum. Yüzünde yeni sikilmiş bir parıltı, bastırılmış bir gülümseme ya da sahte bir pişmanlık yoktu. Hadley'nin o kader gecesinin aksine Corinne solgun ve sarsılmıştı.

Öfkem boşalıyor, yerini hızla endişeye bırakıyor. Birkaç adımda ona ulaşıyorum ve önünde çömelip ellerini ellerime alıyorum. "O piç seni incitti mi?"

Bakışları benimkine sıçırıyor. Koyu renk gözleri şaşkınlıkla doluyor. "Biliyor musun?" "Riley ile öğle yemeği yediğini mi? Bütün sosyal medyada var."

Bir elini açık ağzının üzerine bastırıyor. "Aman Tanrım... Özür dilerim. Hiç düşünmemiştim. Hiç kimse olmaya alışkınım ve aradığında o kadar şaşırdım ki..."

Planımızı ve öğle yemeğinin dünyaya nasıl görüldüğünü Riley'nin onu üzmesinden daha az önemsiyorum. Onu görmek istiyor muydu ki?

"Ne zaman?"

"Bu sabah." Tıkladı. Harlow, Masey ve Britta evimden ayrılırken arayan kişi o olmalıydı.

"Orospu çocuğu."

"Telefonumda onun adını gördüm ve şok oldum. Gerçekten o olabileceğini düşünmemiştim. Bir yılı aşkın süredir ondan haber almamıştım. Ve birden... işte oradaydı, işle ilgili bir şey için adada olduğunu ve beni görmek istediğini söylemek için arıyordu." Yutkundu. "Açıklamak ve özür dilemek için."

Zamanlama gerçekten çok uygun değil mi? Ben saçmalık diyorum. Neredeyse hiç kimse adaya işle ilgili bir şey için gelmez, özellikle de finans sektöründe. Herif ekonominin başkenti New York'ta çalışıyor. Maui'de kariyerini ilerletecek ne olabilir ki? Hiçbir şey.

Buraya Corinne için geldi.

Fikrini değiştirdiği için mi?

"Neler olduğunu öğrenmek için iki saat boyunca sana ulaşmaya çalıştım. Sen neden

Cevap?"

"Dün gece telefonumu şarj etmeyi unuttum. O aradığında çalışıyordum. Telefonu kapattıktan sonra telefonumu ofiste şarja taktım ve duşa girdim. Çıkarken almayı unuttum."

Hikayesi akla yatkın. Dün gece onu pratik bir şeyle uğraşamayacak kadar meşgul ettim. Bu da şu soruyu akla getiriyor... "Onunla neden buluştun?"

"Kapanış istedim. Hiç alamadım. Ya da en azından öyle hissetmedim. Ayrıldığımızda bana söylediği bahaneler gerçekten açıklayıcı değildi."

"Bugün farklı bir hikayesi var mıydı?"

Başını sallıyor, sözlerini toparlamaya çalışırken kaşları çatılıyor. "Korktuğunu söyledi. Evlenmek ve çocuk sahibi olmak istediğimi biliyordu ve buna hazır değildi. Ne kadar zaman sonra hazır olacağını bilmezken benim zamanımı boşa harcamanın adil olmadığını düşündüğünü söyledi."

"Peki şimdi hazır mı?"

"Ben sormadım."

"Ama eminim size bazı işaretler vermiştir."

Dudağını ısıırıyor. "Çok fazla kelimeyle değil ama ima etti..." Tabii ki yaptı, lanet olası piç.

Hikayesi saçmalık. Belki de ben buna ikna oldum çünkü bu herif Corinne "nişanlıyken" ona tekrar yaşadığı için şaibeli görünüyor. Bunun sahte olduğunu bilmiyor. Tabii... "Ona nişanımızın gerçek olmadığını söyledin mi?"

Bu onun dikkatini tekrar bana çekti. "Tabii ki hayır. Ama sürekli mutlu olup olmadığımı sordu." Yüzüm kızardı. "Ona ne söyledin?"

"Çok." Dudaklarını birbirine bastırıyor, neredeyse ağlayacak gibi görünüyor. "Belli ki kızgınsın ve-"

"Bu pislikle öğle yemeği yiyeceğini bana söylemeliydin. Ben de seninle gelebilirdim. Tamamen farklı bir kamusal anlatı yaratabilirdik. Ama sen bana söylemek için her şey bitene kadar bekledin."

"Herkesin içinde yemek yediğim için özür diledim. Benim aptallığımdı. Ama kişisel meselelerim için seni iş yerinde rahatsız edecek değildim."

Belki, ama tek sebebin bu olduğunu sanmıyorum. "Konuşmanızı duymamı istemedin."

Kıpırdanıyor ve başka tarafa bakıyor. "Yapmadım. Ayrılığımız küçük düşürücüydü. Açıklamanın da aynı derecede utanç verici olacağından korktum."

Öfkeli olmak istiyorum. Onu incittiği için bu orospu çocuğunun kafasını koparmak istiyorum. Kadınının etrafında dolanmayı bırakmasını istiyorum.

Ama o gerçekten benim değil.

Gerekçesi de gerçek gibi. Bir çentik atmam lazım.

"Eşyaları nereye bıraktın?"

"Benden onu affetmemi istedi. Ona affettiğimi ve eğer evliliğe hazır değilse, düğün günümüzde fikrini değiştirmedeği ya da aynı derecede korkunç bir şey yapmadığı için mutlu olduğumu söyledim."

"Seni tekrar görmek istedi mi?"

Tereddüt ediyor ve daha ağzını açmadan cevabından hoşlanmayacağımı anlıyorum. "Özel bir proje için süresiz olarak adada olduğunu ve kimseyi tanımadığını, bu yüzden tekrar görüşebileceğimizi umduğunu söyledi."

Yani bu bir evet.

Şimdi daha da şüpheliyim. Elbette, Corinne'in başka biriyle evlenmeyi planladığını duymuş ve onu hala istiyorsa ya şimdi ya da asla olduğunu fark etmiş olabilir. Ama bu senaryo bana korkunç geliyor.

uygun.

Hiç kıskançlığın yüzünden böyle konuştuğunu düşündün mü?

İç monologumun çenesini kapatması gerekiyor.

"Nasıl cevap verdin?"

"Bunu düşünmem gerektiğini söyledim. Onu görmek..." Başını iki yana sallıyor. "Bunu nasıl sindireceğimi bilmiyorum."

Gerçekten bilmek isterdim. Onu özledi mi? Hala ona çekiliyor mu? Onu seviyor mu?

Tedirginliğim yardımcı olmuyor. Sakinleşmem gerek. Corinne bir oyuncu değil ve alaycılığımın ağzımdan kaçmasına izin veremem.

"Eminim çok fazla olmuştur."

Başını sallıyor, hâlâ biraz dengesiz görünüyor. "Arkadaş olabilir miyiz bilmiyorum." Onu yaktığı için mi? Yoksa ondan daha fazlasını istediği için mi?

Hangi otelde kaldığını sorma isteğimi bastırıyorum, böylece o pisliği ziyaret edebileceğim. Bu beni hem sosyal medyada hem de Corinne'e karşı zayıf gösterir. Tehdit edilmiş gibi görünemem.

Ama bir şey geliyor. Hissediyorum.

"Neden?" Israr ediyorum. "Bana neden arkadaş olamayacağınızı söyle."

O cevap veremedi Lisa'nın zil sesi aramızda çınlıyor. Acil bir durum olmasa aramazdı.

Küfrederek cihazı cebimden çıkardım. "Ne?"

"Şimdi hasar kontrolü yapmalısın. Parker Emerson tüm sosyal medyada nişanınızın iptal olduğunu ve kız kardeşinin Riley Stephens ile evleneceğini iddia ediyor."

chapterTEN

B O gece saat onda, iki koltuklu şık Audi'mle otoyolda hızla ilerliyor, direksiyonu Riley Stephens'in boğazını sıkarak gibi kavırıyordum. Orosu çocuğu geçmişinde kalmalıydı.

Yanımda Corinne sessiz, dalgın dalgın ön cama bakıyor. Onu hiç bu kadar ateşli görmemiştim. Lanet olsun, *herhangi bir* kadını gördüğümde daha seksi.

"Neredeyse geldik."

Dudağını ısıyor. "Tüm bunlar gerçekten gerekli mi?"

Haklısın, öyle.

Direksiyonu daha da sıkı kavrayarak, daha ölçülü bir yanıt vermek için zihnimi yokluyorum. "Hikâyeyi kontrol etmek akıllıca olur. Yoksa kardeşin kontrol eder."

"Sanki bir kavga arıyormuşuz gibi geliyor."

Bu Corinne'in doğasında yok. Bu yönünü takdir ediyorum ve bu savaşta tek başıma mücadele edebilseydim, bundan mutluluk duyardım. Ama bu gece geçmişin geçmişte kalmasına izin veremeyeceğimiz bir örnek. Corinne'in kiminle evleneceği hikayesini kontrol edeceksek, bunu birlikte yapmalıyız.

Parker yalanlar yayıyor ve düşündükçe Riley'nin aniden ortaya çıkmasının arkasında onun olduğuna daha çok ikna oluyorum. Bilmediğim şey ise Corinne'in eski sevgilisinin bir komplocu mu yoksa farkında olmadan bir suç ortağı mı olduğu. Her neyse. İkisinin de canı cehenneme. Parker bizi ayırmayı umuyor.

Onu durdurmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Kimse Corinne'i benden alamaz. Bunun intikamla hiçbir ilgisi yok ve her şey kadınımı elimde tutmakla ilgili.

İşte, itiraf ettim. Corinne Emerson bana ait.

Şimdi onu hissettiklerimin gerçek olduğuna ve aramızda kalıcı bir şeyler olabileceğine ikna etmem gerekiyor.

"Bu gece tek yapmamız gereken içmek, dans etmek ve iyi vakit geçirmek. Bir şey söylemek zorunda değilsin.

Kimseyle yüzleşmek zorunda değilsin." Yapılması gereken bir şey varsa, ben hallederim. "Ve bunu takdir ediyorum, ama tüm bu çaba sadece dışarı çıkmak için... Ya gazeteciler?"

Lisa bana kötü haberi verdikten sonra stratejiyi konuşmak için Maxon ve Griff'i aradım. Ağabeylerimin el altından iş çevirdiğini biliyordum ama lanet olsun... Etkileyici derecede acımasız tarafları ortaya çıktı ve oynamıyorlardı. Ben tamamen varım.

Sonra Harlow Parker'ın "duyurusunu" internette gördü ve öfkelenmeye başladı. O ve Britta, her ikisi de kusursuz giyinirler ve aynı lüks giyim mağazasına giderler. Kız kardeşim mağaza sahibi Jennifer'ı aradı ve saat tam sekizde elinde harika bir gece için mükemmel elbiseler, ayakkabılar ve iç çamaşırlarından oluşan bir koleksiyonla çıkageldi.

Corinne her şeyi denedi. Bu vesileyle, anında gözlerimi kamaştıran ve sikimi sertleştiren kıyafeti seçtim. Jennifer buna asimetrik mini-cami elbise diyordu. Metalik, o kadar koyu bir tonu var ki neredeyse siyah... ama tam değil. Kumaştaki hafif büzgüler ortaya doğru çekilerek küçük belini ve kadınsı kalçalarını ortaya çıkarıyor. Göğüs dekoltesi, V yakasından fışkırıyor.

ince, boğazının çukurunda düğümlenen şık bir gümüş zincirle vurgulanmış, ardından gür göğüslerinin arasından parıldayan bir uzunluk sarkıyor. Kalçasının üstündeki yırtmaç neredeyse kalçasına kadar kesilmiş. Etek ucu kışının birkaç santim ötesine kadar uzanıyor. Zarif ayaklarında, ayak bileklerini saran ve *şimdi sik beni diye* bağırان bir çift askılı gümüş topuklu ayakkabı var.

Topluluk bana inanılmaz bir paraya mal oldu. Umurumda değil.

Jennifer'ın ayrılmasından sonra Harlow ve Masey, makyaj malzemeleri, ojeleri ve şekillendirici çubuklarıyla sihirli bir şekilde ortaya çıktılar.

Kız kardeşim ve en yakın arkadaşı güzellik çalışmalarına başlarken ben de Corinne'in Riley ile öğle yemeği yediği sosyal medya görüntülerine baktım. Kurnaz piç. Eğer söyleyecek bir şeyim varsa, ona bir daha dokunmayacak. En iyi ihtimalle, kararsız ve duyarsız biri. En kötü ihtimalle, Parker'la işbirliği içinde ve iyi bir şey yapmıyor. Her iki durumda da, o benim düşmanım.

Sebeplerini anlamam gerektiği için özel dedektif Owen'ı aradım. Soruşturma odağını Corinne'den Riley'ye kaydırmam iki dakikadan az sürdü. "*Her şeyi bilmek istiyorum; kahvaltıda ne yediğini, en son ne zaman seviştiğini, sfinkterinin gerginliğini. Hiçbir şeyi atlama.*"

Owen meraklı, acımasız ve paraya düşkün biri olduğu için talebimin üzerine atladı. "Bana yirmi dört saat ver."

O bilgi toplarken, Corinne ve ben de ihtiyaç duyulan hasar kontrolünü yapacağız.

Yanımdaki yolcu koltuğunda son derece muhteşem görünüyor. Yumuşak bukleleri omuzlarını okşarken, kırmızı dudakları kendimi kontrol etmemi engelliyor. Bu gece çok dikkat çekeceğimize şüphe yok.

Buna ihtiyacımız var.

"Peki ya gazeteciler?" Sakin görünmeye çalışıyorum.

"Bunlar gerçekten gerekli mi? Çok mu ileri gidiyoruz? Çok mu zorluyoruz?" "Eğer yapmazsak, kardeşiniz kamuoyu algısını kontrol eder."

"Bunun bir önemi var mı? Onu nişanlılığımızın gerçek olduğuna ikna etmem gerekmiyor mu?"

Haksız değil ama aynı zamanda bir savaşçı da değil. Açıklamak için sabırsızlığımı ve hırçınlığımı bastırmak zorundayım.

Elini sıkıyorum. "Prenses, Parker beni tanıyor. Karşılık vermememin tek yolunun benim için bir şey ifade etmemen olduğunu biliyor." Aslında, eğer yumruğumu boğazına tıkayana kadar boğazına sokmazsam, ona bağlı olmadığımı anlayacak. "Bu yüzden bir gösteri yapmalıyız. Muhabirlerin arkadaşları sosyal medyada görünmemiz için hazır bekliyor. Eğer bunu yapmazsak, kardeşin daha da sinirlenecek. Ve sen de parayı asla alamazsın."

Corinne iç geçirir. "Haklı olduğunu biliyorum. Keşke onu arayabilsem ve mantıklı düşünmesini sağlayabilsem ama o bunun ötesinde görünüyor."

Öyle. Ve ben de öyleyim.

Bu bir savaş. Esir almayacağım, sadece kayıplar vereceğim. "Bu savaşı vermek için bana geldin," diye hatırlatıyorum ona.

Ama aklımın bir köşesinde Corinne ve Parker'ın geri dönüşü olmayan bir noktaya doğru hızla yaklaştıklarını biliyorum.

-Ve arabayı son sürat sürdüğümü, kafa kafaya çarpışmaya hazırlandığımı.

Sadece her şey söylenip bittiğinde kimin ayakta kalacağından emin değilim. "Yaptım," diye kabul ediyor. "Sadece tüm bunları kafamda toparlamam gerekiyor."

Yolculuğumuzun son birkaç dakikasında sessizdi. Sinirlerinin gerildiğini hissediyorum. Riskleri

biliyor. İşin ciddiyetini anlıyor. Keşke onu teşhir edip yangına körükle gitmek yerine bunu ondan alabilseydim.

Parker'ın lanet bombası bunu imkansız hale getirdi.

Sonunda adanın gösterişli otellerinden birine varıyoruz. Barları gece hayatının en hareketli noktası,

Yerli halkın ve turistlerin dirseklerini ve diğer vücut parçalarını ovuşturduğu yer. Pazartesi gecesi olduğu için Noah ve Harlow, ev yapımı kahramanı görmek isteyen partililerle kalabalığı şişirmemize yardımcı olmak için sosyal medyada göründüklerini duyurdular. Corinne ve beni de etiketlediler. Kim gelirse gelsin ben hazırım.

Arabadan inmesine yardım ederken ve vale Audi'mi götürürken telefonum çalıyor. "Harlow burada olduklarını söylüyor."

"Güzel." Corinne inanılmaz gergin görünüyor.

Bardan dışarı taşan kalabalığı tarıyorum ve puslu bir şekilde aydınlatılmış lanai'ye çıkıyorum. Samantha James'in "Breathe You In" şarkısı gümbür gümbür çalıyor. İçkiler akıyor. Kulüp müdavimleri etrafta dolanıyor, görüyor ve görülüyor. Ortam olgunlaşmış.

"Sakin ol. Bu insanlara bir gösteri yapalım." Elini tuttum.

Corinne parmaklarını benimkilere doluyor ve başını sallıyor. "Bir içkiye ihtiyacım olacak." "Bunu planlamıştım."

Kapıda, içeri girmek için bekleyen insanların oluşturduğu kuyruk binanın yarısını sarıyor. Her zamanki hafta sonu kalabalığını aşıyor. Güzel. Birden fazla doğrulayıcı kaynakla haber *hızla* yayılacak.

Fedaiye başımı sallayıp Noah sayesinde sırayı atlarken Corinne'i içeri sokuyorum ve yanıp sönen renkli ışıklar ve sallanan bedenlerle karanlık odayı tarayıp tanıdık yüzler, özellikle de Parker'ınkileri arıyorum.

"Hadi, seni orospu çocuğu. Tango yapalım," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Kalabalık bizim için Kızıldeniz gibi parçalanıyor. Kadınlar bakıyor. Erkekler Corinne'e göz süzüyor. Onu sıkı sıkı tutuyorum ve arka köşedeki VIP masasına götürüyorum, Harlow ve Noah orada çoktan yerlerini almışlar. Eniştem imza dağıtırken kız kardeşim ayağa kalkıp ikimize de sarılıyor. Yoldan geçen bir garsondan masa için bir içki sipariş ediyorum ve Corinne'i beline doladığım bir kolla yanıma sabitleyerek oturuyorum.

Kalabalık izliyor. Gözlerini hissediyorum. Corinne'in yanımda gergin bir şekilde kıpırdanması bana onun da bunu hissettiğini söylüyor.

Noah eğiliyor. "Hazırlandın mı? İşler sarpa saracak."

"Yüzde yüz."

"Peki ya Corinne?" Servis görevlisi içkilerimizi koyarken başıyla ona doğru işaret ediyor. "Bundan hoşlanmıyor ama gerekli olduğunu biliyor."

"O zaman yüzüne hızlıca bir gülümseme yerleştir ve insanların dikkatini çekmişken ilk hamleyi yap." "Benim planım da bu." Tekrar Corinne'e doğru eğildim ve çıplak omzuna bir öpücük bıraktım. "İç bakalım,

Prenses. Dans edeceğiz."

Dönüyor, gözleri kocaman. "Pek iyi bir dansçı değilimdir."

"Bu yüzden içkiler." İçkimi geri atıyorum ve French 75'in yarısını tüketmesini izliyorum. Dudaklarını yalarken libidom harekete geçiyor. Onu daha yakına çekiyorum.

"Öp beni."

Normalde, sadece ağzını alırdım. Tam orada. Ama Parker'ın Riley'le evleneceği iddiasını çürütmek Corinne başlatırsa daha kolay olur.

Bakışları odanın içinde geziniyor. "Herkes bakıyor."

"Gecenin teması bu. Öp beni."

Açıklamam onu daha az değil, daha çok geriyor. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Çok mütevazı olduğu için mi? Nişanımız gerçek olmadığı için mi? Her şeye rağmen Riley'i

istediği için mi? "Sorun nedir?"

"Öpüşmeye başladığımızda... aklımı
kaybediyorum." Bu beni sırttırdı.

"Mükemmel."

Gözlerini deviriyor, içkisinin diğer yarısını da yudumluyor ve derin bir nefes alıyor. "Söylediğin şey hakkında düşünüyordum. Haklısın. Benim olan şey için kardeşimle savaşıırken sana yardım etmeye geldim. Sen de istediğimi yapıyorsun. Bunun hayal ettiğimden daha çirkin olması senin suçun değil. Büyük kız külotumu giymeli, Parker'ın duyguları hakkında endişelenmeyi bırakmalı ve yapılması gerekeni yapmalıyım. Kardeşimin neden bu kadar gerçek dışı bir duyuru yaptığını anlayamıyorum. Riley ve ben sadece ögle yemeği yedik-"

"Parker eski sevgilini ve bu durumu kullanıyor çünkü seni benden uzaklaştırmak için yanıp tutuşuyor." Riley'nin kardeşininkiyle örtüşen art niyetleri olduğuna dair içimde sinsi bir şüphe var ama bunu kanıtlayana kadar kendime saklayacağım.

Başını iki yana sallıyor. "Uzaktan bile olsa hayatımı kontrol etmeye çalışıyor. Benim kendi aklını bilen bir yetişkin olduğumu kabul edecek mi?"

"Ona göstermediğin sürece mi? Hayır. Onun parmağının altından kurtulmak istiyorsan, net sınırlar çizmeli ve onlara sadık kalmalısın." Bizi gerçekten denemesini, Maui'ye taşınmasını ve benim yanıma gelmesini önermek dilimin ucunda. Ben onu Parker'ın onu yıkma girişimlerinden korurken kendimizi çözebiliriz. İşini desteklemesine yardımcı olur ve aşık olması için gereken tüm zamanı ona veririm.

Bu konuşmanın yeri burası değil ve şu anda bunu düşünemeyecek kadar tedirgin.

"Ben küçükken ve büyükanne ve büyükbabalarımız bir genci büyütme sorumluluğu için çok yaşlıyken kardeşimin rehberliği mantıklıydı. Ama şimdi çılgınca. Ve zekama hakaret ediyor."

"Öyle." Ve bunu fark ettiği için onunla gurur duyuyorum.

Servis görevlisi yanımdan geçerken iki içki daha istediğimi belirttim. Harlow ve Noah, yine hayranlarıyla sarmaş dolaş, bir saniyeliğine reddediyorlar.

"Tamam. Bu iş bizde. Hadi yapalım şunu," diyor bana olduğu kadar kendine de. Kendi kendine konuşması çok sevimli.

"Yanımdayım prenses. İnanılmaz görünüyorsun. Şimdi öp beni. Bundan sonrasını ben hallederim." Bu gecenin kirli işlerini yapmak benim için bir zevk olacak.

Dudağını ısıırıyor. Gözlerimiz buluşuyor, onunki arıyor. Sonra eğiliyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

Hafif, tatlı ve keşfedici. Yine de beni ateşliyor. Aklımı başımda tutmam gerekiyor... ama bana her dokunduğunda, bana daha önce hiç hissetmediğim ve açıklayamadığım bir şey yapıyor.

Onu daha yakına çekerek ağzımı onunkinin üzerine eğiyorum ve derin bir öpücük alıyorum. Kolları boynuma dolanıyor. Küçük bir inilti duyuyorum. İçine batıyorum.

Kaburgalarımın giren bir dirsek beni şehvetli sersemliğimden uyandırıyor. Kafamı kaldırdığımda Noah'nın kaşlarını kaldırmış bana baktığını görüyorum. "Bunu daha halka açık bir yerde yapman gerekmez mi?"

O haklı. Corinne'in bana kalmasını ve onu soyup içinde kaybolmayı ne kadar istesem de, gülümseyerek elini tutuyorum. Birlikte dans pistine doğru ilerliyoruz. İnsanlar etrafımızda kümелendi. Şans eseri, şarkı gümbür gümbür ve ruhsuz bir şeyden Bless You ve Lost Boy'un "Head Under Water" şarkısına dönüşüyor. Onu kollarımla sarıyorum, yaklaşıtıyorum ve ona karşı müstehcen bir şekilde sallanıyorum.

Müziğin ve ışıkların altında canlanıyor. Vücudu sallanıyor. Dudaklarını yalıyor, saçlarını savuruyor ve bana yaklaşan bir bakış atıyor, gözleri benimkilere bakarken yanıyor. Numara mı yapıyor bilmiyorum.

Ben değilim.

Narin boynunu ensesinden yakalıyorum ve ele geçirilmiş bir erkek gibi ağzını alıyorum.

Tereddüt etmeden bana açılıyor, omuzlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor. Müzik kayboluyor. İnsanlar da öyle. Önemli olan tek şey aramızdaki bağ. Kendini bana sürtmesi. Kollarımdayken dünyanın sadece ona indirgenmesi.

Sarı bir elbisenin içinde, yakınımızda dans eden ve telefonuyla bizi videoya çeken, harika vücutlu bir sarışın tarafından itilip kakılıyor. Amacımıza hizmet ettiği için ona ters ters bakmaya direniyorum.

Komik, bir zamanlar içki ısmarlayacağım, sonra da onu becermeme izin verene kadar tatlı dille konuşacağım türden bir kadın. Şimdi ona ikinci bir bakış bile atmıyorum.

"Xavian?"

Corinne'in nefesli sesi dikkatimi tekrar ona yöneltiyor. "Prenses?"

"Ne kadar kalmamız gerekiyor?"

Sırıtıyorum. "Seni eve götürmemi ve sana iğrenç şeyler yapmamı ister misin?"

Yanakları kızarıyor. "Beni öptüğünde kendimi kaybettiğimi söylemiştim."

"Uzun sürmeyecek," diye söz veriyorum kulağına. "Sadece insanları başka bir erkekle ilgilenmediğine ikna edecek kadar. Şimdi herkesin güzel, ışıltılı taşını görebildiğinden emin ol ve beni tekrar öp."

"Bunu onun yüzüne vuruyoruz."

Bence kardeşini kastediyor ve plan bu. Ama Riley'nin de sosyal medyada gözü açılırsa belki geri çekilir. "Kardeşin incelikten anlamıyor."

Müziğin ritmiyle birlikte dönerken, "Öyle değil," diye kabul ediyor. "Ama beni gerçekten gösteriş için değil de beni tahrik etmeye çalıştığın için mi öptüğünü merak ediyorum."

"Sinsi planımı anladın." Göz kırıyorum.

Parmak uçlarında yükselip ağzını benimkinin altına açmadan önce kahkahası tam teşekküllü bir kıkırdamaya dönüşüyor. Morarmış dudaklarını yakalıyorum, rujunun geri kalanını öpsem bile umurumda değil.

Onun pelüş, şekerli ağzının içine batıyorum. Daha önce olduğu gibi, başım uğuldamaya başlıyor. Vücudum da öyle. Ellerimi sırtından aşağı kaydırıp kıcını kavıyorum ve onu ağrıyan sikime doğru çekiyorum. Corinne öpüşmemizden kurtuluyor, nefes nefese kalıyor, başı ritme geri düşüyor. Boğazı bir adak, şehvetime bir kurban. Onu alıyorum, dudaklarımı boynunda gezdiriyorum, kollarımda titrediğinde zevk alıyorum.

"İşe yarıyor. Acıyor," diye inliyor.

"Kukun mu?"

Başını sallıyor. Nefes alış verişi müzikle birlikte hızlanıyor. Sarı elbiseli kadının hâlâ bizi canlı yayınladığını belli belirsiz fark ediyorum. Yakınlardaki diğerleri de katıldı. Ama ben onlara odaklanmıyorum. Bizi duyamazlar. Bizi durduramazlar. Sadece ortak arzumuzu dünyaya yayınlayabilirler.

"Bunu nasıl daha iyi yapmamı istediğini mümkün olan en açık şekilde söyle." "Dokun bana... oraya. İyi hissettir."

Bu onun edepsiz konuşmasının hanımefendi versiyonu. Beni hala alevler içinde bırakıyor. "Parmaklarımla mı? Eteğin o kadar kısa ki, giydiğinden beri tek düşündüğüm etek ucunun altına uzanıp ellerimi tüm lezzetli noktalarına sokmak. Yoksa dilimi mi tercih edersin?"

"Adil oynamıyorsun," diye sızlanıyor.

"Hiç oynamıyorum. Ağzımı o amcığa dayamayalı çok uzun zaman oldu."

"Daha dün gece yaptın."

"Dediğim gibi, çok uzun. Seni yatağıma yatırıp külotunu yırtmak isterdim-" Yeterince dikkatli bakarsam elbisesinin altında ne giydiğini görebilecekmişim gibi onu inceliyorum. "Jennifer'ın getirdiği siyah dantel tangayı giydin mi?"

"Evet."

Hay sikeyim. Sırtının küçük kısmında korse bağcıkları olan ve alaycı küçük bir fiyonkla bağlanmış şeffaf bir hurda giydiğini bilmek, lanet olası aklımı kaybetmeme yetiyor.

"Bana yalvarana kadar kumaşın üzerinden seni yalayacağım ve kızdıracağım. O zaman ne kadar merhametli olduğumu göreceksin."

Dudakları ayrılıyor. Nefes alış veriş hızlanıyor.

"Lütfen." "Islak mısın?"

"Evet." Gözlerini kapatıyor. "Bazen tek yapman gereken odaya girmektir ve..." "Benim için fişkırıyor musun?"

Başını sallıyor. "Evet."

Oh, gerçek ortaya çıkıyor. Daha fazla heyecanlanamazdım.

Ona uzun, yavaş bir gülümseme gönderiyorum, sonra dudaklarımı boynunda gezdirmek için eğiliyorum. "Delicesine güzel kokuyorsun. Seni yemek istiyorum, küçük pembe ayak parmaklarından bu güzel ağzına kadar..." Başparmağımı dudağının üzerinde gezdiriyorum, sonra kulağına mırıldanıyorum: "Ve aradaki tüm güzel yerlerde oyalanıyorum."

Meme uçları dar elbisesinin önünde boncuk boncuk. "İnsanlar konuşsun diye beni delirtmeye çalışıyorsun."

"Uh-huh. İşe yarıyor mu?"

"Çok iyi." Gözleri kapanır.

Gülümsemem daha kirli bir hal alıyor. "Bana bak. Sen çılgık atana kadar vücudundaki her hassas noktayı yalayayım mı?"

"Bunu her zaman yapıyorsun."

Eğer bu bir protestoysa, zayıf bir protesto.

"Ne diyebilirim ki? Konu sen olunca, ağzıma düşkün oluyorum." Dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

Günaha karşı koymaya çalışıyormuş ve başarısız oluyormuş gibi gözlerini kapatıyor. "İyiliğine karşılık vermem gerekmez mi?"

Corinne benimle yatmak ister mi? "Ne zaman istersen. Nereye istersen." Dişleri utangaç bir şekilde dudağına gömülüyor, sıcak bakışları bana yapıyor. "İstiyorum ama hiç..." Bu beni daha çok tahrik ediyor. "Harika olacak. Neredeyse yanlış yapamazsın."

"Bir dahaki sefere yalnız kaldığımızda?"

Onun boğuk fısıltısı beni alevler içinde bırakıyor. Birdenbire buradan çıkmak için sabırsızlanmaya başladım.

Hızlı bir bakış bana bizi kaydeden en az bir düzine insan olduğunu söylüyor. Güzel bir başlangıç ama buradan çıkıp biraz mahremiyet bulabilmemiz için bunu patlatmam gerekiyor.

"Kesinlikle evet."

Şarkı değişiyor. DallasK'dan "Looking for Your Love" çalmaya başlıyor. Corinne kendini kaptırıyor. O sallanırken kalçalarını tutuyorum ve dudaklarımı teninde gezdiriyorum. Parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ve bana aç bir bakış gönderiyor, bu da onu yalnız bırakmam için beni zorluyor.

"Senden önce seks hakkında neredeyse hiç düşünmezdim," diye mırıldanıyor. "Sanırım beni yoldan çıkardın." "Ve ben bunun her dakikasını sevdim."

Gözleri yumuşar. "Benim de var."

O bakış, tam orada. Bana karşı bir şeyler hissettiğine yemin edebilirim - bir suç ortağı olarak değil ama bir erkek olarak.

Sevgilisi olarak.

Sonra şarkının geri kalanında ne konuşma zahmetine katlanıyoruz ne de kalabalığa bakıyoruz. Sadece ağzımı onunkinin üzerine yerleştiriyorum ve onun bana karşı erimesi ve kafamın içinde yankılanan sert nefesimin sesinden başka bir şey kalmayana kadar kendimi kaybediyorum.

Dans eden diğerleriyle karşılaşana kadar ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Durumu değerlendirmek için hava almaya çıktım. Corinne'in kirpikleri titreyerek açıldı. Sersemlemiş, dudakları şişmiş ve tahrik olmuş görünüyor. Bu ifadede hata yok.

Daha fazla kamera bize doğru nişan alıyor. Daha fazla insan bakıyor.

Şu anda yüzünü gören hiç kimse Riley'ye hâlâ aşık olduğunu düşünemez.

Yoksa sadece bunun doğru olmasını mı umuyorum?

Şarkı bitiyor ve ben masaya dönüyorum. Harlow ve Noah ayağa kalktı. Kayınbiraderim beni selamlıyor. Kız kardeşim bizi öpüyor.

Onların deyimiyle sahne bizim.

Bu işi bitirmenin zamanı geldi. Corinne'in tutkusunu dünyanın geri kalanıyla paylaşmak istemiyorum. Kalabalık için biraz daha şok ve huşu bunu yapmalı, sonra onu eve götürüyorum, böylece onu tamamen kendime alabilirim.

Onu masaya götürüyorum, tamamen bize ait olan lüks, yarı özel bir kabine. Biz otururken garson taze içkiler getirdi. Boğazımda yanan ateşle yüzümü buruşturarak içkimi geri yutuyorum. Ama bu ateş fermuarımın arkasındakinin yanında hiç kalır.

Yanımda Corinne bardağının yarısını emiyor, sonra ateşli gözlerle bana bakıyor ve elini kalçama atıyor. Yüzünde anlamadığım bir soru var ama cevabın seks olduğunu biliyorum. Onun istediği de bu.

Memnuniyetle.

"Bu tehlikeli," diyorum ona, gezinen parmaklarını işaret ederek.

Dudaklarını kulağıma bastırırken dudakları kedi yavrusu gibi bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. Eli sertleşmiş sikime yaklaşıyor.

"Az önce neyi fark ettiğimi bilmek ister misin?"

diye alay ediyor benimle. "Söyle bana."

"Şu anda seni kızdırabilirim. Seni yukarı ve yukarı ve yukarı çalıştırabilirim..." Parmakları kalçamda daha da yukarı kayıyor. Taşaklarımdan yayılan sıcaklığı hissediyor olmalı. "Ve bu konuda beni öpmekten başka bir şey yapamazsın."

"Bunu sana sonra ödeteceğim."

Kirpiklerinin altından bana attığı bakış neredeyse beni bir roket gibi fırlatacak. "Bunu dört gözle bekliyorum."

Bu onun eğlenceli tarafı. İçki mi yoksa öpücükler mi onu gevşetti ya da sonunda benim yanımda kendini rahat hissediyor mu bilmiyorum ama bu hoşuma gidiyor. Rol yapıyormuş gibi hissetmiyorum. Gerçek olduğuna yemin edebilirim.

"Kimse sana ateşle oynama demedi mi?" "Belki biraz ateşi severim."

"Hmm." Boynundan yukarı doğru öpüyorum. "Yanılıyor olman çok kötü."

"Ne hakkında?" diye soruyor nefes nefese.

"Seni öpmekten daha fazlasını yapabilirim."

Skandala uğramış gibi görünüyor. "Burada olmaz."

Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Gitmeden önce seni çıkaracağım."

Gözleri açılıyor ve sadece şaşkınlıktan değil. "Herkes izlerken mi?"

Bir zamanlar utangaç olan bakirem biraz teşhircilikten tahrik mi oluyor? Olabilir. Corinne sürprizlerle dolu. Merakı da uygun bir şekilde zamanlandı ve planladığımdan çok daha etkili oldu.

Kimin gördüğünü umursamadığımı gösteren bir omuz silkmeye cevap veriyorum. Bu doğru değil, ama herkesin içinde sevişmek onu mutlu ediyorsa... kendimi şımartabilirim. Parker'ı kızdırıyorsa, daha da iyi.

"Yapamazsın." Sesi o kadar yumuşak ki, yüzlerimiz birkaç santim uzakta olmasına rağmen neredeyse duyamıyorum.

"Bana meydan mı okuyorsun?"

Parmakları yine kalçamda geziniyor. Bir nefes

çekiyorum. "Ya öyleyse?"

"Yanacaksın prenses."

Küstahça karşılık veremedi onu kucığıma çekiyorum, kalçalarının üzerine oturtuyorum ve zonklayan inçlerimin üzerine yerleştiriyorum. Kalçalarını tutarak gözlerinin içine bakıyorum. Sonra altına, tam ağrıyan yerine bastırıyorum.

Nefes nefese kalıyor ve omuzlarımı tutuyor. "Xavian..."

Ve üzerimde sallanıyor. Kıyafetlerimizin arasından amının sıcaklığını, ihtiyacının yakıcılığını hissediyorum. Bir iniltiyle başımı arkaya atmamak için içimde her şeyi yapmam gerekiyor. Ama o aklını kaybederken ben aklımı korumalıyım.

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve kulağına hırlıyorum. "İşte böyle prenses. Sür beni."

Yavaşça bana sürtünüyor, parmakları gömleğimin içinden içime giriyor. "Durmaliyim ama bu çılgınca iyi hissettiriyor."

Aynen öyle. "Ağzını bana ver."

Hiç tereddüt etmeden. Eğilip dudaklarını dudaklarımın üzerine yerleştirirken gözleri kayarak kapanıyor. İçine doğru ilerlerken şampanyanın ve onun heyecanının tadını alıyorum. Aletimin üzerinde ritmik bir şekilde yuvarlanırken kalçalarının baştan çıkarıcı salınımı kadar bağımlılık yapıyor.

Karıncalemalar omurgamı yırtıyor. Vücudum ter içinde kalıyor. Etrafımızda toplandığını çok iyi bildiğim kalabalık arka plana çekiliyor. Sadece o var, öpücüğünün sıcaklığıyla benimle alay ediyor. Önümde sallanan göğüslerine ve yüzünü kaplayan zevke odaklanmış durumdayım.

Beni öldürüyor.

Bir elimi sırtında aşağıya doğru kaydırıyorum ve onu şaftıma doğru bastırıyorum. Ağzıma doğru soluduğunda ve kalçaları kalçalarımın sıkıldığında, ihtiyaç sağduyumu yakıp yok ediyor. Bu lanet kalabalık olmasaydı, külotunu yırtar, fermuarını açar ve sahip olduğum her santimi alana kadar onu kazığa oturturdum. Yapamadığım için nefret ediyorum. Ve şu anda aramızdaki her anın halka açık olması beni kızdırıyor.

O benim. Bu gösteriden sonra, paylaşmayı bırakıyorum.

Bu işi bitirmeliyim ki onu yatağıma geri götürebileyim, yatırabilirim ve onu doğru dürüst sevebileyim. Eğer kameralar için bana karşı bir şeyler hissediyormuş gibi yapıyorsa, bana gerçekten kalbini verene kadar bu hisleri ondan söküp alacağım.

Corinne başka bir iniltiyle dudaklarını ayırıyor. Başını geriye kayıyor. Boğazını yalıyorum ve dişlerimi boynunun kıvrımlarına batırıyorum. Sonra bir elimi eteğinin altına sokuyorum ve başparmağımı külotunun altından geçirip klitorisine yerleştiriyorum.

Yavaşça ona sürtünüyorum.

Gözleri fal taşı gibi açılır. Yanakları kıpkırmızı oldu. Yüzüme doğru pantolonunu çekiyor, nefesleri hızlı, sıcak ve tatlı bir şekilde üstümde dalgalanıyor.

Panik yüz ifadesine yayılır. "Xavian..."

O gelecek. Herkesin içinde. Bunu biliyor ve durduramıyor.

"Şimdi," diyorum.

Beni de yanında götürmeden önce bunu yapmalı.

Kalçaları müzikle senkronize oluyor. Meme uçları elbisesinin ön tarafına batıyor. Gözleri kapanırken ağzı açık kalıyor. Kendini bana doğru atıyor ve ben onun hissi ve kokusuyla çevreleniyorum. Birkaç gün önce bakire olabilirdi ama şu anda içime işliyor. Kahretsin, bir bakışıyla yaptı. Onu iliklerime kadar hissediyorum. Bu orgazmı onunla paylaşmak için can atıyorum. Kontrolü bulmak için derinlere inmeliyim.

Vücudu geriliyor. Doruğa ulaşmasına saniyeler kaldı. Kaderi kışkırtmamalıyım ama ağzımı çıplak teninde gezdirip onu içime çekiyorum. Tadı bile cennet gibi. Beni ihtiyaç içinde titretiyor.

Onun içinde öyle kayboluyorum ki, çıkış yolunu bulabilecek miyim bilmiyorum.
Bu kadını seviyorum.

Birden kalabalığın alçak uğultusu donuk bir kükremeye dönüşüyor. Ağır göz kapaklarımı kaldırmak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Yabancıardan ve cep telefonlarından oluşan küçük bir kalabalık bize odaklanmış durumda. Saklamaya bile çalışmıyorlar. Piçler. Hiçbiri Corinne'in yüzünü göremiyor, bu yüzden aval aval bakanlara aldırmiyorum - doğrudan görüş alanıma giren sakın takım elbiseli biri hariç.

Riley Stephens.

Onun burada ne işi var?

Corinne'i sıkıca kavıyorum ve ona öldürücü bir bakış gönderiyorum. Gözleri kısıldı. Hiç şaşırmadım, benden nefret ediyor. Bakışları aynı zamanda onun için bana meydan okumaya niyetli olduğunu da gösteriyor.

Asla. Bir daha ona yaklaşmadan önce onu mahvedeceğim.

Üstümde Corinne'in vücudu titremeye ve sarsılmaya başlıyor. Kalçaları hızlı ve umutsuzca dönüyor. Dudakları aralanırken yüzünde bir coşku ifadesi beliriyor. Çığlık atmak üzere. Bunu duymayı ve onun zevkini paylaşmayı o kadar çok istiyorum ki. Ama onun coşku dolu feryadını başkasının, özellikle de o orospu çocuğu Riley'nin dinlemesine izin vermeyi reddediyorum.

Boynunun arkasından tutup dudaklarını aşağı çekiyorum ve orgazm çığlıklarını yutmak için tam zamanında dudaklarını kendi dudaklarımla kapatıyorum.

Gözlerimi kapatıp diğer herkesi dışarıda bırakıyorum, Corinne'in sarsıcı, ürpertici mutluluğunun son anlarında bana sarılışının keyfini çıkarıyorum, Riley'nin aniden ortaya çıkışına duyduğum öfke kendimi kontrol etmemi destekliyor. Sonunda sakınlaşıyor, zorlukla nefes alıyor ve yavaşça gözlerini açıyor. Müziğin gürültüsü ve kalabalığın mırıltıları onu kendine, o ana geri döndürüyor. Şok, memnuniyetini bir kenara itiyor.

"Aman Tanrım. İnsanlar izliyor mu?"

Yalan söylersem anlar. "Evet."

Yüzünü buruşturuyor, açıkça utanıyor. Aklından geçenleri neredeyse görebiliyorum. "Hiç bu kadar düşüncesizce bir şey yapmamıştım. Buradan çıkmam gerek."

Kucağımdan kalkmaya çalıştığında, diğer kolumu ona doluyor ve onu kendime doğru çekiyorum. "Dinle prenses. Buraya eski sevgilinle evlenmeyeceğini kanıtlamak için geldik. Planladığımdan daha ileri gitti ama görev tamamlandı. Ve kalabalık istediği gösteriyi aldı. O yüzden hazır olduğumuzda gideceğiz ama yanlış bir şey yapmışız gibi kaçmayacağız."

"Ama bu internetin her yerinde olmalı." Bana telaşlı bir bakış fırlattı, belli ki yalanlayacağımı umuyordu.

On

u. Tek kelime etmedim.

İri gözleri yaşlarla doluyor. Titreyen dudaklarını birbirine bastırıyor. "Ben ne yaptım?" "Yapılması gerekeni. Kendini hırpalama."

"Bunu söylemek senin için kolay. Herkesin içinde orgazm olmadın." "Oldukça yakındı."

Corinne cevabım yeterince iyi değilmiş gibi başını sallıyor. "Lütfen. Buradan ne kadar çabuk ayrılırsak,

bu utançtan kurtulmaya o kadar çabuk başlayabilirim."

Açıkçası, teşhirci eğilimi, iyi kız hassasiyetleriyle karşılaştırıldığında hiçbir şey değil. Kendi kendine çalışıyor. Onu sakınleştirmeliyim. Onun iyiliği için Riley'nin şapkasını alıp gitmiş olmasını umuyorum ama bu muhtemelen hüsnükuruntu olur.

Şahsen, umarım o aval aval bakan ahmak burada kalır da "sohbet" edebiliriz.

"Prenses, bana bak. Hiçbir yasayı çiğnemedik. Fazladan bir deri göstermediniz. Masa belinizden aşağısını kapattı. Solunuzda bir duvar ve sağınızda bir sıra bitki var. En fazla insanlar seni hareket ederken ve sallanırken gördü. Bunu dans pistinde yaptın."

"Evet, dans pistinde. Kucağında değil! Herkes benim bir fahişe olduğumu düşünüyor olmalı."
Çenesinden tutup bana bakmaya zorluyorum. "Hayır ve bunu bir daha asla önerme. Herkese

o insanlar, evleneceğin adamla biraz ateşlendin. Ne olmuş yani?" "Ama sen değilsin," diye fısıldıyor, ezilmiş görünüyor.

Ona bunu hemen düzeltebileceğimizi söylemeyi çok istiyorum. Eğer isterse, yarın onunla evlenirim. Evet, o kadar ileri gittim. Onu daha beş gün önce tanıyordum. Şimdi onun yükünü üstleneceğim, Parker'la ilgileneceğim, onu dünyadan koruyacağım... eğer evet derse.

Ona karım olmasını teklif etmenin zamanı değil.

Onun yerine yanağını okşuyorum. "İzleyen kimseye yanlış bir şey olduğunu düşünmesi için bir sebep vermeyelim, tamam mı?"

"Denerim." Sesi çok küçük geliyor.

Bu beni incitiyor. Muhtemelen Parker'ın demir yumruklu yönetimi altında çok uzun süre ezilmiş ve çaresiz hissetmiştir. Bir daha asla böyle hissetmesini istemiyorum.

"Bunu halledeceğiz," diye söz veriyorum. "Şimdi öp beni. Daha fazlasını yapamazsan, bir öpücük yeter."

Bana göz kırptıyor. "Çok özür dilerim. Bu sadece benimle ilgili değil. Seni de etkiliyor. Sen bir profesyonelsin. Finans camiasında itibarını korumak zorundasın."

"Şşş. Her zaman bir tane vardı, prenses. Parasını yönettiğim hiç kimse beni iyi davranışlarım için seçmedi. Öp beni."

Yavaşça eğiliyor ve dudaklarımın üzerinde korkuyla karışık bir fırça gezdiriyor. Ben de ona güvence veriyorum.

Riley'nin bakışları üzerimde; bunu hissediyorum. Ama siktir et onu. Hazır olana kadar o piçi görmezden geliyorum.

Uzaklaştığında yüzünü kavriyorum ve ağzımı kulağına yerleştiriyorum. "Güzel, prenses. Tek yapmamız gereken gösterişli bir çıkış yapmak, ama bunu yüzünüzce yapmazsak bu gece yaptığımız her şey boşa gider."

Gülümsemesi cesur olmak için umutsuzca çabaladığını gösteriyor. "Haklısınız. Yapmamız gerekeni yaptık. Kalabalık istediğini elde ettiyse ne mutlu bize."

Sinsi bir sırırtış attım. "Ve belki de iyi hissettirmiştir?"

Yanakları daha da kızarıyor. "Birazdan da fazla, ama senin büyük egonu

beslemiyorum." Bu beni güldürdü. "Seni daha sonra yalvartmak zorunda kalacağım."

"Al işte, beni biraz daha ayartıyorsun," diye karşılık veriyor. "Şimdi buradan nasıl çıkacağız?"

Onu ayağa kaldırıp başı dik bir şekilde dışarı çıkmayı tercih ederdim. İçgüdülerim bana Riley ile Stephens burada, bu imkansız. Onu görürse, utancının planlanmamış bir şekilde tekrar ortaya çıkma olasılığı yüksektir. Ve eğer hala o dangalağa aşıkta, suçluluk duygusu muhtemelen bir yardımcı olarak ortaya çıkacaktır.

Bunu karşılayamayız. Kalabalığın elindeki kameralar onun tepkisini çekecektir. Parker kız kardeşini tanıyor ve bu sadece onu cesaretlendirir.

Yaratıcı olmam gerekecek.

"Yüzünü boynuma koy."

Bana göz kırptıyor. "Neden?"

"Gerçekten kalabalığı görmek istiyor

musun?" "Hâlâ bakıyorlar mı?"

"Evet."

Burnunu kırıstırıyor. "İnsanlar çok meraklı."

Ama yanağını omzuma yerleştiriyor. Sıcak nefesini boğazımda hissediyorum.

Ya şimdi ya da asla.

Hala dikkat isteyen sert sikimle hareket etmek tam bir sürtük ii. Ama açgözlü piç beklemek zorunda kalacak.

O hâlâ kucağımdayken yarım daire şeklindeki kabinin etrafında kayıyorum, sonra ayağa kalkıyorum, bacakları belime dolanıyor. Kalabalığa yaklaşıyoruz. Tereyağının sıcak bir bıçağa boyun eğmesi gibi, yine bizim için ayrılıyor. Daha fazla kamera dönüyor. Bir elimle Corinne'in yüzünü koruyorum ve en iyi "sikimde değil" havamla çıkışa yöneliyorum.

Riley kalabalığın kenarında durmuş, bir başka öfkeli bakışla onu izliyor.

"Tuvalette durabilir miyiz?" diye fısıldar.

"Bekleyemez mi?" "Berbat durumdayım."

Makyajını mı yoksa külotunu mu? Rujunu mahvettiğim kesin. Ama onun bu kadar ıslak olduğunu düşünmek beni mutlu ediyor.

"Lobide bir tuvalet var." Umarım aval aval bakanlar bizi takip etmez.

Kulübün kapısına yaklaştığımızda, otelin derinliklerine giden açık girişten geçiyorum. Burası iyi aydınlatılmış, geleneksel çizgiler ve Pasifik esintileri taşıyan bir açık hava mekânı. Neyse ki kadınlar tuvaleti birkaç adım ötede.

Corinne'i ayağa kaldırdım. Yalan söylemeyeceğim, bacakları sallanınca kendimle biraz gurur duydum.

Bir elimle dirseğinden tutup onu sabitleyerek yüzünü inceliyorum. Nasıl oluyor da makyajı dağılmış ve elbisesi yamulmuşken bana daha da güzel görünüyor?

Çok kötü oldum. "İyi misin?"

Başını sallıyor.

"Teşekkürler." "Ne için?"

"Her şeyi. Hiç gerek yokken benim için kendini ortaya koydun." Omuz silkiyorum. "Seninle öpüşmek pek de zor olmadı."

Ağzında küçük bir gülümseme beliriyor. "Ve bunun seni intikamına biraz daha yaklaştırdığını biliyorum, ama beni oradan çıkarıp hayatımın en mahrem anlarından birini gören tüm o yabancılarla yüzleştirebilirdin. Bunu yapmadığın için sana minnettarım. Beni korudun. Görüldüğünden çok daha iyi bir adam olduğunu düşünmeye başlıyorum."

İltifat almayı hiç öğrenemediğim için "Aldanma," diye takılıyorum.

"Bunu söyleyip duruyorsun. Artık sana inandığımdan emin değilim," diye omzunun üzerinden atıp tuvalette kayboluyor.

Saniyeler sonra, topuklu ayakkabılar arkamda tıkırdıyor. Bunlar bir kadının stiletto'ları değil, ateş ve öfkeyle üzerime gelen bir adamın mokasenleri. Daha arkamı dönmeden kimin geldiğini anladım.

"Ne işin var lan burada?" Riley'ye Corinne ile arasındaki yolu kapattığımı söylüyorum. Corinne ortaya çıkmadan önce onu buradan çıkarmalıyım.

Bir zamanlar sevdiği adamın benim için orgazm olmasını izlemesine nasıl tepki vereceğini görmek istediğimden emin değilim.

"Duyduğum her şey senin bir orospu çocuğu olduğunu söylüyordu, ama kaynaklarım bencilliğini hafife aldı.

Ona orada ne yaptın-"

"Onu zevkten titretti mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Senin hiç yapmadığın bir şey." Kılandı. "O bir *hanımefendi*."

Bu moron bunu bilmediğimi mi sanıyor? "O da bir kadın."

Gök gürültüsünü andıran kara gözleriyle bana bakıyor. "Ve sen ona bir fahişe gibi davrandın."

Yumruklarım sıkıştı. Yüzüne doğru hamle yapıyorum. "Eğer bir daha onun hakkında böyle bir şey söylersen, seni mahvederim."

"Vur bana. Sana meydan okuyorum."

Ona kötü bir gülümseme gönderiyorum. "Ve seni tatmin mi edeyim? Hayır. Başka yollarım var." "Beni korkutmuyorsun."

Yalan söylüyor. Ev ödevini yaptıysa, tanıdıklarım ve kaynaklarım olduğunun farkındadır. Ve eğer şüphelerimi kanıtlayabilirsem, Corinne'e karşı hiçbir dayanağı kalmaz. "Neden nişanlığımın etrafını kokluyorsun? Gitmesine izin verdin. O benim. Kaybol."

"Bu seni ilgilendirmez."

Onu geri istiyor. "O benim işim."

"Bunu göreceğiz." Bana son bir bakış fırlatıyor, sonra dönerek uzaklaşıyor ve tekrar kulübün içinde kayboluyor.

chapterELEVEN

Midnight geldi ve geçti. Corinne yolcu koltuğunda çantasına sarılıyor ama neyse ki telefonunu bulmak ve sosyal medyayı taramak için çantasını karıştırmaktan kaçınıyor.

Sessizlik geçici bir erteleme. Ona Riley'nin kulüpte olduğunu ve her şeyi gördüğünü söylemeliyim. Dürüstlüğü hak ediyor. Nasıl olsa eninde sonunda öğrenecek. Ama içim içimi yiyor. Ona karşı hiçbir şey hissetmeseydi yemek sırasında bu kadar sarsılır mıydı? Ve iyi bir nedeni olmadan asla sadece arkadaş olamayacakları konusunda ısrar etmek için fazla bağışlayıcı. Ne söylerse söylesin muhtemelen eski sevgilisini unutamadığını kanıtlayacak ve bu berbat olacak.

Kendini kandırabilmek için bilmemenin daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?

"Sessizsin," diye

gözlemliyor.

"Düşünüyorum."

Ona ne zaman söyleyeceğimi. Nasıl söyleyeceğimi. Araba bunun yeri değil. Eğer teselliye ihtiyacı varsa, direksiyonu tutmakla meşgulüm.

Ama bu bir bahane. Kalbimi kırsın diye ağzımı açmaya hazır değilim.

"Aynı. İyi tarafından bakmalıyım. Kardeşim kendi hayatımı sürdürme konusunda ciddi olduğumu öğrenmekle kalmayacak, muhtemelen daha fazla yeni sipariş anlamına da gelecek. Hepsini nasıl yerine getireceğimi bilmiyorum ama..."

"Yapacaksın. Zekisin, beceriklisin ve kendini işine adanmışsın. Ailem elinden geldiğince yardım etmeye devam edecek.

Burada çalışmak için ihtiyacınız olan tüm alana sahipsiniz ve-"

"Bu harika bir şey. Yardımın için tahmin ettiğinden daha çok minnettarım. Bu düzen Los Angeles'taki stüdyo dairemde çok daha iyi... ama sonsuza kadar dayatamam."

Gitmek istediğini mi ima ediyor? Şimdiden mi? Aramızdaki çılgın cinsel kimyaya rağmen mi? Hayır, Corinne'in birkaç gün içinde çılgınca aşık olacağını düşünmemiştim. Bunu yapabilecek kadar çılgın olan tek kişi benim. Yine de, Parker'dan mirasını alana kadar kalmaktan memnun olacağını düşünmüştüm. Ama geçmişinden gelen 1.80'lik adamı gördükten sonra, kaçmak mı istiyor?

Bir küfür savurdum. "Benimle birlikte olalı bir hafta bile olmadı. Parker gibi inatçı birini ikna etmenin biraz zaman alacağını biliyordun, değil mi?"

"Teoride evet. Ama umarım..." Bana kendini küçümseyen bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Bunu kolaylaştırmayacağını hesaba katmalıydım. Ondan bağımsızlığımı almak için bu kadar uğraşmak zorunda kalmamın ağabeyim ve benim hakkımda ne söylediğinden emin değilim. Bu onu zorba ya da beni zayıf biri mi yapar?"

"Benim kitabıma göre, birincisi. Onunla savaşa girmemeye çalıştınız ve o da bu düşüncenizin üzerinde tepindi."

"Ama benim hiç mi sorumluluğum yok? Bu karmaşaya bir şekilde katkıda bulunmuş olmalıyım..."

Suçu üstlenmek tam ona göre. Bu özelliği onu bir insan olarak daha da çok sevmeme neden

oluyor, muhtemelen bende olmayan bir özellik olduğu için. "Daha önce geri adım atmalı mıydın? Muhtemelen. Ama mirasını alıkoyana kadar sana gerçekten bir sebep verdi mi?"

"Pek sayılmaz, bu yüzden reddetmesi beni şok etti. O zamana kadar hep oldukça yakın olduğumuzu düşünmüştüm. O

Tabii ki babam değildi, ama büyükbabamdan beri hayatımdaki en babacan figürdü. Bir yetişkin olarak, adamın muhtemelen sürekli ailesi için ağlayan sekiz yaşındaki bir çocukla ne yapacağını bilemediğini anlıyorum. Ama çocukken ilgisizliği canımı yakıyordu, bu yüzden kardeşime yaslandım. Şimdi... kendi başıma ayakta durmama izin vermiyor."

İşte yine o küçük ses, rolleri onu sevmek olan insanlar tarafından bir kenara itildiğini ve ötekileştirildiğini söyleyen ses.

Arabanın diğer tarafına uzanıp elini sıktım. "Özür dilerim."

O da geri sıkar. "Üzgün olan benim. Bu gece intikamını aldın biliyorum ama bana çok yardımcı oldun. Benim dertlerime ihtiyacın yok. Senin çocukluğun da piknik havasında geçmedi."

Onunkine kıyasla mı? "O kadar da kötü değildi. Annem ve ben çok yakındık ve en azından benim bir yetişkin olduğumu görecektir kadar uzun yaşadı. Biyolojik babam mı? Orada bir kayıp yok."

"Barclay Reed'le hiç tanışmamış olsanız bile, hayatınızda büyük bir gölge olmalı."

Bazen Corinne'in anlayışı beni şaşırtıyor. "Evet. Görünüşe göre ben de ona çok benziyorum. Acımasız, gaddar ve para kazanmaya odaklanmış. Gözlerim bile ona benziyor."

"Kardeşlerinin çoğu öyle, ama sen o adam gibi *değilsin*. Kötü niyetli değilsin. İnsanları dolandırmıyorsun. Ve sevdiklerine şiddetle sadıksın."

Beni savunma şekli neredeyse beni boğuyor. "Dikkatli ol yoksa seni benden gerçekten hoşlanmakla suçlarım."

"Belki biraz. Ama bunun kafana girmesine izin verme. Nasıl olsa yakında fikrimi değiştirecek bir şey yapacaksın," diye dalga geçiyor, sanki ortamı yumuşatmak istermiş gibi.

Kaşlarımı çatıyorum çünkü o haklı. "Muhtemelen."

"Peki sonra ne olacak? Parker bunu kabul etmeyecektir."

Almayacak. "Kardeşin peşimden gelecek."

Riley de öyle. Eski sevgilisi Corinne'i benden uzaklaştırmak için elinden geleni yapacak ve o da ilgisiz olmadığına göre... Nasıl bir taktik izleyeceğimi bilemiyorum. Her şey berbat hissediyor. Riley'nin onun yararına olmadığına onu ikna etmeliyim.

Geri çekildi. "Neden? Kulüpte orgazm olan bendim."

"Tek başına mı? Hayır, o orgazmı sana ben yaşattım. Beni sorumlu tutacaktır."

Dudağını ısırması bana bunu düşünmediğini söylüyor. "Sana başka ne yapabilir?"

"Muhtemelen benim bile düşünmediğim seçenekleri var." Corinne'den başka bir şeye odaklanmalı ve bunların neler olabileceğini bulmalıyım. "En çok etkileyebileceği şeyler -ve paramın bağlı olduğu yerler- ailemle girdiğim girişimler. İşinizi ödünç verecek paramın olmamasının nedeni de bu. Bethany ve Clint, finansal hizmetler girişimimize tam ortak olarak katılmama izin veriyor. Maxon, Griff ve ben de piyasa yatırımcılarını somut servetle birleştirmek için yeni bir şirket kuruyoruz. Bu da benim tüm likit sermayemi gerektiriyor."

"Bu harika!" Gözleri parlıyor. "İkisiyle de çok para kazanacağını biliyorum."

"Onlarla iş yapmak yıllardır istediğim bir şeydi." Tereddüt ediyorum. Corinne umursamayabilir ama anlamasını istiyorum. "Annemi kaybettiğimde henüz on dokuz yaşındaydım. Vefatından kısa bir süre sonra her şeye son vermeyi düşündüm."

Elimi tutarken dehşete düşmüş görünüyor. "Xavian, hayır. İçinde çok fazla hayat var. Sen çok-"

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. Basmakalıp bile olsa iltifatlarını duyamıyorum. Onları hak etmiyorum. Ne de olsa bencilce kendi işimi onunkine tercih ediyorum. "Açıkçası ben yapmadım."

Beni ne durdurdu biliyor musun? Kızacağını bilmek. Hayes ve Echo gibi arkadaşlar bana yardımcı oldu. Hatta kardeşin bile. Muhtemelen onsuz geçirdiğim ilk Noel'de beni davet ederek hayatımı

senin yerine. Bugün ne yaparsa yapsın, bunun için sonsuza dek minnettar olacağım." İç çekiyorum, bu seste kaybımı ve pişmanlığımı duyuyorum. "Ama yıllarımı bir yetim gibi, başıboş hissederek geçirdim. Sonra Sazlıklar geldi. Bir ailem olmasını hiç beklemiyordum, hele de beni böylesine kucaklayan büyük, gürültülü, sevgi dolu bir ailem olmasını. Hepimiz farklı yerlerden farklı yüklerle geldik ama gerçekten yakın ve neredeyse işlevsel bir şeye dönüştük."

Gülümsüyor, görünüşe göre hem yarım yamalak şaka girişimime hem de sevgime. "Senin adına çok mutluyum."

"Bu anlaşmalar mı? Hiç sahip olmayı hayal etmediğim ailemdeki yerimi sağlamlaştıracaklar - en azından ben böyle hissediyorum. Bu yüzden benim için bu kadar önemli." Aslında bunu o kadar çok istiyorum ki tadını alabiliyorum.

"Senden borç istediğimde hiçbir fikrim yoktu. Bunu senden asla almak istemezdim." Sonra yüz ifadesi pişmanlığa dönüşür. "Ama seni kendi pisliğime sürüklediğim için bütün bunları erteledin, değil mi? Çok özür dilerim."

"Hayır diyebilirdim."

Başını iki yana sallıyor. "Parker başınıza bela olmaya kararlıydı. Eminim bir sonraki adımınızı atmadan önce bu sorunla ilgilenmek mantıklı gelmiştir."

Bunun artık "sorunla" ilgili olmadığını anlamıyor mu? Onunla ilgili. Yoksa bunu görmek istemiyor mu?

Hadley yüzüğümü kalbimden daha çok istediğinde bir şeylerin yanlış gittiğini anlamalıydım. Yine aynı kara deliğe mi düşüyorum?

Eve dönüş yolculuğumuzun geri kalanı sessiz geçti. Riley bombasını patlattığımda başıma gelecekleri düşünmek için zamanım var.

Evime döndüğümde, eve girmesine yardım ettim ve onu yatak odama kadar takip ettim. Yedi saat içinde ofiste olmam gerektiğinden yatmam gerekiyor. Ama daha fazla erteleyemem. Bunu nasıl söyleyebilirim?

Gölgelerin içinde bana dönüyor, endişeli görünüyor. "Geç oldu. Uyusan iyi olur."

Sesinden uyumamamı dilediği anlaşılıyor. "Neye ihtiyacın var?"

Dinledikten sonra, ona söylenmesi gerekeni söyleyeceğim ve işi olurlarına bırakacağım...

Sıkışan ellerine bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Sana dokunmak istiyorum. Çok mu yorgunsun?"

Nabzım ve umudum sıçırıyor. Beni istiyor. Bunun bir anlamı var, değil mi?

Evet, orgazmı seviyor.

"Seks için mi? Prenses, seni istememem için ölmüş olmam

gerekir." "Hayır. Bana daha önce bir söz vermiştin."

"Ben mi?" Neyi unutuyorum ben? "Oh, seni çığlık attırmak için. Gel buraya. Bunu yapmaktan her zaman mutluluk duyarım."

O zaman ona söylerim. Belki bir orgazm daha onu yumuşatır.

"Hayır. Bana söz verdiğin başka bir şeyi kastediyorum." Ayaklarımın dibinde dizlerinin üzerine çöküyor, yalvaran gözlerle bana bakıyor. Sonra fermuarıma uzandı. "Ne zaman istersem demiştin. İstedğim her yerde."

Vay canına. Kahretsin. Ateş kanımı tutuşturuyor ve damarlarımda dolaşıyor. İhtiyacımı yutuyorum. Onun ağzının sikimin üzerinde olmasından daha çok istediğim bir şey yok.

Ve ona gerçeği söyleyene kadar, daha azını hak ettiğim bir şey yok.

Fermuarımı indirmeden önce bileklerini tutuyorum ve dürüst olma isteğimi kaybediyorum. "Önce konuşmalıyız."

Ayağa fırlıyor, sanki inanılmaz kısalıktaki eteğini yarım santim aşığı indirmesi onu reddetmemden bir şekilde koruyacakmış gibi eteğini düzeltiyor. "Sorun değil. Boş ver."

"Bana sakso çekmeden önce konuşmayı tercih edeceğimi düşünüyorsan yanılıyorsun." "O zaman neden beni durdurdun?"

Keşke bunu söylemek zorunda olmasaydım. Lanet bir lavmanı tercih ederdim. "Bu gece kulüpte Riley kalabalığın arasındaydı. Sen doruğa ulaşana kadar onu görmedim."

Koyu renk gözleri parlıyor. "Ve beni izledi..."

Geldin mi? "Evet. Durmak için çok geçti."

Panikle, sanki aşırı nefes almasını engelleyecekmiş gibi bir elini göğsüne bastırıyor. "Her şeyi gördü mü? Emin misin?"

Başımı salladım. "Seni bu yüzden dışarı taşıdım. Onu bir an görürsen diye endişelendim-" "Kendimi tutamazdım."

Çünkü hâlâ ona karşı bir şeyler hissediyor, tam da korktuğum gibi. Ama hayal kırıklığımı bastırıp geri kalanını tükürüyorum. "Bizi dışarı kadar takip etti. Sen kadınlar tuvaletinde kaybolduktan sonra, o ve ben karşılıklı konuştuk."

Daha da dehşete düşmüş görünüyor. "Ne dedi o?"

Onu geri istediğini itiraf etmekle sınırı çiziyorum. Benim sorumluluğum onun bir tanık olduğunu iletmek. Onun elçisi olmayacağım. "Sana, onun deyimiyle, bir fahişe gibi davrandığım için mutlu değildi." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Merak etme. Onu düzelttim."

Sesi soluğu kesildi. "Bunu o mu söyledi?" "Evet."

"Aman Tanrım." Gözleri yaşla dolar, sonra da fırlar. "Corinne..."

Saldırdım ve kolunu yakalamayı başardım.

"Yapma! Yapamam. Bu çok aşağılayıcı." Özgürce kıvrılarak banyoya koştu ve kapıyı çarparak arkasından kilitledi.

İlk hıçkırığı kalbime bir bıçak gibi saplandı.

Bir küfür savuruyorum ve kravatımı yırtıp odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Sonra ayakkabılarımı çıkarıp karanlık bir köşeye fırlatıyorum.

Tabii ki hâlâ o piç için bir şeyler hissediyor. Onun gibi birinin centilmen gibi davranan, son senesinde sırf yapabiliyor mu diye tüm ponpon kız takımıyla yatmayan ve kardeşine mecazi bir orta parmak göstermek için onu asla herkesin içinde azdırmayan "iyi" adama gideceğini bilmeliydim.

Gömleğimi pantolonumdan çekip çıkarıyorum, düğmelerini koparıyorum ve fırlatıp atıyorum. Telefonumu şarja takıp cüzdanımı şifonyerime vurduktan sonra üzerimdeki diğer her şey yere düşüyor.

Neden beni kendim için isteyeceğini düşündüm ki? Kadınlar istemez. Hiç istemediler. Gençken, yatakta iyi olduğu söylenen kötü bir çocuk olduğum için bana gelirlerdi. Son zamanlarda, yattığım kadınlar sık ve dolar işaretlerinden başka bir şey görmüyorlar. Hadley beni kandırdı. Yukarı doğru hareketlilik istiyordu, bunu anlıyordum. Bunu elde etmek için benimle yatmayacağına güvenerek hata yaptım.

Corinne o kadınlara hiç benzemiyor. O benim yang'ımın yin'i. Beni çeken tam tersi. Aramızda gerçek bir şeyler olduğunu düşünmüştüm.

Kendimi kandırıyordum.

Ama eğer onu istiyorsam, pes etmek gerçekten çözüm mü? Sonuçta kimse hiç oynamadığı bir oyunu kazanamaz... Belki de onun kalbine zevkle girmem mümkündür. Zor bir ihtimal ama başka ne yapabilirim ki?

Var mı? Bırakmak mı? Yenilgi mi? Zor pas. Onu Riley'ye, o dangalağa savaşımadan teslim etmeyeceğim. Ona karşı hisleri olduğunu düşünüyor olabilir ama kalbinin en azından bir parçasının

bende olduğuna eminim.

şortumu ve atletimi alıp Corinne'in başka bir erkek için ağladığını duymak zorunda kalmayacağım evin başka bir bölümüne çekilmek yerine, çırılçıplak kapıya doğru yürüyorum ve sakladığım anahtarı kullanıyorum

kendimi içeri almak için çerçevenin üstünde. Bunu çıkaracağız.

Şimdi.

Duştan yükselen buhar yoğun. Corinne fayans kaplı bankta oturuyor, dizlerini göğsüne dayamış, omuzları titriyor, su eğik başının tepesine vuruyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Evet, çok öfkeliyim. Ona değil. Duygularına engel olamıyor. Ama böylesine sıra dışı bir kadın neden hem sıkıcı hem de hiçbir yere gitmeyen bir adama aşık olsun ki? Bu, o gelene kadar hayatını yeşillendirmeye ve kışına dokunmaya adanmış acımasız bir orospu çocuğunu otomatik olarak seçeceği anlamına gelmiyor. İntikama neşeyle evet diyen birini. Ama Corinne onun kendisi için yanlış olduğunu ve benim bir seçenek olduğumu anlayana kadar peşini bırakmayacağım.

Cam kapıyı çekip açarak bir basketbol takımına yetecek büyüklükteki muhafazaya giriyorum. Rimel damlayan kocaman gözleri ve titreyen ağzıyla başını kaldırıp bana bakıyor. Bu onun en iyi görünüşü değil ama yine de kalbimi durduruyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

Gözyaşları öfkemi ateşliyor. "Neden o pisliğin seni ağlatmasına izin veriyorsun?"

"Anlamıyorsun." Başını sallıyor. "Nasıl anlayabilirsin ki? Her sorunun üstesinden yüzüstüce geliyorsun ve geri kalanını da geçiştiriyorsun. Muhtemelen hayatında hiç utanmamışsındır."

"Riley aptalın teki. Seni terk etti. Onun ne düşündüğü neden umurunda olsun ki?" Sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor. "O bir zamanlar benim dünyamdı." *Ahh*. Bunu duymama gerek yoktu.

"Şimdi değil, değil mi?"

Corinne öfkeyle cenin pozisyonunda oturduğu yerden kalkıyor ve çenesini ve yumruklarını sıkarak kişisel alanıma giriyor. Oh, hassas bir noktaya vurdum. Kızgın. Gözlerinde kavga var. Şımarttığım için mutluyum.

"Bilmediğim şey *neden olduğu*," diye bağıyor. "Sana göre bana bir yüzük almış. Ve yaptığım bir şey o kadar korkunç, o kadar iğrençti ki, onu geri verdi ve hayatımdaki diğer her lanet insan gibi beni terk etti. Onu tekrar dehşete düşürdüğüm için mutsuz olmama şaşırdın mı?"

Vay be. Corinne'in küfür ettiğini hiç duymamıştım. Bunu sadece bu adam onun için önemliyse yapardı.

Bu beni çok kızdırıyor.

"Belki de sorunun sen olmadığını hiç düşündün mü?"

"İlişkideki diğer tek kişi bendim."

"Eğer farklı davransaydın -o zaman ya da şimdi- sevdiği sen olmazdın, sadece bir yanılsama olurdu. Sadece onun sıcak bedeninin yanında olması seni mutlu etmeye yeter miydi?"

"Kapa çeneni," diye tersliyor. "Anlamıyorsun."

"Evet, biliyorum." Kollarından tutup onu kendime doğru çektim. Tabii ki sertleşmişim. O çıplak, kanım pompalanıyor ve tıpkı kalbim gibi, sikim de onun için doğru erkek olduğumu kanıtlamak istiyor. "Şu lanet soruya cevap ver."

"Bu çok saçma. Tabii ki değil."

Kendine yalan söylüyor. "Onun neyini sevdin? Üç şey söyle." "Sana duygularımı açıklamak zorunda değilim."

"Sadece anlamaya çalışıyorum. Eğer o hayatının aşkıysa, bana nedenini söyle." "Anlamayacaksın."

Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Çok aptal olduğum için mi?" "Sözlerimi çarpıtma."

"O zaman benim için hecele."

"Tamam." Öfkeleniyor, kollarını sessiz bir DIŞARI ÇIKMA işareti olarak göğsünün üzerinde kavgacı bir şekilde kavuşturuyor. "O... o

iyi davranışları vardı. Annesine iyi davranırdı. Ve..."

Sahte horlamaya başladım. "Kendini iyi idare ediyor ve ana kuzusu mu? Sahip olduğun şey bu mu? Bo-ring."

"Aptal olma. Kitap zevklerimiz de aynı."

Bu gözlerimi devirmeme neden oldu. "Bu seni asla tatmin etmeyecek. Ve bu seni kesinlikle ateşlendirmeyecek prenses."

Kadın sinirleniyor. "Bunu bilemezsin. Ayrıca, seks büyük bir mesele değil. Evlilikte o kadar da önemli değil."

Bir kahkaha patlattım. "Bu saçmalığı sana kim söyledi? Hallmark Kanalı mı?"

Elimden kurtulmaya çalışıyor. "Bu cinsiyetçi, küçümseyici ve kaba. Ayrıca, sen aşk hakkında ne bilirsin ki?"

"Seks hakkında ne biliyorsun ki?" Ben de karşı çıkıyorum. "Yaptığımız zaman hoşuna gitmesi dışında." Kızardı. "Konu bu değil."

"Ama gerçek bu. Ve Riley ile ilişkinizde eksik olan şeyin bir belirtisi. Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Umurumda değil. Düşüncelerimle beş dakika yalnız kalmak istedim. Bana verecek kadar düşünceli miydin? Hayır. Buldozerle içeri girdin. Riley-"

"Bunu asla yapmaz mıydın? Evet, hiç şaşırmadım. Seni terk ettiğine göre, senin peşinden gelecek kadar umursamaması mantıklı." Bunu görmüyor mu?

"Bir kadının özel zamanını bölmek, bir erkeğin onu önemseydiğini mi gösterir?" Homurdanıyor. "Adil cinsiyeti anlamıyorsun. Onları yatağa atmakta, orada tutmaktan daha iyisin. Belki de buna sadık kalmalısın."

Corinne dışarı çıkmak için duş kapısına uzandı. Onu geri çekiyorum. Her santimi birbirine yapışmış bedenlerimizden su akıyor. Bana bakarken zor nefes alıyor. Kalbi çarpıyor. Göz bebekleri büyüyor.

Beni istemeyebilir... ama istiyor. Bana karşı bir şeyler hissettiğine ve bundan korktuğuna eminim. Hala Riley'e tutunuyor çünkü o tanıdık. İlişkilerini idealize etti çünkü o güvenliydi.

Ve bunu ona kanıtlamam gerek.

"Tamam. Seninle başlayacağım. Bay Tepid size benim verebileceğimi veremez prenses." "Baş ağrısı mı?"

"Komik. Çılgılık atan, duvarları yıkan, dünyayı sarsan bir orgazm. Aslında, bence onunla hiç seks yapmadınız çünkü 'doğru hissetmediniz' değil, derinlerde bir yerde ona aşık değildiniz. Bu yüzden ondan heyecan duymadın."

"Bu doğru değil."

"Bana bir kez olsun seni gelmeye yaklaştırdığını söyle." "O... Şey, biz... Ben-"

"Onun içine mi? Biliyorum. Ailenin yokluğunun hayatında yarattığı boşluğu dolduracağını umarak Riley'ye razı oldun. Ve o hiçbir yere gitmeyen bir ezik olduğu için, kendini asla gitmeyeceğine ikna ettin."

"Bu doğru değil! Riley'nin pek çok beklentisi vardı."

Ona sert bir bakış fırlattım. "Orta düzey bir finans şirketine orta düzey müşterilerle ilgilenen orta düzey bir işi var."

"Herkes bir yerden başlar. Ve bir adamın işi onun karakterinin tam ölçüsü değildir."

"Ama hırsı öyledir. Riley'de hırs yok, o yüzden değeri de yok."

"Senin tahminine göre."

"Finans dünyasının çoğunda. Sen sıradan bir şeyi kabul edecek türden bir kadın değilsin. Sen en iyisini hak ediyorsun ve o öyle biri değil." İnatçı ifadesi bana hâlâ eski sevgilisinin eksikliklerini görmeyi reddettiğini söylüyor. Farklı bir taktik denemeliyim. "Onun cinsel geçmişini biliyor musun?"

"Hayır." Sorudan rahatsız olmuş görünüyor. "Önemli değil."

"Öyle," diye iddia ediyorum. "Bahse girerim beşten az kadınla yatmıştır. Biri muhtemelen lisedeki sevgilisiydi. Belki üniversitede birkaç kez takılmıştır. Yıllar boyunca barlarda bir iki sarhoş kız bulacak kadar şanslı olabilir. Ama hiç ciddi bir oyunu olmadı."

"Yani gezegenin yarısıyla yatmayı seçmedi mi? Çoğu insan için, gelişigüzel önüne gelenle yatmamak iyi bir şeydir."

"Mesele perhiz yapmayı *seçmesi* değil; kimse onu becermekle ilgilenmiyordu, sen bile. Ve bu arada, nişan yüzüğünüzü evlenme teklif etmeden iade etmesinin en azından bir nedeni kendine güven ve inanç eksikliğidir. Neden böyle bir adamı isteyessin ki?"

"Onu tanımıyorsun."

"Onun tipini biliyorum. Kendini aşan biriyle evlenme şansı varken bile kendini adayamadı. Ve duvar kağıdı macunu kadar heyecan verici. Klitorisini bulabileceğinden bile şüpheliyim. Seni tatmin edemeyeceğine eminim."

"Bu konuşma çok saçma."

"Neden öğrenmek için yeterince ilgilenmediğinizi kendinize hiç sordunuz mu?" "Anlamıyorsun-"

"Evet. Sence yanılıyor muyum? Sence çok mu gol atıyor?"

"O seçicidir. Nicelik yerine niteliği seçmekte yanlış bir şey yok. Her erkek penisiyle düşünmez."

Yine bir kahkaha patlattım. "Evet, öyle. Riley gibi bazı ahmaklar-"

"O ahmak *değil*."

"Görünüşleri, kişilikleri ya da cazibeleriyle kuyruk bulamayacaklarını biliyorlar, bu yüzden daha fazlası için çabalamaktan korkan sizin gibi kızları etkilemek için güzel davranışlar gibi şeylere başvuruyorlar."

Corinne'in nefesi kesilir. "Korkmuyorum."

"Çok korkuyorsun. Ve haklı olduğumu biliyorsun. Gittiğinde, gururunu kalbini kırdığından çok daha fazla incitti."

"Bu doğru değil. Yıkılmıştım."

"Şok olmuşsun. Ve o zamandan beri kendini sorgulamaktan başka bir şey yapmadın. Eğer sana karşı dürüst olmazsam, ben olacağım. Değerini bilmiyorsun. Eğer onunla evlenseydin, kendini ucuza satmış olurdun. Benimle evlensen daha iyi olur."

Şaşkın şaşkın bakıyor. "Bu bir kaplanla evlenmek gibi olurdu."

"Çünkü her gece seni soluyor, mıncıklıyor ve yiyor olacağım için mi?" Onu duş duvarına yaslayıp dudaklarımı çenesinde gezdiriyorum.

Gözlerini deviriyor. "İşte yine başladın, her şeyi sekse bağlıyorsun. Seninle evlenmek için deli olmam gerektiğini kastetmiştim."

Avuçlarımı başının yanında birleştirip ona doğru eğildim. "Belki. Ama sen asla sıkılmazsın." "Ve sen de sıkılırdın, bu yüzden asla sadık olmazdın."

"Yanılıyorsunuz prenses. Hayal edebileceğiniz en sadık koca ben olurdum."

Corinne alay ediyor. "Kanıtlamak zorunda olmadığın zaman bunu söylemek kolay. Tanıştığın kadınların çoğuyla yattın, bu yüzden sadece bir tanesine bağlı kalacağına inanmaktan daha iyisini"

biliyorum. Senin gibi oyuncuların benim gibi iyi kızlarla evlenmemesinin sebebi bu. Bu konuşmayı neden yapıyoruz ki?"

Hâlâ bir fikri yok mu?

Siktir et. Bu tartışma beni bir yere götürmüyor. Belki biraz sözsüz iletişim işe yarar. "Boş ver. Bana dokunmak mı istiyorsun? Getir bakalım."

"Artık havamda değilim."

Ona pis bir gülümseme gönderiyorum. "Bunu düzeltmeme izin ver."

İtiraz etmek için ağzını açtı. Elimi ensesinin arkasına kıvrıyorum, yüzünü altıma alıyorum ve dudaklarını yakalıyorum. Sertleşiyor. Beni itmesini ya da taşaklarıma diz çökmesini bekliyorum. Bunun yerine, yavaşça bana açılmadan önce yumuşuyor. Dillerimiz birbirine değiyor. Hızla geri çekiliyor... sonra geçici olarak dilini tekrar benimkine doğru kaydırıyor. Nefes alış veriş değişiyor. Başını eğiyor. Değiş tokuşu derinleştiriyor. Sonunda inliyor, kollarını boynuma doluyor ve utanmadan öpücüğün içine gömülüyor.

Bir iniltiyle onu fayansa bastırıyorum, sanki yeterince yaklaşıp yaklaşıp, ona sahip olamazsam ölecekmişim gibi onu kavriyorum. Kesinlikle öyle hissettiriyor. Corinne'i istemem için tek gereken bir bakış, bir dokunuş, o baş döndürücü kadın kokusunun bir kokusu. Onu düşünmek bile beni azdırıyor.

Tenim onunkine yapışmış durumda ama hâlâ yeterince yakın değiliz. Yüzünü kavrayarak kendimi onun içinde kaybediyorum, ağzını sahiplenerek yiyorum. Bana karşı huzursuzlaşıyor, daha fazlası için tutuyor, tırmalıyor ve kıvranıyor. Aramıza uzanıp aletimi ciddiyetle, acemice bir vuruşla kavradığında başımı kaybetmenin eşiğine gelmişim bile.

Elektrik ihtiyacı omurgamdan yukarı fırlıyor. "Tanrım, prenses... Seni çok fena istiyorum." Bardan beri ağrıyor.

"Beni evet demeye ikna etmek için prova edilmiş repliklerini söylemene gerek yok. Sadece öp beni." Corinne bana karşı diğerleri gibi olduğunu mu düşünüyor? Hiçbir şey gerçeklerden daha uzak olamaz. "Seni sadece boşaltmakla kalmayacağım, düşünmeni de sağlayacağım."

"Ne hakkında?" diye sordu.

"Her şey hakkında."

Hecelemeyi reddediyorum. Başka bir adam için ağlarken ne hissettiğimi itiraf etmek... hayır. Para kazanma konusunda korkusuzum. İnandığım bir yatırım için her gün canımı dişime takarım. Ama kalbimi dökmek bana göre değil. Bir kez denediğimde kötü sonuçlandı. Corinne ilk teklifte gemiyi terk ederek bana ihanet edecek biri gibi görünmüyor... ama çekip gidebilir çünkü kalbi asla benim olmadı.

Kendimi aşağılanmaktan kurtarmayı ve konuşmayı bedenimin yapmasına izin vermeyi tercih ederim.

Yüzünü duvara dönmesi için onu çeviriyorum, göğsümle sırtını örtüyorum, dudaklarımı boynuna dikiyorum ve parmaklarımın arasında yuvarladığımda inleyecek kadar hassas olan dolgun meme uçlarından, karnının düzlüğüne ve son olarak bacaklarının arasındaki yumuşak yarığa kadar vücudunun aşağısını hissediyorum.

"Zaten benim için ıslanmışsın," diye mırıldandım. "Hayır."

"Evet. Ve şişmiş de." Klitorisini zorlukla dokunarak tıngırdatıyorum.

Yanağını serin fayansa bastırıyor ve gözlerini kapatıyor. "Zaten ıslanmıştım. Önceden beri."

"Otelin banyosunda temizlendin. Bütün bunlar"-Parmaklarımı kıvrımlarının arasına, içine sokuyorum

"Yeni. Bu benim için." "Önemli değil."

"Öyle," diye homurdanıyorum kulağına, parmaklarımı tekrar klitorisinin üzerine yerleştiriyorum.

"Bana yalan söyleme. Kendine de yalan söyleme. Aramızdaki her şey önemli."

Corinne nefes nefese, kalçalarını dokunuşuma karşı sallıyor. "Neden?"

"Sen çözersin." Önce omzunu, sonra boynunu ısırıp kulağının dibine yerleşiyorum. "Ben seni duvarlara tırmalatırken ve boğazını yırtarcasına bağırıırken."

"Xavian..."

"Bu doğru. Elim amında olan adam benim. Elleri ve ağzı burada olan tek adam. İçine giren tek kişi. Uğruna geldiğin tek kişi."

Seni seven tek kişi.

"Neden? Neden beni acıtıyorsun? Bana her dokunduğunda, senin için eriyorum."

"Bunu sen düşün." Boştaki elimi yan tarafına kaydırıp göğsünü kavıyorum ve sert ucunu okşuyorum. Başı göğsüme doğru kayıyor. "Bana dokunduğunda hiç düşünemiyorum."

"Bunu sana her gece yapmak isterdim. Çarşaflara vurduğumuz an için yaşardım ve dünyanı sadece bizim hakkımızda, seni doldurma şeklim hakkında, seni boğan coşku hakkında yapabilirdim." Corinne kelimelerle cevap vermiyor, sadece ihtiyaç dolu bir inleme sesi beni çelikten daha sert hale getiriyor. "Bunu mu istiyorsun?"

"Yapmamalıyım..."

Daha önce parmaklarımı üzerine koyduğumda olduğundan iki kat daha ıslak. Klitorisi şişmiş, sertleşmiş ve titriyor. Çok yaklaştı.

"Ama sen istiyorsun," diye mırıldanıyorum kulağına. "Bunu ben de istiyorum." Tıpkı onunla gelmek istediğim gibi. Bizi birlikte hissetmesini istiyorum. Onun içine girmek için ölüyorum.

Kitaplar ve filmler duşta seksi çocuk oyncağı gibi gösteriyor. Corinne'den neredeyse bir karış uzun olduğum için boy farkımız gerçek. Yaratıcı olmalıyım.

Kalçalarını kavrayarak onu ayağa kaldırıyorum ve bankın üzerine çeviriyorum. İtiraz eden bir çığlık attı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Dizlerinin üzerine çök, ellerini duvara yasla."

"Neden?" diye soruyor. Ama çoktan pozisyonunu almıştı.

Zarif omuzları, omurgasının narin çizgisi, kalçalarının ve poposunun kıvrımları... fantezilerimin malzemesi. Ama bağlı oldukları kadın yüzünden daha da güzeller. İhtiyacım olduğunu fark etmediğim her şey onda var.

Islak saçlarını sırtından ve bir omzunun üzerinden fırçalayarak arkasına hizalanıyorum. Ama üzerimize vuran lanet sprey soğumaya başlıyor. Küfrederek duşu kapatmak için kolu çekiyorum, sonra dikkatimi Corinne'e, bir omzunun üzerinden beni izlerken aldığı kesik kesik nefeslere yeniden odaklıyorum. Sonra sırtına doğru eğilip parmaklarımla klitorisini tekrar kapatıyorum ve dişlerimi gıcırdatarak tek bir hamlede içine dalıyorum.

Duygular tenimde cızırdıyor ve omurgamdan aşağı iniyor. Lanet olası orospu çocuğu. Hayatımda hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

Hayır, hiç bu kadar doğru hissetmemiştim.

"Xavian!" Corinne fayansı tırmalıyor, sesi yalvarıyor.

"İşte, prenses. Tamam. Lanet olsun. İşte," diye yemin ediyorum, onun içine doğru çarpıyorum. "Evet!" Tiz çığlığı içimdeki hayvanı daha da ilkelleştiriyor.

"Burada, içinde öyle derinlerde kalacağım ki, seni becermediğimde nasıl hissettiğini hatırlamayacaksın."

"Lütfen."

Kalçalarını bana doğru savuruyor, kalçamı avuçlarken her vuruşta yuvarlanıyor. Tırnakları

tenime batıyor. Arzusu beni yakıyor. Bu kadın beni küle çevirecek. Yalvarışını bastırmak için alt dudağını ısırarak dişlerinden, amının sıkılığına kadar onunla ilgili her şey beni daha da azdırıyor ve asla ayrılmak istemememi sağlıyor. En çok da? O gözler. Karanlık, ısıltılı,

yalvarıyor. Aramızda neler olduğunu anlamıyor.

Ben de anladığımdan emin değilim.

Artık bedenimin onunkine çarpmasından başka bir şey hissetmiyorum. İnlemelerinin her biri fayanslarda yankılanıyor, nefes alıp verişlerimizle mahfaza buharlaşıyor. Tutku damlıyor ve ben ona o kadar bağlanmış durumdayım ki, bittiğinde benden bir parçayı sonsuza dek yanında götürecektir.

Artık umurumda bile değil. Umurumda olmalı. İçimdeki alaycı kendimi çok savunmasız bıraktığımı söylüyor - Hadley'den sonra bir daha asla yapmayacağıma yemin ettiğim bir şey - ama artık çok geç. Çok ileri gittim. Her şeyimi verdim. Onu diğer tüm erkekler için mahvetmek gibi bir niyetim varsa, ona destansı bir zevk vermeliyim.

Gözlerimi kapatarak avuç içimi onun üzerindeki duvara dayıyorum, parmaklarımla ritmik bir şekilde onu ovuyorum ve duyularımı ona doyuruyorum.

"Prenses..." Tenine karşı nefes alıyorum, oflayıp pufluyorum ve her hamlede içinde daha derine kaymaya çalışıyorum.

Parmaklarımı duvara yaslıyor ve miyavlıyor, benimle birlikte hareket ediyor, patlayacağıma yemin edene kadar sıkıyor. "Yanıyorum."

"Evet... Benimle yan."

"Ben ölüyorum."

"Birlikte aşağı ineceğiz."

"Neden?" diye hıçkırır.

Her zaman bu kadar yoğun mudur? Çünkü aramızda bir şey var. Olmalı ve o da bunu hissediyor olmalı. Bir şeyler. En azından bir sancı. Bu onu bir şekilde benim yapar, değil mi?

"Sadece hisset."

Elimi sıkı. "Durduramıyorum."

Mükemmel. "Benimle gel."

Boğuk iniltisi kulaklarıma doluyor, beni daha da yükseltiyor. Başı geriye düşüyor. Vücudu geriliyor. İhtiyaç vücudumda lav alevleri gibi parlıyor. Tenim bile alev alev yanıyor.

Beni öldürecek.

"Siktir, prenses." Onun içinde daha derine dalıyorum. "Bebeğim..."

"Evet. Aman... *Evet!*" diye kükrüyor, sesi göğsünden kopan coşkunun çıkardığı alçak bir çingirak gibi.

Sonra beni sıkarak kasılıyor, kafamın tepesini uçuran ve her türlü kontrolü yok eden bir tatmin duygusuna kapılıyorum. Nefesi ve sesi tükenene kadar öfkeyle pompalayarak onu doruğa çıkarıyorum. Bacakları altından çıkana kadar. İçimde eriyene kadar.

Ta ki her yeri titreyene kadar. "Xavian... bize neler oluyor?"

Onun dünyasını sarasmaktan fazlasını yaptım. Onu ekseninden kaydardım. Zihnimde *seni seviyorum* dışında bir cevap ararken telefonumun acil durum zili çalıyor. Bethany'ye verdiğim zil sesi.

Saat sabahın birini geçti. Üç yaşından küçük iki çocuğun annesi beni arıyorsa, işler sarpa sarmış demektir.

Sosyal medyayı gördü.

Yine de Corinne'e sıkıca sarıldım. "İyi misin?" "Sanmıyorum." Sesi şok olmuş gibi geliyor.

Bu hayır demek. Ona sarılmak zorundayım. Hayatındaki herkes onu terk ettiyse, ben kalmalı ve onu ilk sıraya koymalıyım.

"Buraya gel." Yavaşça onun şişmiş ellerinden çekiliyorum ve prezervatifi atmak için kendimi hazırlıyorum.

Sonra hiç giymediğimi fark ettim.

Nefesim ciğerlerimi terk ediyor. Dünya etrafımda dönüyor. Zaman geçtikçe kendimi duvara yaşıyorum.

hareketsiz duruyor.

Kahretsin. Aklımı nasıl kaybettim ben? Ya Corinne hamile kalırsa?

Bir bebek gerçekten kötü bir şey olabilir mi?

Yan odada telefon çalmayı kesiyor, sonra tekrar başlıyor. Corinne yüzünü bana dönüyor, sonra meni kalçasından aşağı damlayınca nefesi kesiliyor. Bakışları bana doğru sıçradı, ağzı şaşkınlıkla açıktı.

"Özür dilerim. Aklımı kaybettim."

Sarsılmış bir halde bankın üzerine çöküyor ve elini ağzına götürüyor. "Adet dönemimin ortasındayım." Bu haber aslında umut uyandırıyor ama onun aynı şekilde hissetmediği açık. Sikeyim.

Telefon ikinci kez çalmayı kesiyor.

"Her şey yoluna girecek." Bu bir söz. Her şeyi yoluna koyacağım... bir şekilde.

Dizlerini göğsünde topluyor. Belli ki sözlerim onu rahatlatmamış.

Telefon tekrar çalıyor, şimdi sesi daha ısrarlı geliyor.

"Cevap verecek misin?" diye soruyor.

Aramızda boşluk olmasını istediği için mi benden bunu istiyor? Yoksa acil olduğundan şüphelendiği için mi? Zamanlama daha kötü olamazdı.

"Hemen döneceğim." Sarsılarak uzaklaşıyorum, temizleniyorum ve bir havlu kaparak muhafazadan dışarı çıkıyorum. Corinne yavaşça ayağa kalkıyor, ben başka bir havlu çıkarıp ona sararken hâlâ titriyor. "O zaman bunu konuşarak hallederiz."

"Nasıl?"

Telefon çalmayı kesiyor, sonra hemen tekrar başlıyor. Bethany'i tanırım. Kararlı biridir. Ben cevap verene kadar bütün gece arayacak.

Corinne'e ne diyeceğimi bilemediğim için yatak odama giriyorum ve cihazı şarj cihazından alıyorum. "Sorun nedir?"

"Bunu gerçekten bana mı soruyorsun? Bu gece yaptıklarından sonra mı? Otuz dakikadır arıyorum.

İşler kötüye gidiyor ve sen ne halt ediyorsun? Tahminimce sevişiyorum."

Haklı olduğunu kabul etmek bombayı patlatmak gibi olur. "Erimek mi? Bu abartılı olmalı."

"Öyle değil. En büyük iki müşterimiz şimdiden arayıp neden gösteri yaptığınızı ve bizi nasıl ciddiye almaları gerektiğini sordular."

"Ne oluyor lan?" Geçmişte ne kadar erkek düşkün olursam olayım, hiç umurlarında olmamış gibi görünüyordu. Yine de, seks hayatım hakkında hiç bu kadar aleni olmamıştım.

"Adımız finans dünyasında en iyisi değil, bu yüzden her şeyi daha iyi, daha temiz ve daha akıllıca yapmalıyız. Nişanlını herkesin içinde becerdin!"

Corinne elinde çantası ve giysileri, daracık havlusuyla titreyerek odaya giriyor. Yüzünü buruşturması Bethany'nin bağırduğu her kelimeyi duyduğunu gösteriyor. *Lanet olsun.*

Ne yazık ki kız kardeşim haksız değil. Bize karşı yapılan saldırılara rağmen Bethany şirketimizi dünyanın en saygın finans kurumlarıyla rekabet etmek için kurdu. Ayrıcalıklı ve prestijli bir imaj yansıtmaya çalışıyor. Bu kadar pervasız olmamalıydım.

"Ama ben yapmadım," diye Bethany'yi temin ederim. "Firmayı etkilediğim için özür dilerim. Resmi bir özür yazısı yazacağım."

"Bunun bir fark yaratacağına ikna olmadım. Diğer müşterilerimden gelen ve dinlemeye korktuğum üç sesli mesaj daha var..."

Kız kardeşim, başarılı olması için hepimizin kışını yırttığı aracı kurumumuza verdiğim zararı

anlatırken kendimi çok kötü hissediyorum. Şirketi asla tehlikeye atmak istemedim, sadece Corinne'e yardım etmek istedim.

Ve onun üzerinde hak iddia edeceğim.

Odanın öbür ucunda, küçük çantasından telefonunu çıkarıyor. Saniyeler içinde yüzü solgun, beyaz bir dehşete dönüşüyor.

Sosyal medyaya bakıyor. Felaket olmalı. Lanet olsun, hasar kontrolü yapmalıyım. Ama ne yapacağımı bilmiyorum.

"Bunu nasıl düzeltebilirim Bethany? Üç aylık bir izin mi almalıyım?" Cevap vermiyor.

Vay anasını. Kardeşim bundan daha fazla kefareti mi istiyor? "Ortaklığı iptal etmemi mi istiyorsun?" İç çekiyor.

Sonra anladım. "İstifa etmemi mi istiyorsun?"

"Sen benim kardeşimsin ve seni seviyorum, ama bunu da göz önünde bulundurmamız gerekebilir."

İçimde volkanik bir patlama oldu. Uğruna çalıştığım ve inşa etmesine yardım ettiğim her şey... "Cidden şirketten gitmemi mi istiyorsun?"

Bethany iş söz konusu olduğunda genellikle buz gibi soğuktur. Pratik, son derece zeki ve kaya gibi sağlamdır. Bu gece sesinin tizleştiğini duyuyorum. "İstediğim bu değil. Ben yeni bir anneyken ve boğulmak üzereyken bu işi neredeyse tek başına kurtardın. Sen ve nişanlının birbirinizi sevdiğinizi biliyorum ve ikinizin ne yaptığı umurumda değil. Ama dünyanın geri kalanı umursuyor. Hiç internete baktın mı?"

Tam o sırada Corinne'in nefesi kesildi. Başımı kaldırdığımda onu telefonunu tutarken ve hasta olacakmış gibi sertçe yutkunurken buluyorum. "Aman Tanrım."

Gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyor. Bu manzara beni kahrediyor. Alevler içinde batmak üzere olan bir şirketim, benimle ilişkisini kesebilecek bir patron-kardeşim var ve arzuladığım gelecek parmaklarımın arasından kayıp gidiyor.

Ama Corinne'in bana daha çok ihtiyacı var. Bethany'ye

"Gitmeliyim," dedim.

"Hemen şimdi mi? Ciddi misin?"

"Özür dilerim. Yakında konuşuruz." Cevabını beklemeden telefonu kapatıp yatağın üzerine fırlatıyorum ve Corinne'e doğru koşuyorum.

Cihazı elinden alıp aşağıya baktım. Riley ona internetin dört bir yanından ekran görüntüleri göndermiş, ona her türden sürtük diyen iğrenç mesajlar atarken kovulmamı ve CFP'nin iptal edilmesini talep etmiş.

Orospu çocuğu. "Oturup konuşalım."

Sesim Corinne'i sersemliğinden kurtarıyor. Tam Riley başka bir mesaj gönderirken telefonunu geri aldı.

Ne istiyor bu herif?

Kadını tekrar onun yapmak için.

Corinne başını sallayarak geri çekiliyor. "Ben... Ben artık bunu yapamam. Sana bir iyilik için geldim ama bunun hayatını mahvedeceğini hiç düşünmemiştim. Çok ama çok üzgünüm. Bana yardım etmek için her şeyi denedin..."

Ve beni terk etmenin çözüm olduğunu mu düşünüyor?

"Sorun değil prenses. Bethany ve müşterilerimizle işleri yoluna koyacağım." En azından deneyeceğim. "Sen ve ben hâlâ bu işin üstesinden gelebiliriz. Bu kargaşa birkaç gün içinde sona erecek. Sen güçlü durursan kardeşin de çözülür. Biz yakınız-"

"Hayır. Xavian, durmalıyız." Bir elini göğsüne bastırıyor, yüzü suçlulukla buruşuyor. "Hayatını mahvediyorum. O kadar çok istediğin ortaklık artık yok ve eğer CFP'ni alırlarsa-"

"Yapamazlar. Birinin kamusal ahlaksızlığı yorumlaması sertifikamı iptal etmeleri için bir neden değil." Riley, orospu çocuğu, bunu biliyor. Onu korkutmak için bu tehdidi kullanıyor.

İşe yarıyor.

Corinne bana delirmişim gibi bakıyor. "Tüm müşterilerini kaybetsen de fark eder mi? İntikam senin için tüm bunlara değmez. Kardeşimden nefret ettiğini biliyorum ama dur ve düşün-"

"Kardeşin artık umurumda değil."

"Bu muhtemelen daha sağlıklı, ama itibarını geri kazanmaya çalışıyorsan, bunun yolu bu değil." Omurgalarımı ürperten bir kararlılıkla omuzlarını dikleştiriyor, sonra bavuluna doğru yöneliyor. Yakındaki sandalyenin üzerine serpiştirdiği birkaç giysiyi alıyor ve kapağını kapatmadan önce içine atıyor. "Ben gidiyorum."

"Gecenin bir yarısı mı? Cehenneme kadar yolun var. Bunların hiçbiri senin suçun değil. Ben bu işe gözümü dört açarak girmiş koca bir adamım. Hiçbir şeyi mahvetmiyorsun. İyileşeceğim. Kal." Hayatımda hiçbir şey için yalvarmadım ama şimdi ona yalvarıyorum. "Lütfen."

Daha fazla gözyaşı dökerken "Yapamam," diye boğuluyor. "Ben de hayatımı mahvediyorum. Bu maskaralığa başladığımızdan beri kendimi bir karnaval gezisindeymişim gibi hissediyorum. Baş döndürücü yükselişler ve dehşet verici düşüşler. Her gün, emniyet kemeri olmayan ve sonu olmayan bir yolculukta sarsılıyorum, dönüyorum ve takla atıyorum. Artık dayanamıyorum."

"Seni korumak için daha iyi bir iş yapacağım. Üzerindeki baskıyı kaldıracam."

"Yapamazsın. Ben de artık rol yapamam." Riley'ye bir mesaj gönderdikten sonra telefonunu yatağın üzerine fırlattı. "Geri kalan eşyalarımı sonra alırım."

Ne numarası?

Elinde temiz kıyafetlerle banyoya doğru döndüğünde kolunu tutuyorum. "Eğer bu prezervatifle ilgiliyse, özür dilerim. Daha önce hiç olmamıştı. Bir dahaki sefere daha dikkatli olacağım. Ve eğer hamile kalırsan

."

"Bir dahaki sefer olamaz." Sarsılarak uzaklaşıyor. "Birbirimizin içini dışına çıkarıyoruz. Bir haftadan kısa bir süre önce, ben sadece Parker Emerson'ın evde oturup internette insanlar için takı yapan isimsiz kız kardeşiydim. Sen Barclay Reed'in finans sihirbazı oğluydun, portföylerle öyle harika işler yapıyordun ki yatırımcılar senin kişisel başarılarını görmezden geliyordu. Ama şimdi TMZ'de boy gösteriyoruz. Artık bununla başa çıkamıyorum. Kendini mahvetmene izin veremem."

Corinne banyoya girip kapıyı kilitliyor. Anahtarı lavabonun yanındaki tezgâhta unuttuğum için, lanet olası şeyi kırma dürtüsüne direnerek kapıya yaslanıyorum ve küfrediyorum.

Belki onu bir iki dakika yalnız bırakırsam sakinleşir. Ama kendimi kandırıyorum. Sakinleşmeyecek. Şimdi ne yapacağım?

Odanın öbür ucunda telefonu çalıyor. Riley denen pislik. Ona iki namluyu da vereceğim.

Cihazı kaptım. Ekran henüz kararmadığı için mesaj dizilerini görüyorum. Corinne'i korumaya çalışmıyordum mahremiyetini ihlal ettiğim için kendimi suçlu hissedirdim. Bu pislik onu bir kez incitti. İkinci bir şans hak etmiyor.

Ama mesajını okuduğumda kalbim duracak gibi oldu.

Sizin için bir araba gönderdim. On dakika içinde sizi alacak. Güvenli bir şekilde içeri girdiğinde beni ara. Bekliyor olacağım.

Öfke tavan yapıyor. Telefonunu odanın öbür ucuna fırlatmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Ne yazık ki, bu hiçbir işe yaramayacak.

İyi. Bu piçi yakalayıp ağzını burnunu kırmak da öyle. Ama beni daha iyi hissettireceği kesin.

Komodininimden telefonum çaldı. Yine Bethany. Eğer onu görmezden gelirim, bu ortaklığın gerçekleşme ihtimaline veda edebilirim.

Corinne hâlâ banyoda olduğu için Riley ona bir mesaj daha gönderirken telefona atıyorum. Dedikodu taciri basından bir söz daha.

PARKER EMERSON'IN KIZ KARDEŐI NEMESIS İÇİN SÜRTÜK OLDU.

Kahretsin, bunu böyle mi çeviriyorlar? Kardeşinin itirazına rağmen evlenmek isteyen sevgi dolu bir çift olduğumuzdan değil. Modern zamanların Romeo ve Juliet'i olmak yerine, basın onu "nişanlısına" olan tutkusunu ifade ettiği için utandırdı ve suçladı. Ben bu olayda sadece bir dipnotum, sadece Barclay Reed'in piç çocuğu ve Parker'ın düşmanı olduğum ve onu herkesin içinde azdırdığım için kayda değerim.

Dehşete düşmesine şaşmamalı.

Hala titreyen hücremde, mesaj dizisini yukarı kaydırıyorum ve benzer lanetleyici başlıklar buluyorum. Birkaçı beni yeriıyor, elbette. Ancak Corinne'e yönelik olanlar aşağılayıcı, gaddarca ve öngördüğüm tüm kamu kınamalarının ötesinde. Beni hedef alan her şeyin ötesinde. Çifte standarttan bahsediyoruz.

İçime binlerce kiloluk bir suçluluk duygusu çökerken gözlerimi kapatıyorum. Telefonu elimden kayıyor ve yatağa düşüyor.

Ne halt ettim ben?

Bir süre sonra banyodan çıkıyor, gözleri perişan ve kızarmış. Belimde havludan başka bir şey olmadığı için bana bakmıyor bile.

"Buna cevap vermen gerekmiyor mu?" Telefonuma doğru bakıyor, ama bu olanlardan dikkatimi dağıtıyor.

Çok fazla çizgiyi aştım, çok fazla şey söyledim ve yaptım. Hiçbir özür bunu düzeltmeyecek.

"Bu kadar mı? Gidiyor musun?" Bir daha yalvarmayacağım. Yüz ifadesi bana bunun bir işe yaramayacağını söylüyor.

Ama onun çekip gitmesi, ona bir daha asla sarılamayacağım düşüncesi hayal ettiğimden daha fazla acı veriyor. Neredeyse hissettiğim her şeyden daha fazla.

Yine de kendini, geleceğini korumaya çalışıyor. Bu kadar zarar vermişken bencil bir pislik olup onu durduramam.

"En iyisi bu." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülür.

Neredeyse beni mahvediyor. "Bunu nasıl çevireceğiz? Ayrılığımızı nasıl açıklayacağız?"

Başını sallıyor, gözleri kapanıyor. "Şu anda bunu düşünemem. Bethany ile konuş, bir hikâye bul. Beni otobüsün altına atman gerekiyorsa sorun değil. Anlıyorum." Gülümsemesi alaycı bir hal alıyor. "Parker bunu sana zaten yaptığına göre, sıra bende."

Omuzlarını kavradım. "Bunu sana asla yapmam. Asla."

"Yapmalısın." Geri çekiliyor, ulaşamayacağım bir yere. "İnanılmaz derecede üzgünüm. Her şey için."

Sonra telefonunu ve bavulunu alıp ön kapıya yöneliyor. Söyleyebileceğim hiçbir şey verdiğim zararı telafi edemez. Onu çamurumun içinde sürüklemeye ve incitmeye devam edemem. Savaşmamak içgüdülerime aykırı olsa da gitmesine izin veriyorum ve lanet olası kalbimi de beraberinde götürüyorum.

chapterTWELVE

T o gece hayatımın en uzun gecesiymiş gibi geliyor. Brakın yatağında uyumayı, evin içinde olmaya bile tahammül edemiyorum. Aslında, geçmişte kadınları hiç getirmedığım evim şimdi

Corinne'i ve öldüğü gerçeğini hiç bitmeyen bir hatırlatma.

Ofise gitmek için bir nedenim olmadığından - Bethany'nin gözyaşları içinde pişmanlık duyduğu bir başka telefon görüşmesi bunu açıkça ortaya koydu - sabahın erken saatlerine kadar lanai'mdeki büyük boy şezlongda kamp kuruyor ve yıldızlı siyah gökyüzüne bakıyorum.

Güçsüz hissetmekten nefret ediyorum. Özümde bir eylemciyim. Bir şeyleri gerçekleştiririm. Strateji geliştiririm. Acele ederim. Ama şu anda yapabileceğim hiçbir şey yok. Riley'ye karşılık vermek ya da Parker'la yüzleşmek gibi herhangi bir eylemde bulunmam sadece Corinne'e yansıyacak. Ben ona daha fazlasını yüklemeyen yeterince katlandı zaten.

Güneş nihayet canlı sarılar, turuncular ve pembelerle doğduğunda, kahve içmek için mutfığa gidiyorum. Bakışlarım Corinne'in her sabah kullandığı fincana takılıyor. Ve onun bulaşıkları yıkarken Daft Punk'ın "Get Lucky" sini -bütün gece seviştığımızı düşünürsek histerik bir şekilde uygun bir şarkı- çaldığını hatırlamadan lavaboma bakamıyorum. Gözlerimi kapattığımda onu hala orada görebiliyorum; güneş ışığı koyu renk saçlarına vuruyor, zengin, koyu renk saç tellerine gömülü kırmızılarını aydınlatıyor, tabakları ovarken zıplıyor ve nefesinin altında şarkı söylüyordu.

Şimdi mutfığıma dadanan bir hayalet gibi.

Kahvenin canı cehenneme.

Yorgun bir iç çekişi bastırarak cebimden telefonumu çekiyorum. Belki de Corinne'e mesaj atmalıyım. Onu kontrol etmeliyim. Hayır, bu çok kişilişiz olur. Belki de onun yerine aramalıyım. Sabahın altı buçuğunda mı? Cevap verme ihtimali nedir ki?

Ya sonunda duyguları hakkında yanıldığımı kanıtlamak için Riley ile meşgul olmaya karar veriyse?

Uykusuz gözlerim kayarak kapanıyor. Bu soruyla kendime işkence etmeye devam ediyorum. Kendimi bıçaklamak daha az acıdırdı.

Onu sevdiğimi söylemeli miydim? Belki bir fark yaratırdı... ama muhtemelen yaratmazdı. Bana karşı hisleri var, ama aşk? Büyük ihtimalle onu ürkütürdüm. Ya da ödünü koparırdım. Bana yardım için geldi, bağıllık için değil.

Peki şimdi ne olacak? Muhtemelen yeni bir işe ihtiyacım var. Halka açık seks maceralarımın sonra beni kim işe alır ki? Ama bu konuda endişelenmiyorum bile. Maxon ve Griff'le henüz konuşmamış olsam da, muhtemelen sifonu çekip tuvalete atabileceğim geleceğe yönelik hırslarım sayesinde yedekte çok fazla nakit param var. Daha büyük sorunum ise yeni bir kalbe ihtiyacım olması. Göğsümde atan kalp Corinne'e ait.

Daha da kötüsü, benim sikim de aynı grupta. Son birkaç saat içinde sosyal medyama bir göz attığımda, bazı insanların heyecan için her erkeği yapabileceğini kanıtladım. Her türden teklif

aldım, bana sert bir sikişten hayatımın oral seksine kadar her şeyi teklif ettiler. Mesajlara eşlik eden resimler ne kadar çekici ya da müstehcen olursa olsun, bacaklarımın arasındaki o piç hiç ilgilenmiyordu.

Nasıl iyileşeceğim hakkında hiçbir fikrim yok.

Kilitteki anahtarın ani sesi başımı döndürüyor. Kapı yavaşça açıldı. Bir figür fuayemin gölgelerine doğru yürüyor ve duraklıyor. Siluetteki tanıdık kıvrımlar ve bukleler kalbimi durduruyor.

"Corinne?"

"Uyandın mı?" Sesi cızırtılı ve bastırılmış geliyor. "Uyandırdıysam özür dilerim." Nefes almaya cesaret edemeyerek yaklaşıyorum. "Uyuyamadım."

Kapıyı arkasından kapatır. "Ben de yapamadım."

Umut yeniden alevlenir. "Dinle, dün gece için üzgünüm. Ama planımızdan vazgeçmek sorunumuzun çözümü değil."

Beni yarı yolda karşılıyor, arka pencerelerden sızan şafağın ilk ışıklarının hemen dışında duruyor. Ama yüzünü göremiyorum. Ağlıyor muydu? Üzgün mü? Beni hiç özliyor mu?

Bilmem gerek.

Arkamı dönerek bitişikteki salon masasının üzerindeki lambayı açıyorum. Fazla ışık vermiyor ama bana sadece ağlamadığını, hıçkıra hıçkıra ağladığını göstermeye yetiyor. Alt dudağı şişmiş görünüyor, sanki bütün gece dişlerini oraya geçirmiş gibi. Ve boynunun yan tarafında bir aşk ısırtığı var. Bunu ben mi bıraktım yoksa Riley mi?

Bu soru soğukkanlılığımı yerle bir etmekle tehdit ediyor.

"Bunu tekrar konuşmak istemiyorum. Lütfen." Yutkunuyor. "Araya girdiğim için özür dilerim. Sadece kalan eşyalarımı almaya geldim. Uyanık olmanı beklemiyordum."

Bekle. Beni görmek istemediği için mi bu saatte geldi? "Yani eşyalarını alıp gidecektin, vedalaşmayacak mıydın?"

"Sizi rahatsız etmeyeceğim bir zamanda işle ilgili tüm eşyalarımı toplamamın daha iyi olacağını düşündüm."

Bu bir evet ve acıtıyor. "Sonra ne olacak?"

"Çalışmaya devam etmeliyim. Siparişler yağıyor. Her zamankinden daha gerideyim."

Odaklanacak bir şeye sahip olmak muhtemelen hoş bir dikkat dağıtıcıdır, ama benim sorduğum bu değildi. "Planlarımız ne olacak? Bu saçmalığın sona ermesine izin vermektense cidden vazgeçecek misin?"

"Saçmalık mı? Size öyle mi geliyor? Müşterileriniz öyle olduğunu düşünmüyor. Patronunuz da öyle düşünmüyor. Halk da öyle düşünmüyor. Bana yardım etmeye çalıştığın için minnettirim. Gerçekten. Ama cesaretin ve metanetin seni mahvediyor ve ben buna izin veremem."

Başkalarını korumak tam ona göre ama benim için endişelenmesine gerek yok. "Yani kardeşinin kazanmasına izin mi vereceksin? Mirasınızı yaklaşık üç yıl daha elinde tutmasına ve şirketinizin büyümesini engellemesine izin mi vereceksiniz?"

Sinirli bir şekilde dudaklarını yalıyor ve başka tarafa bakıyor.

Donup kaldım. Bana söylemediği bir şey var. "Corinne, bunu yapmasına izin mi vereceksin?"

"Hayır. Başka bir çözümüm var. Riley bana borç para vermeyi kabul etti. Her şeyi sonuçlandırmak için yarın sabah onunla birlikte anakaraya geri döneceğim."

Saf ihanet sistemimi sular altında bırakıyor. Bir kalp atışından diğerine, öfkem aniden volkanik bir şekilde yükseliyor. Öfke, itidalimi ve terbiyemi kavuruyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Xavian, ben-"

"Ne yaptın? Birlikte planladığımız ve yaptığımız onca şeyden sonra, işler zorlaştığında başka bir adamla kaçtın ve daha iyi bir teklif aldın. Bu çok tanıdık gelmiyor mu?"

Ona tokat atmışım gibi geri çekiliyor. Ama ben böyle hissediyorum. Bütün geceyi Corinne

Emerson'a ne kadar aşık olduğumu düşünerek ve onu geri kazanmanın yollarını icat ederek geçirdim. Ayrı kaldığımız zamanı

Hâlâ bir şeyler hissettiği eski sevgilisinden istediği krediyi almak için.

Bravo, prenses. Benden daha iyi oynadın. Daha iyi bilmeliydim.

Ondan uzaklaşarak yakındaki mutfak adasının üzerinde duran bir bardağı kaptığım gibi odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Yerde parçalanmadan önce bir dolaba çarpıyor. Çıkan ses umduğum kadar tatmin edici değil. Sadece dişlerimi gıcırdatan, yumruklarımı sıkkan öfkemi artırıyor. Bunu hak eden birine vurmak için her şeyimi verirdim. Riley ve Parker aklıma geliyor.

Corinne'in nefesi beni geri döndürdü. Gözle görülür şekilde sarsılmıştı. "Ne söylememi istiyorsun? En mantıklı olanı yapıyorum. Hırslısın ve ailenle yaptığın girişimlerin ne kadar anlamlı olduğunu biliyorum. Tehlikeye attığım düşüncesine dayanamıyorum-"

"Ama bu benim siktirip gittiğim kısım mı? Ben de o yollardan geçtim. Ama bu seninle ilgili değilmiş gibi davranma." Yaklaşıyorum, arkasındaki tezgâha çarpına kadar geri çekilmesinden zevk alıyorum. "Sen de mi onunla tekrar bir araya geliyorsun? Dün geceyi onun yatağında mı geçirdin?"

"Öyle bir şey değil."

"Tabii ki değil. Ama hey, teselli ödülü olarak senin V-kartını aldım, böylece hem intikamımı aldım hem de fazladan bir şeyler kazandım. Minnettar olmalıyım, değil mi?"

Beynimin mantıklı kısmı bana her şeyi berbat ettiğimi söylüyor. En kötüsünü varsayamam, sonra da bunun için ona saldıramam. Öfkeli tarafım ise her şeyi yakıp yıkmak dışında hiçbir şeyi umursamıyor. Benim canım yanıyor, onun da yanmalı. İnternetteki en aşağılayıcı isimlerden bazılarına maruz kaldıktan ve cinselliği nedeniyle alay edildikten sonra muhtemelen zaten acı çektiğini boş verin.

Onu herkesin içinde boşaltmak için ısrar eden sen değil miydin?

Evet. Ve geri tepmesi berbat. Ama bu yüzden havlu atıp beni terk edeceğini düşünmemiştim.

Onsuz kendimi çok boş hissediyorum.

"Bu iğrenç. Beni eleştirmene gerek yok. Ben Hadley değilim."

Evet, öyle, sadece daha kötü. Çünkü onu gerçekten seviyorum. Geriye dönüp baktığımda, Hadley'e tutundum çünkü bir kez olsun sadece azimli, kendi iyiliği için fazla zeki bir fukboi değil, bir ortak olabilirdim. Bir kahraman. Bir kurtarıcı. Hadley'nin harika bir vücuda sahip olması da cabasıydı. Başarılı olma dürtüsü onu kendime yakın hissettiriyordu.

Corinne'de de aynı özellikler var ama o daha fazlası. O yumuşak, iyi ve nazik. Başkalarının duygularına karşı duyarlı. Yardım etmeye, yatıştırmaya ve dünyayı daha iyi bir yer haline getirmeye çalışıyor. Bunun için ona hayranım. O güneş ışığının hayatımda olmasını, kalbimi doldurmasını istiyorum.

Tabii ki, onun erdemlerinin hiçbiri benim için geçerli değil. Neden olsun ki? Dünyanın sosyopat olarak damgaladığı bir suçlunun üçüncü doğuştan piçiyim. O gölgede sıkışıp kaldım. Mutluluk ve ışıkla olan kısa fırçam elimden alındı ve beni bir kez daha karanlıkta bıraktı.

Hiçbir kadının beni ben olduğum için istemediği gerçeğini pekiştiriyor. Corinne birkaç orgazm yaşadıktan ve eski sevgilisinin ilgisini çektikten sonra artık bana ihtiyacı kalmadı, bu yüzden sayonara yaptı. Ve ben gafil avlanmış gibi hissediyorum. Bir aptal gibi, onun vedasının geldiğini hiç görmedim.

"Soruya cevap ver," diye çıkıştım. "Onu becerdin mi?" "Hayır."

Hissetmek istediğim rahatlama gelmiyor. "Onunla evlenecek misin?"

Tereddüt ediyor. "Tekrar bir araya gelmek istiyor. Beni seninle görünce benden ayrılmanın bir hata olduğunu anladı."

"Ne kadar uygun değil mi?"

Bana titrek bir iç çekiş gönderiyor. "Lütfen bunu daha da zorlaştırma. Kredi, seninle olan tüm bağlarımı koparmam şartına bağlı."

Bu da zaten yüksek olan sınırlarımı uzay boşluğuna gönderdi. "Nerede o orospu çocuğu?" Hırladım.

"Onunla yüzleşmek hiçbir şeyi çözmeyecek. Bu, benimle ilişkini kesmene, işine ve ailenle birlikte bekleyen girişimlerine geri dönmene ve ben her şeyi mahvetmeden önce sahip olduğun hayata devam etmene olanak tanıyan mantıklı bir çözüm."

Siktir et onu. Daha önce sahip olduğum şeyi istemiyorum. Corinne benimken hissettiklerimi istiyorum.

Ama o bana mümkün olan her şekilde -tabii ki kibarca- bize tutunmayı bırakmam gerektiğini söylüyor. Ona göre biz hiç gerçek olmadık.

"Evet. Tamam. Ben yaparım." Omuzlarımla yanından geçip oturma odamdaki içki dolabına yöneldim. "Eşyalarını al ve git."

"Bekle." Parmaklarını koluma doluyor, dokunuşu ateş gibi. Beni olduğum yerde durduruyor. "Xavian..."

Ona geri dönmeye korkuyorum. İçimde, tarihin tekerrür ettiğine dair mide bulandırıcı bir hisle desteklenen, acı ve öfkenin yakıcı bir karışımı var, ama daha kötüsü. "Ne?"

"Bana neden kızgın olduğunu anlamıyorum. Hayatını berbat eden bu anlaşmadan seni azat ediyorum. Anlamıyor musun? Eğer alenen ayrılırsak ve ben Los Angeles'a dönersem, özür dileyebilirsin. Ben de aynısını yapacağım ve işimi büyütmek için adımlar atmaya başlayacağım. Tüm sosyal medyamı buna odaklayacağım. Sen de işine, ailene ve sosyal hayatına odaklanabilirsin" -titreyerek nefes alıyor- "sosyal hayatına. Tıpkı daha önce yaptığın gibi."

Acımı saklamayı siktir et. Belki Corinne'in bunu görmesi gerekiyordur, korkak olduğumu düşünse bile. Duygularım incindiği için benimle dalga geçse bile. Hiç umurunda olmasa bile. "Hiçbirinin beni daha fazla istemeyeceğini düşündüğüm için neredeyse her gece farklı bir kadını becerdiğim zamanı mı kastediyorsun? Çünkü o kadar yalnızdım ki, adımı bilmeseler bile birinin bana dokunmasının, hiç kimsenin bana dokunmamasından daha iyi olduğuna inandırdım kendimi."

İri kara gözleri yaşardı. "Asla böyle düşünme. Her kadın sana sahip olduğu için çok şanslı olurdu."

"Sadece sen değil." Yumuşak kavrayışından çekiliyorum. "Her şeyin gönlünüzce olmasını dilerim prenses."

O dolu viski şişesi adımı çağırıyor ve aniden cevap vermek için karşı konulmaz bir istek duyuyorum. Siktir et, boğulmak için.

"Sana da." Birden, yakındaki tezgâhın üzerinde metalik bir şeyin *çınladığını* duyuyorum. Evimin anahtarını pırıl pırıl yüzeyin üzerine koyuyor. Birkaç gün önce parmağına yerleştirdiğim nişan yüzüğü hemen yanında sallanıyor.

Bu manzara kalbimi parçalıyor.

"Geri kalan eşyalarımı göndereceğim ve hamile kalırsam sana haber vereceğim," diye mırıldanıyor. "Umarım hayallerini gerçekleştirirsin ve istediğin her şeyi elde edersin."

Birden yanağıma yumuşacık bir öpücük kondurdu. O anda, Corinne'in gitmesine izin verirsem, ona bir daha asla dokunamayacağımdan -hatta göremeyeceğimden- korkuyorum.

Ona doğru dönerek omuzlarından tuttum ve onu yakındaki dolaba sıkıştırdım. Ürkek bir nefes verdi.

-Dudaklarımı onun dudaklarının üzerinde gezdirerek ve ağzının içine girerek yuttuğum bir ses. Bu çaresizlik. Çaresiz *hissediyorum*.

Corinne sertleşiyor, sanki beni itmek istermiş gibi ellerini göğsüme doğru uzatıyor. Çılgınca ensesini kavriyorum, daha derine iniyorum ve dilimi onunkine doluyorum. Tuttuğu nefesi bırakıyor,

benimle birlikte nefes veriyor, sonra bana karşı eriyor, dilini bana veriyor. Elleri de aynı şekilde göğsümden omuzlarıma doğru kıvrılıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Boğazının arkasından gelen inilti arzularımın barut fıçısını yakıyor.

Aniden çalan bir araba kornası onu yerinden sıçrattı, ürkmüş parmaklarını dudaklarına bastırdı. Büyük bir hata yapmış gibi bana bakıyor. "Özür dilerim."

Onu öptüğümde neden özür diliyor? "Kim korna çalıyor?"

Corinne sıçrayarak mutfaktan çıkar. "Riley beni bekliyor. Gitmem gerek." Ve o pislik kaldırım kenarına çağırdı diye mi beni terk ediyor?

Evet, çünkü onun işini finanse ediyor ve o da güvenli, tanıdık seçeneği seçiyor. "Seni bir daha görüp görmeyeceğimi onun belirlemesine izin mi vereceksin?"

Gözleri tekrar buğulanıyor. "Sanırım en iyisi bu... ama seni asla unutmayacağım."

Kendini ön kapıdan dışarı bırakıp son bir sessizlikle kapıyı arkasından kapatırken fısıltısındaki tutukluk kalbimi parçalıyor.

Yumruğumu en yakın duvara vuruyorum, sonra içki dolabını açıp şişenin kapağını koparıyorum. Hayatım onsuz asla aynı olmayacak.

Telefonum çaldığında saatin kaç olduğunu bile bilmiyorum. Oturma odasının penceresinden sızan parıltı, güneşin batmak üzere olduğu gerçeğiyle beni kör ediyor. Bir elimle artık büyük ölçüde boşalmış olan viski şişesinin boynunu kavriyorum. Diğer elimde ise titreşen telefonumu tutuyorum.

Hayatımın son on saati gitti. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Tek bildiğim Corinne'in geri gelmeyeceği ve nasıl iyileşeceğini bilmiyorum.

Telefon çalmaya devam ediyor. Bir lanetle şişeyi sehpa çarptım. Başım zonkluyor. Ağzım, dilimin üzerine tüylü bir kemirgen sürünmüş ve ölmüş gibi hissediyor. Başım sanki biri çekiçe vurmuş gibi zonkluyor.

Göğsümdeki acının yanında bu hiçbir şey.

Ekranı okuyamayacak kadar gözlerim kararmış olduğundan, bu rahatsız edici piç her kimse ona cevap verirken kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

"Selam Costa. Bu bilgiyi sana ulaştırmam beklenenden uzun sürdüğü için üzgünüm. Ama umarım oturuyorsundur. Buna bayılacaksınız."

Owen, özel dedektif. Hayal meyal, beynim sesini tanıyor. Ama Corinne ve benim muazzam sarhoşluğum arasında, onun neyi araştırdığını hatırlayamıyorum.

"Bunu bir e-postaya koy. Sabah okurum."

"Emin misin? Son konuştuğumuzda Riley Stephens hakkında bulabileceğim her şeyi en kısa zamanda istediğin konusunda oldukça kararlı görünüyordun. Her şeyi öğrendim ve daha fazlasını da."

Bu doğru. Owen'dan o ibnenin sırlarını istedim. Ne yazık ki, bir fark yaratmaları için artık çok geç.

"Mesela..." diye devam ediyor. "Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce öğrenci kredisi ödemelerini yapmayı bıraktığını öğrendim."

Umurunda olmamalı. Ama çözülmemiş bulmacalar ve mantıklı olmayan şeyler canımı sıkıyor. Riley kendi faturalarını ödeyemezken Corinne'e nasıl borç verecek? Yine de... "Borcunu ödemek için mücadele eden tek kişi o değil."

"Hayır, ama Parker Emerson tarafından geçen yıl boyunca her ay kendi adına ödeme yapılan tek kişi o."

Bu haber beni koltukta oturduğum yerden kaldırdı. "Bok yok mu?"

Parker bunu neden yapsın ki? Cevap tam burada. Viskiyle ıslanmış beynim bunu çözemiyor.

o.

"Yok artık. Geçen yıl Stephens, Corinne için aldığı nişan yüzüğünü bir Cumartesi günü iade etti. Emerson üç gün sonra onun için ilk kredi ödemesini yaptı. O zamandan beri de ödemeye devam ediyor."

Başka bir deyişle, Parker Riley'nin Corinne ile ilişkisini bitirdiğinden emin olduktan sonra mı? O kontrolcü herif eski sevgilisine ondan ayrılması için rüşvet mi verdi? Parker'ın parasını etrafa saçtığını düşünmüyorum ama lanet olsun. Riley satın almayı kabul etti ve Corinne'den uzaklaştı mı? Kesinlikle öyle görünüyor.

Ama asıl soru, o orospu çocuğunun neden aniden geri döndüğü ve ona para teklif ettiği...

"Banka bakiyesi ne kadar?" Owen'a havladım.

"Yaklaşık üç bin dolar. Batmakta olan bir 401k'sı ve büyükbabasının ona bıraktığı mütevazı bir tasarruf hesabı var. Arabası ve New York'ta satın aldığı daireyle birlikte muhtemelen yüz bin dolar eder."

Peki Riley, Corinne'e borç verecek beş milyonu nereden buluyor?

Mantıklı olan tek bir cevap var.

Parker, Riley'ye gitmesi için para verebildiyse, geri dönmesi için de aynı kolaylıkla rüşvet verebilir. İkisi de Corinne'in hassas kalbinden ve süregelen duygularından farklı şekillerde faydalaniyor.

Ayağa kalkıyorum, ne kadar çabuk duş alabileceğimi, arabama binecek kadar ayılabileceğimi ve adanın öbür ucuna, her neredeyse onu bulmak için koşabileceğimi hesaplıyorum. Onu sevdiğini iddia eden iki pislik tarafından kandırıldığını bilmeyi hak ediyor.

Sonra artık birlikte olmamamızın "mantıklı" olduğunu düşündüğünü hatırlıyorum. Artık onu önemsememi istemiyor.

"Nerede kaldığını biliyor musun?" Kapısını kırıp suratına vuramayacağım için bir anlamı olmasa da sormaktan kendimi alamıyorum - çok istesem de.

"Stephens? Parker Emerson'la aynı otel." Sahildeki lüks bir tatil köyünün adını sayıklıyor. "Bu bir tesadüf değil mi?"

Owen homurdanıyor. "Emerson iki odanın da parasını ödediğine göre mi? Hayır."

"Parker'a ne kadar da benziyor." Başından beri Riley'nin adada bulunma sebebinin anlamsız olduğunu düşünmüştüm ve haklıydım.

Kalbim kırılmış olabilir ama saçmalık ölçüm cihazım hâlâ çalışıyor. "Sanırım ikinizi ayırmak için eski sevgilisini getirdi."

Ben öyle anladım. İşe yaradığı için çok kızgınım. Bu da beni Owen'ın kucağıma bıraktığı bilgilerle ne yapacağıma geri getiriyor.

Corinne'e anlatmaya çalışsam beni dinler miydi? "Kanıtın var mı?"

Owen alay ediyor. "Sen ne sanıyorsun? Ben bir profesyonelim. Destekleyemeyecek olsam asla böyle bir bilgi için aramazdım."

Umut, o her zaman iyimser olan piç, içimde yeniden alevleniyor. İçimdeki alaycı onu boğuyor. Corinne ne beni ne de onun hayatını karnavala çevirmemi istiyor. Ama o lanet kadını seviyorum. Eğer kardeşinin tuzağına düşmesini ve onun kuklasıyla birlikte olmasını -ya da Tanrı korusun, yuva kurmasını- engelleyebilirsem, en azından mutlu bir geleceği olması için elimden geleni yapmış olacağım.

"Bana gönder."

"Zaten gelen kutunuzda. Başka bir şey var mı?"

Sanmıyorum, ama... "Her ihtimale karşı hazır olun."

"Tamamdır. Bu arada, sürekli müşteri olmanın bonusu olarak, sizin için bir haberim daha var.

Parker, büyük ekran romantik komedilerindeki o muhteşem sarışınla birlikte oldu ve kız arkadaşını aldattı." Tanıdığım her heteroseksüel erkeğin yatmak isteyeceği ünlü bir aktrisin adını sayıyor. "Asistanına ve birkaç yakın arkadaşına onun berbat bir kadın olduğunu söylemiş."

Bu beni güldürüyor, çünkü çoğunlukla uyuyor. Hadley'nin büyük çıkışından önce, Parker'ın bir sevgili olarak, zilini çalmayan bencil bir pislik olduğunu itiraf etti. Bazı şeylerin hiç değişmemesi çok komik.

"Bunu nasıl öğrendiğini bilmek istiyor muyum?"

"Yok. Sadece minnettar ol." Owen gülüyor. "Bana ihtiyacın olursa ara."

Telefonu kapattıktan sonra kanepeye yayılıyorum, telefonumu dizimde zıplatıyorum ve tüm bu bilgilerle ne halt edeceğimi düşünüyorum.

İç çekerek e-postalarımı açıyorum, Owen'ın topladığı ve her iddiayı kanıtlayan bilgilerin ekran görüntülerini alıyorum ve bilgileri Corinne'e göndereceğim bir metne yapııştırıyorum. En kötü ihtimalle beni görmezden gelir. En iyi ihtimalle... Hayır, geri döndüğü, kollarını bana doladığı ve beni sevdiğini söylediği aptalca bir fanteziye dalamam. Kendimi delirteceğim.

Gönder düğmesine bastım. Hiçbir şey olmuyor. Teslimat onayı yok. Mesajımı okuduğuna dair bir belirti yok. Cevap yok. Dakikalar geçiyor. Hiçbir şey değişmiyor.

Tek bir sonuca varabilirim: Corinne beni engelledi.

Ne oluyor lan? Riley ona sözde para vermeden önce başka bir şart mı koştı? Yoksa beni hayatından sonsuza dek çıkarmaya mı karar verdi?

Evet, bu en mantıklısı ve son on iki saatin onun beni bırakmasıyla ilgili olmadığı yollarını rasyonalize etmeye çalışmayı bırakmalıyım.

Orospu çocuğu.

Viski şişesinin son çeyreğine uzandım. "Neden olmasın ki? Saçma sapan şeyler. Fondip."

Yol boyunca yüzümü buruşturarak kalanını içiyorum. Dün gecedен beri bir şey yememiştim, bu yüzden içki boş mideme çöküyor. Vızıltı beni hızla aydınlatıyor. Onun gidişinin acısı yine azalıyor ama hala diş ağrısı gibi orada duruyor.

Başımı kanepeye yaslıyorum. Oda karanlıklaşırken tavana bakıyorum. Telefonum birkaç kez çalıyor ama arayan Corinne değil. Başka kimin aradığı umurumda bile değil.

Biri kapıma vurmaya başladığında ne kadar zaman geçtiğinden bile emin değilim. Gelen her kimse zile basma zahmetine girmiyor. Bu nazik bir vuruş değil, başımın zonkladığı gerçeğini hiç dikkate almadan hoyratça bir vuruş.

Küfrederek ayağa kalkıyorum, ayakta durmaktan çok sallanıyorum ve bir şekilde ön kapıya doğru tökezlemeyi başarıyorum. Ayılmayı bile başaramadan daha fazla içki içmek muhtemelen en iyi fikrim değildi, ama en azından artık biri çıplak elini göğsüme uzatıp kalbimi çekip çıkarmış gibi hissetmiyorum. Tam olarak değil.

Kapının çalınması evin içinde gürlüyor, kafamın içinde tekrar yankılanıyor. Eğer bu kapıdan kapıya dolaşan bir avcıysa, biraz kış tekmeleyeceğim.

"Xavian? Aç kapıyı!"

Bu sesi nerede duysam tanırım. "Tanrım, sakın ol Maxon. Oraya varıyorum." Düz bir çizgide ve hızlı bir şekilde değil, ama her neyse.

Birkaç denemeden sonra nihayet kapı kolunu tutup kilidi açtım ve kapıyı zorlayarak açtım. Verandamda duran en büyük ağabeyimin kaşlarını çatmış olması bana kızgın olduğunu söylemekle kalmıyor, aynı zamanda çok mutsuz bir Griff de onun yanında duruyor. Harlow ikisinin arasından bana kaşlarını çatıyor.

Bağırış çağırış olacak. Kafam isyan etmeye hazır. Midem... Bunu düşünmesem daha iyi.

"Ne?" Havlıyorum.

Bu aile hakkında bildiğim bir şey var. Herkes tutkulu, inatçı ve huysuz. Onları buraya getiren her neyse ona karşı koyacak cesareti bulamazsam, asfaltta bir lekeden başka bir şey olmayana kadar beni ezip geçerler. Sonra da bunun benim iyiliğim için olduğunu söylerler.

"Ne oldu böyle?" Harlow beni geri iterek fuayeye girmemi istiyor. Neredeyse kığımın üstüne tökezliyordum. "Neden içeri gelmiyorsun?"

"Kahretsin, adam sarhoş," diye mırıldandı Griff. "İlk ipucun neydi?"

Ben de mırıldanıyorum.

Maxon iç çeker ve kendini içeri bırakır. "Konuşmamız gerek."

Griff de onu takip eder ve kapıyı arkasından kapatır. "Şimdi."

Tabii ki hayır. "Eğer dün gece kulüpte olanlar için geldiyseniz, emin olun çoktan ağzımın payını aldım."

"Bethany bize söyledi," diye açıklıyor Maxon. "Kendini kötü hissediyor. Biz de öyle. Griff ve benim sana Corinne'i dışarı çıkarmanı ve ona hava atmanı söylediğimizi biliyorum ama sana tüm kulübün videoya çekebileceği bir kabinde seks simülasyonu yapmanı söylemedik."

"Çok ileri gittiğimi zaten biliyorum. Corinne de aynı fikirde. Bu yüzden beni terk etti."

Griff yüzünü buruşturur. "Gördük. Tüm sosyal medyada. Birisi bu sabah saat ikide Aston'ın lobisinde Riley'nin koluna girmiş bir şekilde koşarken görüntülerini yakalamış. Her yerde Riley'ye geri döndüğüne dair spekülasyonlar var."

"Nişan yüzüğü mutfak tezgâhının üzerinde," diye sesleniyor Harlow evin öbür ucundan. Kız kardeşim ne ara ortadan kayboldu da her şeye burnunu sokmaya başladı?

"Evet. Herkesin hayatını mahvettim. Ama şimdi eski sevgilisi ona ihtiyacı olan parayı vereceği için her şeyin güllük gülistanlık olduğuna ikna olmuş durumda." Homurdanıyorum. "O da *hasta la vista* dedi. Sahte nişanımız sona erdi. Ve puf, gitti."

"Sahte miydi?" Harlow başını köşeden çıkarır, kaşları kalkıktır.

Kahretsin. Kız kardeşimin bilmediğini unutmuşum ama gerçeği saklamak artık önemli değil. "Hepsini." "Ona aşık olduğun kısım hariç mi?" Griff soruyor.

"Nereden bildin?" Kaşlarımı çattım.

Maxon homurdanır. "Tecrübe. Ayrıca, bir kadın gittikten sonra bir erkeğin senin gibi kafayı bulmasının başka bir nedeni olamaz."

"Daha da kötüsü, beni onu sevmeyen, o lanet kardeşi tarafından satın alınan ve parası ödenen bir pislik için terk etti." Sözlerimde tökezlememeye çalışarak durumu açıklıyorum. "Asla bilemeyecek çünkü"-telefonuma tekrar bakıyorum, hala mesajımın iletildiğini göstermiyor-"evet, beni engelledi."

Maxon ve Griff kaşlarını çattı.

Harlow sadece homurdanıyor ve bize doğru yürüyor. "Yani bu kadar mı? Öylece pes mi edeceksin?" "Corinne kendini açıkça ifade etti. O. İstemiyor. İstemiyor. İstemiyor. Beni sevmiyor da. Yani sen

Üçünüz yargılayıcı, kibirli bakışlarınızı başka bir yere götürün ve bırakın huzur içinde yuvarlanayım."

Maxon iç geçirir. "Genelde esprili bir sarhoşsun. Komik. Mutluydun. Şimdi ise sadece aptal, pasaklı ve üzgünsün."

"Beklentilerinizi karşılayamadığım için beni bağışlayın. Benim de sizi hayal kırıklığına uğratmam an meselesiydi. Corinne bu yüzden beni istemedi. Hadley de istemedi. Hatta yaşlı adam

bile ben dünyaya gelmeden önce beni başından savdı."

En büyük ağabeyim beni aceleyle giydiğim gömleğimden yakaladı.

Sonra beni sıkıca kucakladı. "Bu ailede önemli olan herkes seni istiyor. Bu yüzden seni bulması için bir dedektif tuttuk. Bu yüzden seni Maui'ye taşınmaya ikna ettik. Bu yüzden seninle iş yapmaya çalıştık."

"Bethany fikrini değiştirdi."

Griff, "Clint ve ben onunla konuştuk," diye beni temin etti. "Sadece korkmuştum, anne ayısı gibi davranıyordu, bebeklerimi nasıl besleyeceğim diye. Aracı kurumun itibarını geri kazanmak için bir strateji üzerinde konuştuk. Bir özür, biraz yalvarma, ardından iyi davranış. Ve zaman. Her şey geçecek."

"O haklı." Maxon geri çekiliyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Ama sakın seni etrafımızda istemediğimizi düşünme. Ve sakın bize DNA'mızın yarısını veren o pisliği bir daha aklına getirme."

"Çocuklarından hiçbirini ganimet olarak istemedi." Harlow yumuşak adımlarla yaklaşıyor.

Hiçbir şeyi sessizce yapmadığı için bu hareketi dikkatimi çekiyor. "Ne demek istiyorsun?"

Üçü uzun, ağır bir bakış alışverişinde bulunuyor.

Sessizliği ilk bozan Maxon oldu. "Griff ve beni küçüklüğümüzden beri birbirimize düşürdü. Bir genç olarak, onun acımasız beklentilerini karşılayamadım. Öldüğü güne kadar benimle alay etti ve beni küçümsedi."

Griff, "Onun iyi evlat kavramına uymayı başardım ve kendimi o kadar kaybettim ki neredeyse her şeye mal oluyordu," diye itiraf ediyor.

"Kızlarına nasıl davrandığını sorma, sadece Barclay ile büyümediğin için minnettar ol."

"Ama taşıdığınız yaraları anlıyoruz," diye ısrar ediyor Maxon. "Şüphe, endişe, derinlerde sevilmediğinize dair kaygı. Yetişkin çocuklarının her biri bunu anlıyor."

Boğazımdaki ani sıkışıklığı yutkunarak bastırıyorum. Evet, çocukluklarının güllük gülistanlık geçmediğini biliyordum ama geçmişleri hakkında en dürüst oldukları an buydu.

"Hepimiz onun yüzünden ilişkilerimizde acı çektik." Harlow bana beklenmedik bir şekilde nazik bir ifade gönderdi. Bu acıma değil, anlayış.

Neden bu lanet şey beni geri almakla tehdit ediyor? Gözlerimdeki acıya karşı yutkunuyorum ve kendilerini gösterdikleri için gerçekten teşekkür etmek isterken hepsine ters ters bakıyorum. "Ne yaptın sen?"

"Üstesinden gelmek için mi?" Griff omuz silkiyor. "Anlayış. Zaman. Sevgi. Britta beni geri almasaydı hâlâ öfkeli, berbat bir erkek fahişesi olurum."

Maxon başını sallıyor. "Eğer Keeley gelip de kendime babamınkinden farklı bir gözle bakmamı sağlamasaydı, hâlâ mutsuz, öfkeli bir işkolik olur, yemeğimi içer ve her gece başka bir kadınla yatardım."

Kendi savaşlarının zorlu ve acımasız olduğunu yüzlerinden anlayabiliyorum. Ancak dürüstlüklerini takdir etsem de, bunun bana nasıl yardımcı olacağını bilmiyorum.

Corrine gitti ve ona ne kadar korkunç bir hata yaptığını söylememe bile izin vermiyor.

"Noah'dan önce ne kadar berbat bir halde olduğumu duysanız dehşete düşersiniz. Sevmediğim, bana sadık bile olmayan bir adamla evlenmeye razıydım, çünkü bunun önemli olmadığına inanıyordum. Benim kafamda evlilik kurumu baştan aşağı çürümüştü ve herkesin umabileceği en iyi şey öldürmek istemeyeceği bir eşti. Eski nişanlım sürekli seyahat ettiğinden, onun da iyi bir koca olabileceğini düşündüm. Kendimi ucuza sattığımı anlamam için küçük düşürücü bir uyandırma çağrısı ve Noah ile tanışmam gerekti."

"Bu harika. Hepiniz için işe yaramasına çok sevindim. Benim için olmayacak. Corinne eski sevgilisine geri döndü. O kısmı anladın, değil mi?"

"Ve sen bunun böyle kalmasına izin mi vereceksin? Onun için savaşmayacak mısın?" Griff bana

deliymişim gibi bakıyor.

"Ne anlamı var ki? Sahip olduėumuz řeyin gerçek olduėunu dűřűnen tek aptal bendim."

Harlow başını sallar. "Dün gece onu izledim. Sana karşı hiçbir şekilde bağışıklığı yok. Ayrıca sosyal medyada dolaşan Riley ile otele gelirken çekilmiş fotoğraflarında ağladığı görülüyor. Umurunda olmasaydı gözyaşlarını senin için harcamazdı."

Buna inanmak için ölüyorum. İnanmıyorum işte.

"Harlow haklı. Sence aşk herhangi birimiz için kolay mı geldi?" Griff meydan okuyor. "Öylece kucağımıza düşüp sıcak, tüylü bir battaniye gibi bizi sarıp sarmaladığını ve geleceğimiz konusunda kendimizi güvende hissetmemizi sağladığını mı? Hayır. Britta'nın beni dinlemesi için aynı anda hem tehdit etmem hem de yalvarmam gerekti."

Kız kardeşim başını sallıyor. "Pek hoş değildi. Düğün sabahı gerçekten evlenip evlenmediklerini hâlâ bilmiyordu. Ve Noah, Tanrı onu korusun... Her gün benim için savaştı. Benim tutumumla, korkularımla, aşkı ve evliliği küçümsememle savaştı. Bir kez bile pes etmedi ve kalın kafamın içinde bir yerlerde sonunda asla pes etmeyeceğini anladım çünkü ne kadar inkâr etsem de onu sevdiğimi o da biliyordu."

"Kesinlikle," diye onaylıyor Maxon. "Ve ben... Hepiniz biliyorsunuz ki içimde küçük bir kontrol manyağı var." "Biraz mı?" Griff gülüyor. "Bu yetersiz bir ifade."

"En azından on yılın," diye ekliyor

Harlow. Başımı sallıyorum.

"Haklılar."

Maxon boğazını temizler. "Keeley'i geleceğimiz konusunda serbest bırakmak zorundaydım. Ciddi olduğumu kanıtlamak için, onun için halk içinde şarkı söyledim. Mikrofon, seyirciler, her şey vardı."

"Kahretsin..." Sadece en büyük ağabeyimin kalabalıkta "İyi ki doğdun" şarkısını söylediğini duydum ama o da yeterince berbattı.

"Gördünüz mü? Hepimiz kavga ettik. Eminim Bethany ve Clint size sarsıntılı başlangıçlarını anlatmışlardır."

Adı hakkında yalan söylediği ve intikam almak için onu baştan çıkarabilmek için bir arkadaş ve iş arkadaşı gibi davrandığı mı? "Evet."

"Onun güvenini tekrar kazanmak için her türlü çabayı göstermediğini sanmayın."

Griff, "Aylar sürdü," diye beni temin ediyor.

"Ve Evan delinin tekiydi. Nia yıllardır ona aşık olmasına rağmen bir eş bulmak için kişisel bir ilan verdi. Ondan sonra, onunla birlikte olduğunu kanıtlamak için deli gibi çalışmak zorunda kaldı," diye ekliyor Harlow. "Aşk hiçbirimiz için kolay olmamış olabilir ama ona sahip olmak paha biçilemezdi."

Dinlemiyorlar, lanet olsun. "Gitti. Onu takip etmeye devam edersem, hayır cevabını kabul etmeyen sapık bir adam gibi görünmez miyim?"

"Belki," diye onaylıyor Maxon. "Bunu onu geri almaktan daha mı çok önemsiyorsun?"

"Hayır." Aslında itirazım bu değil. Kalbimin sonsuza dek sökülmesinden korkuyorum. Hadley zedeledi ama Corinne... "Beni tekrar dışlamasını kaldırabilir miyim bilmiyorum."

Ama zaten acı çekiyorum. Daha ne kaybetmem gerekiyor? Ve eğer onu gerçekten seviyorsam, eski sevgilisi ve kardeşinin onu dolandırdığı konusunda onu uyarmak için mümkün olan her şeyi yapmam gerekmez mi? Bu onun benim hakkımdaki hislerini değiştirmeyebilir, ama eğer geleceği daha mutlu olacaksa, bensiz bile olsa, bu daha önemli.

"Yapabilirsin," diye yemin ediyor Maxon. "Sen güçlü bir malzemedен yapılmışsın. Sen bir Reed'sin. Belki bir duş alırsın, böylece içtiğin her ne boksa daha az kokarsın. Ama büyük adam pantolonunu giyer ve ona nasıl hissettiğini söylersen, bu onu geri kazanmak için yeterli olabilir."

Aşırı iyimser davranıyor. Ama onu uyarmak zorundayım. "Araba kullanamayacak kadar sarhoşum."

"Seni yakaladık." Griff omzuma vurdu. "Seni oraya götüreceğiz ve sana destek olacağız."

"Ben değil," diye araya giriyor Harlow. "Eve gidip emzirmem gerekiyor. Ayrıca, süt lekeleriyle çok tehditkâr görünmeyeceğim."

Kız kardeşimin gömleğinin ıslak olup olmadığını görmek için aşağıya bakmayı reddediyorum.

"Yapmayacaksın. Git hadi. Moral konuşması için de teşekkürler."

Onları tanıdığım için, açılmanın kolay olmadığını biliyorum.

Sırıttıyor. "Biraz yeşil görünüyorsun. Alkolden mi yoksa göğüslerim hakkında konuşmaktan mı?" "İkisi de." İrkildim.

Herkes gülüyor.

"Bunu sen halledersin. Söz veriyorum," diye ekliyor Harlow, bir kez daha ciddileşerek. "Sana bir sır vereyim... Onun gibi kızlar deli olmadıkları bir erkek için herkesin içinde orgazm olmazlar. O yüzden en kötü ihtimalle, artık hayır diyemeyecek hale gelene kadar onu yatağa at. Noah'da işe yaramıştı."

Bunu bilmeme gerek yoktu. "Harlow..."

Kıkırdıyor. "Sen daha da yeşilsin. Bu histerik."

"Siktir git," diye inliyorum.

"Ben de seni seviyorum." Beni yanağımdan öpüyor, sonra kapıya yöneliyor. "Evet dediğinde beni ara."

Bunun olacağına inanmıyorum ama haklılar. Corinne ile bir gelecek şansım olsun istiyorsam, onun için savaşımaya devam etmeliyim. Sevdiği herkes onu bir şekilde terk etti. Ben de aynısını yapamam ve bana güvenmesini bekleyemem. Ne olursa olsun yanında olacağımı ona göstermeliyim.

-Bana zarar verse bile.

Ve eğer fikrini değiştirmezse... değiştirene kadar denemeye devam edeceğim.

"Yapacağız," diye söz veriyor Maxon. "Şimdi hepimizi kusturmadan önce defol buradan." Son bir göz kırpmayla kız kardeşim gidiyor. Kardeşlerim de bana aynı şekilde beklenti dolu bakışlar atıyor.

Yatak odama koşuyorum, tarihin en hızlı duşunu alıyorum ve lanet dişlerimi fırçalıyorum. Sonra kendimi neredeyse insan gibi hissederek arabanın anahtarlarını tezgâhtan alıyorum, Maxon ve Griff'e ayık olduğumu ve tek başıma uçmamın sorun olmayacağını söyleyip kalbimi son bir kez daha ortaya koymak için aceleyle yola çıkıyorum.

chapter THIRTEEN

D Otoyolda son sürat giderken ark beni sarıyor. Kenara çekilmemem bir mucize. Yolculuğum sırasında elimden geldiğince hazırlık yapıyorum. Corinne'in Riley'i terk etmesini istiyorsam akıllıca düşünmeliyim - ve Parker'ın kucak köpeği olduğunu kanıtladığım için değil, beni seçtiği için.

Son 18 saatten sonra, bu çok zor bir emir.

Bir sürü aramadan sonra hazırım. Owen sağ olsun, Riley'nin parasının yetmeyeceği lüks tatil köyündeki oda numarasını aldım. Ayrıca özel dedektifin söyleyebildiği kadarıyla Corinne'in ayrı bir oda tutmadığı haberini de aldım. Lanet olası eski sevgilisiyle kalıyor. Dün gece sevişmemiş olsalar bile, bu gece kirlenmek için yeni bir fırsat.

Buna bir son vereceğim. Bana kalırsa, o satılmış orospu çocuğu ona bir daha asla dokunamayacak.

Yolculuk hem yirmi saat hem de bir nanosaniye sürüyor gibi görünüyor. Sonunda otoparka giriyorum, vale standının önünde frene basıyorum ve gürültülü Hawaii tişörtü giyen görevliye anahtarlarımı fırlatıyorum.

Bu otelin planını bildiğim için Riley'nin odasını bulmam uzun sürmedi.

Yumruğumu kaldırıp kapıya vuruyorum. Lanet olası piç cevap *verirse*, muhtemelen kapıyı suratıma çarpmaya çalışacak, ama bir stratejim var. Benden büyük değil, benden zeki de değil. Kesinlikle haklı bir tarafı yok.

Onun yerine kapıyı Corinne açtı, uzun saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmıştı. Hayatımda gördüğüm en seksi olmayan pijamalardan birini giymişti; boynundan ayak bileklerine kadar her yerini kaplayan beyaz çizgili yeşil bir pijama. Gömleğinin üzerinde hayal meyal hatırladığım bir çocukluk çizgi filminden alınmış hareketli bir oyuncak ayı yüzü var. Belli ki makyajının çoğunu ağlayarak çıkarmış ve geriye kalan azıcık şeyi de silmiş. Gözleri, çiğneyip durduğu morarmış alt dudağı gibi şişmiş. Perişan görünüyor.

Ona sarılmak için ölüyorum. Ama o kapı aralığında dimdik durarak her türlü yaklaşmayı engelliyor. "Burada ne yapıyorsun?" diye nefes alıyor.

"Sana birkaç şeyi daha açıklığa kavuşturuyorum." Yorgun bir şekilde iç geçiriyor. "Xavian-"

"Yalnız mıyız?" Daha tek kelime etmeden beni susturmasına izin vermeyeceğim.

"Evet. Riley kendine yiyecek bir şeyler almaya gitti. Ben aç değildim."

Onu hiç görmediğim kadar üzgünken yalnız bıraktı. *Ne piç ama.*

Ama onun yokluğu beklenmedik bir nimet. Ve akıllı bir adam avantajlarını ne zaman kullanacağını bilir. Bana çok pislik dediler ama asla aptal demediler.

"Beni içeri al da konuşalım."

Corinne tereddüt ediyor, bakışları şekerçi vitrinindeki bir çocuk gibi bana yapışıyor. Ama başını sallıyor. "Söylenmesi gereken her şeyi söyledik."

"Yanlış." İlk kez ısrarcı olmadığımından ve son da olmayacağından, onu kenara itip odaya giriyorum, kapıyı elinden çekip alıyorum ve arkamdan kapanmasına izin veriyorum.

Riley'nin bavulu bir köşede rafın üzerinde duruyor. Onunki karşı tarafta bir sandalyeye yayılmış. İki kraliçe yatak var ve ikisi de uyumuş görünüyor. Bana kalırsa bu bir zafer.

Nefes nefese kaldı. "Burada

olmamalısn." "Riley bizi

yakalayabilir diye mi?"

Başını sallıyor. "Çünkü sadece birbirimizi incittik." Bu

beni çok korkuttu. "Seni incittim mi?"

"Daha önce söylediğin şeyler-"

"Seni üzme için değildi. Seni düşündürmek içindi."

"Yaptılar." Hatırası çok acı vericiymiş gibi kaşlarını çatıyor. "Asla yapmamam gereken

şeyler hakkında." Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Ne gibi şeyler?"

"Sanki aramızdaki şeyler sahte değilmiş gibi."

Vücut dili bana geri çekilmemi söylüyor ama içimden bir ses bunun yapabileceğim en kötü şey olduğunu haykırıyor. Şimdi Corinne'in beni asla ben olduğum için istemeyeceği korkumu yutmam ve erkek gibi davranmam gerekiyor. "Benim için hiçbirisi değildi. Asla."

Dudakları şokla aralandı. "İstemediğin şeyleri söyleme. Baş edemem..."

Gözyaşları dökülmeye başlıyor, beni parçalıyor. Kişisel alanına giriyorum, yüzünü elime alıyorum ve gözlerinin içine bakana kadar eğiliyorum. "Ciddiyim, vücudumun her parçasıyla, özellikle de kalbimle."

Bu onu sadece daha fazla ağlatır. "Hayır, ağlamıyorsun."

Bana yalancı demiyor; inanmaktan korkuyor. Yüzünün her yerinde bunu

görüyorum. Umut sertçe dalgalanıyor. "İnanıyorum. Ve bunu

kanıtlayacağım."

"Dur. Lütfen." Büyük, kara gözlerini bana karşı kapatıyor. "İntikam istedin ve aldın.

Benimle oyun oynama."

"Hiçbir şey oynamıyorum. Artık intikam umurumda değil. Öyle olsaydı, Parker'ın nişan partimizde bizimle yüzleştiği videoyu yayınlardım."

Bu onun dikkatini çeker. "Videon var mı?"

Başımı salladım. "Görmek istersen bulutumda kayıtlı. Her kelimesi, kardeşinin arkamdan eski nişanlımla yattığını itiraf ettiği kısım da dahil. Tek istediğim intikam olsaydı bunu dünyaya gönderebilir ve konuşmayı üç gün önce değiştirebilirdim. Ama yapmadım."

"Neden?"

Tahmin edemiyor mu? "Çünkü her ne kadar hak ettiği tokadı herkesin önünde yemesini istesem de, senin hakkında söylediği şeylerden nefret ettim. Onun zaten incittiğinden daha fazla incinmeni istemedim. Ve kulüpteki olaydan sonra bu muhtemelen çılgınca gelecek ama insanların senin hakkında dedikodu yapmasını asla istemedim; sadece bize inanmalarını istedim."

"Aman Tanrım."

"Video benim bulutumda. Eğer istersen sonsuza kadar orada

kalacak." Titrek bir nefes aldı. "Çok şeyden vazgeçiyorsun."

"İstemediğim hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğim." Bana tekrar bakmasını isteyerek yüzünü kaldırıyorum. "Ofisime ilk geldiğin gün, kardeşinden intikam alma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordum. Tek derdim ödeşmek olsaydı, o videoyu TMZ'ye atar ve senden de uzaklaştırdım. Ama günler önce bunu umursamayayı bıraktım. Tek bir sebebi var. Eminim bunu anlayabilirsin prenses."

Corinne'in kocaman gözleri bana odaklanıyor. Umut görüyorum. Ben korku görüyorum. Bana

inanmak istiyor ama... "Xavian?" "Senin için hecelememi mi istiyorsun?"

"Lütfen."

Dik duruyorum, vücudumun her santimini onunkine bastırana kadar, görüş alanını benden başka hiçbir şeye indirgemeyene kadar onu yakındaki duvara yaslıyorum. "Seni seviyorum."

Alt dudağı titriyor. Yanaklarından daha fazla gözyaşı süzülüyor. Ama tek kelime etmiyor. Bana hâlâ inanmadığı için mi? Yoksa önemli olmadığı için mi?

"Gerçek bu prenses. Hayatın boyunca insanlar seni terk mi etti? Asla terk etmeyeceğim. Seni manipüle etmek için sevgilerini esirgediler mi? Yapmayacağım. Seni en sona mı koydular? Benim için asla ilk olmaktan başka bir şey olmayacaksın. Bu bir söz." Cebimden bir kâğıt parçası çıkarıp ona uzatıyorum. "Bu senin için. Bağlanmak yok. Beklenti yok."

Titreyen parmaklarıyla alır ve tarar. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bir çek. Beş milyon dolarlık mı? Neden? Ben-"

"Nedenini çok iyi biliyorsun. Az önce söyledim ya. Bana inanmaktan korkma."

"Ama... bu ailenle birlikte iş yapmak için biriktirdiğin para değil mi?"

Başımı salladım. "Bilgin olsun diye söylüyorum, Bethany ve Clint sakinleştiler ve bir saat kadar önce beni arayarak, eğer özrümle ilgili mesajlaşmayı doğru yapabilirsek, ortaklığa devam etmek istediklerini söylediler. Maxon ve Griff planladığımız girişimden asla vazgeçmediler. Ama ben *size*, yaptığınız işe ve yarattığınız eserlere olan tutkunuza inanıyorum. Bu yüzden bunu doğrudan almanı istiyorum. Bu bir borç değil. Karşılığında şirketinizden herhangi bir pay beklemiyorum. Sadece başarılı olmanı istiyorum."

"Sen ciddi misin?" Onun parlak zırhlı şövalyesi olduğumu mu yoksa deli olduğumu mu düşünüyor anlayamıyorum.

Belki ikisi de.

"Hepsi senin."

Başını sallıyor. "Geleceğini senden alamam."

"Vermiyorsun. Sana *veriyorum*. Daha fazla para kazanabilirim ve kendime yatırım yapmak için zamanım var. Önce sana yatırım yapmayı tercih ederim."

Bir hıçkırık onu sarıyor. Bir elini göğsüne bastırıyor ve bana bakışı, sanki ben onun her şeyiymişim gibi... Kalbim sıkışıyor.

Belki onunla az da olsa bir şansım vardır. İlerlemeye devam edeceğim.

Kalbim küt küt atarken, bir parmağımı çenesinin altına yerleştiriyorum ve gözyaşı lekeli yüzünü kaldırıyorum, tekrar cebime uzanırken bakışlarımla buluşmasını sağlıyorum. "Bir şey daha var."

"Bu zaten çok fazla. Yapamam-" Parmağına ilk taktığım nişan yüzüğünü kaldırıyorum ve nefesi kesiliyor. "Xavian?"

Gözleri kocaman oldu. Birbirimize ait olduğumuzu ve onu mutlu etmek için her gün elimden gelenin en iyisini yapacağımı anlatan bir konuşma planlamıştım. Ama birden dilim tutuldu. Sadece en önemli kısmı söyleyebildim.

"Evlen benimle, prenses."

"Ne?" diye nefes alıyor, sanki beni doğru duymuş olamazmış gibi. "Evlen benimle."

Yüz ifadesi hem dehşete düşmüş hem de üzgün bir hale bürünürken yine dudağını ısıırıyor. "Ama ben senin hayatını mahvettim."

"Hayır. Bunu sadece sen beni terk edersen yapabilirsin." Yüzüğü yaklaşıtıyorum. "Ne diyorsun? Bunu parmağına takabilir miyim?"

Corinne ağzını açıyor, hâlâ ağzı açık. "Bunu gerçekten satın mı aldın?"

Sakin kalmaya çalışarak başımı sallıyorum. Evet demedi... ama hayır da demedi. "Yaklaşık yirmi dakika önce. Bu senin. Takmanı istiyorum. Kabul ediyorum demeni istiyorum. Seni bebeklerle

doldurmak istiyorum, böylece kendi ailemizi kurabiliriz. Sonsuza dek benim olmanı istiyorum."

Sağımda, mandalın tıktırması misafirimiz olduğu konusunda beni uyarıyor.

Riley içeri girdi ve bize şöyle bir baktı. Gözleri kısıldı. Elindeki çizburger kokan strafor kabı bırakıp bana doğru koşuyor. Belli ki burada olmama kızmış. Bakışları elimdeki nişan yüzüğüne takılınca kaşları daha da çatılıyor.

Zor iş. Corinne bana cevap verene kadar gitmiyorum.

"Onunla evlenmiyorsun, seni piç! Siktir git odamdan ve ondan uzak dur. Yoksa seni mahvederim."

Corinne

Başım dönüyor. Her şey nasıl bu hale geldi?

Son yirmi dört saat hayatımın en kötü -ve yine de en iyi- saatlerinden biri oldu. Riley'nin otel odasına zorla girmesi ilk kategoriye giriyor. Xavian'ın evlenme teklif etmesi kesinlikle ikinci kategoride. Hâlâ şaşkınım.

Xavian bana evlenme teklif etti, değil mi? Rüya görmüyordum değil mi?

Ağzı hırıltıyla kıvrılmış Riley bize öfkeyle bakıyor. Eski sevgilimin öfkeli olduğunu bile bilmiyordum.

Xavian tereddüt etmeden beni Riley'nin beklenmedik gazabından koruyarak arkasına kaydırıyor. İlk kez korumacı davranmıyor. Eğer teklifine evet dersem, her zaman sahiplenici olacağından şüpheleniyorum. Bu beni heyecanlandırmamalı...

Öyle.

"Bana dokunamazsın, seni lanet olası hamamböceği," diye homurdanıyor Xavian. "Bu Corinne ve benim aramda. Defol yoksa seni yok ederim."

Riley kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Burası *benim* odam."

O anda aralarındaki fark dikkatimi çekti. Riley sesini yükseltti ve kesinlikle sinirlenmiş görünüyordu. Ama bana uzanmadı. Beni geri almaya çalışmadı. Bana neredeyse hiç bakmadı bile. Xavian, tehdit edilen kişi olmasına rağmen öfkeli, agresif, inanılmaz derecede alfa ve görünüşe göre beni korumak için Riley ile ölümüne savaşılmaya hazır.

Belki de bu bir metafordur.

O anda, Xavian'ın duşta anlamamı sağlamaya çalıştığı şeyi kavradım. Benim için -bizim için- savaşıyordu; önyargılarıma, güvensizliklerime ve gerçekten nasıl bir erkek istediğim konusunda kendime söylediğim yalanlara karşı koyuyordu.

Her konuda haklıydı.

Kendimi Riley'ye ait olduğuma inandırmıştım çünkü o güvenli görünüyordu. Çünkü beni terk edecek bir tip gibi görünmüyordu. Beni bedenlen ve ruhen ateşe verecek bir sevgili için çabalayacak kadar kendime inanmıyordum. Böyle biriyle flört etmeye bile cesaret edemiyordum. Daha fazlasına sahip olabileceğime inanmaktan korktuğum için cansızlıkla yetiniyordum -özellikle de Xavian'a karşı hissettiğim tüm yasak duygulara kapıldığım dün gece. Dinlemek yerine tartıştım. Umut etmek yerine korkuya teslim oldum. Bizim için onunla savaşmak yerine.

Peki ne için? Riley bir yıl önce geleceğimizin peşinden koşacak kadar beni önemsemedi. Aldığı nişan yüzüğünü iade etme gerekçesi ne olursa olsun önemli değil. O seçimini yaptı. Şimdi beni neden geri istediği umurumda değil.

O zaman beni yeterince sevmiyordu. Ve ben de onu şimdi sevmiyorum.

"Oda *gerçekten* senin mi?" Xavian sertçe sorar. "Cevap vermeden önce dikkatlice düşün." Nereye varmaya çalışıyor?

Riley bana dönüp aniden korkmuş görüldüğünde şok oldum. "Yalanlarla dolu ve intikam almak için seni kullanmaya devam edebilmek için bizi ayırmaya çalışıyor. Söylediği hiçbir şeye inanma."

Kafamın içinde uyarı zilleri çalıyor. Dürüst olmak gerekirse, on sekiz saat önce otele vardığımdan beri çalışıyorlar. İlk olarak, Riley Uber'den bavulumu almama yardım etmek için büyük bir gösteri yaptığında ve turistler o anı görüntülemek için telefonlarıyla hazır beklediklerinde. Ardından, gözyaşlarıma rağmen bana neredeyse dokunmaktan korkuyormuş gibi zar zor sarıldığı sonraki saatler boyunca. Ve ona neden geçen yıl beni terk etmeye karar verdiğini ama şimdi aniden tekrar bir araya gelmeye bu kadar hevesli olduğunu sorduğumda bir cevabı yoktu. Yani, mantıklı bir cevabı yoktu. Xavian'ın sorusundan sonra Riley'nin savunmaya geçmesi beni daha da şüphelendirdi. Çünkü eski sahte nişanlım inatçı, küstah, yüzüne karşı konuşan, çok seksi bir alfa erkeği olabilir ama asla yalancı olmadı.

Riley'nin yaptığına
düşünmeye başlıyorum.
"Kapa çeneni," diye
çıkışıyorum.

Eski sevgilim, muhtemelen ona hiç kötü bir söz söylemediğim için geri döndü. "Ona inanıyor olamazsın. Kardeşinden nefret ediyor ve Parker'ı alaşağı etmek için her şeyi yapar."

"Ne zamandan beri kardeşimi önemsiyorsun?" O ve Riley biz çıkarken tanışmışlardı. Parker onu görür görmez sevmedi çünkü yeterince iyi değildi. Riley ile aramızda her zaman bir sürtüşme kaynağı oldu.

"İkimiz de bu adamın" -Xavian'ı işaret ediyor- "pislik olduğu konusunda hemfikiriz. Ve senin için doğru kişi değil." Çeki elimden aldı ve alay etmeden önce taradı. "Onun parasına ihtiyacın yok. Sana borç vereceğimi söylemiştim. Evlendiğimizde borcunu bile affedeceğim."

Evli mi? İlk defa evlilik çanlarından bahsediyor. Neden birdenbire evlenmeye heveslendi? Beni sevdiği için mi yoksa Xavian istediği için mi? "Parayı bana borç vermedi, bana verdi."

"Seni satın almaya çalışıyor. Sen ona izin vermeyecek kadar akıllısın." Riley kaşlarını çatı. "Sen değil misin?" Beni manipüle etmeye mi çalışıyor? "Senin yaptığın nasıl daha iyi oluyor?"

Eski sevgilim sanki sorum bir hakaretmiş gibi kaşlarını çatıyor. "Sormak zorunda kaldığına bile inanamıyorum." "Anlamaya çalışıyorum. Bu önemli bir şey."

"BEN..." Etrafına bakınıyor -bir yanıt mı arıyor? "Sana karşı olan hislerimi konuşmaktan mutluluk duyarım. Ona gitmesini söyle ve konuşalım." Xavian'a döndü. "Eğer gitmezsen, otel güvenliğini çağıracağım."

"Kalması daha iyi olur, böylece her şeyi açıklığa kavuşturmuş oluruz."

Riley'nin yüzü kapanıyor. "Kalbimdekileri aramızda tutmayı tercih ederim."

Xavian gülümseyerek, "Neden? Corinne'e -ve tüm dünyaya- onu sevdiğimi söylemekte bir sorun görmüyorum," diyor. "Peki ya sen?"

Riley el sallayarak onu başından savar. "Yalan söylemek kolaydır." "Sen bilirsin." Xavian alaycı bir şekilde sırtıyor.

Ona döndüm. "Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

Beni başından savdı. "Onun saçmalıklarını anlamakta iyi iş çıkarıyorsun. Devam et."

Xavian'ın ne demek istediğini anlamadım. Riley ile ilgilenir ilgilenmez bunu çözeceğim. "Birine onu önemseydiğini söylemek de kolay olmalı... eğer doğruysa."

Eski erkek arkadaşımın ifadesi gök gürültüsüne dönüştü. "Bu ahmak seni olmadığın birine

dönüştürdü. Eskiden mütevazı, tatlı ve çatışmacı olmayan biriydin. Şimdi şu haline bak. Herkesin içinde orgazm oluyorsun. Tartışyorsun. Duygularımı sorguluyorsun. Ne kadar önemsedığımı göremiyor musun? Beni iş gönderdiği için Hawaii'de değilim. Senin için buradayım."

"Ama sadece başka biri beni istedikten sonra. Ve sen bana yalan söyledin." Xavian'ın ima ettiği gibi. Riley

hep biraz şüpheli miydi? Neden hiç daha derine bakmadım?

Çünkü Xavian haklıydı. Daha fazlasını istemekten, çok fazla aramaktan, kendime inanmaktan ve daha iyisini hak ettiğim konusunda kararlı olmaktan çok korkuyordum.

"Yalan söylemedim," diye savunuyor Riley. "Sadece sana gerçeği söylemedim çünkü-" "Tanım olarak bu bir yalandır," diye belirtiyor Xavian.

"Defol git, Costa." Eski sevgilim dişlerini gıcırdatıyor. "Bu Corinne ve benim aramda."

"Hayır, Xavian haklı. İlk defa bu kadar net görüyorum. Ne var biliyor musun? Geçen yıl benden neden ayrıldığının bir önemi yok."

"Sana söyledim, kafam karışmıştı. Bir hata yaptım. Düşünmek için zamanım oldu-" "Tek sebep bu mu?" Xavian sorar.

"Kapa çeneni," diye hırlıyor Riley.

"Bahanen ne olursa olsun, beni sevmediğin gerçeğine dayanıyor," diyorum Riley'ye. "Beni şimdi de sevdiğini sanmıyorum. Seveceğine de ikna olmuş değilim. Ve bu benim için yeterli değil."

Eski sevgilim afallamış görünüyordu. "Ne demek istiyorsun? *Onu* seçtiğini mi?"

Gerçekten bunu mu sordu? "Xavian'a evet dememi, sana hayır dememden daha mı çok önemsiyorsun?"

Xavian kolunu belime doluyor ve beni kendine çekiyor, burnuma bir öpücük konduruyor. "Şu haline bak. Seni sevmemin bir nedeni olduğunu biliyordum. Tatlı ve akıllı." Sesini alçaltarak sadece benim kulaklarım için mırıldanıyor: "Ve yatakta ateşli."

Ona dudak büktüm ama o sadece sırıttı.

Riley bana küçümseyici bir homurtu veriyor. "Seni kandırıyorlar. Ve büyük bir hata yapıyorsun."

"Bu benim yapacağım bir hata. Ve sanırım gitmeliyim."

Eski sevgilim benimle kapı arasına girdi. "Sen buraya aitsin." "Ait değilim."

Xavian bana gururla gülümsüyor. "Hazır olduğunda seni götüreceğim."

Bunu her şeyden çok istediğim için başımı sallıyorum ve bavuluma doğru ilerliyorum. "Ben eşyalarımı alayım." "Unutma. Bana hâlâ bir cevap borçlusun prenses."

Teklifine mi? "Yalnız kaldığımızda."

Tüm kıyafetlerimi çantama tıktırırken başını sallıyor. Tuvalet malzemelerimi almak için banyoya yöneldiğimde, kalbini kırmışım gibi bana bakmayan Riley'nin yanından geçiyorum. Bana tek bir bakış bile atmadan çılgınca telefonuna dokunuyordu.

Doğru kararı veriyorum. Bunu iliklerime kadar hissediyorum ve sonunda bunu bilecek kadar kendime güveniyorum. "Takviye mi getiriyorsunuz?" Xavian Riley'ye gizemli bir şekilde soruyor. "Bunu yapmadan önce iyice düşün. Bu sonu iyi bitmeyecek."

Eski sevgilim gönder tuşuna basıp ona ters ters bakıyor. "Siktir git. Bu yanına kalmayacak."

"Tamam, neler oluyor?" Banyodaki son eşyalarımı da bavuluma yerleştirirken Xavian'a dönüyorum. "Benim bilmediğim ne biliyorsun?"

Başını sallıyor. "Bunu ben istemedim. Yani, bu pisliği ispiyonlamak için sabırsızlanıyordum." Riley'yi işaret ediyor. "Ama bu boktan gösterinin geri kalanı..."

Bir sonraki anda kapı kırılarak açıldı ve Riley tökezleyerek öne fırladı. Kardeşim içeri daldı.

"Yeni geldim." Xavian iç çeker.

Parker nasıl burada? Neden burada? Burada olduğumu biliyor muydu? Kafam karıştı... Başka

kimsenin kafasının karışmamış olması kafamı daha da karıştırdı. Aslında, hiç kimse en ufak bir şok yaşamış gibi görünmüyor.

Sonra aklıma geldi. Riley kardeşime mesaj atıyordu. Sanki birlikte çalışıyorlarmış gibi. Ve Parker koşarak geldi. Ne amaçla?

Beni Xavian'dan ayırmak için. Cevap o kadar açık ki, bunu daha önce düşünmediğime inanamıyorum.

Ben öfkeli bir insan değilim. Bağırıp çağırmam ya da inatçı ya da kaba insanlara meramımı anlatmak için ısrar etmem. Ama kardeşimin kontrolcü saçmalıklarına çok uzun süre katlandım.

Benden bu kadar. Artık

durdu. "Bu ne cüret!"

"Ben mi? Xavian'ı seçen sensin. Onunla evlenemezsin!" Parker kolumu tutup çekiştirerek ısrar ediyor.

Kardeşime geri çekilmesini söyleyemeden Xavian beni tutmayı bırakıyor ve Parker'ın yüzüne doğru hamle yapıyor. "Ona bir daha asla dokunmayacaksın."

"Yoksa ne olur? Beni tehdit etme. Seni mahvetmek için başka yollarım da var."

Bu uyarı beynimde dolaşıyor ve uzun zaman önce anlamam gereken bir şeyi fark ediyorum. "*Pushed Too Far*'ı asla yazma isteği duyduğun için yazmadın. Ya da ünlü olmak istediğin için. Bu güdülerden herhangi birini anlayabilirdim. Ama her zaman Xavian'ı ezmekle, intikam almakla ilgiliydi. Neden? Ona ihanet eden sendin ve tüm bunlar Hadley'nin doğru kadın olmadığını kanıtlamak için miydi?"

"Anlamıyorsun."

Her zamankinden daha fazla. "İşte senin sorunun bu, haklı olmaya olan takıntılı ihtiyacın. Her tartışmayı kazanmak. Neden insanların kendi hatalarını yapmalarına ve kendi kendilerine öğrenmelerine izin vermiyorsun?"

"Ben onları kurtarabilecekken bu çok saçma," diye bağırıyor kardeşim, yüzü kıpkırmızı kesilerek. "Çünkü kimse senden bunu istemedi. Xavian'ın asla istemeyeceğini biliyorum."

"Hayır," diye onaylıyor.

Parker ona doğru hırlıyor. "O sürtükle evlenecektin ve o da sahip olduğun her kuruşu alıp seni sonsuza dek mahvedecekti."

"Yine de yaptı," diyor Xavian. "Ve sen de ona yardım ettin."

Kardeşim geri çekildi. "Bu doğru değil. Seni kurtarmaya çalıştım. Arkadaş olmaya çalıştım." Xavian başını sallıyor. "Nişanlımı becermeye böyle mi diyorsun?"

"Anlamıyorsun!"

"Muhtemelen hiç anlamayacağım."

Parker, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, "Seni bir kardeş gibi gördüm," dedi.

Xavian donup kalıyor, sonra bana doğru bakıyor. "Eğer bir kardeşe böyle davranıyorsan, Corinne'in bana gelmesini anlarım."

"Onunla evlenmiyorsun."

Kardeşim ciddi mi? "Bu *benim* kararım. Senin değil."

Yumuşak gözlerini bana çevirdi. "Ninny, sen-"

"Anladın mı? Anladım. Sanki hâlâ dört yaşındaymışım gibi bana Ninny deyip duruyorsun. Sıfırdan kurduğum işi büyütmem için bana mirasımı vermeyi reddettin çünkü 'doğru' yolu seçmemi istiyorsun. *Senin* yolunu. Neden kendi yolumu -işimi, kocamı, hayatımı- seçtiğimi kabul etmiyorsun?"

Yüz ifadesi yalvarmaya dönüşüyor. "Annem ve babam o meşum yolculuğa çıkmadan önce, babam bana sorumlu olduğumu ve sana göz kulak olmamı söyledi. Ona bakacağıma söz verdim. Onu hayal kırıklığına uğratmayacağıma yemin ettim. Her zaman bu sözü tutmaya çalıştım."

Kardeşimin saçlarını karıştırıp gülümsediği o konuşmayı hayal meyal hatırlıyorum. Babam Parker'a her zaman küçük adamım derdi. Biz çocuklara birbirimize nasıl iyi davranacağımızı ve doğru olanı nasıl yapacağımızı göstermeye çalışırdı. I

Ebeveynlerimizin ölümünün Parker'ı çok etkilediğini biliyorum.

Yumuşuyorum. "Biliyorum. Ama artık bırakabilirsin. Ben iyiyim." Xavian'a bakıyorum ve elini tutuyorum. "Harika olacağım."

Parker şefkatli jestimi anlıyor ve ters ters bakıyor. "Onu bırakıp gitmen için ne gerekiyor? Mirasını şimdi mi istiyorsun? Xavian'ı bir daha görmeyeceğine söz verirsen yarın evrakları imzalarım."

Şok olmuş bir nefes çekiyorum. Teklifi hiç beklemediğim bir anda geldi. Ama Riley'nin yüzünün kızardığını görünce böyle olmaması gerektiğini anladım. Parker beni hizaya sokmak için daha önce de para saçmıştı. Her şeyimi buna yatırırdım.

"Seni orospu çocuğu. Ona rüşvet mi vereceksin?" Xavian homurdanır, sonra Riley'yi işaret eder. "O pislige rüşvet verdiğin gibi mi?"

Kardeşimin kibirli bakışları ve eski erkek arkadaşımın yüzünü buruşturması bana onun haklı olduğunu ve ikisinin de suçlu olduğunu söylüyor. Birdenbire her şeyi anladım. Sonuçta, kardeşim bir arkadaşına kendini kanıtlamak için arkadaşlığını mahvediyor ve kamuya açık bir kariyer oluşturuyorsa, kız kardeşini "kurtarmak" için ne yapardı?

Riley'ye döndüm. "Buraya gelip benimle aşk yaşamaman için sana para mı verdi?"

Eski sevgilim yutkunuyor ve bakışlarını kardeşime çeviriyor. "Ben... geri dönmek istedim. En başından beri seninle olan ilişkiyi bitirmek istemedim. Seni her zaman önemsedim."

Ama suçlamamı reddetmiyor. Aslında durumu daha da netleştiriyor. "Dur bakalım. Beni Xavian'dan uzaklaştırmak için ağabeyimin parasını almakla kalmadın... geçen yıl evlenme teklif etmemen için sana para mı verdi?"

Yüzünde özür dolu bir ifade var. "Evlenme teklif etmeyi planladığımı nasıl öğrendin?"

"Nasıl öğrendiğim önemli değil," diye ısrar ediyorum. "Bana yüzük alacak kadar önemsiyordun ama kardeşimin rüşvetine hayır diyecek kadar değil."

Yüzü düşüyor. "İyi niyetle başladım. Yeniden başlayabilir miyiz, dostça davranabilir miyiz diye Parker'ı aradım. Ondan elini istedim. Beş parasız olduğumu ve öğrenci borçları içinde boğulduğumu biliyordu. New York'ta kazandığım parayla yaşayamazdım ama eve dönüp aileme başarısız olduğumu itiraf etmek de istemiyordum."

"Beni parayla takas ettin. Sanırım yerimin doldurulabilir olduğunu düşündün." Acı acı gülüyorum. "Tüm o aylar boyunca sorunun *ben* olduğumu düşündün. Ve boşa akan onca gözyaşı... Ama hiç umursamadın."

"Aşıktım. Sana aşıktım! Senden ayrılmak beni öldürdü. Ama kardeşin borçsuz olacağıma ve senin mutlu olacağına söz verdi... Hâlâ hep seni düşünüyorum. Ayrıldığımızdan beri kimseyle yatmadım."

"Bunda şaşılacak bir şey yok," diyor Xavian.

O kesinlikle iflah olmaz. Kaburgalarına dirsek atıyorum.

"Uslu dur." Xavian sanki Ay'a soruyormuşum gibi iç geçiriyor.

"Bence bu kadar yeter," diyor Parker. "Her şeyi itiraf etti ve sen onu küçük düşürdün-" "Seninle birazdan ilgileneceğim," diye hırlıyorum kardeşime, parmağımı ona doğru sallayarak. "Şu anda, ben duymak istemiyorum."

Şaşırmış görünüyor. "Benimle hiç böyle konuşmamıştın."

"Ve bu benim hatamdı. Tekrarlamayacağım."

"Bu *onun* etkisi." Parker suçlayıcı bir şekilde Xavian'ı işaret ediyor.

"Hayır, bunu *sen* yaptın. Ne ektiysen onu biçtin." Riley'ye dönüyorum. "Parker peşimden gelmen için sana para vermeseydi burada olmazdın, değil mi?"

Riley rahatsız bir şekilde bir ayağından diğerine kayıyor, sonra gözlerini kardeşime dikeyor. Gerçeği söylemek için ondan izin mi istiyorsun?

"Bana bak," diyorum. "O sana bir soru sormadı. *Ben sordum*. Bir cevap istiyorum. Bir cevabı *hak* ediyorum."

"Hayır. Önceki anlaşmamıza göre seninle konuşmama bile izin yok." Riley utanmış gibi yere bakıyor.

Olması gerektiği gibi. Kızgınım ve onun için üzülemeyecek kadar ihanete uğramış durumdayım. "Yani asla geri dönmeyecek miydin?"

Yüzünü buruşturuyor. "Öğrenci kredilerimin bitmesine daha on yıl var."

Başka bir deyişle, hayır. Hisleri ne olursa olsun, beni asla seçecek kadar sevmedi.

"Ve bana vereceğin 'borç'... kardeşimin parası mıydı?"

"Evet." Riley kelimeyi zar zor söyleyebildi.

Onunla Xavian arasındaki fark daha net olamazdı. Riley ne hissettiğime ya da ne istediğime aldırmadan kendi cebini doldurmak için beni otobüsün altına attı. Parker'ın beni suçladığı gibi saf bir çocuk olsaydım ve Riley ile körü körüne evlenseydim, o da işe yarar bir eş olurdu. Saygın bir işi olurdu ve muhtemelen sadık bir koca ve güvenilir bir baba olurdu. Ama tüm evliliğimiz bir yalan yatağı üzerine kurulmuş olurdu.

Öte yandan Xavian benim için geleceğinden, hayallerinden vazgeçti. Çünkü başarılı olmamı istiyor. Çünkü bana inanıyor. Çünkü beni seviyor. Çünkü benim için her şeyi yapar.

Sonunda buna inandım.

Hayatımı birlikte geçirmeyi hak ettiğim, tüm kalbimle güvenebileceğim bir adam. Riley'e dönüyorum. "Bavullarını topla ve git."

Tartışmıyor bile. Sadece başını sallıyor, tüm eşyalarını bavuluna atıyor, banyodan şampuanını ve tıraş kremi boşaltıyor, sonra da kapıya doğru süzülüyor. "Özür dilerim Corinne."

"Bunu görebiliyorum." Ama artık çok geç. "Sana bir tavsiye vereyim. Hayatının geri kalanını yalnız geçirmek istemiyorsan, nasıl bencil bir pislik olmayacağını öğren. Başkasına nasıl öncelik vereceğini öğren." Xavian'ın yolunu gösteriyorum. "Bu adam gibi olmayı öğren."

Riley kapıdan çıkarken Xavian kolunu bana doluyor ve gülümsüyor. "O yüzüğü şimdi parmağına takabilir miyim?"

"Seni kandırıyor. Seni yoldan çıkarıyor!" diye ısrar ediyor kardeşim.

Gözlerimi deviriyorum. "Yönlendirmiyor. Kes artık."

Kardeşim ona döndü. "Eğer bu gece ondan uzaklaşır ve bir daha arkana bakmazsan dünyaya senin Xayden Coast olmadığını söyleyeceğim."

Ne oluyor be? Ciddi olduğu her halinden belli olan kardeşime bakakalıyorum. Ve bu beni çok kızdırıyor. Peki ya Xavian? Uzaktan da olsa cazip geliyor mu?

"Siktir git. Artık dünyaya ne söylediğin umurumda değil," diye Parker'a güvence veriyor. "Ne düşündükleri umurumda değil. Ama bu saçmalığa devam edersen, gerçek eninde sonunda ortaya çıkacaktır. Her zaman ortaya çıkar. O zaman... bu senin üzerine kalacak. Ve hiç hoş olmayacak."

Kocaman bir gülümsemeyle Xavian'a döndüm. Kardeşimin halkla ilişkiler rüşvetine anlaşmayı kabul ederek karşılık verebilirdi. Ya da nişan partimizdeki videoyu yayınlamakla tehdit edebilirdi. Ama o beni seçti ve yine korudu.

Hep öyle olacak.

"Sen bir pislisin," diye bağılıyor kardeşim. "Ben gidiyorum-"

"Ne yapacağım?" Parker'a tüm öfkemle karşılık veriyorum. "Hayatıma karışmayı bırak!" "Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Yapma." Xavian'ı kardeşimin üzerine salmakla tehdit edebilirim. Muhtemelen intikam almak için can atıyor ve bunu hak ediyor olsa da beni tercih ederdi. "Buna ihtiyacım yok. Ve bir daha asla

istemeyeceğim."

Kardeşim ağız açık kaldı. "Sen ciddi misin?"

Başımı salladım. "İyi düşün. Yıllar boyunca sevdiğiniz insanlara 'yardım etmek' adına yaptığınız her şeyi ve bunların nasıl sonuçlandığını düşünün."

Yanımda, Xavian Parker'a yaklaşıyor. Muhtemelen son on yılın yarısında birbirlerine en çok yaklaştıkları andı. Xavian'ın kardeşimin suratına yumruk atmaya hakkı var. Muhtemelen o da kaşınıyordur. Onun yerine Parker'ın omzuna vuruyor. "Dinle, kız kardeşini benimle evlenmeye ikna etmek için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Çünkü onu seviyorum. Erkek düşkün olduğumdan mı endişeleniyorsun? Artık değilim. Benim için o. Ailemin yeterince iyi olmadığından mı endişeleniyorsun? Reed'ler altındır, onlarla vakit geçirseydin bunu bilirdin. Artık kız kardeşin üzerinde bir hakimiyetin olmayacağından mı endişeleniyorsun? Endişelenmemelisin. O bir yetişkin. Zeki, anlayışlı ve hırslı. Onu yetiştirerek iyi bir iş yaptın. Bırak gitsin."

Parker, Xavian'ın konuşması acı vericiymiş gibi kaşlarını çatıyor. "Ama ben..."

Kardeşim tüm bunları kabullenmekte zorlanıyor. Onu ikna edecek kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Hatalarına rağmen, Parker'ın hayatımda olmasını olmamasına tercih ederim.

Ama Xavian yine bana yardım ediyor. "Bundan sonra olacaklar iki şekilde olabilir ve bu tamamen sana bağılı. Eğer benimle evlenirse, Corinne her zaman ortak noktamız olacak. O her zaman senin kız kardeşin ve benim de karım olacak. Ya medeni oluruz ya da düşman oluruz. Ben baltaları gömüp düşmanlığı bırakmaya hazırım. Ayrıca birimiz diğerini yok edene kadar savaşmaya devam etmeye de hazırım. Seçim senin."

Kardeşim uzun bir dakika boyunca hiçbir şey söylemiyor. Xavian'a bakıyor, samimiyetini sınıyor gibi görünüyor, ama çelik gibi kararlılığı her şeyi anlatıyor. Sonunda bana döndü. "Onunla gerçekten evlenmek istiyor musun? Muhtemelen binlerce kadınla yatmış bir suçlunun piç oğluyla mı?"

"Bu seni ilgilendirmez. Şu andan itibaren kendi kararlarımı kendim vereceğim." Parker başını sallayarak iç geçirdiğinde elini tutuyorum. "Beni ya seversin ya da sevmezsin. Eğer sevmiyorsan, yollarımızı ayıralım. Eğer seviyorsan... o zaman senden, kan bağımlı olan tek aile olarak, hayatımı istediğim gibi yaşamama izin vermeni istiyorum."

Xavian başımın tepesine bir öpücük bırakıyor. "Seninle gurur duyuyorum prenses. Bunu mükemmel bir şekilde söyledin." Sonra kardeşime bakıyor. "Sen ne diyorsun?"

"Onu gerçekten seviyor musun? Ölüm sizi ayırana kadar mı?" Xavian tereddüt etmez.

"Gerçekten seviyorum."

Parker dudaklarını birbirine bastırıyor, yüz ifadesi bana bunu kabullenmenin çok zor olduğunu söylüyor. Sonra nefes veriyor. "Deneyeceğim. Gerçekten deneyeceğim." Elimi sıkıyor. "Seni kaybetmek istemiyorum. Ve ben... ne kadar büyüdüğünü fark etmemiştim."

Bazı açılardan, Xavian bana meydan okuyana kadar bilmiyordum. O bana yeterince iyi olduğumu kanıtlayana kadar.

Beni sevene kadar.

Bir adım öne çıkıp kollarımı kardeşime doladım. Onu affetmek için elimden geleni yapacağım. Bu zaman alacaktır. Tek yapabileceğim, pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirmesini ummak. "Teşekkür ederim."

Beni sıkıca kucakladı. "Sadece seni mutlu görmek istedim."

Başımı sallayarak geri çekiliyorum. "Biliyorum. Ama bu bana bağılı.

Seni sonra ararım." "Tamam. Yarın Los Angeles'a dönüyorum."

En iyisi bu. "Umarım, tatillerde görüşürüz."

Bu da bize bu ilişkinin yeni normlarına alışmak için birkaç ay veriyor. Bunun yeterli olması için dua ediyorum. Parker tereddüt ediyor, sonra başını sallıyor. "Bu iyi olur."
Bavulumu alıp otel odasından çıkarken ona son bir gülümseme gönderiyorum. Arkamda, Xavian'ın kardeşimin önünde durduğunu duyuyorum. "Kendine iyi bak."

Sürekli daha büyük adam olduğunu kanıtlıyor. Bunun için ona hayranım.

Koridorda elimi tuttu ve beni arabasına götürdü. "Bunu şimdi mi konuşmak istersin yoksa..."

"Yalnız kalana kadar olmaz." Bu yerden ve kardeşimle yüzleşmekten mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyorum.

"Nasıl istersen, prenses."

Xavian'ın evine dönüş yolundaki yirmi dakikalık yolculuk sessizdi. İkimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolmuştuk. Ay gökyüzünde asılı duruyor ve Hawaii esintisi arabanın içinde kırbaç gibi esiyor. Katy Perry radyoda usulca "Roar" şarkısını söylüyor çünkü sesi sonuna kadar açılmış. Kardeşimle tartıştıktan sonra mükemmel bir şarkı. Bundan sonra ne olacağını kim bilebilir? Tek yapabileceğim iyimser olmak ve belirlediğim geleceği dört gözle beklemek.

Açıkçası, önümde büyük bir karar var.

Xavian arabadan atlıyor ve bana elini uzatmak için yanıma geliyor. İkimiz de bavuluma dokunmuyoruz. Sanki o an geldi diye, kalıp kalmayacağımı ya da yalnız kalmak isteyip istemediğimi sormaya korkuyor -belki de temelli.

Evinin içinde, anahtarlarını geniş mutfak adasının üzerine bırakıyor ve ışığı yakıyor. "Yalnızız. Bana verecek bir cevabınız var mı?"

Gergin. Belli oluyor. Ve bu bana, söyleyeceğim her şeyin onun için çok önemli olduğunu söylüyor. Her şeyin.

Onu elinden tutup koridordan aşağıya, ilk seviştiğimiz karanlık yatak odasına çekiyorum. Yavaşça, onun önünde tamamen çıplak kalana kadar kıyafetlerimi çıkarıyorum.

Gözleri açlıkla parlıyor, sıcak bakışlarıyla beni içine çekiyor. Ama hareket etmiyor.

"Corinne?" "Seni içimde istiyorum."

Xavian yutkunuyor ve yarım saniye tereddüt ediyor, sonra her bir dikişi sıyrıyor. İşini bitirdiğinde ben çoktan yatağa uzanmış, onun ereksiyon halinde ve kararlılıkla bana doğru yürümesini izliyordum. Komodinden bir prezervatif almak için duraklıyor.

"Yapma."

Bana keskin bir bakış gönderiyor, yüzümü tarıyor, sonra folyo paketi yavaşça çekmeceye geri koyuyor. "Prensес mi?"

"Acele edin. Lütfen."

"Beni eversiz mi istiyorsun? Tehlikeli yaşamak mı istiyorsun?" Cevap olarak bacaklarımı açtım.

Xavian bir saniye bile kaybetmeden kalçalarımın arasına yerleşiyor, boynuma öpücükler konduruyor ve doyamadığım o tanıdık karıncalanma hissiyle nefesim kesilene kadar içime giriyor. Doyamadığım bu adamdan. Sallanıyorum, beni derinden okşamasını istiyorum. Onu her yerde hissetmeye ihtiyacım var; ten tene, dudak dudağa, kalp kalbe.

Hareket etmeyi reddediyor. "Evet mi, hayır mı? Benimle evlenir misin?"

Bakışlarını karşılıyorum ve gülümsüyorum, bana verdiği tüm mutluluğu ve geri vermek için her gün harcayacağım tüm göz kamaştırıcı neşeyi ona gösteriyorum. "Seni seviyorum. Ve seni senin için seçiyorum. Evet!"

Yüzümü tutarken yüzünde pervasız bir sırıtış beliriyor, ifadesi aşkla çırılçıplak. "Tekrar söyle. Evet mi?"

"Evet. Binlerce kez evet! Sana sahip olduğum için çok şanslıyım. En iyi eş olacağım. Ve seni her zaman seveceğim."

"Ben de seni her zaman seveceğim." Yumruğunu açıyor, elimi tutuyor ve yüzüğü parmağıma geçiriyor. "Artık benimsin. Seni asla terk etmeyeceğim."

"Ve sen de benimsin. Bunu sakın unutma."

"Asla," diye inliyor, içime yavaşça, bir amaçla giriyor. "Böyle devam edersek, bana en iyi anne olacağını beklediğimden çok daha kısa sürede göstereceksin."

"Hiçbir şey beni daha mutlu edemez."

"Oh, lanet olsun. Hamile olmanı çok isterdim. Bunun hayalini kurdum. Bir an önce evlenmeliyiz," diye mırıldanıyor boynuma doğru, kalçalarını yatağa yapıştırıp öyle derinlere kayıyor ki, yemin ederim tüm bedenimi dolduruyor.

"Evet. Bir düğün planlamak birkaç ay sürer ama-"

"Siktir et." Tekrar içime dalıyor, o kadar ısrarlı ki bir inilti kaçıyor ve zevk beni ele geçirmeye başlıyor. "Reed kadınları son dakika düğünleri organize etmeleriyle tanınırlar. Bütün kardeşlerim Maxon ve Keeley'nin bahçesinde evlendi. Sen ne dersin?"

Yakında geniş ailem olacak insanlarla cennette bir düğün, hayal etmeye cesaret edemeyeceğim kadar çok sevdiğim adamla hayatımı birleştirmek? Umarım ağabeyim yola gelir, ama gelmezse de kendimi, huzurumu ve sonsuzluğumu bulmuş olacağım. "Kulağa mükemmel geliyor. Onları aramalıyız."

"Seni kraliçem gibi hissettirmeyi bitirdikten sonra prenses." Xavian ağzını benimkinin üzerine eğıyor ve bir öpücükle bağlılığımızı mühürlüyor. "Yapacağız."

epilogue

*Altı hafta sonra
Sunshine Coast Oda ve Kahvaltı, Maui*

Corinne

T Ekim ayının berrak gökyüzünde güneş pırıl pırıl parlıyor. Bugün, inanılmaz bir şey oluyor. Xavian Costa ile evleniyorum - ilk aşkım, ilk Aşkım, düğün geleneğine rağmen, düğün günümüzde güneş doğarken beni yeniden kraliçesi gibi hissettiren kralım.

Maxon ve Keeley'nin evinin karşı tarafında törene hazırlandığımız için muhtemelen aptalca ve saçma olacak ama onu özlüyorum.

Harlow, şifon gelinliğimin arkasındaki korse iplerini çekiştirerek, "İçine çek kardeşim," diyor. Kendimi Scarlet O'Hara gibi hissediyorum, Harlow bağcıkları bir kez daha çekerken yatağın direğine yapışıyorum. "Nefes almam lazım."

"Fotoğrafların için iyi görünmek istediğini söylemiştin." "Bayılmak da istemiyorum," diye homurdandım.

Merhamet gösterip bağcıkları bağlarken gülüyor. "Başka neye ihtiyacın var?"

Zihnimde, tören öncesi listemi gözden geçiriyorum. "Buket, ruj... ve midemi sakinleştirecek bir şey."

"Gergin misin?"

Hayır, ama Xavian ve ben müjdeli haberimizi - ikimizin Haziran'da üç kişi olacağımızı - resepsiyona saklıyoruz. Bir aydan daha az hamileyim. Sadece iki gün önce öğrendik. Arkadaşlarımıza ve ailemize söylememek son kırk sekiz saattir bizi öldürüyor. Artık içimde tutmadığım için memnun olacağım. Çok mutluyuz ve sevincimizi herkesle paylaşmak istiyoruz.

"Bu normal değil mi?" Gerçeği gizlemek için soruyorum.

Harlow omuz silkiyor. "Düğün günümde midem bulanıyordu çünkü zaten hamileydim. Ama Keeley'nin krakerleri nerede sakladığını biliyorum. Hemen dönerim," diyor müstakbel baldızım ve artık yakın arkadaşım, ardından toprak rengi pembe nedime elbisesinin eteği sallanarak kapıdan çıkmadan önce.

"Seni yakaladık, kızım." En yakın arkadaşım Ashlee, Masey'nin rengime çok yakışacağı konusunda ısrar ettiği ruj tüpünü tezgâhın üzerine bırakıyor. Renk tonunun kesinlikle uygun bir adı var: Rosy Paradise. "Hazır olduğunda orada olacak."

"Teşekkürler." Ona doğru gülümsedim. "Burada olmana çok sevindim."

"Şaka mı yapıyorsun?" Ellerimi tutuyor, sarı saçları kişiliğine hiç benzemeyen sakın bir şekilde toplanmış. "Düğününü ve baş nedimeni olmayı hiçbir şey için kaçırmayacaktım. Seni çok seviyorum."

Gülüyorum. "Ben de seni seviyorum."

Homurdanıyor. "Hâlâ F-kelimesini söyleyemiyor musun?"

"Yapabilirim. Söyledim. Bunu Xavian'a da söyledim. Bana kefil olacaktır."

"Yapmamış olsaydın bile dişlerinin arasından yalan söylerdi," diye belirtiyor. "O adam seni *seviyor*. Bence gezegendeki en büyüğü amcığın sende olduğuna inanıyor."

"Sanırım haklısın." Sırıtiyorum.

Kesinlikle ondan uzak duramaz. İstedğimden değil.

"Sırrını istiyorum. Kegel? Kayganlaştırıcı? Brezilya ağdası? Ya da daha sapıkça bir şey?" Bana bakıyor. "Belki avizelerden sallanırsın? Hep sessiz olanlar..."

Kıkırdamaya başladım. "Sen delisin."

"Bunu biliyorsun." Göz kırıyor. "Ama senin adına çok mutluyum Nin. Ve yalan söylemeyeceğim, biraz da kıskandım. Ben de senin gibi düğün hazırlıklarına kırk beş dakika gecikmeyle, yeni becerilmiş gibi görünerek ve kulaktan kulağa gülümseyerek girmek istiyorum. Kulağa cennet gibi geliyor. Evlilik kısmı değil." Titriyor. "Bağlılığın bana göre olmadığını biliyorsun. Ama orgazmik uyandırma çağrısı? Evet, lütfen. Bunu çok isterim, özellikle de Sahra'yı okyanus gibi gösteren bir seks kuraklığının ortasında olduğum için."

"Adı her neyse ona ne oldu?"

"Neil." Ash gözlerini devirir. "O geçen ayın adamı. Yatakta da çok sıkıcı. Bu işi yapmak için daha donanımlı kürdanlar gördüm."

İşte benim kankam, fikirlerini söylemekten asla çekinmez. "Belki adadayken Bay Doğru ile tanışırsın."

"Ben Bay Hung'a razıyım. Xavian'ın hiç ateşli arkadaşı var mı?" "Fark ettiğim kadarıyla yok. Ama Riley hâlâ bekâr," diye takılıyorum. "Oh, kesinlikle hayır. O sik torbasına asla katlanamam."

Neyse ki eski sevgilim, para için kardeşimle işbirliği yaptığını itiraf ettikten sonraki sabah Maui'den ayrıldı. İyi ki kurtuldum. O bencil trolde bir şey gördüğüme inanamıyorum. Ona aşık olduğumu düşündüğüme inanamıyorum.

Neyse ki Xavian benim sahte nişanlım olmayı kabul etti. Yerleşmekte olduğumu fark etmemi sağladığı için şanslıyım ve bana gerçekten evlenme teklif ettiği için de mutluyum. Birlikte geçirdiğimiz son birkaç ay çok güzeldi. Ona kocam demeye çok hazırım.

Echo yaklaşıyor, uzun saçları özenle topuz haline getirilmiş. Hamileliği henüz belli değil ama nedime elbisesi son provamıza göre biraz daha dar. Yine de bana buketimi uzatırken harika görünüyor. "Beş dakika. İyi misin?"

Yutkunuyorum ve huzursuz midemin ziftlendiğini hissediyorum. "Deniyorum."

Bana sempatik bir bakış gönderiyor ve yakındaki bir vantilatörü açmak için acele ediyor. "Biliyorum tatlım. Düğün günümde sinirlerim çok gergindi."

Harlow krakerlerle döner, yanında limonlu soda taşıyan Keeley vardır. "Bunları dene." "İkinize de teşekkür ederim." Minnetle bir tuzlu kraker yiyor ve köpüklü içeceği yudumluyorum.

"Daha iyi mi?" Harlow sorar.

"Çok." Sodadan biraz daha içiyorum.

"Emin misin?" Keeley diyor ki. "Hâlâ zirve yapmış görünüyorsun."

"İyi olacağım." Şimdi sabah bulantıları azalıyor ve tören başlamak üzere, gerçekten

daha iyi hissediyorum.

Kapı çalındı. Harlow kapıyı açıp Maxon'ı içeri alıyor ve bakışları üzerimde toplanıyor. "Çok güzel görünüyorsun."

Gülümsüyorum. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Umalım da Xavian seni karanlık bir köşeye çekip hınzırca bir şeyler yapmadan töreni atlatabilsin."

"Eminim bensiz yirmi dakika idare edebilir."

"Volta atarken halıda ipliksi bir yol açması?" Maxon kaşlarını kaldırır. "Ben değilim."

Bir kapı sesi daha duyulur, ardından Griffin güzel sarışın karısı Britta kafasını içeri uzatır. "Herkesin yerine geçme vakti geldi. Hazır mısın, bebeğim?"

"Ötesinde." Ben de ona gülümsüyorum.

Yanağıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra Keeley kapıya doğru koşuyor. "Her şey mükemmel olacak. Derin nefes al. Doğru adamla evleniyorsun."

"Biliyorum." Başımdan ayak parmaklarıma kadar buna ikna olmuş durumdayım.

Ashlee ruju bana uzatıyor, ben de hemen tazeliyorum. Echo duvağımın tülünü kabartırken, Harlow da elbisemin yumuşak kuyruğunda bana yardım ediyor. Sonra odadan çıkmak için dönüyorum, bekâr bir kadın olarak son adımlarımı atıyorum.

Bu odaya döndüğümde, Xavian'ın karısı olacağım.

Birlikte evin arka tarafında sıraya girerek çimenlikten geçip, plumeria ve bebek beyazı güllerle bezenmiş beyaz kemerin masmavi okyanusun fonunda durduğu özel plaja doğru yürüyoruz. Kemerin önünde Xavian, yanında Hayes ve arkadaşları Graham ile birlikte durmaktadır. Graham'ın solundaki yer boş, sadece Maxon'ı bekliyor.

Echo, enstrümantal bir baladın yavaş tınıları eşliğinde düğün partisinin geri kalanına doğru zarif bir şekilde koridorda yürür. Harlow, hem içinde inanılmaz derecede rahat hem de mutlu bir kadının gösterişli adımlarıyla onu takip ediyor. Ardından Ashlee, straplez elbisesiyle göz kamaştırıcı görünerek yumuşak koşucuya doğru ilerliyor.

Evlilik konusunda fikrini değiştirecek, sevdiği bir erkek bulamaması gerçekten utanç verici. Hayatını yalnız geçirmek için fazla tatlı, komik ve sadık.

"Sıra bizde," diyor Maxon yanımda, dirseğini uzatarak. "Hadi seni ailenin resmi bir parçası yapalım."

Parmaklarımı koluna doladım. "Beni kollarını açarak karşıladığın için çok teşekkür ederim." Gülümsüyor. "Reed klanını artık sensiz hayal edemiyorum."

Annem ve babam öldüğü ve kardeşimle aramız hâlâ düzelmediği için Maxon'a beni evlatlık verip veremeyeceğini sordum. Onur duyacağını söyledi. Hem Xavian'ın sağdıçı olmayı hem de geleneksel gelin babası rolünü oynamayı kabul etmesi çok nazik bir davranıştı. Yine de Parker'ın yola geleceğini ummuştum. Daha iyi bilmeliydim. Kardeşim yanıldığını neredeyse hiç kabul etmez.

Şarkının bitmesini ve benimkinin başlamasını beklerken gözlerim doluyor, böylece dün gece prova ettiğimiz gibi koridorda yürüyebileceğim.

"Ninny?" diye mırıldanıyor çok tanıdık bir ses arkamdan.

Kardeşimin arka kapıdan girip doğrudan Maxon ve bana doğru geldiğini görmek için döndüm. "Parker?"

Yanımda, Maxon sertleşiyor.

Kardeşim özür dileyen bir bakışla ona doğru bakıyor, sonra bana odaklanıyor. "Seninle konuşabilir miyim?" "Şimdi mi?" Müziğim başlamadan önce belki otuz saniyem var. "Eğer beni ikna etmeye geldiyse"

Xavian'la evlenmek için-"

"Öyle bir şey yok. Perşembe günü geldiğimden beri ikinizi izliyorum. Birkaç huzursuz geceden sonra çok düşündüm. Onu sevdiğinizi biliyorum."

"Anladığınızdan daha fazla."

"Biliyorum. Seni son gördüğümde bana seni sevdiğini söylemişti. Ona pek inanmamıştım. Ama son iki gündür gördüğüm her şey bana sana karşı olan hislerinin gerçek olduğunu söylüyor." Parker iç çekti. "O üniversitedeki adam değil. Ve yıllar önce yaşanan korkunç olaylarda ikimizin de rolü olduğunu kabul ediyorum."

Kalbim durdu. Bu tam olarak bir suç itirafı sayılmaz ama kardeşim için buna çok yakın. "Ne diyorsun sen?"

Yutkunuyor. "Koruyucu olmaya çalıştım ve açıkça aşırıya kaçtım. İyi niyetliydim... ve özür dilerim."

Umarım ikiniz de bir gün beni affedersiniz."

Ben de istiyorum. Bugün bunu yapmak için mükemmel bir gün olurdu ama olan her şeyi halının altına süpüremem. "Müstakbel kocamın itibarına çok zarar verdin. Ona milyonlara mal olacak iki hayati iş fırsatını neredeyse kaybediyordu."

Parker nezaket gösterip yüzünü ekşitti. "İşinizi büyütmeniz için biriktirdiği neredeyse her kuruşu size verdiğini duydum."

"Bana teklif etti, evet. Nihayetinde ben de ona geri verdim."

Xavian'ın Maui'deki evine taşındıktan sonra artık kendime ait yeni bir ev almaya ihtiyacım kalmamıştı. Siparişler sayesinde biriktirdiğim para ve Los Angeles'taki pahalı kiramdan vazgeçmem sayesinde büyümek için yeterli param vardı. Ayrıca, onun ailesiyle birlikte iş kurma hayalinin gerçekleşmesi benim için daha önemliydi. Sonunda oldu. Balayımızdan döndüğümüz gün, Bethany ve Clint'in tam ortağı olarak ilan edilecek ve o, Maxon ve Griff Pasifik merkezli yeni emlak girişimlerini duyuran bir açıklama yapacaklar. Herkes çok heyecanlı, özellikle de ben.

Nedimelerin geçit töreninin sona erdiğini gösteren müziğin son sesini duyduğumda kardeşim başıyla onaylıyor.

"Bunun geri kalanını daha sonra konuşmamız gerekecek." "Seninle koridorda yürümek istiyorum," diye ağzından kaçırıyor.

Birden fazla düşünce aynı anda aklıma üşüştü. Parker sormak için neden son dakikaya kadar bekledi? Neden birdenbire onun için önemli oldu? Bana yaşattığı onca şeyden sonra neden ona izin vereyim?

"Corinne?" Maxon yanımda soruyor. Yüzünde en ufak bir yargılama belirtisi göremiyorum, muhtemelen bu adamın -tüm Reed'ler gibi- ailenin değerini zor yoldan öğrendiğini bildiğim için.

Belki kardeşim de sonunda bu dersi öğrenmiştir. Beklemiş olması ya da zamanlamanın uygunsuz olması gerçekten önemli değil. Önemli olan benim Xavian'la evlenme kararımın birlikte onun da suçun bir kısmını kabul etmeye istekli olması. Geçmiş geçmişte kaldı ve hepimiz affetmenin ve yolumuza devam etmenin yollarını bulursak gelecek daha parlak olacak. Evet, ben her zaman barış yanlısıyım, ancak hayatlarımızda kavga, suçlama, çamur atma ve intikamın kimseye hizmet etmediği bir noktaya geldiğimize inanıyorum.

Maxon'a dönüyorum. "İyi olacak mısın?"

"Düğün görevlerimi yarıya indirirsen?" Gülümsüyor. "Evet. Nişanlın ve ailenin geri kalanı sadece senin mutlu olmanı istiyor. Eğer ağabeyin seninle koridorda yürümek istiyorsa ve sen de bunu istiyorsan, yap."

"I Could Not Ask For More "un açılış nağmeleri başlıyor. Bu benim işaretim. Karar vermek için sadece bir saniyem var. Ama gerçekten başka seçeneğim var mı?

"Yapacağım. Teşekkür ederim. Bundan sonrasını kardeşim halleder."

"Uygun görünüyor." Maxon omzumu usulca okşuyor, sonra Parker'a doğru başını sallayıp koşarak yanıma geliyor

diğer sağdıçlar.

Kardeşim bana dirseğini uzattı. "Büyüklik gösterip beni geri kabul ettiğin için teşekkür ederim." "Bir şey değil. Beni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacaksın değil mi? Biliyorsun ben bir yetişkinim.

kendi kararları mı?" Bunu bir soru olarak ifade ediyorum ama aslında değil. Xavian bana da bulaştı ve artık beklentilerimi önceden belirleme konusunda çok daha iyiyim. Bu bana iş hayatında da çok iyi geldi, ki iş hayatım hala hızla büyüyor.

"Seviyorum." Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Şimdi seni koridordan aşağı indirelim de Xavian'a o sözleri söyleyebilesin."

Parmaklarımı pazularına doladım. "Ben hazırım."

Keeley, ilk kez Edwin McCain tarafından seslendirilen içli türküyü söylemeye başladığında, sunağa ve damadıma doğru yürüyüşe geçiyoruz. Herkes ayağa kalkıyor. Mide bulantım geri dönüyor ve dizlerim vurmaya başlıyor. Ya Xavian bu yeni gelişmeye karşı çıkarsa? Ya kardeşimle karşılıklı konuşurlarsa? Ya da yumruklaşırlarsa?

Ama sevdiğim adamdan şüphe etmemeliydim. İlk başta kafası karışmış gibi görünüyor ama Parker ışıltılı bir gülümsemeyle beni kendisine doğru yönlendirirken, benim de ona arsız bir sevgi ve mutlulukla baktığımı görünce çatık kaşlarını düzeltiyor ve gözlerini bana diyor.

Koridorun sonuna geldiğimizde Xavian ayağa kalkıyor. Gözleri heyecanla parlıyor. Yüzü sevgi dolu. Yine gözlerim doldu.

"Çok güzel görünüyorsun," diye fısıldıyor damadım sadece benim kulağıma. Gülümsüyorum ve burnumu çekiyorum.

Bu gerçekten hayatımın en mutlu günü.

Sonra Xavian kardeşimin bakışlarıyla karşılaştı. Karşılıklı bakışlar. Aralarından anlayış geçer. Bir daha yakın arkadaş olabilecekler mi? Bundan şüpheliyim. Parker o köprüyü olgunlaşmamışlık ve kendini beğenmişlik yüzünden yaktı. Ama o anda, hoşgörölü ve medeni olacaklarını biliyorum. Benim için. Çünkü her ikisi de bana huzur ve neşe getiren şeyi istiyor ve ikisi de bunun uyum olduğunu biliyor.

Müzik sustuğunda, dün kendisini Lono olarak tanıtan, koyu renk sakallı ve gür Hawai tişörtlü iri yarı bir adam olan nikâh memuru herkesi törene davet ediyor ve aşkımızın onaylanmasına ve hayatlarımızın birleşmesine tanıklık ettikleri için onlara teşekkür ediyor. Ardından evlilikle ilgili beni uygulandıran bazı güzel düşünceler okudu. Hâlâ kardeşimin kolunu tutuyorum ama Xavian'a dokunmayı, bu derin anı onunla paylaşmayı çok istiyorum. Bakışlarını bana çeviriyor. Cesur, erkeksi yüzündeki eşleşen duygu kalbimi ele geçiriyor.

Sonunda Lono, Parker'a doğru gülümsüyor. "Bu çifti onaylıyor ve birlikteliklerini destekliyor musunuz?"

Kardeşim boğazını temizliyor. "İstiyorum."

Bir kez daha gözlerim doldu. Yüzüme bakıp duvağıını kaldırdıktan sonra yanağıma bir öpücük kondurduğunda kendimi zor tutuyorum. "Mutlu ol, Ninny."

O kadar tılandım ki zar zor konuşabiliyorum. "Konuşacağım."

"Biliyorum." Elimi Xavian'ın elinin içine koyuyor, sonra da damadıma doğru başını sallıyor. "Ona iyi bak." "Her zaman."

Kardeşim ön sıraya oturmak için geri çekilirken, kocam dememe dakikalar kalan adam elimi sıkıyor. Heyecan sızradı.

Birlikte Lono'nun karşısına geçiyoruz ve Lono bize evliliğin zevkleri ve sorumluluklarının yanı sıra vermek üzere olduğumuz sözlerin kutsallığından bahsediyor. Yeminlerimiz bir bulanıklık içinde

uçup gidiyor, Xavian kalbimi pır pır ettiren güçlü ve emin bir sesle kendi yeminini okuyor. Hayatımın en önemli sözlerini gözyaşlarımın arasından çıkarıyorum ve sevgili damadım nazikçe parmaklarıyla onları uzaklaştırıyor. Sonra parmağıma, sahte nişanlım olmayı kabul ettiğinde bana verdiği dev taşın yanına bir yüzük takıyor. Yüzüğünü onun parmağındaki yerine yerleştirim.

Sol el, kalbine en yakın olan. Sonunda öpüşüyoruz, kalbim hızla çarpıyor, dudaklarımız birbirine yapışıyor, aşkımız akıyor. Her düşüncemde ve kelimemde kocamın tutkusunu ve bağlılığını hissediyorum. Alçakgönüllüyüm ve kutsanmışım.

"Sizlere ilk kez Xavian ve Corinne Costa'yı takdim ediyorum. Tebrikler!"

Artık evli olduğum adam, beynime kazınan kör edici bir gülümsemeyle bana dönüyor. Çok mutluyum, dudaklarım kıvrılıyor, gözyaşlarım akıyor. El ele koridordan geri dönüp Maxon ve Keeley'nin lanai'sindeki küçük resepsiyona doğru ilerlemeden önce hem güvence hem de söz vermek için dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırıyor.

Arkada bir sıra sandalyede, Hawaii'ye geldiğim gün Xavian'la birlikte yardım ettiğimiz yaşlı adam Arthur Belmont'u görüyorum. Karısının elini tutuyor ve sırtıyordu.

Xavian'ın onu nasıl bulduğunu ya da çifti gelmeye nasıl ikna ettiğini tam olarak bilmiyorum ama durup yanağına bir öpücük konduruyorum, sonra da karısının elini tutuyorum. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Şaka mı yapıyorsunuz? Bunu hayatta kaçırmazdık. İkiniz hakkında içimde bir his vardı."

Xavian yanımda gülerken gülümsemem genişliyor. "Ben de öyle."

İtiraf etmeliyim ki, ilk başta korkmuştum. Çok korktum. Xavian'a olan çekimim daha önce bildiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Akıl sağlığım bana birden fazla kez kaçmanın çok daha kolay olacağını söyledi. Bir şey bana izin vermedi. O zamanlar ne olduğundan emin değildim. Şimdi o şeyin kalbim olduğundan oldukça eminim.

Sonunda tam bir daire çizdik ve resepsiyonumuza doğru koşarken, planlanan değerli gelecek paketimizin duyurusu, hayatın artık mükemmel olduğuna ikna oldum.

"Mutlu musunuz Bayan Costa?" Kocam yalnız kaldığımızda soruyor.

"Ötesinde." Yine burnumu çektim. "Makyajım berbat olsa bile umurumda değil. Bana verdiğin mutluluğu sana nasıl geri verebilirim?"

Yüzümü okşuyor, sonra elini karnıma indiriyor. "Zaten yaptın. Sadece bana sevgini vermeye devam et-"

"Her zaman."

"İhtiyacım olan tek şey bu prenses."

Dikkatini dağıtmak için peşine düştüm. Onu sonsuza dek benim yapabilmek için yakalıyorum.

Ashlee'yi evcilleştirmeye kararlı alfa erkeğiyle tanışmaya hazır mısınız? SİZİ ELE GEÇİRMekten DAHA FAZLASI için [buradan](#) ön sipariş verin! Yakında çıkacak bu kitap (ve diğerleri!) hakkında daha fazla bilgi almak için [VIP bültenime](#) abone olun.

Reed Ailesi Hesaplaşması serisinde daha heyecan verici kitaplar ister misiniz? Karakterlerin ve kitapların tam listesi için [buraya](#) tıklayın.